JAPON POLİSİYE KLASİKLERİ

Akimitsu Takagi

DÖVME CİNAYETLERİ

Çeviri: Zeynep Ebru Okyar

domingo

domingo

DÖVME CİNAYETLERİ
AKIMITSU TAKAGI

Özgün ismi: The Tattoo Murder Case (Shisei Satsujin Jiken)
© 1951 The Heirs of Akimitsu Takagi
Tüm hakları saklıdır.

Türkçe yayın hakları:
© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Zeynep Ebru Okyar
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Alican Saygı Ortanca
Kapak tasarım: Hamdi Akçay
Sayfa uygulama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 409 4

Baskı: Eylül 2025
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5
Bağcılar, İstanbul
Tel: (212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Akimitsu Takagi

DÖVME CİNAYETLERİ

Çeviri: Zeynep Ebru Okyar

domingo

İÇİNDEKİLER

Çevirmenin Önsözü		vii
1	Ürkütücü Gövdeler	1
2	Madam Serpent	15
3	Dövme Yarışmasının Kraliçesi	30
4	Üçlü Döngü Laneti	47
5	Kendini Kaptıran İnsanlar	58
6	Gövdesiz Ceset	70
7	Kusursuz Suç	81
8	Dövmeli Kadının Etrafındaki Erkekler	97
9	Etmek ya da Mat Olmak	111
10	Oroçimaru ve Tsunade-Hime	123
11	Ardiyedeki Ceset	137
12	Jiraiya'nın Dönüşü	150
13	Derisi Yüzülmüş Ceset	166
14	Cinayete Dair Notlar	181
15	Kyosuke Kamizu Sahneye Çıkıyor	188
16	Sülüğün Ayak İzleri	202
17	Öklid Dışı Geometri	211
18	Muhteşem Final Hamleleri	231
19	Cehennemin Eşiğinde Aşk	248
20	Zihindeki Kilitli Oda	258

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ

"Klasik Japon mimarisine sahip bir evde kilitli oda cinayeti nasıl işlenir?"

1948 yılında yayınlanan bu kitap, o dönem Japon polisiyesine yeni bir soluk getirmiştir. "Kilitli oda cinayeti" mizansenlerinin Japon mimarisine uygun olmadığı anlayışına dayanan Akimitsu Takagi (1920-1995), ilk kitabı olan eserde bu iki unsuru bir araya getirmeyi hedeflemiş. Kişisel ilgi alanı Japon dövmeleri konusunu da cinayet romanının odağına koymuş.

Giriş bölümünden de anlaşılacağı üzere Akimitsu Takagi'nin, Japon dövmelerine karşı bir tutkusu var. Hatta bu romandan sonra o dönemin dövme ustaları ve eserlerinin fotoğraflarını çekerek, bu konuda nadir bulunacak bir koleksiyon oluşturmuş. 2024'te kitap [The Tattoo Writer] haline getirilen bu koleksiyonun Japonya'daki 20. yüzyıl dövmeciliğinin en önemli kaynaklarından biri olduğu ifade ediliyor.

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından yaşanan karmaşa dönemindeki sosyal atmosferin arka planda olduğu bir kilitli oda cinayetine odaklanan bu roman, hem geleneksel Japon kültürü öğelerini hem de değişim içindeki toplumun sancılarını harmanlıyor. Yazarın Japon toplumundaki kadın-erkek stereotiplerini çok keskin çizgilerle kullandığını görüyoruz. "Erkek erkeğe verilen söz" gibi, "tam bir erkek gibi davranmak" gibi, bir erkeğin yüzünde "bir kadınınkini andıran sevimli gamzeler" olması gibi ifadeler, cinsiyet normlarının hem davranış hem de fiziksel çerçevede

romanın dokusunda hayli baskın olduğunu gösteriyor. Her ne kadar bunlar, bugünün okuruna itici gelse de kültürün ve dönemin anlayışını yansıttığını dikkate almak gerekir kanısındayım.

Dövme Cinayetleri'nde Amerika Birleşik Devletleri'nin etki ve baskısıyla yazılan ve 1947 yılında yürürlüğe giren Anayasa'ya çok fazla gönderme var. Takagi'nin pek çok noktada bu yeni anlayışa burun kıvırdığını, öte yandan tutkusu olan dövmeler konusunda yeni kurulan düzenden beklentileri olduğunu görmek mümkün.

Japonca, "okur-dinleyici sorumluluğu"nun son derece yüksek olduğu bir dil. Bir başka deyişle açıkça belirtilmeyen, bazen dolaylı anlatılan bazen de tamamen bağlamdan çıkarılması gereken, okur/dinleyicinin "zaten biliyor" oluşundan kaynaklanan "ifade etmeme" durumu sıkça karşımıza çıkar. *Dövme Cinayetleri* romanında da bunun çok sayıda örneği var. Bu çerçevede romanın orijinal metninde yer almayan kimi unsurları çeviride eklemek gerekti. Bir yandan Türk okurunun kitaptan zevk almasını sağlayacak şekilde o anlamsal boşlukları doldurmak, bir taraftan da bu eklemeleri minimum düzeyde tutarak orijinale sadık kalmak arasında dengeyi sağlamak, benim için bu çevirideki en temel zorluk oldu.

Romanın baş karakterlerinden Eiiçiro Matsuşita'dan sürekli unvanıyla bahsedilmesi, belki bu işin amatörleri ve profesyonelleri arasındaki farkın altını çizmek, belki de onu okurun gözünde resmi otoritenin temsilcisi yapmak için. Galiba bir faktör de kolektif bilincin güçlü olduğu Japon kültürünün kişileri birey olarak değil, ait oldukları gruptaki pozisyonlarına göre konumlandırma niteliği. İnsanlara isimlerinden ziyade, göreceli yaş ve kıdemlerine, meslek ve mevkilerine göre kelimelerle hitap edilmesinin çok yaygın olduğu bir toplumda üst düzey bir emniyet yetkilisi olan Matsuşita'yı hep unvanıyla okuyoruz.

Bu kitapta Domingo Yayınevi'nin genel tercihleri doğrultusunda, Japonca özel isimlerin transliterasyonunu Türkçe okunuşa göre yaptık.

Japon efsanelerinden, sanat eserlerinden ve geleneksel oyunlardan, İkinci Dünya Savaşı sonrası Japonya'daki hayatın gündelik unsurlarından, tıptan, fizikten, geometriden beslenen, yer yer insanı ürperten, hayrete düşüren, hayran bırakan bu romanı keyifle okumanızı dilerim.

Zeynep Ebru OKYAR

BÖLÜM 1

Ürkütücü Gövdeler

Şu dünyada dövmelerin güzelliğini anlayan çok az insan var. Yaşamı tene gizli saklı kazıyan bu sanatın gerçek değerinden etkilenenlerin sayısı hiç de fazla değil.

Bu da muhtemelen katı önyargıların sonucu olsa gerek. Örneğin sokak serserilerinin güneşten kavrulmuş esmer tenlerinin üstündeki kapkara kamçı izleri gibi dönüp dolanan karmaşık ve amatörce çizimleri görünce dövme denen şeylerin hepsi böyledir diye mi düşünürsünüz? Yoksa "Dövme yaptıranlar –kadın ya da erkek– *yakuza* mıdır, azılı suçlu mudur, toplumda en dibe batmış insan müsveddesi midir, hayat denen şu savaş alanında kaybetmeye mahkûm, tarihin acı gerçeklerine bile zorla gözlerini kapatan kişilerdir," diye mi? Bunlardan biri olduğuna şüphe yok.

Ancak bunun, binlerce yıllık insanlık tarihi boyunca kökenini keşfetmeyi bile zor kılacak kadar eskiye dayanan geleneklerden gelen sebepleri olduğunu düşünmek de doğaldır.

Mesela Amerikalı bir psikolog, "Dövme, cinsel arzunun vücut bulmuş halidir," diye belirtiyor. Bir kere uzun ve delici bir iğne, bir de teni delip içine akıtılan bir sıvı var. Vermek ve almak... Bu âdette iki taraflı bir cinsel eylem bağlamı açıkça görülüyor.

Bu açıdan "dövme yaptırma" âdetinin, insanoğlunun en temel içgüdülerine dayanan bir davranış olduğu düşünüldüğünde, bir süre bastırılıp yok olmuş gibi görünse de tıpkı Zümrüdüanka gibi mutlaka geri dönecek ölümsüz bir şey olduğu söylenebilir.

Modern Batı toplumlarında dövme, "Ebeveyninden aldığın bedenin hiçbir parçasına zarar veremezsin" gibi hükümleri olan Konfüçyüsçü felsefeyle büyütülen Japonlar için anlaması zor olsa da kesinlikle alt sınıfların tekelinde değildi. Daha yakın zamana kadar Avrupa'daki soylu aileler, krallar ve maiyetleri tarafından sevilen, onlarda revaç bulan bir şeydi.

Tarih boyunca o kutsal bedenlerini iğneyle deldirip ölümsüz desenleri tenlerine sabitlemiş hükümdarların isimlerine baktığımızda gördüklerimiz, İngiltere kralları Edward ve George, Rusya'nın son Romanov imparatoru, Yunanistan'ın imparatoriçesi Olga... Liste uzayıp gidiyor.

Böyle bir akımın oluşmasına Japon dövmecilik tekniklerinin dünyaya yayılarak tanınmasının sebep olmadığını söyleyemeyiz.

Meiji Dönemi'nin* ilk yıllarında müteveffa V. George'un henüz prensken çıktığı Doğu gezisinde Japonya'ya uğradığı sırada dövme yaptırdığı öğrenildiğinde, başta *London World* olmak üzere tüm İngiliz gazeteleri bu konuya detaylıca yer vermişti. Ancak o dönem iletişim imkânlarının zor olması nedeniyle prensin dövmesinin o sıralarda düşük sınıftan denizciler arasında gözde olan, burnunun iki tarafından ok girmiş gibi yapılan bir desen olduğuna dair haberler çıkması da şaşırtıcı değil.

İngiliz Avam Kamarası ve Lordlar Kamarası'nda kraliyet ailesindeki bu skandala yönelik şiddetli tartışmalar derhal başlamıştı. Dönemin başbakanı, üzerinde güneş batmayan İngiliz İmparatorluğu'nun veliahdını uygunsuz davranışlarda bulunmakla itham eden muhalefet partisinden bir milletvekiline halihazırda kapsamlı bir soruşturma yürüttüğünü defalarca açıklamak durumunda kalmıştı.

Tüm İngiliz halkı, prensin ülkeye dönüşünü içten içe bir endişeyle beklemişti. Neyse ki ok dövmesi söylentisinin asılsız olduğu ortaya çıkmıştı.

O dönemki İngiliz gazetelerinin manşetleri, halktaki bu rahatlamayı, "Veliaht prensin burnu sıhhat ve afiyette," diye ince

* Japon tarihinde 1868-1912 yılları arasındaki dönem. (*ç.n.*)

üslupla ifade etmişti. Koluna işlenmiş güzel ejderha, onun Britanya İmparatorluğu tahtının varisi oluşunu hiçbir şekilde etkilememişti.

Bizim Japonya'da "medeni insanlara karşı utanç verici bir eylem" olarak görülen ve kanunla yasaklanan dövmenin bu veliaht prens vesilesiyle gelişmiş Batı ülkelerinin kraliyet ailelerinde yaygın revaç bulması, tarif edilmez derecede ironiktir. Japon dövmelerinin sanatsal niteliğini ilk olarak anlayanlar, tıpkı *ukiyo-e** resimlerinde olduğu gibi, biz Japonlar değil, ülkemizi ziyaret eden yabancılar oldu.

Hoş, bizim ülkemizde de dövme tekniğinin gerçek bir sanat denebilecek düzeye gelmesi öyle çok eski bir olay değil. Başlangıcı, yüz küsur yıl önce, Edo Dönemi'ndeki *Tenpo Yılları*'nda† olmuştu.

O dönemin entelektüel uğraşlardan hoşlanan, ince zevkte yarışan kadınlı erkekli Tokyo insanının teninde kâh narin kâh abartılı tarzda, gösterişli ve capcanlı *nişiki-e*‡ resimlerinin rengârenk bir şekilde âdeta çiçek açması, Japon gelenekler tarihinin sayfalarını süsleyen eşsiz bir tema olarak kabul edilir.

Gerçi artık bu da basit bir tarihi gerçekten ibaret. O günlerin başyapıtları –o sayısız şaheser– ya toprak ya kül olarak yok oldu gitti. Gözümüz tek bir parçasına bile ilişmiyor. Yani insanın ömrü kısa olduğundan, bu sanatın da ömrü kısa.

Yüz yıl sonrasında birilerinin onu tanıyacağı umudu, ne kadar arzu ederse etsin fani bir sanatla uğraşan dövmeci için asla gerçekleşmeyecek bir hayaldir.

Dövme eserlerinin görüntüsünün gelecek nesillere aktarılması vaktiyle imkânsızken, elbette tıptaki gelişmelerle birlikte artık bir dereceye kadar mümkün hale gelmiştir. Bunun bir yolu, çekilen fotoğraflar, bir diğer yolu da dövmeli deriyi cesetten sıyırıp özel işlemlerden geçirerek muhafaza etmektir.

---

* 17-19. yüzyıllar arasında altın çağını yaşayan Japon resim türü. (*ç.n.*)

† Edo Şogunluğu'nun etkin olduğu 1603-1868 döneminin 1830-1844 yıllarını kapsayan bölümüne verilen isim. (*ç.n.*)

‡ Renkli olarak ahşap baskı yöntemiyle yapılmış Japon resim türü. (*ç.n.*)

Hongo'daki Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin numune salonunda bu türden yüz taneye yakın insan derisi saklanmaktadır.

Tıp fakültesi ana binasının ikinci katının yarısını kaplayan ve herkesin "Tıp Müzesi" diye bildiği bu numune salonu, her yıl üniversitenin Mayıs Şenliği gününde okul içi ve okul dışından insanlara açılmaktadır. Elbette ülkemizin en muhteşem eğitim salonu olduğu söylenen bu numune salonu, başka sayısız nadir örneğe de ev sahipliği yapıyor. Örneğin, girişin yakınında göz kamaştırıcı altın renkli bir tabutun içine konulmuş, Antik Mısır'dan bir mumya var. Kanzo Uçimura, Natsume Soseki ve diğer ünlü kişilerin ölümden sonra çıkarılan beyinleri de. Ölümlerinin ardından bedenleriyle tıbbın gelişmesine hizmet etme vasiyeti olan bir doktor çiftin iskeletleri, boş göz çukurlarıyla insanlara bakarak duruyor. Vaktiyle bir nesle korku salan Tamanoi Genelevi kanalizasyon hendeğindeki parçalanmış ceset cinayetindeki uzuvlar da cam dolapların bir yerlerinde görülebiliyor. Ancak buraya gelen ziyaretçilerin hepsinin dikkatini tüm bu numunelerden daha çok çeken şey, duvarları kaplayan dövmeli deriler.

Burası, dövmeyi yapan ve bu sanata gönül verenlerin ruhlarını ölümden sonra koruyan, garip şekilde arabesk desenlere bezenmiş bir mandala.

Özel kimyasallarla tabaklanıp açılarak çerçevelenen bu numuneler, enfes *nişiki-e* resimleri gibi görünüyor. İhtişamlı duvar goblenlerini andıran bir havaları var.

Şakayık, koruyucu Çin aslanı, *Kintaro*, *Hannya*, *Kavajo*, *Kumonryu** gibi çok çeşitli motifler bulunuyor. Hayatı nakşetmenin acısını iğnesine tutkuyla döken dövmecinin nefes nefese kalışı, her numunede hâlâ tüm gücüyle hissediliyor.

Bu numunelere, teker teker ele alındığında kesinlikle birer sanat eseri demek mümkün. Öte yandan düzinelercesi bir araya

---

* *Kintaro*, *Hannya*, *Kavajo* ve *Kumonryu*, Japon kültüründe, özellikle halk anlatıları ve dövme sanatı bağlamında sıkça karşılaşılan simgelerdir; güç, intikam, güzellik ve karanlıkla ilişkilendirilirler ve her biri ayrı bir mitolojik ya da sembolik geçmişe sahiptir. (*ç.n.*)

toplanınca olağandışı esrarengiz bir hava ve kelimelere dökülemeyecek garip bir çekim gücüyle insanın yüreğine işliyor. Gözlerini dikip bu numunelere bakanlar kendilerini ansızın bu dünyanın ötesindeki tuhaf bir dünyaya çekilirmiş gibi hissetmekten alamıyor.

Bir defasında bu salonu benimle ziyaret eden bir gazete muhabiri, huzursuz bir sesle, "İnsanlar ölüyor, derileri kalıyor yani..." diye mırıldanmıştı. Yüzünde hayranlığın, korkunun, heyecanın ve coşkunun birbirine girdiği allak bullak bir ifadeyle...

Sonra da şöyle devam etmişti:

"Dövme, kesinlikle bir sanatl En azından burada bulunan numuneler söz konusu olunca, teorinize katılmadan edemiyorum. Yine de insanın kendi bedenini yaralaması, canını acıtması ve direncini boşa harcaması çok aptalca. Mantıklı bir insanın yapacağı iş değil bu."

Aptalca olmasına aptalca. Mantıksızlık mı, bundan daha mantıksız bir şey olamaz bile. Ama öte yandan dövmenin afyon benzeri bir cazibesi var. Bir kere çekiciliğine kapıldınız mı direnmeye hal kalmaz. Dövme takıntısı olan insanlar için dövmenin yerini alacak bir dünya yok.

Muhtemelen bunun en göze çarpan örneklerinden biri, geriye bu odadaki derisini bırakmış, Dövme Kulübü'nün eski başkanı Yasokiçi Murakami olsa gerek. Onun dövmelerinin büyüklük açısından eşi benzerinin görülmediği söyleniyor. Sadece sırtı, kolları ve kalçaları değil, yüzü, kafası, el ve ayak parmakları, kulağının içi, göz kapakları, hatta genital bölgeleri bile dövmeyle kaplıydı. Doğuştan gelen beyaz teninden geriye sadece avuç içleri kalmıştı.

Hayattayken uzaktan görenlerin onu Hintli falan sandığı söylenir. Yaklaşıp da bunun tüm bedenini kaplayan bir dövme olduğunu anlayınca da ister istemez hayret çığlıkları atmaktan kendilerini alamadıkları anlatılır.

Tüm vücuduna, hiçbir eksik yer kalmaksızın, dövme yaptırmaktan kendini alamayan o adamın ruh halini düşünürken içimde hep bir ürperti hissederim. Bunun saplantıdan başka bir şey olduğunu düşünemiyorum.

Bakış açısı biraz farklı belki ama böyle neredeyse yüz tane dövme numunesini tek bir salonda toplayabilmek de belli ki dövmenin büyüsüne kapılan insanların gücünden kaynaklanıyor.

Şayet konu, örneğin tüberküloz veya kanser patoloji numuneleri gibi başka tür numuneler olsaydı onları toplamak o denli zor olmazdı. Üniversite hastanesine o tür sayısız hasta yatırılıyor. Ücretsiz tedavi gibi birtakım yöntemlerle aralarından uygun kişiler bulmak kolayca halledilebilecek bir şey olurdu. Oysa konu dövme olunca işler biraz değişiyor. Öncelikle sanatsal nitelik taşıyan eserleri arayıp bulmanın zorluğu var.

İş sadece "dövmesi olan bir beden olsun yeter" düzeyinde kalsa arayıp bulması da öyle zor olmaz. Biraz mahalle hamamlarında dolandınız mı pazıları üstünde bir kadın adı işlenmiş, sırtına güç gösterisinde bulunan İvami Jutaro'nun yarım kalmış bir resmi çizilmiş kişilerle sıkça karşılaşırsınız. Ancak iş mükemmel bir sanat eserine geldi mi, sorun tamamen farklı bir hal alıyor. Hangi dönem olursa olsun usta denebilecek dövme sanatçılarının sayısı iki elin parmaklarını geçmiyor.

Meiji Dönemi'nden itibaren katı denetimden kaçarak kenarda köşede yaşayıp kıt kanaat geçinerek sanatlarını icra etmeye devam eden dövme ustaları dendiğinde akla gelenler sadece Hori-unolar başta, Hori-kenler, Hori-ganeler, Hori-gorolar ve Hori-yasuların birinci ve ikinci nesil ustalarından ibaret.* Bunların dışındakiler, düz mürekkep dışında hiçbir şey kullanamayan, narçiçeği rengi mürekkeple işleme yapmayı bile bilmeyen acemilerdir.

Klasik resimler için ipek tuval başına geçip fırçasını oynatanlardan farklı olarak, bu "usta" denebilecek düzeydeki dövme zanaatkârları için bile eserin başarılı olup olmayacağı muhataplarına bağlıdır. Bembeyaz, dokusunda en ufak bir yara bere bulunmayan, hafiften nemli ve yağlı, pürüzsüz bir cilt... Ufacık bir doğum lekesi ya da yara izi olması dahi dövme sanatçısının hevesini kaçırır.

---

* "Hori", Japoncada "işleme, nakşetme" anlamına gelen bir sözcük olup ekol sahibi dövme ustalarının lakapları bu ifadeyi içerdiği gibi, dövmesi ile ön plandaki kimi kişilerin lakabında da bu söz bulunur. (*ç.n.*)

Bu sanatçıların idealleri son derece yüksektir. Aradıklarını öyle kolayca bulmaları da zordur.

Varsayalım ki öyle tene sahip biri bulundu, o kişi dövme yaptırmak isteyecek mi acaba? Üst sınıftan biriyse böyle bir şeyi hayal bile etmez. Onların toplumsal katı önyargıları vardır. Acı çekmekten korkarlar. Bir kez aşıldığında geri dönülemeyecek bir çizgiden öteye geçmek, ne kadar güzel olursa olsun ömür boyu silinmeyecek bir damgayı teninde taşımak, öyle kolayca yapılabilecek bir şey değildir.

Varsayalım ki kişi bunu istedi. Tüm bedeni kaplayan bir dövme, orta karar bir çabayla başarılacak bir şey değildir. Aylar boyunca her gün oraya uzanıp binlerce, on binlerce iğnenin vücuduna saplanması, zerk edilen mürekkep ve boyaların verdiği yoğun acı, bunun yanı sıra ateşlenme ve akyuvarların azalmasına bağlı olarak bedensel gücün tükenmesi, kesinlikle az denilemeyecek maddi yük... Bunları enine boyuna düşününce, pek çok dövmenin yarım kalmasının doğal olduğunu görürsünüz.

Bu yüzden de tamamlanmış sanatsal dövmeler, on binlercesinden biri olur sadece. Onları arayıp bulmak da orta karar bir çabayla başarılacak bir şey değildir.

Bu numune toplama işini görev edinen Dr. F.,* on yılı aşkın bir süre tek bir gün bile sektirmeden kimbilir kaç tane hamam gezdi. *Yakuzalar*, seyyar satıcılar, itfaiyeciler ve dövmeli olmasının sakınca yaratmayacağı işler yapan kişileri ve onlar vasıtasıyla tanıştığı insanları ziyaret edip durdu. Aralarında artık masrafları kaldıramadığından dövmesi yarım kalanlar için kendi cebinden bile para harcayarak dövmelerin tamamlanmasını sağladı.

Dr. F. de dövmelerin gizemli cazibesine, afyona benzer büyüsüne kapılan insanlardan biri olsa gerek.

Bunca çabanın sonunda bir başyapıt bulsanız bile sorun çözülmüş olmuyor. İkinci engel, dövme devrinin sözleşmesi konusu. Bunun zorluğunu ne kadar vurgulasam azdır. Ne denli geçim

---

* Fukuşi Masaiçi (1878-1956) (*ç.n.*)

derdine düşmüş olursa olsun hiç kimse sırtına dövme işlenmiş derisini çıkarıp satarak yiyecek giyecek masrafını karşılamak gibi bir çılgınlık yapmaz. Sonuçta evine bin kere gidersiniz, temel olarak batıl inançları güçlü olan bu tip insanlara mantığınızı enine boyuna anlatıp nihayetinde ölümden sonra yapılacak otopsi ve dövme devri için anlaşır, eline avans verirsiniz. Bu da muazzam bir sabır ve diplomatik beceri gerektiren bir iştir.

Son olarak da kişinin ölmesini beklemek zorunda kalırsınız. On yıl sonra mı, yirmi yıl sonra mı yoksa otuz yıl sonra mı olacak, en ufak bir fikriniz yoktur. Beklemekten bıkarsınız, sabırsızlanırsınız; gidip onu zehirlemek gibi acil durum yöntemleriniz de yoktur. O uzun süre boyunca kişinin dövmesinin bozulmadan kalıp kalmayacağı da insanın tahmin sınırlarının dışındadır. Bunun doğal afeti var, savaş hasarları var, görebileceği zararları var ne de olsa.

Bu salondaki onlarca numunenin her biri öylesine çok emek içeriyor kil Sonradan "dövme doktoru" denilen, *Kanhaşşu*• bölge liderinin şükran nişanesi olarak bir taş fener takdim edilen Dr. F.'nin tutkusu olmasaydı –Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin gücüne rağmen– dünya çapında gururumuz olan bu koleksiyonun başarısı muhtemelen mümkün olmazdı.

Yine de bunca emek ve çaba harcanmasına rağmen toplanan numunelerin, dövmelerin sahip olduğu o eşsiz güzelliği tamamen geri getirdiğini söyleyemeyiz.

Canlı derideyken koyu çivit olarak görünen mürekkep kararıyor, parlak narçiçeği ise sanki yanmış gibi kahverengimsi bir tonda görünüyor. Pigmentin renginin böyle değişmesi ve solması, bir süre boyunca asla olmasa da motiflerde bazı açılardan doğal olmayan abartılar bulunduğu da bir gerçek. Bu da elbette ince kıvrımlara ve iniş çıkışlara sahip insan derisinin tamamen düz bir yüzeye gerilmesinden kaynaklanan bir kusur.

Bir dövmeciye gidip size bir eskiz göstermesini istediğinizde bunu çok iyi anlarsınız: O defterde çizili olan insanın her bir parçası, tıpkı bir uçurtma üzerindeki resimler gibi orantısız görünür.

• Edo Dönemi'ndeki 8 vilayetten meydana gelen büyük bölge. (*ç.n.*)

İlk bakışta bir çocuğun elinden çıkmış gibi olan suratı büyük, eli ayağı küçük o orantısız resim, kâğıttan ayrılıp da insanın tenine geçmeyegörsün, nasıl da canlılık kazanır! Bunun örnekleri beni defalarca hayrete düşürmüştür. Aslında bir dövme ustasının çok isabetle ifade ettiği gibi, dövme düz zemin üzerindeki resim olarak değil, üç boyutlu heykel olarak görülmesi gereken bir şeydir.

Dr. F. gibi bir otoritenin bu noktayı fark etmemiş olması mümkün değil. Bu numune salonunun ortasındaki masanın üzerine konulmuş birkaç gövde de buna verilmiş nihai cevaplardı. Dövmeli insan derilerinin insan vücudu şekline getirilerek üç boyutluluk hissi verildiği bu numunelerde, gerçekten de duvardaki çerçevelere yerleştirilmiş insan derilerinin doğal olmayan halinden eser yoktu. Ancak onları da tamamen farklı bir ürkütücülük sarmıştı.

Başsız, kolsuz-bacaksız, sadece dövmesi bulunan bir gövdenin garip bir şekle ve parlak renklere sahip olmasıyla üzerine çizilmiş desenler sanki canlıymış gibi görünüyor ve insana tarif edilemez bir ürküntü hissettiriyor.

İlk bakışta ciltlerini bu odada bırakarak bu dünyadan ayrılmış insanların erkek mi kadın mı olduğu bile anlaşılmıyor. Ancak tüm hayatlarının sıradan insanların aklına bile gelmeyecek değişim ve çalkantılarla dolu olduğunu herkes kolayca hayal edebilir. Öte yandan bu insanların nasıl insanlar oldukları, ne gibi sebeplerle bu dövmeleri yaptırdıkları, o dövmelerin yaşamlarının ilerleyen dönemlerinde nasıl bir etkisi olduğu geçen zamanla birlikte unutulup gidiyor; yalnızca hayal gücümüzü harekete geçirmeye yarıyorlar, o kadar.

Aralarından bir tanesinin kocasını zehirleyip öldüren meşhur Oden Takahaşi'nin derisi olduğu söyleniyor. Ancak bu, Dr. F.'nin yetkisini kullanmasına rağmen kanıtlanabilmiş değil. Osaka Tıp Fakültesi'ndeki derinin kadın haydut Oşin Kaminari'ye ait olduğu beyanının da yanlış olduğu ispatlandı.

Yetkili kaynaklar tarafından defalarca yalanlansa da bu tür söylentilerin ortadan kalkmamasının sebebi, insanların yüreklerinde gizliden gizliye besledikleri o bastırılamaz merakla geride bu tür

numuneler bırakmış kişilerin görüntüsünün peşine bilinçsizce de olsa ısrarla düşmesi mi acaba?

Bu tür efsaneleri şimdilik bir kenara koyup bu numuneler arasından birine dair bir hikâyeyi, o gövdelerden birinin sahibinin dövmelerinde saklı korkunç vakayı ayrıntılarıyla size anlatabilirim. Salonun ortasındaki masanın üzerinde bulunan enfes Oroçimaru dövmesi...

Togakuşi Dağı'nın derinliklerinde Jiraiya ve Tsunade-hime adlı gizemli güçleri olan iki kişiyle büyücülükte üstünlük yarışına girdiği söylenen bu büyücü, üstünde zincirli zırhı ve *kabuki* gösterilerindeki tarzda uzun peruğuyla, insanlarla eğlenircesine alaycı bir gülümsemeyle ve elleri büyü esnasındaki pozisyonda o gövdenin sırtında duruyor. Koltukaltlarından böğrüne kadar çevresi parlak siyahla kaplı olan yüzeyin ortasında son derece korkunç, kıpkırmızı bir ateş yanıyor, yosun tutmuş gibi görünen koyu renkli sırtındaki pullar ve kıpkırmızı karnıyla bükülü duran dev yılan, kafasını kaldırmış ve gövdenin sağ omzuna doğru gözlerini dikmiş, bakıyor. Dirsek hizasından kesilen koluna kiraz çiçekleri ve sonbaharın kırmızı tonlarında yapraklar serpiştirilmiş. Kalçalardan diz üstüne kadar kalan kısmında da büyük çiçekli göz alıcı kırmızı renge sahip birkaç şakayık, ışıl ışıl açmış halde.

O ince işçilikli iğnenin izleri ve tarif edilemeyecek renk tonları, onca numune arasında onu açık farkla baskın kılıyor.

Sağ kalçada sanatçının imzası işlenmiş, "Hori-yasu, 16. *Şova*• yılı, Şubat".

Hori-yasu, bu alanın uzmanları arasında dahi "ustaların ustası" olarak ünlenmiş bir dövme sanatçısıydı ve bu eser, "Oroçimaru" da yaşamının başyapıtıydı.

Bu dövme, vaktiyle bu dünyaya ait değilmişçesine büyüleyici bir güzelliğe sahip bir kadının parlak teninde hayat bulmuştu. Adı Kinue Nomura'ydı; bizzat Hori-yasu'nun kızıydı.

• Japon takvim sistemine göre Şova Dönemi 1926-1989 arasındadır. Bahsedilen yılsa 1941'dir. (*ç.n.*)

Kinue ve ikiz kız kardeşi Tamae dünyaya geldiğinde Hori-yasu'nun yüreğini dolduran hisleri aşağı yukarı tahmin etmek zor değil. "Umarım kızlarımın teni ipek gibi güzel, inci gibi hoş olur," diye dilemiş olmalı içten içe.* İki kızı büyüdüğünde o güzel tenlerine kendi ruhunu işlemeyi gizliden gizliye dileyerek o isimleri vermiş olsa gerek.

O candan dileklerinin gerçekleşme vakti eninde sonunda gelmişti. Kinue'nin teni, büyüdüğünde bile adındaki *ipek tuval*† güzelliğini korumuştu. İğnesiyle düzinelerce kadının cildinde çalışmış Hori-yasu'ya bile kendini unutturacak kadar narin bir dokudaydı.

Öte yandan hem kalıtımı hem de çevresi Kinue'nin içine, tenini süslemeden duramayacağı takıntılı bir ruh hali vermişti. Kinue'nin bedeninde, istikrarlı ve düzgün işini bir kenara atıp karşı koyamadığı bir dürtüyle tüm hayatını dövme işine adamış babası ve kendiliğinden dövmelere tutkun olup Hori-yasu'yla evlenmiş annesinin kanı dolaşıyordu ne de olsa. Hani engelli insanlardan ibaret bir dünyada uzuvları tam olan sağlıklı insanlara engelli muamelesi yapıldığı söylenir ya, tıpkı onun gibi, kadın ya da erkek o eve gelip gidenlerden bir tanesinin bile doğuştan gelen beyaz tene sahip olmadığı bir ortamda Kinue'nin kendi dövmesiz halinden utanması son derece doğaldı. Ve son olarak da bir kadının hayatını belirleyen o ilk aşk... Kinue'nin ilk aşkı olan kişi de fotoğrafçılıkta dikiş tutturamamış bir *yakuza*ydı. Kendini Hori-yasu'nun iğnesine teslim etmişti ve teninde beyazlık olan bir kadınla asla evlenemeyeceğini açıkça belirtmişti.

Hori-yasu, Kinuelerin ağabeyi Tsunetaro'ya çocukluğundan beri dövme sanatını özenle belletiyordu. Dışarıdan kimseye vermeyeceği kendi tekniğinin meslek sırlarını açacağı ve bu işi ondan sonra sürdürecek kişinin bu çocuktan başkası olamayacağına dair katı bir inancı vardı.

---

* "Kinu" Japoncada "ipek," "tama" ise "inci" anlamına gelir. (*ç.n.*)

† "Kinue" adıyla yapılan bir kelime oyunu var. "İpek tuval" anlamına gelen "eginu" sözcüğünü yazarken kullanılan imler, "Kinue" yazarken kullanılan imlere benzemektedir. (*ç.n.*)

Tsunetaro askerlik muayenesine girmeden hemen önce Hori-yasu, iğnesiyle oğlunun sırtında çalışmaya başlamıştı. *Genpuku*• töreni yerine oğlunun cildini rengârenk bir ipek dokur gibi süslemesi, ona duyduğu ciddi sevginin bir göstergesiydi.

Bunu görünce Kinue'nin o âna kadar içinde tuttuğu hisleri patlak verdi.

"Ne olur bana da dövme yapl Ağabeyiminkinden geri kalmasınl Güzel, kocaman bir dövme yapl" diye diz çöküp ellerini yere koyarak babasına yalvardı.

Hori-yasu olur demedi. Daha evlenmemiş bir kıza olur muydu hiç? Babası olarak kızının vücuduna zarar verirse? Tekrar tekrar reddedip onu azarladı.

Kinue bir şey söylemeden oradan ayrıldı, sonrasındaki iki gün olaysız geçti.

Hori-yasu nedense kendini mutsuz hissediyordu. Bir kadın veya statü sahibi biri ondan dövme yapmasını istediğinde o kişiyi mutlaka durdururdu ama bu, sorumluluktan kaçtığı anlamına gelmezdi. Daha ziyade karşısındakinin arzusunu kışkırtıp iştahını kabartma sonucuna vardığını, uzun yılların tecrübesiyle gayet iyi bildiğinden öyle yapardı.

O sırada neden kızının istediği gibi bir parmak hatta bir santim olsun bir dövme yapmamıştı? Bu düşünce Hori-yasu'nun zihnini kurcalıyordu. Azıcık da olsa başlasaydı keşke, sonra kızın başı bağlanınca devamını getirebilirdi. Ancak bir ebeveyn olarak şimdi bunu söylemesi mümkün değildi.

O akşam Kinue, işten dönen Hori-yasu'yu yüzünde imalı bir tebessümle karşıladı.

"Babacığım, bana dövme yapmamakta hâlâ kararlı mısın?"

Kinue kimonosunun sağ kolunu itinayla omzuna kadar sıvadı.

Beyaz pazısının bir kısmına kan hücum etmiş, pembeleşmiş, ödem olmuş gibi şişmişti. Üzerine serpiştirilmiş incecik mavi dövme hatları olan üç tane ufak kiraz çiçeği vardı.

• Geleneksel olarak soylu erkeklerin yetişkinliğe geçişini simgeleyen ritüel. (*ç.n.*)

Hori-yasu hemen bunun Tsunetaro'nun işi olduğunu anladı. Tarifi imkânsız yoğun hislerle dolu bakışlarını kızının yüzüne dikti.

"Ya... Madem sen hâlâ bana dövme yapmıyorsun, ben de ağabeyime yaptırırım, tüm vücuduma."

"Yenildim," diye düşündü Hori-yasu. Ama onu bu denli mutlu edecek bir yenilgi de yoktu. "Üst kata çık. Soyun," diye mırıldandı gözlerinde bir pırıltıyla.

Böylece aylar sonra yeni bir kadın, "Oroçimarulu Kinue" doğmuş oldu.

Tüm bedenindeki rengârenk dövmesinin tamamlandığı gece Kinue, âşık olduğu adamın dövmeli güçlü kollarında ağladı.

"İkimiz böyle sarılınca beyaz kısımlar görünmüyor, değil mi? Böyle iyi, değil mi? Oldu şimdi. Tenimden bu resim silinmediği sürece duygularım da değişmeyecek."

Dövmedeki resim hiç silinmedi. Ama aşkları, tek bir iz kalmadan silinip gitti. Süsü tamamlanmış olan bu kadın, Kinue, çok geçmeden erkekten erkeğe sonu olmayan bir yolculuğa başladı.

Kısa süre sonra tüm Japon halkının yaşantısını boşluğa çeviren büyük savaş başladı, sürdü ve bitti.

Beş yıl sonra Kinue, olgunlaşmış ve büyüleyici bir kadın olarak kargaşanın hüküm sürdüğü savaş sonrası Tokyo'sunda ortaya çıktığında, önünde onu bekleyen şey, keskin zekâlı gazetecilerin hep bir ağızdan "Dövme Cinayetleri" diye adlandırdığı dehşet verici bir seri cinayet vakasıydı. Kinue de o kana susamış korkunç katilin elinde hayatını kaybedenlerden biri oldu.

Bu seri cinayet vakası tümüyle Oroçimaru dövmesi odağında dönüyordu. Üstüne üstlük davanın tamamına, büyücülük dünyasındaki olayları anımsatan şüpheli ve anormal bir atmosfer hâkimdi.

Örneğin ilk cinayet, klasik Japon mimarisiyle yapılmış bir evde oluşturulamaz sanılan bir kapalı odada gözler önüne serilen bir cehennem manzarasıydı. Dahası, Oroçimaru dövmesi kaybolduktan sonra bir anda ortaya çıkan dev sülük, bu olayın korkunç özüne dair ürpertici ipuçları veriyordu.

Davanın en başında hiçbir iz bırakmaksızın gözlerden kaybolan Oroçimaru dövmesi, o sondaki dramatik sahneye kadar hiçbir yerde bulunamadı. Bir sonuca ulaşamamaktan endişeli araştırma ekibi, katilin riskten korkarak dövmeli vücudu sonradan yok ettiğini bile düşündü. Oysa Oroçimaru dövmesi, soruşturma makamlarının gözünden kaçmıştı ve hâlâ bu dünyada duruyordu.

Son anda bu dövme gerçekten de hiç beklenmedik bir yerde tekrar bulunduğunda oradakiler büyük bir şaşkınlığa kapılıp ister istemez hayret çığlıkları atmaktan kendini alamadı.

İşte bu gövde, dehşetin zirvesi olan o dövme cinayetinden geriye kalan bir anıt niteliğindedir. Bu numuneyi çerçevelemek yerine özellikle başsız, kolsuz, bacaksız; sadece bir gövdeden ibaret şekilde yerleştirmiş olmalarının, bu cinayetin korkunç bir simgesi olduğunu hissetmemek zor.

Bu cinayet vakasını çözmenin anahtarı, Kinue'nin 15. veya 16. *Şova* yıllarında dövmesini yaptırmaya başladığı dönemdeki olaylarda gizli. Ancak bu hikâyenin doğası gereği, geçmişe geri gidip yazmaya oradan başlayamam.

Şu anda anılarımda capcanlı duran, savaş bitiminden bir yıl sonraki Tokyo gözümün önüne geliyor. Metropol, yenilginin yaralarını henüz atlatamamıştı ve her kesiğinden irin gibi iğrenç olaylar sızıyordu. Başkent şimdiye dek hiç yaşamadığı bir şekilde kötülüğün kol gezdiği bir döneme sahne oluyordu. Ve bu Oroçimaru dövmesi, henüz yaşamakta olan kadının teninde kıvrım kıvrım oluyor ve parıldıyordu.

21. *Şova* yılı, Ağustos ayı... İşte trajedinin perdesi açılıyor.

BÖLÜM 2

Madam Serpent

Ülkemizin şimdiye değin benzerini bir kez bile yaşamadığı o büyük savaş yenilgisinin ilanından neredeyse bir yıl sonra Tokyo'da yaz, yenilginin darbesiyle zaten perişan şehir halkını iyice çökertircesine baygınlık verici derecede sıcak geçiyordu.

Savaştaki yıkımın ardından başlayan yeniden yapılanma henüz çok ağır adımlarla ilerliyor, doğru dürüst kaldırılmamış enkazların yanı başında iğrenç görünümlü gecekondular bitiveriyordu. Şimdiye kadar kıyıda köşede gizlenen rengârenk ürünler birdenbire vitrinleri doldurmuştu; hoş, insanlar yoksuldu, onları alacak paraları yoktu.

Lüks semt Ginza civarlarında bile manzara şehrin diğer yerlerinden hiç farklı değildi. Gündüzleri boş gözlerle caddelerde amaçsızca dolanan insan kalabalığına karışıp fatihlerin atılganlığı ve gururunu sergileyen Amerikalıların muzaffer bir edayla kasıla kasıla yürüdüğü yollar, akşam indiğinde gece başını sokacağı yer arayan serserilerin, fahişelerin, her yerde cirit atan suçluların kalabalığına teslim oluyordu. Gecenin sessizliğinde yankılanan silah sesleri de tamamen bitmiş değildi.

"Tokyo da değişti... Ginza da değişti..." diye mırıldandı Dr. Heişiro Hayakava, Ginza'nın batısındaki bir arka sokakta, kepenkleri kapalı bir dükkânın saçağının altında dururken.

Beyaz keten takım elbisesi, özenle bağlanmış kravatı ve Hint kamışından bastonuyla eskilerden kalma bir zarafet taşıyordu.

Bu sonsuz değişim içindeki dünyada kıyafetini son zırhı olarak kullanarak akademisyenlere has gururunu mu korumaya çalışıyordu yoksa bu sadece şimdiye kadarki alışkanlıklarının gereğinden mi ibaretti, yeni giysiler alacak imkânı mı yoktu, doktorun kendisi bile tam bilmiyordu. Belki de bu sebeplerin hepsi geçerliydi.

Doktor birkaç tane kibrit çaktı ve sonunda tutuşan bir tanesinin ışığında kapı levhasındaki numaraya dikkatle baktı. Soluk alevin aydınlattığı profilinden zayıf ve çok belirgin yüz hatlarına sahip olduğu görülüyordu. Kartal gibi gözleri ve ince dudaklarıyla iblis Mephistopheles'e de benzeyen ironik bir silueti vardı.

"6. Bölge Numara 58... Evet, burası."

Alçak sesle mırıldanırken levhanın altında bulunan zile bastı.

Bu iki katlı ahşap bina elbette sıkıca kapalıydı. Gündüzleri bu dükkânın önünden geçerseniz yatay tarzda, altın olduğu epeyce şüpheli, yaldızlı "Souvenir" yazısı bulunan cam kapıdan zırhlar, sırlanmamış çömlekler, *ukiyo-e* resimleri ve ecnebilere yönelik ucuz hediyelik eşyaların karmakarışık sıralandığı görülürdü. Doktorun bu vakitte öyle şeyler almaya gelmediği belliydi.

Binanın yan cephesindeki kapının gözetleme deliği bir takırtıyla açıldı. İçeriden bir kedininkine benzeyen iki göz, karşısındaki karanlığa kıpırtısız bakıyordu.

"Kim o?" diye kısık sesle sordu kadın.

"Heişiro Hayakava. Madam adımı bilir."

"Kim gönderdi sizi?"

"Takezo Mogami yeğenim olur."

İçerideki kadın hâlâ ikna olmamışçasına efsunlu sözler eder gibi sorulara başladı:

"Peki yılan? Peki kurbağa? Peki sülük?"

"Yılan kurbağayı yutar, kurbağa sülüğü yer, sülük yılanı emip bitirir."

Bu sihirli sözler "Açıl susam açıl" denmişçesine söylenince kapı açıldı. Doktorun karşısında beliren dar ve dik merdiven, loş ışıklı çıplak bir ampulle aydınlatılmıştı.

Kapıyı açan, beyaz ipekten geleneksel Çin tarzı bir elbise giymişti. Hafiften yabancı hissi veren bir havası vardı: yaşı henüz küçük, çocuksu bir kızdı.

Kızın rehberliğinde doktor merdivenden çıktı. Merdivenin ulaştığı koridorun sağındaki kapının açılmasıyla plaktan gelen hüzünlü ses alt kata kadar yayıldı.

İçerisi bir bar olarak düzenlenmişti. Duvarın önünde bir tezgâh vardı, onun dışında da sadece iki masa.

Tezgâhın iç tarafındaki ince uzun yüzlü genç kadın, oturan müşterilerin arasından çekik gözleriyle merakla doktora baktı.

"Hoş geldiniz."

Siyah üzerine beyaz puantiyeli bir kimonoya sarınmış fidan boylu kadının sesinde hafiften bir şüphe tınısı vardı.

"Madam, benim. Tanımadınız mı?"

"Doktor Hayakava..."

Oval şeklindeki o güzel beyaz yüz, bir anda pembeye dönüverdi. Sevincine ondan bir nebze az olan korkunun karıştığı belli belirsiz bir heyecan, gösterişli vücudunu titretmişti.

"Çok alışılmadık bir şey bu... İyi ki geldiniz... Sizinle görüşmeyeli kaç yıl oldu kimbilir, hocam..."

"Herhalde bir altı yedi yılı var. Sen de çok değişmişsin."

"Yok canım! Öyle diyorsunuz da esas değişen sizsiniz."

Değişmek deyince, onca büyük savaşın ardından uçurumun dibinden göğe yükselmek de vardı, göğün dokuzuncu katından yerin dokuz kat dibine düşmek de. Doktor Hayakava kadının sözlerinin ardında varlığı ile yokluğu zor sezilen bir alaycılık hissetti.

"Ne alırsınız?"

"Viski... Burada alayım lütfen."

Kalabalık bar tezgâhında oturmaktan vazgeçen Doktor Hayakava, bastonunu masaya dayayıp yüzündeki teri sildi.

Boğucu bir geceydi. Üstelik bu dairenin altı katlı bir iş hanına bakan açık penceresi, pencere işlevi de görmüyordu. Duvara ve tezgâhın üstüne monte edilmiş vantilatörler bezgince hareket ederek sıcak havayı odanın bir köşesinden diğer köşesine doğru itiriyordu.

Barda oturan bir adam, sarhoş bir ses tonuyla konuştu:

"Nasıl sıcak değil mi? Hiç dayanamıyorum buna."

"Gömleğinizi çıkarabilirsiniz."

"Sağ olun. Oysa siz bu sıcağa rağmen son derece terbiyeli giyiniyorsunuz."

Sanki müstehcen iması olan sözlerdi.

"Kadınım da ondan ayol," diyen Madam, elindeki zarı sallamayı bıraktı ve güldü.

"Olur mu efendim... Savaşı kaybedeli ve yaz mevsimi böyle geleli beri ben kadınları çok kıskanır oldum. Şimdilerde kadınların Batı tarzı giysileri pek ferah görünmüyor mu? Madam siz de onlar gibi kolsuz kıyafetler veya Çin tarzı elbiseler giyseniz ya!"

"Şansınıza küsün! Batı tarzı giysiler bana hiç yakışmaz. Zevkime eski usul uygun düştüğünden herhalde."

"Öyle mi diyorsunuz? Ben öyle olduğunu hiç sanmıyorum ya neyse..."

Tam biri susmuştu ki başka biri soruverdi:

"Sahi Madam, bu mekânın adı, 'Serpent' ne anlama geliyor?"

"Ya şey oldu, ismi rica edip başka birine koydurdum, ben eğitimli değilim yani... O sözün anlamını da çok bilmiyorum."

"Öyleyse söyleyeyim de öğrenin. 'Serpent' Fransızca 'yılan' demek."

"Yılan mı? Aa, demek öyle... İyi de bunca ürkütücü bir ismi niye verdi ki acaba? Aa, şimdi anladım! Kesin ben yılan yılında doğduğumdandır."

Madam yaramaz bir çocuk gibi gözlerini devirerek güldü.

"Öyle safmış gibi yapmayın banal Saklamaya çalışsanız da o numaraları yemem. Ben çoktan haberdarım. Sizde varmış, Madam, değil mi?"

"Ne varmış?"

"Dövme işte! Etrafta duyduğuma göre sizin tüm bedeninizde benim diyen erkeklerin bile boy ölçüşemeyeceği, kılıç yutan muhteşem bir alevli ejderha dövmesi varmış. Mekânın adı da ondan geliyormuş... Eee, ne diyorsunuz buna, Madam, ne, ne yani?"

Kabuki oyuncularının taklidini yapması, adamın muhtemelen az çok utanmış olmasındandı. Ancak kadının kaşı bile kıpırdamadı.

"Cidden böyle sorumsuzca bir dedikoduyu kim çıkarıyor, hayret bir şey... Hadi Şinbaşi muhitindeki *yakuza* ablalarından olsam neyse de... Benim tek bir iğne yaptırma düşüncesiyle bile içim ürperir, dayanamam."

"Boş lafa karnım tok, kanıt göreyim," diyen adam tam Madam'ın elini sıkıca kavramıştı ki barın üstündeki bardağı yuvarlanıp yere düştü. Kadın öfkeyle elini adamın elinden kurtardı.

"Ne yapıyorsunuz? Çok ayıp ama!"

"Kızdınız mı?"

"Kızarım tabii! Bir kadının dövmesini görmeyi bu kadar mı istiyorsunuz?"

"Sizin gazabınıza uğramak pahasına görmek istiyorum, evet, Madam."

"Madem öyle, görmenize izin vereceğim. Siz de karşılığında dört ayak üstünde üç tur atıp havlayacaksınız, olur mu?"

"Tamam."

"İşte."

Kadın bir anda sol kolunu sıvayıp gösterdi. Dirseğinden omzuna kadar hiç boşluk kalmaksızın çivit mavisine boyanmış tenine göz kamaştırıcı derecede parlak, kıpkırmızı sonbahar yaprakları serpiştirilmişti.

"Nasıl? Beğendiniz mi?"

"Evet."

Hafif bir iç çekiş duyuldu. Madam gülerek kimonosunun kolunu indirdi.

"Peki sırtınız?"

"Serpent-maru var. Hah hah hah! Güzel isim, değil mi? '*Oroçimaru*'lu* Kinue' pek eski moda, bundan böyle 'Serpent-maru'lu Kinue' adını alayım ayol!"

---

* Efsanedeki Oroçimaru'nun adındaki "oroçi", "dev yılan" anlamına gelir. Fransızcadaki karşılığıyla değiştiriyor. (ç.n.)

"Onu görmeyi rica edebilir miyim?"

Adamın soluk soluğa kalmışçasına sorduğu bu sözlerine, karşısındakini hafife alır gibi güldü kadın.

"Neydi adı, eskiden bir film vardı hani... Kadınların tenlerini kocaları ve hekimlerden başkasına göstermelerinin yasak olduğu..."

"Ama kadınlar... Yani hep... Niye böyle kesip atıyorsunuz?"

"Babam bir dövme ustasıydı. Hayır demesine rağmen zorla benim tenimi müsvedde defteri olarak kullanmasını sağladım."

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi konuşuyor anlaşılmayan bir ses tonuyla Kinue devam etti:

"Yani... Sırtımı görmek istiyorsanız buraya yüz kere gelip gidecek ve tüm imkânlarınızı bana seferber edeceksiniz."

Barın etrafındakilerin nedense keyfi kaçmıştı. Kinue, çok geçmeden hesaplarını ödeyip yerlerinden kalkan müşterilerin arkasından o adama doğru seslendi:

"Bir şey unuttunuz beyefendi!"

"Unuttum mu?"

"Dört ayak üstünde üç tur atıp havlamayı."

Adamın allak bullak olmuş halini gören Kinue, mağrur bir kraliçe gibi güldü.

Diğer müşteriler oradan ayrılınca Kinue beyaz giysili barmene bir şeyler fısıldayıp doktorun masasına yöneldi.

"Hocam, sizi yalnız bıraktım şimdiye kadar, lütfen affedin. Bunu telafi etmek için şimdiden sonra en üstün hizmeti size sunacağım," diye konuşmaya başladı, *ukiyo-e* resimlerindeki ahularınki gibi oval olan yüzündeki cilveli gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim. Deminki müşteri pek zorluydu, değil mi?"

"Bazen öyle tipler oluyor, artık alıştım. Ne yaparsam yapayım silebileceğim bir şey değil, zaten gizlemek de mümkün değil. Öte yandan görme ücretini baştan alıyorum, o yüzden sorun değil."

"Pişmanlığın var mı hiç? Onu yaptırdığın için yani..."

"En ufak bile yok... Bunu hep sevdim. Sadece kimono ya da Batı tarzı elbiseler gibi zaman zaman farklı desenlere değiştiremiyor olmak biraz üzücü."

"Hiç değişmemişsin."

"İnsan yedisinde neyse yetmişinde de o... Ama siz de kesinlikle hiç değişmemişsiniz, hocam."

Göz göze gelip güldüler.

"Şimdi nerelerdesiniz, hocam?"

"Neyse ki evimi savaştaki yangınlarda kaybetmedim, aynı evdeyim. İş deseniz, hâlâ Uzakdoğu Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ders veriyorum, 'Dövme Doktoru' lakabım da on senedir aynı."

"Son zamanlarda hiç yeni deriler buldunuz mu acaba?"

"Ne yazık ki bu enflasyon devrinde hayatlarımız elde avuçtakini eriterek geçiyor. Kendi derimizin derdine düştüğümüz bu günlerde insanların derilerine el atacak hal yok."

Bardağındaki viskiyi bir dikişte bitiren Dr. Hayakava iç geçirdi.

"Doğru... Ama bunların hiçbiri sizin yüzünüzden değil, hocam. Dünya yeniden değiştiğinde iyi şeyler de olacak. Bir de... Ya şöyle, sizden başka kimsenin yapamayacağı, iyi para kazandıracak bir yol söyleyeyim size..."

"Neymiş?"

"Amerika... Dövmelerin orada çok revaçta olduğunu söylüyorlar. Benim gibi tüm vücudu dövmeli kadınlar ucube gösterilerine çıkıp bir dolu para kazanıyormuş."

"Sizinle Amerika'ya gideyim mi diyorsunuz?"

"Hayır... İşgal kuvvetleriyle birlikte gelen Bay Williams diye biri var, bir alıcı. Bu adam dövmelere bayılıyor ve Tokyo Üniversitesi'ndeki numune salonuna gitmiş, çok hayran kalmış. Öyle bir deri için her türlü parayı ödeyeceğini söyledi. Sizin o kıymetli derilerden bazılarını ona satsanız?"

"Saçmalamayın... Evimi bile elden çıkarırım da o koleksiyonu kimselere vermem!"

Doktor çok heyecanlanmıştı, yumruğunu masaya vurdu.

"Aman hocam! Nasıl da korku salan bakışlar var gözlerinizde... Konu bu olunca, siz eskiden beri bambaşka biri kesilirdiniz zaten."

Kinue'nin ürkerek endişeye kapılması hiç şaşırtıcı değildi. Doktora dair kulağına gelen şöyle bir hikâye bile vardı:

Bir keresinde doktor, Tokyo Üniversitesi'ndeki cerrahi bölümünden bir doçentle üniversitede öğle yemeği yerken, Ueno'nun ünlü bir gangsterinin bir kolu kavga esnasında kesilip kopmuş ve adam üniversite hastanesine getirilmiş. Adamın dövmesi için çoktan avans ödemesini yapmış olan doktor bu haberi duyunca bir anda elindeki yemek çubuklarını bırakıp yerinden fırlamış.

"Peki... Dövmeye ne oldu?!"

Adamın sağ olup olmadığını veya durumunu sormaksızın bir doktora hiç yakışmayacak bu soruyu soruvermiş.

Afallayan doçent sonrasında karşılaştığı herkese şöyle anlatmıştı:

"Hayakava'nın o anki yüzü... Ben tamamen apışıp kaldım ve ağzımdan tek kelime çıkmadı. Bu adam, aklını taktığı bir dövme söz konusu olursa derisini ele geçirmek için karşısındakini öldürmekten çekinmez diye düşündüm içten içe."

Dr. Hayakava'nın şimdi Kinue'nin sözlerine acı acı gülmesi de belki doçentin o sıradaki sözlerini hatırladığındandı.

"Hocam sahi burada olduğumu nasıl bildiniz?" diye Kinue konuyu çabucak değiştirdi.

"Dev yılanın yolundan ancak yılanlar gider, derler ya... Takip zor değil. Hem sizinle görüşmek söz konusuysa hiçbir mesafe uzak gelmez, koşar giderim. Zaten dünya, büyük dense de şaşırtıcı derecede küçük aslında. Takezo Mogami benim yeğenim olur. Bu dövmeler konusunda ona epey rehberlik ettim. Birkaç gün önce görüştüğümüzde Japonya'da nadir bulunacak bir şaheserin elinde olduğunu söyledi. Şuradan buradan biraz sıkıştırdım ama hiçbir şey söylemediyse de sizden bahsediyordu, emindim. Sanki ilk aşkımla karşılaşmış gibi bir mutluluk hissettim... Başım göğe ermişti âdeta!"

"Siz demek onun dayısı oluyorsunuz? Madem öyle, tamamen el sayılmayız sizinle. Bu kadarı da hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

Kinue'nin kapkara göz bebeklerinde nedense bir endişenin gölgesi seziliyordu, sesindeyse hissiz bir tını vardı.

"Tamamen el sayılmadığıma göre bu sefer görme şerefini mutlaka bana bağışlamalısınız. Hem ben doktorum, dolayısıyla

kadınların tenine dokunma hakkım olsa gerek. Mümkün olsa derinizi de devşirmek isterdim..."

"Hocam, siz kaç yaşındasınız?"

"Kırk altı."

Doktor, kırk altıdan çok daha yaşlı görünüyordu. Savaş sırasında üzerine yığılan sıkıntılar saçlarını kırlaştırdığındandı belki de. Kırışıklıkları kimbilir ne zaman derinleşmiş, teni de yaşlılarınki gibi hafif sarıya dönmüştü. Giydiği Batı tarzı kıyafetleriyle de parlak ışığın altında inkâr edilemez bir yorgunluk sergiliyordu. Sadece altın çerçeveli gözlüğünün gerisinden keskince parıldayan gözleri delikanlılarınki gibi gençti ve saplantılı birinin açgözlü tutkusuyla pırıl pırıldı.

"Yaşlarımız bir baba-çocuğunki kadar farklı. Ben ölene kadar siz hayatta kalacak mısınız acaba, merak ediyorum."

"İşin o kısmı umurumda değil. Deriyi ben yüzmüşüm, başkası yüzmüş, bunun bir önemi yok. Yalnızca dövmenizi gelecek nesillere bırakmanız önemli. Müteveffa babanıza karşı göreviniz bu. Son evlatlık vazifeniz."

Kinue hafifçe ürperdi.

"Babam bir keresinde sizin hakikaten korkutucu biri olduğunuzu söylemişti. 'Böylesinin gözü bir değmeye görsün, karşısındakini öldürür bile...' demişti."

"Güçlü bir merakım var benim. Meraklı biri için amaca ulaşmak adına her yol mübahtır."

Nefeslerinin daraldığı o gergin atmosferi yumuşatmak istercesine Kinue, Asahi marka sigarasını yaktı.

"Sigara isterseniz Philip Morris var bende," diye yabancı sigarasından ikram etti doktor ama Kinue hafifçe başını sallayıp reddetti.

"Ben sadece ağızlıkla içebiliyorum. Oyun oynarken kendimi öyle kaptırıyorum ki sigarayı falan unutuyorum. O zaman da daha ne olduğunu anlamadan parmaklarımı yakıyorum. Ciddi yanık olmasa bile bu tür konularda uğursuzluğa inanırım, elimi yakmak da hoş değil yani. Bu da bir alışkanlık oldu o yüzden..."

"Oyun derken, kumar mı?"

"Evet, Yokohama taraflarındaki kumarhanelerde bir ara isim yapmıştım. Şayet kaybedersem kimonomu belime kadar sıyırıp sırtımı gösteriyordum. Enteresan şekilde şans benden yanaydı. Yani babamın hep söylediği şey doğru olabilir; Japon balığıdır, yılandır, ejderhadır, pullu derisi olan şeylerin dövmesi şans getirir, derdi."

Doktor, sohbetteki ufak tefek unsurlardan bile kadının tüm bedenini saran karanlık bir gölgenin varlığını hissetmekten kendini alamadı.

"Bu açıdan dövme, kadının silahlarından biri halini alıyor."

"Hâlâ oynuyor musunuz? O cins kumar?"

"Artık bıraktım, zarları yani. Şimdilerde rulete terfi ettim."

Kinue yan odanın kapısına doğru pürdikkat bakıyordu.

"Silah demek... Sahiden de. Böyle deyince hatırladım. 'Madem gizleyemeyeceğim bir dövmem var bari onu silah olarak faydalanmayı denesem,' diye düşünmez misiniz?"

"Faydalanmak mı?"

"Bir ara Hori-uno'dan duymuştum: Geleneksel törenlerde dans eden Ovaka adlı bir kadın, yaz gelince çıplak teni üzerine ince ipekten bir kimono giyip Asakusa'daki Kaminarimon civarında erik çiçeği şeklindeki pirinç krakerlerinden satıyormuş. Dövmesi ince kimonodan göründüğü için adı çıkmış ve müşterileri akın akın gelirmiş."

"Bana da 'Şinbaşi civarında közlenmiş tatlı patates sat' mı diyorsunuz?"

"Yok canım. Sadece yüzünüzü ve dövmelerinizi satışa çıkarsanız bu barı olsun başka mekânları olsun büyütüp zenginleştirmek mümkün, diye düşündüm."

Kinue bir süre gözlerini kapadı, sigarasının eflatun dumanını hafifçe üfledi.

"Sevgilim o kadar kıskanç biri olmasaydı öyle yapabilirdim ama hiç umudum yok. Burası yalnızca üyelere açık, şirket eğlenceleri

için bir kulüp. O yüzden sorun olmuyor ama şehirde bir yerlere gideceğimi söylesem beni dinlemez bile."

"Demek öyle... Yeni düzende artık kadın erkek eşit haklara sahip olsa bile mi?"

"Sonuçta kadınların hali içler acısı. Benim gibi dövmeli bir sürtük bile olsa yine de kadın işte. Kadınlar her zaman erkeklerin kölesi. Sırf savaşı kaybettik diye değişmeyecek bu."

Dr. Hayakava, bir krakeri bölüp yavaşça ağzına götürdü.

"Neyse artık, bunu başka zaman konuşuruz. Bu arada bu ayın yirmisinde Edo Dövme Cemiyeti'nin düzenlediği bir dövme yarışması var. Ona katılsanızal Benim de jüri üyesi olmamı istediler. Eğer siz oraya çıkarsanız babanız da muhakkak ki öbür dünyada şad olacaktır."

"Ebeveyninden aldığın bedenin hiçbir parçasına zarar vermemek, evlatlık borcunun başlangıcıdır. O dövmelerine zarar vermeden tenini devşirerek gelecek nesillere bırakmak ise evlatlık borcunun bitimidir."

Kinue, artık hiçbir hükmü kalmamış İmparatorluk Eğitim Genelgesi'ni* okurmuşçasına ciddi bir ses tonuyla mırıldanıyordu. Fakat gözleri, yaramaz bir çocuğunki gibi parlıyordu.

"Dalga geçmeyin amal Şaka yapmıyorum ben..."

"Dalga falan geçmiyorum. Edo Dövme Cemiyeti hâlâ aktif demek ki..."

"Savaş sonrasındaki ilk toplantı olacak."

"Eski bir toplantıyı hatırlıyorum. Kaç yılıydı acaba? Daha bedenim beyazdı. Oji'deki Nanuşinotaki Parkı'na gitmiştik. Nasıl da eğlenmiştik."

Geçmişe özlem duyarcasına gözleri ışıldıyordu.

"Sırtında melek kanatları dövmesi olan, çok güzel bir kadın vardı. O dövmeyi görür görmez kıskandığımı ve çok heveslendiğimi hatırlıyorum. Tıpkı erkekler gibi beline bir peştamal sarmış ve

---

* 1890 yılında İmparator Meiji tarafından imzalanan ve eğitim politikasını belirleyen bu metin, tüm okul etkinliklerinde yüksek sesle okunurdu. (ç.n.)

onlarla şelaleye girmişti. Babamla konuştuktan sonra 'Sen de bir an önce bu cemiyete katıl tamam, mı?' demişti bana şakalaşırcasına. O kadın nerelerde acaba?"

"Melek Kanatlı Osayo'yu mu diyorsunuz? Toçigi'deki kadınlar hapishanesinde hastalanıp öldü. O kadına da derisi için avans ödemiştim."

"Vah yazık... *Kuzey Çin Kalkındırma Şirketi*'nden* hisse almış sayın kendinizi ve bu kayba razı olun... Peki, bu seferki toplantı... Çok kadın katılıyor mu?"

"Dört bir yana haber saldım, tüm gücümü kullanıyorum. Sadece kadınlardan yirmi kişi toplamak istiyorum."

"Ben de hayatımda bir kez olsun katılmak isterim. Kimin nesi olduğumu bilmezlerse... Sevgilim ne der acaba..."

"Konu o ise öyle endişelenmenize gerek yok. Ben de size yardımcı olurum, onu ikna ederim. Bir adam ne kadar kıskanç olursa olsun sevgilisinin tıpkı bir kraliçe gibi baş tacı edildiğini görürse öyle keyfi kaçmaz. Ayrıca eminim ki siz de içten içe insanlara sırtınızı göstermek için can atıyorsunuzdur. Bu tür hisleri çok fazla bastırırsanız içinize hapsettiğiniz duyguların sizi isterik biri haline getirmesi olası."

"Gerçekten de bu doğru olabilir."

Doktor, Kinue'nin ruh halindeki çalkantıları açıkça görebiliyordu. Dış görünüşü usturuplu olsa da bu kadın yetiştirilme tarzından ötürü dövmelerinden utanmıyordu. Hatta tam tersine, fırsatı olsa o dövmeleri insanlara göstermek istediğine şüphe yoktu. Madem Kinue istekliydi, şimdi tek zorluk olan Takezo Mogami'nin ikna edilmesi konusunda da doktor kendine güveniyordu.

Doktor içinden gevrek gevrek güldü. Planları böylece kısmen başarıya ulaşmıştı. Geride kalan ikinci sorunun da çok geçmeden çözüleceğinden gizliden gizliye emindi.

"Sahi ağabeyiniz ne yapıyor bu aralar?" diye sordu, artık içi rahatlayan doktor.

---

* Japon devlet desteğiyle 1938'de kurulan ve savaşın yenilgiyle bitmesi üzerine 1945'te kapatılan şirket. (*ç.n.*)

"Güneydeki cepheye gitti ve dönmedi. Naaşı da gelmedi ama kayıp denmesi savaşta ölmesiyle aynı anlama gelir, değil mi? Zaten umudum da yok, kabullendim işte."

"Peki Tamae Hanım?"

"Bahtı kötüymüş. Savaşın son döneminde Hiroşima'daydı. Atom bombası vurdu... Kurtulmuş olma şansı hiç yok. Ya en ufak bir iz kalmadan yok oldu ya da hayatta kaldıysa bile ağır yaralanmış, uzun yaşamamıştır."

"Onda dövme var mıydı? Tamae Hanım'da yani..?"

"E, herhalde! Biz ikimiz bir şey yaparsak o hiç yapmadan durur mu?"

"Onunki neydi?"

"Artık bu konuyu kapatalım. Hocam, zaten bilseniz ne olacak? Av avlanmış, tav tavlanmış."

"Bu durumda sizin sırtınızdaki Oroçimaru gitgide bir ulusal hazine haline geldi demektir. Kendinize çok iyi bakın, uzun yaşayın..."

"Ben de bunu yedim! 'Kendinize iyi bakın da sırtınıza bir şey olmasın ve çabucak da ölün' demeye çalışıyorsunuz aslında, değil mi?"

Doktor bu kesin ironi karşısında beyninden vurulmuşa döndü ve tek kelime edemedi. Sararan yüzüne bakan Kinue, dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi.

Dr. Hayakava o gece geç vakitte tıpkı bir delikanlınınki gibi çevik adımlarla Yurakuço İstasyonu'na doğru yürüyordu. Sanki şans eseri ilk aşkıyla yeniden karşılaşmışçasına içini ısıtan bir neşeyle yüreği pıt pıt atıyordu. Görüşmenin en sonuna kadar bir anlaşmaya varamamışlardı ama bu akşamki nabız yoklama aşaması burada bitmişti. Artık sadece sabredecekti. Aceleye getirmeden sebat ederse zamanı mutlaka gelecekti. Doktor, bir gün o deriye sahip olacağını düşündükçe kendi ilerleyen yaşını bile unutuyordu.

Sukiyabaşi civarında gece karanlığının ortasında gösterişli makyaj yapmış kadınlar ikili üçlü gruplar halinde kıpır kıpırdı.

Savaş yenilgisinin piçiydi bu aşırı gösteriş. Doktor normalde onlara dikkat bile etmeden geçer giderdi ama bu akşam durup laflamak geldi içinden.

Tam o sırada bir kadınla bir erkek arasındaki garip bir konuşma kulağına çalındı. Bir an sanki bir darbe yemişçesine afallayıp kalakaldı. Bir baykuşunki gibi parlayan gözlerini karanlığa doğru dikti.

"Böyle bir kadın işte. Bu resimdeki olduğuna eminsiniz, değil mi?"

"Evet, evet, kesinlikle o ayol! Ama ben sadece iki üç defa gördüm, şimdilerde ortalıkta görünmüyor hiç."

"Kadının sırtını kaplayan bir Oroçimaru dövmesi olsa gerek."

"Hmm, öyle miydi ki? Bir şeyler işlenmişti, onu biliyorum da o kadar büyük bir şey miydi? Olsa olsa kollarında vardır ya."

Kulaklarını ne kadar diktiyse de konuşmanın devamını duyamadı. Çok geçmeden adam kadının yanından ayrıldı, doktorun önünden kısa ve seri adımlarla Yurakuço İstasyonu'na doğru yürüdü. Doktor arada biraz mesafe bırakıp adamın peşine takıldı. *Oroçimaru dövmesi olan bir kadın...* Muhtemelen Kinue Nomura'yı arayan bu adamın kim olduğuna dair garip bir merak duyuyordu.

Ancak doktor, istasyon ışıklarının aydınlattığı adamın profiline bakınca bir anda hevesinden vazgeçti. Kendisininkine benzeyen zevkleri olan bir adam olabileceğini düşününce hissettiği konuşma isteği sanki uçup gitmiş, içini huzursuz edici bir ürperti kaplamıştı.

Adamın tuhaf derecede dar bir alnı, sıfıra vurulmuş saçlarıyla parlak ve tokmak şeklini andıran bir kafası vardı; kriminoloji uzmanı Lombroso'nun tanımladığı suçlu tipine sahipti. Batı tarzı kıyafeti haki rengi, kirli ve leke dolu bir asker üniformasıydı. Herhalde ordudan terhis edilmiş bir askerdi.

Adama dair doktoru en çok ürperten şey ise korkunç bakışlarıydı. Gözlerinde kana susamış karanlık bir şeyler, felaket habercisi gibi parıldıyordu.

Ona bakan Dr. Hayakava'nın betinin benzinin atması da son derece doğaldı. O anda kendisinin biraz evvel Kinue'ye bakan gözlerinin de muhtemelen böyle olduğunu düşünmeden edemedi.

BÖLÜM 3

Dövme Yarışmasının Kraliçesi

Tokyo'da dövmeli kadın ve erkeklerin organize ettiği "Edo Dövme Cemiyeti" adlı topluluk hâlâ var. Üye sayısı yüz civarında olmakla birlikte bu sayı kesinlikle Tokyo'daki dövmeli kadın ve erkeklerin tümünü kapsamıyor.

Örneğin, hayatlarının ilk döneminde herhangi bir sebeple dövme yaptırmış olsalar da şu anki konumları itibarıyla bundan utanıp gizlemeye odaklanan toplumda statü sahibi hanımefendiler ve beyefendiler de var, yeraltı dünyasından işlerle meşgul olanlar ve hayat koşturmacası içinde böyle etkinliklere katılıp kayıtsızca soyunup dövmelerini sergileyecek vakti olmayanlar da var. Bunların hepsini düşünülünce o sayının buzdağının görünen kısmından ibaret olduğu da rahatça söylenebilir.

Ancak resmi bir topluluk olarak bu cemiyet muhtemelen türünün Japonya'daki tek örneğidir. Edo geleneklerinin tarihine bakıldığında bu tür toplantıların *Tenpo Yılları*'ndan itibaren defalarca düzenlendiğini biliniyor. Şu anki Dövme Cemiyeti'nin her ne kadar onlarla doğrudan bağlantısı yoksa da her bir üyenin içten içe, en azından o geleneğin varisi olmaktan dolayı bir gurur duymadığı söylenemez.

"Cemiyet etkinliği" dense de öyle abartılı şeyler değildi yaptıkları. Yıllık düzenlenen şenliklerde kutsal tahtırevanı taşımak, çeşitli anıt dikme törenlerine katılıp iyi dileklerini sunmak dışında yapılan, yazın sıcağından kaçıp yılda bir kez Oji'deki şelalesi bulunan Nanuşinotaki Parkı'ndaki cemiyet toplantısına katılmaktan ibaretti.

Elbette bu tür cemiyet toplantılarının savaş sırasında yapılması mümkün olmamıştı. Ancak savaşın sona ermesiyle toplumu o zamana kadar ayakta tutan ahlaki değerlerin temelleri çöktü, incelikten nasibini almamış amatör dövmecilerin yaptığı dövmeler, anlık heyecanlar ve hazlar uğruna her şeyi riske atan ve pişmanlık duymayan, savaş sonrası nesil denen bu kadın ve erkekler arasında popüler olmaya başlayınca Edo kültürünün varisleri olarak her şeylerini ortaya koymuş bu cemiyetin üyeleri, bunu kabul edilemez bulup surat asarak hoşnutsuzluklarını ortaya koydular.

Ölen üyeler için bir anma töreni düzenlenmesi de konuşulmuştu ama henüz ortalık tam durulmadığından, şimdilik savaştan sağ salim kurtulan üyeler için basit bir yüz yüze görüşme değil de hiç olmazsa dövmelerinin ortada olacağı bir toplantı yapılmasına karar verildi. Güçlü destekçiler için arayışa girişildi ve Dövme Cemiyeti'nin savaş sonrası ilk büyük toplantısı, bir dövme yarışması olarak planlandı.

Belirlenen zaman, 20 Ağustos günü, öğleden sonraydı. Yer olarak ise Nanuşinotaki Parkı henüz toparlanmış olmadığından, Kicicoci yakınlarındaki geleneksel tarzda lüks bir lokantayı tutmaya karar vermişlerdi. Toplantı yarışma şeklinde yapılacak, o günün en iyi dövmeli kadını ve erkeğine on biner yen ödül verilecekti.

Her ne kadar habis enflasyon yükselmekteyse de o dönemde on bin yen hâlâ büyük bir meblağ sayılıyordu. Konu para olduğunda nispeten kayıtsız olan, doğma büyüme Edolu niteliği taşıyan bu cemiyet üyeleri bile buna sırt çeviremezdi. Ayrıca hepsi de kendi dövmesinin memleketin birincisi olduğuna ilişkin bir kibre sahipti. Dolayısıyla bu toplantı için neredeyse tüm üyelerin bir araya gelmesi ve son dakika katılımcılarıyla birlikte yüz kişiyi geçmeleri hiç de şaşırtıcı değildi.

Genel olarak fazla bir tanıtım yapılmadığından izleyici o kadar çok değilse de söylentileri duyup toplantı mekânına akın edenlerin sayısı yine de yüzlerle sayılırdı. O yüzlerce meraklı tipin arasında Kenzo Matsuşita da vardı.

Kenzo Matsuşita, o sıralarda yirmi dokuz yaşındaydı. Senede kaç kere saçını yağlıyor, bakım yapıyordu acaba, anlaşılmıyordu;

yani görünüş açısından da öyle ön planda biri değildi. Tarafsız bir gözle bakınca, yetenekleri sıradan bir insanınki gibiydi. Sonuçta yüzlerce, binlerce insanın arasına karıştığında göze çarpacak en ufak bir özelliği olmayan, ortalama biriydi sadece.

Böyle biri olduğundan geleneksel Edo ruhunu yansıtan janti delikanlıların zevklerini anlayabilecek ince hassasiyetleri de yoktu. Dövmelere yönelik ilgisi ve bilgisi, Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi numune salonunda öğrendiklerinin ötesine geçmemişti.

Fen Bilimleri Öncül Akademisi'nden sonra Tokyo Üniversitesi'nden mezun olmuş, ardından da o dönemde alışılageldiği üzere askerî tabiplik yapmıştı. Şanslıydı, ölümden kıl payı kurtulmuştu. Filipinler'deyken terhis edilmiş ancak *"Güney sersemliği"** denen şey zihninde izler bırakmıştı.

Ağabeyi Eiiçiro Matsuşita, savaş sonrası o süreçte yapılan kapsamlı atamalarda birkaç kademe atlayarak Tokyo Emniyet Müdürlüğü 1 No.lu Soruşturma Şubesi'nin başına getirilmişti. Kenzo ağabeyinin nüfuzuyla er geç Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Adli Tıp'ta çalışmak istiyordu ama hiç boş kadro yoktu, o yüzden bir süreliğine üniversitedeki adli tıp bölümünde temel tıp araştırmalarına geri dönmüştü. Tesadüfen de oraya kimbilir ne sebeple bu toplantı için bir davetiye gönderilmişti ve o davetiye hayatının gidişatını tamamen değiştirecekti.

Etrafında olup bitene hiç aldırmayan Kenzo, her zamanki gibi dağınık saçları, kısa kollu ve erkek yakalı gömleği, haki rengi pantolonu, ayaklarında Amerikan yapımı asker botlarıyla Dövme Cemiyeti armalı *hanten*† giymiş, saçları alabros kesilmiş genç ve janti bir adam ve boynuna asılı fotoğraf makinesiyle bir Amerikalı askerle yan yana mekânın dış kapısından girdi.

O anda geniş bahçenin kendisine yakın tarafında büyük bir

---

* II. Dünya Savaşı öncesi ve sürecinde uzun süre Güneydoğu Asya ve Pasifik Adaları'nda konuşlandırılmış askerlerin ve yerleşimcilerin gerçeklik algılarının azalması. (*ç.n.*)

† Genelde ısıtma tertibatı zayıf olan geleneksel evlerde üşümemek için giyilen dolgulu bir tür ceket. (*ç.n.*)

kalabalıkla karşılaşan Kenzo'nun içinde aniden bir depresif dalga yükseldi.

Sorulacak olsa, bu, ölümün eşiğinden döndüğü Filipinler'deki dağlarda dolandığı zamanlardan beri çektiği bir tür nörolojik bozukluktu. Bazen ateş almışçasına neşeyle coşuyor, basit bir tıp doktoru olmasına rağmen Tokyo Üniversitesi'nde profesörlüğün kolayca erişebileceği bir şey olduğunu düşünüyor, morali tam ters yöne döndüğündeyse bu defa da yeteneksizliğinden iğreniyor, yaşamasının hiçbir işe yaramayacağını, bir trene atlayıp bu dünyaya veda etmesinin akıllıca olacağı sonucuna varıyordu. Dünyanın fani olduğunu, kendisine şu koca âlemde hiç yer olmadığını düşünüp kendi kendine eziyet ediyordu.

Bu toplantının havası, daha en başından yapısına hiç uygun değildi. Buna, "tıbbi araştırmalara destek olarak yapılan bir ziyaret" diye zihninde iliştirdiği etiketi bile unutup kendisini hırçın dalgaların üzerinde sürüklenen bir yaprak gibi çaresiz hissederek etkinlik mekânı olarak kullanılacak büyük salona adım bile atmaksızın eski Musaşino'nun izlerinin korunduğu geniş bahçenin bir köşesine gitti. Gözlerden uzakta sarma sigarasını yaktı.

"Pardon, kibritinizi ödünç alabilir miyim?"

Arkasından biri seslenenince telaşla başını çevirdi. Batı tarzı beyaz bir elbisesi olan ve saçını tepeye toplamış bir kadın. İnce uzun ve orantılı vücudunda da gençliği belirgin oval yüzünün nedense dişi bir kediyi andıran profilinde de hafiften cilveli bir eda vardı.

Kenzo, "A, kibrit mi? Tabii, buyurun. Yirminci yüzyılda bilimdeki gelişme işte: Tek bir kibritle ateş mutlaka yanıyor!" diye vitrinlerdeki reklam sloganını söyleyerek kibrit kutusunu kadına uzattı.

Kadın zayıf alevi korumak için avucunun içiyle sararak çenesine yaklaştırıp yaktı. Sonra Asahi'sinden bir nefes çekti, elini bırakıp eflatun tonlarında kocaman bir duman üfledi, "Teşekkürler. Bu harika," diyerek güldü.

Kahkahası ve hayat kadınlarını andıran eğik duruşu, inceliklerle işi olmayan Kenzo Matsuşita'nın bile bir anda hissedeceği kadar cilveliydi. Kenzo, kadın kolunu kaldırdığı sırada dirseğinin üstüne sıvanan beyaz manşetinden parlak bir siyahlık görür gibi oldu. Sahi bu sıcak havada giydiği Batı tarzı giysinin kumaşının kalınlığı da biraz garip değil miydi?

Merakına gem vuramayan Kenzo, dolaylı yoldan konuyu biraz kurcalamayı denedi:

"Hayli büyük bir kalabalık var, değil mi? Her ne kadar çoğu bendeniz gibi meraktan seyretmeye gelen tipler olsa da bu kadar insanın toplanması çok şaşırtıcı."

"Bu işin meraklıları var işte."

"Giriş biletinde yüzün üzerinde erkeğin ve düzinelerce kadının katılacağı yazıyordu. Hadi erkekler neyse de o kadar çok kadın var mı ki?"

"Var tabii. Sırf benim tanıdığım on kişi falan geldi."

"Peki siz de katılıyor musunuz?"

Bu dobra soru, onu şaşırtmışa benziyordu. Kadın, hilal şeklindeki esnek kaşlarını çatarak yabancı aktrisler gibi abartılı bir tarzda omuzlarını kısıp karşı saldırıya geçti:

"Ben... Ben öyle hafif bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Kenzo tümden telaşa kapıldı. Verdiği karşılık da abuk sabuk oldu:

"Yok, olur mu hiç, çok ayıp... Hayır, sadece, yok öyle bir şey. Görünüşünüz çok şık... E, burası da malum... Acaba sizin de dövmeniz mi var diye... Saçma bir mantık kurup haddimi aştım. Sizi incittiysem özür dilerim."

Kadın beyaz bir sıçan yılanı gibi vücudunu eğip bükerek kayıtsız bir kahkaha savurdu.

"Hah hah hah! Ay çok komik. Her şeyi öyle ciddiye almayın canım! Ne kadar saklarsan o kadar merak uyandırır da ortaya çıkar derler ya hep... İşte üzerinde isim yazılı olan kadınlar da öyledir. İşin aslı benim de var."

"Demek öyle... Ne peki?"

"Kolumda ince bir şerit var, bir adamın adı."

"Anlıyorum..."

Kenzo kadının sözlerini kurcalamadan, olduğu gibi kabul etmiş ve çok etkilenmişti. Tam o sırada kadın hayrete düşmüş gibi yüzüne bakıp yine coşkulu bir kahkaha savurdu.

"O kadar komik olan nedir?"

"Pek saftiriksiniz. Hâlâ hanım evladı olduğunuz belli. Oncacık bir dövmeyle bugünkü toplantıda soyunur muyum sanıyorsunuz?"

"O zaman oldukça büyük olsa gerek?"

"Bir kadında olmaz diye düşünülse de kılıç yutan muhteşem bir alevli ejderha dövmesi olan bir *yakuza* ablasıyla konuşuyorsunuz."

Kafasından bir darbe almışçasına tek kelime bile edemeyen Kenzo'ya büyüleyici cazibesiyle bir bakış attı. "Zaten toplantı başlayınca ortaya çıkacak. Çok yakında sergileme başlayacak, gizlemek mümkün olmayacak. İzninizle..."

Kenzo, ana binaya giden kadının beyaz elbiseli sırtına röntgenini çekercesine baktı. O beyaz elbisenin altındaki çıplak teninde derinlemesine çizilmiş, rengârenk bir resim olduğuna bir türlü inanamıyordu. Sentetik görünümlü kalın kumaştan hiçbir renk belli olmuyordu. Kenzo, kadının sözlerinin tatsız bir şaka olduğu hissine kapıldı.

Orada da uzun süre kalmaya dayanamayınca tıpkı bir uyurgezer gibi etkinlik salonuna doğru gerisingeri yürümeye başladı. Ağaçların gölgesinden geçtiği sırada lacivert mont giymiş genç bir adam yüzüne baktı ve tereddütlü bir şekilde onu durdurdu.

"Yanılıyorsam affedin ama Matsuşita... sen misin?"

Şaşkınlıkla başını kaldırıp bakan Kenzo, bir yerlerden tanıdığı genç adamın gülümseyen yüzünü görüp, "Siz..." dedi. İnsanlara tepeden bakarcasına imalı bir tebessüm, adamın ruj sürülmüş gibi kıpkırmızı olan dudaklarına hafifçe yayılmıştı. Büyük ve çıkıntılı burnu, kaşlarının arasında derinleşmiş dikey bir çizgi bulunan alnı, sanki bir sırrı gizlermişçesine pırıldayan kapkara gözleri, kasılmış gibi duran geniş omuzlarıyla kesinlikle yakışıklı bir genç denemezdi. Yine de kadınların hoşlanacağı bir tipi vardı. Kenzo aceleyle zihnini yokladı ancak kimin nesiydi, bir anda çıkaramadı.

"Siz..." diye bir kez daha mırıldandı.

"Unuttun mu? Ben, Hisaşi Mogami."

"Aa, tabii ya."

Kenzo'nun zihninde birdenbire uzak geçmişin anıları canlandı.

"Pardon dostum, pardon, güney cephesinde yaşadığım sıkıntılardan sonra kafam tamamen serseme döndü."

Hisaşi Mogami ile ortaokuldan arkadaşlardı, son görüşmelerinin üstünden on yıl geçmişti. Kenzo'nun onu hemen hatırlayamamasının şaşılacak tarafı yoktu.

Hisaşi, Kenzo'dan üç yaş büyüktü. Fakat bir dönem geçirdiği göğüs hastalığı sebebiyle okula iki yıl ara vermişti. Sonra beşinci sınıfı birlikte okumuş, sıra arkadaşı bile olmuşlardı.

İster erken gelişmiş deyin ister cinsel açıdan hareketli, Hisaşi Mogami o sıralardan itibaren tüm okulun gözünün üstünde olduğu biriydi. Batı'dan bir başyapıttan kelimesi kelimesine kopyaladığı bir aşk mektubunu sadece isim ve adresleri değiştirip on tane kız öğrenciye göndermişti, bahanesi de hazırdı:

"Ne de olsa kadın ruhu her yerde her zaman aynı." Sonra da zafer kazanmışçasına böbürlenmişti: "Zaten on mektup göndersem de biri hedefe ulaşıyor."

Ortaokul üçüncü sınıftan beri judoda siyah kuşağı vardı. Hastalık yüzünden okula ara verdiği sırada *şogi**'ye odaklanıp becerisini çok geliştirmiş, profesyonelliğe giriş seviyesinin artık onun için bir sorun olmadığını söyleyip övünür olmuştu. Söz konusu matematik olduğunda her zaman üstün bir yeteneğe sahip olan Hisaşi için –belki bu çok da önemli değil ama– cebir ve geometri derslerinde öğretmeni kara tahtanın önünde afallatıp sıkıştırmak, çocuk oyuncağı olan numaralardı.

Ortaokuldan mezun olduktan sonra Kenzo, olağanüstü bir başarı göstererek Tokyo Üniversitesi Öncül Akademisi'ne girmişti. O dönemin sistemine göre akademinin giriş sınavıyla aynı zamanda Hokkaido Üniversitesi Hazırlık Programı'nın sınavına da

---

* Satranca benzeyen, farklı hamleler yapabilen taşlarla oynanan bir strateji oyunu. (*ç.n.*)

girilebiliyordu. Kenzo, çetin olan akademiye giriş sınavı engelini aşmış, ondan çok daha basit olması gereken Hokkaido Üniversitesi sınavındaysa feci şekilde başarısız olmuştu. Anlaşılan esas beceri düzeyi bu sınavda ortaya çıkmıştı, öncül akademi sınavındaki başarısı şans eseriydi.

Hisaşi ise daha baştan çok zor olan devlet üniversitelerine başvurmamış, özel bir üniversitenin mühendislik fakültesine girmiş, uygulamalı kimya alanında uzmanlaşmaya yönelmişti. Sonrasında pek görüşme fırsatları olmamıştı. Kenzo'nun duyduğuna göre Hisaşi, üniversiteden mezun olduktan sonra da doğuştan özgürlüğe düşkün yapısıyla nereye giderse gitsin orada kalamamış, uzun bir süre boyunca göçebe hayatı yaşamıştı.

"Vay bel Tesadüfe bak sen... Her şey aklıma gelirdi de senin böyle şeylere ilgi duyacağını hiç düşünmezdim."

Hisaşi Mogami güldü ve Lucky Strike marka sigarasını yaktı.

"Yok yal Sadece akademik araştırma için bir fikrim olsun diye..."

"Olsun dostum, ilginin sebebi her neyse senin gibi eskiden beri miskin olan birini bu sıcak havada buralara kadar sürükleyip getiren çekim gücü önemli. Sırf içmeye geldiysen bile olur yani. Ama eminim ki sen kadın dövmelerini hedefleyerek gelmişsindir."

"Sen de eskiden beri her şeyi cinselliğe bağlamaya bayılırsın. Aynı Freud kafası."

"Çok da umurumdaydı! Hele bir dış görünüş denen o kabuğu soymayagör, insanın davranışları iştah, şehvet, maddi istekler ve kontrol arzusuna gelip dayanıyor sonuçta. Bugünkü toplantıya seyircilerin böyle akın akın gelmesi de o yüzden. Dövmelerin kalitesi ne olursa olsun itfaiyecilerin, *yakuza*ların, zanaatkârların tüm bedenlerinde dövmeler bulunması öyle nadir bulunan bir şey değil ne de olsa; sırf bunun için trene para verip onca zahmete katlanarak onları görmeye gelmek olacak iş değil. Oysa tüm bedeninde dövme bulunan kadınlar, hem de yirmiden fazla kadın topluca soyunacak denince işten bir günlük izin alarak gelip izlemeye değer. Dövmeli kişiler, Amerika'da sıklıkla ucube gösterilerinde sahne alıyor ama orada da erkeklerdense kadınların gösterilerinin

gişe hasılatı oluyormuş. İnsan psikolojisi Batı'ymış Doğu'ymuş, antik çağlarmış, modern zamanlarmış gözetmiyor yani."

"Yine de şu anda Japonya'da öyle çok dövmeli kadın var mıdır, merak ediyorum."

"Tabii ki var. Mesela işportacıların ve *yakuza*ların eşleri ya da hanım ablaları olan kadınlar arasında teni beyaz kalmış tek bir kişi bile yoktur. O çete liderleri arasına girmiş hanım ablalar, ta baştan beri aptalca olduğunu bildikleri bu işe kendi istekleriyle atlıyor. Hapse girmeyi şeref nişanı sayan bir erkeğe sahip olmak ve her şeyin mübah olduğu yeraltı dünyasında dilediğince yaşamak için bir daha asla saygın bir iş yapacakları hayata dönmemeye yürekten razılar. Dövme yaptırmak muhtemelen küçük parmağı kestirmekten* daha az acı vericidir. Öte yandan sert mizaçlı yardakçılarını itip kakarak yönetmek, hoşlansa da hoşlanmasa da onlara kendi saygınlığını belletmek ve üzerlerinde gücünü kullanmak zorunda. Bu kadarla da kalmıyor. Şaşırtıcıdır ama düzgün iş sahibi erkeklerin arasında da dövme takıntısı olanlar var. Yaptırmak istese de toplumdaki konumunu, mesleğini, imajını düşündüğünden yaptıramayan, o adımı atamayan adamlar var. Böyle bir adamla birlikte olduğunu, gece gündüz sürekli bu muhabbeti dinlediğini düşün. Karı kocanın aynı bedende tek can olması prensibiyle de mecburen onun yerine geçmek zorunda kalıyor kadın."

"Evet. Güzelce açıkladıklarını gayet iyi anlıyorum. Milyonlarca kişiden oluşan Tokyo halkı içinde on tane, yirmi tane böyle kadın mutlaka vardır. Ama o kadınların hepsini nasıl toplarsın ki buraya?"

"Bugünlerde on bin yen cazip bir para. Kadınlar paragöz, onları görmek isteyen bizler de şehvetliyiz. Sonuçta iş dönüp dolaşıp içgüdülere geliyor."

Hitabeti güçlü olan Hisaşi Mogami'nin her zamanki safsatalarıydı işte.

"Yani sen de buraya..."

---

* Yakuzanın cezalandırma yöntemlerinden biri. Aynı zamanda yakuzaya kendini affettirmek ya da onlara yaranmak için uygulanan bir tür kefaret. (*ç.n.*)

"Benim böyle barbarca geleneklerle hiç işim olmaz. İncelemesine inceledim de hor gördüğüm bir noktadayım. Doğrusunu söylemek gerekirse ağabeyimin emriyle mecburen buradayım; sevgilisi olan hanım ablanın koruması olarak."

"Ağabeyin ne iş yapıyor?"

"Mogami Grubu adında bir inşaat şirketi var. Bana sorarsan bir tür savaş suçlusu. Savaş sırasında orduyla çalışıp deli gibi para kazandı, savaş bitince de depoladığı malları karaborsaya sürdü. Şimdilerde işgal kuvvetleriyle çalışıyor ve cebini dolduruyor."

Ağabeyi hakkında çok ağır konuşmaktan suçluluk hissetmiş olsa gerek, söze şöyle devam etti:

"Yok yani, benim için fark etmez aslında. Bir kere ağabeyimin ticaret önsezileri güçlüdür. Bir de dayımız Doktor Hayakava'dan fazla etkileniyor işte. Japonya'nın bir numarası olduğu söylenen güzel bir dövmeli kadın bulmuş ve işte... anlarsın ya..." diyerek umursamaz bir tavırla sol elinin serçeparmağını uzattı.* "Kesinlikle çok güzel bir kadın olduğunu düşünüyorum ama hiç benim zevkime uymuyor. Hori-yasu adlı bir dövme sanatçısının kızı. Sırtında Oroçimaru dövmesi var. Kinue Nomura adlı bir kadın. Eğitimsiz biri, banal zevkleri var. Bir saat konuşacak olsam konu bulamıyorum, ne diyeceğimi şaşırıyorum."

Kenzo bir anda biraz önce konuştuğu büyüleyici kadını hatırladı. O kadın acaba bu Kinue Nomura olabilir miydi? İçine belli belirsiz bir his doğmuştu.

"Genç mi bu kadın?"

"Genç tabii. Kadınlığının olgunlaştığı yirmili yaşlarında. On sekiz yaşındayken saflığını yitirmiş bedeni; yani beş altı yıl olmuş daha. Sen doktorsun, bilirsin, vücuda giren pigmentler geçen zamanla birlikte emiliyor, dağılıyor ya, dövmeler de eskiyor, rengi soluyor. Şu anda onun dövmesi tam zirvesinde. Teni de dövmedeki resim de tam görmelik çağında. Ama ağabeyim nasıl onun böyle

---

* Japon kültüründe serçeparmağı göstermek bir kadını sevgilisi, eşi yapmak anlamında bir harekettir. (*ç.n.*)

bir toplantıda soyunmasına izin veriyor bilmem! Aynı kandan geliyoruz ama hissiyatını hiç anlamıyorum!"

"Teşhirci biri mi? O kadın yani..."

"Olabilir. Zaten bir dövme sanatçısının kızı. Öyle yerde doğup büyüyenin sapkın yanlarının olmaması imkânsız zaten. Dövmeyi giysi yerine koyuyorsa soyununca bile çıplak olmadığını düşünüyor olabilir. Hoş, bizim karşımızda başlarda nasıl da uysaldı... Kimonosunu giymişken geçmişinde pavyonlar falan olduğu çok derinden hissediliyorsa da böylesine aşırılıkta bir kadın olduğunu elbette bilmiyordum. Kollarını ilk defa gördüğümde şaşkınlıktan ağzım dilim tutuldu."

O kadın. Kesinlikle o kadın olduğuna eminim.

Kenzo'nun kulaklarında tüm mantığını aşan bir sesle bu söz yankılanıyordu. Belki de bu, dövmeli kadının –Kinue Nomura'nın– karışacağı cinayet davasında Kenzo'ya tuhaf bir rol biçen kaderin fısıltısıydı.

"Hisaşi, ben de nerede olduğunu merak ediyordum, buradaydın demek!"

Yanlarına yaklaşan, hayli kilolu, kalın kaşlı, çökük gözlü, beyaz kıyafetli bir adamdı. Göbeğine vurup samimiyetle gülen Doğulu kahramanları andıran bir fiziğe sahipse de yüzünde tam aksine karanlık ve gergin bir ifade vardı.

Sonradan görme biri olarak kendisiyle alay edildiğinin yeterince farkındaydı ama buna gülüp geçecek rahatlığı olmadığını gösteren huzursuz bir yüz ifadesine sahipti. Bombeli altın yüzüğü ve altın zincire takılı altın cep saati de iğreti duruyordu.

Arkasında kırk yaşlarında kurnaz görünüşlü bir adam, tıpkı bir tilki gibi onu takip ediyordu. Gözleri sürekli fıldır fıldır dönüyor, bakışlarını arada insanların yüzüne doğru kaldırıyor, sonra ürkmüşçesine yere bakıyordu. Göz kenarları zamparalara has şekilde sarkık duran bir adamdı.

"Ah, ağabeyciğim!"

Hisaşi daha demin ağzına geleni saydığından olsa gerek, mahcup görünüyordu.

"Kinue'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şey..."

"Artık toplantı başlıyor, herkesin hazırlıkları tamam ama o nereye gitti ki? Ortalıkta görünmüyor!"

"Utandı mı acaba..."

"Saçmalama! Baştan beri gelmek istediği bir toplantı bul"

Hisaşi, keyifsiz bir tavırla etrafa bakınan ağabeyinin kulağına bir şeyler fısıldar fısıldamaz adamın tutumu değişiverdi. Yüzünde kocaman bir tebessümle nazik bir şekilde Kenzo'ya başını eğerek selam verdi.

"Meğer sizinleymiş, ben de bilmeyince ayıp ettim, efendim. Ben, Takezo Mogami. Kardeşime eskiden beri ne çok emeğiniz geçmiş, sağ olunuz..."

"Hiç olur mu... Esas onun bana geçmiştir emeği."

"Tokyo Emniyet Müdürlüğü Soruşturma Şubesi Başkomiseri Matsuşita'nın kardeşiymişsiniz, değil mi? Ağabeyinizin şöhretini çoktandır biliyorum. Bir fırsatını bulup mutlaka tanışma şerefine nail olmayı umuyordum. Sizinle tanışmamız çok isabetli oldu. Size bir kadeh bir şey ısmarlamak isterim ama bugün ne yazık ki ecnebilerle bir randevum var. Hangi gün müsait olursunuz acaba?"

"Generali vurmayı hedefliyorsan önce atından başla" atasözünü düşünen Kenzo hafif bir alaycılıkla güldü. Adamın yakınlık göstermesini, kesinlikle şüpheli işleri olduğu, kendisi aracılığıyla da ağabeyi ve Emniyet Müdürlüğü Mali Şube ile bağlantı kurmak istediği şeklinde yorumladı.

"Nazik davetinize çok teşekkür ederim. Ancak öyle şeylerle başım pek hoş değil."

Aslında içki içmek konusunda kimseden geri kalmamasına rağmen Kenzo teklifi reddetti. Ne de olsa aklı başında bir adamın ilkesi, kimsenin ağzına laf vermemek için ayağını denk almaktı.

"Öyle demeyin ama efendim. Keyfinize düşkünsünüz belli ki. Buranın tarzının da hoşunuza gitmesine bakılırsa..."

"Buradayım çünkü üniversitede bir araştırma üzerinde çalışıyorum. Hoş, böyle diyorsam da doğru dürüst nabız ölçmekte bile zorlanan, vasat bir doktorum naçizane."

"Ben ise hep böyle şenlikli şeyleri sevmişimdir. Üstüne üstlük dayımız Dr. Hayakava'nın merakı bana da bulaştı... Neyse bir dahaki sefere şöyle uzun uzun sohbet etmek isterim sizinle. Benimki de burada lüzumsuz bir işle uğraşıyor işte ama ne yaparsınız... Yakın zamanda uzun uzun görüşelim sizinle."

"Demin konuşuyorduk, hanımefendinin bugünkü yarışmanın favorisi olduğunu duydum. Gurur duyuyor olmalısınız."

"Hah hah hah! Bilirsiniz, yarışlarda sürpriz atların çıkıp favorileri duman etmeyeceğinin garantisi yoktur... A, bu arada, sizi biriyle tanıştırmama izin verin lütfen."

Takezo çenesini hafif kaldırıp işaret edince yanındaki adam nazikçe başını eğerek selam verdi ve kartvizitini çıkardı.

"Bendeniz Mogami Grubu idarecisi Yoşio İnazava, efendim. Sizinle tanışmak büyük şeref."

"O şeref bana ait."

"Ağabeyinizle mi ikamet ediyorsunuz acaba?"

"Mecburen. Üniversite laboratuvarında çalışıyorum ne de olsa; kim bana gelin gelir?"

"Olur mu hiç efendim? Arzularınız çok yüksekte olduğundadır..."

Ne iğrenç herif, diye düşündü Kenzo. Özellikle "şudur" diyeceği bir sebebi yoksa da ilk izlenimi bu müdürden hiç hoşlanmadığı yönündeydi. "Yeniden görüşmek üzere," deyip nazikçe selam veren iki adam, yarışmanın yapılacağı salona doğru yürüdü.

Kenzo arkalarından bakarken bir anda şaşırmaktan kendini alamadı. Takezo Mogami'nin arkadan görünüşü, önden gördüğü halinden tamamen farklıydı. Amiyane tabirle gölgesi erimişti. Tarifi olmayan bir mahzunluğu vardı. Kenzo bir askerî tabip olarak Çin'de ya da Güneydoğu Asya cephesinde arkasından bakıldığında böyle görünen çok sayıda askere şahit olmuştu. Bir mantığa dayanmasa da içgüdüsel olarak hissedilen bir tür ölüm gölgesi... Ne kadar enerji ve neşeyle dolu olursa olsunlar o askerlerin geleceğinde bulunan tek şey, düşman kurşunlarıydı.

*

Etkinliğe tahsis edilen büyük salon yüz hasırlık* olsa da neredeyse kıpırdayacak yer bile yoktu. Mekânın yarısını neredeyse tamamen beyaz tenleriyle seyirciler, yarısını da rengârenk çıplak bedenleriyle cemiyet üyeleri doldurmuştu.

Sıcak ve havasız ortama tahammül edemeyen üyelerden erkekler kural gereği istisnasız olarak yalnızca beyaz, bele sarılan peştemalleriyle kalmıştı.

Cidden muhteşem bir manzaraydı. Ayrı ayrı her birinin sırtına bir sanat eserini seyredercesine sessizce bakma lüksü bir yana, bunca insanın tek bir salonda toplanıp her birinin sırtına çizilmiş büyüleyici resimler söz konusuyken burası, dünyadan ayrı, tamamen bağımsız başka bir dünya olmuştu.

Bu heykelsi grup âdeta bir tsunami ya da çığ gibi devasa bir güçle seyredenlerin içlerine işliyordu. Şu anda 21. *Şova* yılında olduklarını unutturup zamanda geriye giderek Edo Dönemi'ndeki *Tenpo Yılları*'na döndükleri yanılsamasına kapılmalarını sağlıyordu.

Kadın üyeler de bir köşede toplanmıştı ama onların yaklaşık yarısı soyunmuş ve paçalı donlarıyla kalmıştı. Aralarında erkekler gibi peştamal sarmış ve elinde yuvarlak tipteki yelpazesini sallayanlar varsa da garip bir şekilde erkeklerinki gibi olan bu dış görünüşleri sırtlarındaki dövmelerle uyum sağlıyor ve görenlere en ufak bir gariplik hissi vermiyordu.

Kinue Nomura, beyaz elbisesini çıkarmaksızın seyircilerle bu kadınların durdukları yerin tam ortasındaki bir sütuna yaslanıp oturmuş, sessizce sigarasını içiyordu. Seyirci sıralarından çok sayıda meraklı bakış onu süzüp duruyordu. Kinue o esnada kuş mu vahşi hayvan mı olduğu ayırt edilemeyen çok güzel bir beyaz yarasaydı âdeta.

"Sende de var mı?" diye sordu yanında oturan, *Kintaro* dövmeli kadın sonunda dayanamayıp.

"Evet, ufak bir şey."

---

* Japon kültüründe alan büyüklüğü, standart 0.9m x 1.8m boyutundaki *tatami* yer hasırı sayısıyla belirtilir. (*ç.n.*)

"O zaman çıkar kıyafetini. Zaten herkes bu vaziyette, çekinecek bir şey yok hiç. O elbiseyle yanmıyor musun?"

"Sizinkileri görünce benimki şaka gibi kaldı, utandım... Sıram gelene kadar böyle duracağım."

Kintaro dövmeli kadın, suratını buruşturup başını diğer tarafa çevirdi.

Kinue'nin böyle kıyafetini çıkarmadan durması utandığı için değildi. Şayet öyle olsaydı daha baştan bugünkü toplantıya gelmezdi zaten.

Herkesin gözünün üstümde olacağı, hayatta bir kez yaşayacağım bir an, diye kafasına takmıştı. Kinue bir daha asla böyle bir etkinliğe katılmamaya kesinlikle kararlıydı. İşte bu yüzden de sahneye çıkışının âdeta bir primadonna gibi muhteşem etki yaratması gerektiği kanısındaydı. Aklında sadece bu vardı. Doğuştan oyunculuğa yeteneği olduğunu düşünürdü ama sonuçta böyle durumlarda doğal teatralliği kendiliğinden ortaya çıkıyordu.

Özel bir etkinlik olduğunda sahne olarak kullanılan bir kademe yüksek olan platformda başta Dr. Hayakava olmak üzere beş jüri üyesi yan yana dizili çalışma sehpalarına sıralanmıştı. Cemiyet üyeleri teker teker önlerine çıkıyor, sırayla dövmeleri inceleniyordu.

Kinue'nin de birkaç kez görüştüğü, vaktiyle Kanagava'daki *yakuza*ların en önde gelen liderinin metresi ve Yokohamalı bir lokanta sahibi olan kadın –cehenneme günahkâr ruhları taşıyan ateş arabası dövmeli Okiçi– ayağa kalktı ve beyaz *yukata*sını* sıyırıp etine dolgun sırtına işlenmiş iki mavi şeytanın çektiği ateş arabası ve üzerinde yalazlanarak yanan ve acı çeken bir ahu figürünü sergileyince, normalde boğucu olan etkinliğin havası, kadınların yarışmasının başlamasından itibaren nihayet kızıştı.

"47 numara, sayın Kinue Nomura."

Adı okunduğunda Kinue, açılış hamlesini yapmaya hazırlanan bir *yokozuna*† asaleti sergileyerek tepki bile vermedi.

---

* İnce pamuklu kumaştan yapılan ve yazın giyilen, gündelik giysi kategorisinde bir tür kimono. (*ç.n.*)

† Sumodaki "büyük şampiyon" unvanı. (*ç.n.*)

"Oroçimaru... Sayın Kinue Nomura."

İkinci anonsla Kinue, ilk olarak yerinden kalktı. Ağzındaki sigarasını atıp salondaki herkesin bakışlarını üzerinde toplayarak cemiyet üyeleri arasından uzun adımlarla geçti ve üzerinde elbisesiyle jürinin önünde durdu. Dr. Hayakava'nın ateş basmış görünen yüzüne avını köşeye sıkıştırmış avcı misali baktı, tatlı tatlı gülümsedi.

"Elbisenizi çıkarıp soyunun."

Doktorun sesi kuruydu.

"Soyunacağım zaten. Buraya kadar gelmişim, kaderime razı geleceğim, bıçak kemiğe dayandı ne de olsa..."

Kinue bembeyaz elbisesini cevvalce çıkarıverdi ve üzerinde beyaz ipekten kombinezonuyla kaldı. Elbette rengârenk kolları açığa çıkmıştı. Pembeleşen tenine eşlik eden parlak siyah tonlardaki arka plan üzerinde en canlı renkleriyle açmış kiraz çiçekleri ve sonbahar yapraklarının kırmızı işlemeleri bir kat daha güzel görünüyordu. Kinue'nin bilerek hedeflediği şey, parlayan çıplak teninin güzelliğinin ince ipekli giysiden belli belirsiz görünmesiydi. Beyaz ipek, dövmenin renklerini yansıtmalı, eflatundan pembeye, filiz yeşilinden mora gökkuşağının o tarifsiz yedi renginin pırıltısını anımsatan muhteşem tonlarda ışıldamalıydı. Kinue, işte bunun dövmesinin gizlenmesi imkânsız güzelliği ve çekiciliğinin zirvesi olduğunun farkındaydı.

Kinue o noktada kendi etrafında bir kere döndü ve ipek kombinezonunu çıkardı. Artık bedenini örten tek şey, ecnebi kadınların son moda mayolarına öykünerek yapılmış dar kesimli iç çamaşırıydı.

Elbette kendisi, sırtını göremiyordu. Sadece gayet iri ve dolgun memelerinin heyecandan renklenip kalp atışlarıyla hafifçe dalgalandığını hisseden Kinue, insanların bakışlarından sırtındaki Oroçimaru'nun da utanmışçasına yanaklarının kızardığını ve yılanın da kıpırdanmaya başladığını anlıyordu.

Çıt çıkmayan salondan birden çığlıklar yükseldi. Bu şamatadan, günün tek kraliçesinin kendisi olduğundan emin olan Kinue,

zafer kazanmış bir edayla kaşlarını kaldırdı, jürinin beş üyesine, sonra da seyircilere göz gezdirdi. Hisaşi Mogami'nin yanında durup onu yiyecekmiş gibi bakan, az önce sigarası için ateş ödünç aldığı genç adama hafifçe gülümsedi.

BÖLÜM 4

Üçlü Döngü Laneti

Toplantı başarıyla tamamlanmıştı. Herkesin tahmin ettiği üzere kadınlar kategorisinde büyük ödül Kinue Nomura'ya verildi.

Jüri değerlendirmeleri bitince eğlenceler başladı. Cemiyet üyeleri çıplak vaziyette bahçeye çıkıp şelalenin tadını çıkarıyor, ağaçların gölgesinde serinliyordu.

"Ne dersin? Oroçimaru'yla yeniden yüz yüze gelmek ister misin?"

Hâlâ toplantının garip atmosferinin heyecanından kurtulamamış Kenzo, Hisaşi Mogami'nin bu sözleri üzerine, "Tabii, kraliçe hazretlerinin huzuruna çıkmak isterim," diye yanıtladı sayıklarcasına.

"Sizi tanıştırmak benim için sorun değil ama o, samimiyeti hızlı ilerleten biri, kendini çok ama çok iyi kollamazsan paçayı kurtaramazsın. Bir de bazen garip laflar ediyor, he deyip dinle, geç. Ne de olsa anası babası malum tipler, o da biraz kafadan çatlak diye düşünüyorum ben."

Hisaşi Mogami, bunları ciddi bir suratla söylemişti. Kenzo, onun şu veya bu sebeple Kinue yüzünden sıkıntıya girmiş olabileceğini düşündü.

Elbisesini giymiş halde bahçedeki büyük kâfur ağacının önünde duran Kinue çok sayıda insan tarafından çevrelenmişti. Gazeteci kılıklı tipler, fotoğraf makineleriyle günün kraliçesinin etrafını sarmıştı.

"Olmaz, hayır, sergileme çoktan bitti. Olmaz, dedim ya! Fotoğraf istemiyorum! Görmek istiyorsanız gelecek yıl yine gelin."

İkisi oraya yaklaştığında Kinue ellerini iki yana sallayarak bağırıyordu. Kalabalığı yaran Hisaşi, Kinue'yle konuşmaya başladı:

"Ne oluyor? Sıkıntılı bir durum var gibi?"

"Ah, Hisaşi! Tam zamanında geldin! Bu insanları gönderir misin?"

"Senin gibi biri dururken mi? Omzunu açıp biraz da onları paylasan hepsi korkup kaçar gider."

"Saçma şeyler için kışkırtmasana! Hem öyle yaparsam onların istediği olur!"

"E, ne de olsa artık demokrasi devrindeyiz ya... Neyse onu boş ver de bir kez daha soyunsan ve fotoğraf çekmelerine izin versen iyi olur yani..."

"Hayatta olmaz! Ne kadar fenasın!"

Kinue öfkeyle hilal kaşlarını kaldırdı.

"Affedersiniz ama nasıl bir sebeple böyle bir dövme yaptırdınız acaba?"

Bir aralık yakalayıp bu soruyu soran gazeteci, derhal sert bir tepkiyle karşılaştı:

"Sizin gibi iğrenç ve küstah bir adam tarafından kandırıldım."

Bir kahkaha koptu. Gazeteci kıpkırmızı kesildi ve hiddetle oradan ayrıldı. Bunun sayesinde ne yaparlarsa yapsınlar işe yaramayacağını anlayıp pes ettiklerinden midir, muhabirlerin kuşatması da çözülmeye başladı.

"Kinue, bir hayranını sana takdim edebilir miyim? İşin aslı, ben de bugün beklenmedik bir şekilde tesadüfen karşılaştım. Ortaokuldan eski bir arkadaşım, Kenzo Matsuşita. Şu anda Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi laboratuvarında çalışıyormuş. Seninle tanışmak istiyor."

Kinue şaşırmış gibiydi.

"A, siz miydiniz?"

"Tanışıyor musunuz? Sen de az değilsin hal"

"Bir şey değil, kibrit ödünç aldım bugün sadece."

"Acaba? Şüpheli bir durum."

"Sen ne diyorsun bakayım?" deyip Kenzo'ya cilveli bir bakış atarak gülümsedi. "Demin benim bey de sizden bahsediyordu. Siz de sepici misiniz?"

"Sepici" sözünde çok ağır bir ironi vardı. Kenzo, kadının Dr. Hayakava'dan bahsettiğini hemen anladı.

"Yok, kesinlikle değilim."

"Kusura bakmayın. Doktor denince doğrudan o geliyor aklıma. Şurada sohbetimize rahat rahat devam edelim mi?" dedi ve Kenzo'nun koluna girip götürecekmişçesine hareketlendi.

"Matsuşita, dönüşte bir yerlerde bir tek atalım," diye seslendi Hisaşi durduğu yerden. Muhabirler de daha fazla takip etmekten vazgeçmiş gibiydi, peşlerinden gelmeye yeltenmediler.

"Şaşırdınız mı? Böyle bir kadın olduğuma."

Kinue, ağaçların sessiz gölgesindeki banka oturup yaramaz bir çocuk gibi gözlerini devirerek güldü.

"Yok canım. Aslına bakarsanız, Mogami'den Oroçimaru dövmeli genç ve güzel bir kadının bugünün favorisi olduğunu duyunca hemen siz olabileceğiniz geldi aklıma."

"Ama benim aptal bir kadın olduğumu falan düşünüyorsunuzdur. Böyle pervasız bir şeye kalkıştığım için beni hor görüyorsunuzdur."

"Yok canım. Dr. Hayakava'dan sık sık dövmenin bir sanat olduğunu duyardım ama bugüne kadar aklım yatmıyordu. Fakat bugünkü toplantıya katılıp da dövmenizi görünce sonunda kafama dank etti. Söz konusu böyle bir şey olunca tevazu göstermenize hiç gerek yok. Gururla gazetelere falan fotoğraflarınızın çıkmasına izin versenize!"

"Gazetecilerden nefret ediyorum. Beni sanki nadir bulunan bir zebra veya yılan gibi görüyorlar."

"Belki de haklısınızdır nefretinizde. Ne de olsa gazetecilik denen şeyin merhametsizlikte eşi benzeri yok."

"Sahiden de öyle."

"O değil de onca büyük bir şeyi nasıl yaptırabildiniz?

"Hem de kadın olmama rağmen, değil mi?" diyen Kinue derin bir iç çekti. "Galiba doğuştan seviyordum. Babam bir dövme sanatçısı olduğundan küçükken ne için ağlıyor olursam olayım annemin ve babamın dövmelerini görünce ağlamayı bırakırmışım. Sonunda daha fazla dayanamadım ve babamın başının etini yiyerek zar zor yaptırdım. Off, nasıl acıdı bilseniz... Sizin gibi bir doktor bey bile bu acıyı tahmin edemez. Kendiniz ona maruz kalmalısınız... Üç yılımı alsa da babamın ölümünden az zaman önce nihayet tamamlandı ve o sayede artık yetişkin bir kadın olduğumu hissettim, nasıl da mutlu oldum!"

Tam o sırada Yoşio İnazava yanlarına geldi. Dr. Hayakava'nın Kinue'yle bir konuda konuşmak istediğini söyledi.

Kinue, Kenzo'ya "Biraz bekleyin, olur mu?" deyip beş altı adım öteye yürüdü, çok geçmeden de tek başına Kenzo'nun yanına döndü.

"Böyle bir yerde de rahat rahat konuşulamıyor bile."

"Sizinle şöyle bir rahat rahat sohbet etmek isterim. Beyiniz izin verse..." dedi hafifçe ayağa kalkan Kenzo da kendini kaptırarak.

"Sorun değil. Zaten beyim de sizi bir davet etmek istediğini söylemişti. Öbür gün akşamleyin müsait misiniz?"

İki gün sonra Kenzo Matsuşita akşam tek başına Serpent adlı mekâna gitti. Kinue kapıyı bizzat açarak onu karşıladı ve ikinci kattaki bara götürdü. O klasik Çin tarzı elbise giymiş olan kız da beyaz giysili barmen de orada değildi, hatta içeride bir tek müşteri bile yoktu.

"Burası nedir?"

"Benim işlettiğim mekân. Polis dırdır yapıp durduğundan tabela asmıyorum. Bu akşam kapalıyız. Zil de çalmayacak, kapı deseniz içeriden kilitli olduğundan kimse gelemez. Lütfen rahat rahat buyurun. Bir içki içer misiniz?" derken bugün kesinlikle huzursuz görünen Kenzo'ya bakıp anlamlı anlamlı güldü.

"Beyiniz yoklar mı?"

"Acil bir iş için Nagoya'ya gitti. Bu sabahki ekspres trenle. Size de çok selamlarını bıraktı."

"O zaman ben de izninizi isteyeyim. İkimizin yalnız kalması edep erkâna aykırı olur."

"Şapşal adam! Madem gideceğim diyorsunuz, gidin bakalım!"

Kinue, asabiyetle başını yana çevirdi. Dolgun, güzel yanaklarından iki üç damla gözyaşı süzüldü.

Kadını hep pat diye giysisini omzundan sıyırıp büyük adamlara meydan okumaktan çekinmeyen bir kadın olarak düşündüğünden Kenzo afallamıştı. Onu nasıl yatıştıracağını bile bilmiyordu.

"Ne oldu size böyle?"

"Şapşal! Şapşal! Şapşal!"

Bunu der demez kadın kendini yanında oturan Kenzo'nun bağrına attı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Bir kadına bunları illaki söyletecek misin? Beni illaki utanca mı boğacaksın?"

Kenzo artık kendini kaybetmiş, kan beynine çıkmıştı. Ateş basan bedenini sakinleştirmeye çalışarak nefes nefese sordu kadına:

"Yan odada ne var?"

"*Mahjong*, poker, rulet falan oynanan oda orası. Kimse yok. Evet, orası daha sakin olabilir, geçelim mi?"

Kinue hemen yerinden kalktı ve kapıyı açtı. Yaklaşık sekiz hasırlık Batı tarzı odanın ortasında küçük bir masa, duvarın önündeyse çok şık bir kanepe duruyordu.

Kinue odaya girdiklerinde elini geriye doğru uzatıp kapıyı kapattı.

"Rahat ol, kimse gelmeyecek."

Kadının belli ki böyle pek çok deneyimi vardı. Kenzo, kendisinin tıpkı büyüsüne kapıldığı yılandan gözlerini ayıramayan kurbağa gibi zavallı bir yaratık olduğunu düşünmeden edemedi.

"Her ne kadar bir doktor olsan da dövmeli bir kadının tenine dokunmamışsındır."

Kadının yüzünde bir sfenksinkini andıran gizemli bir gülümseme belirdi. Kinue, adamın duygularını kışkırtırcasına devam etti:

"Soğuktur. Kanları sıcaklık vermeyen soğukkanlı hayvanlar gibi yazın dokununca bile üşürsün. Ne dersin? İstersen dokunabilirsin..."

Kinue, üzerinde tek bir şey olmadan, rengârenk bir heykel gibi bitkin, kanepenin üzerinde yatıyordu. Yarı kapalı duran çekik gözlerinden fışkıran yaşlar yanaklarından akıp duruyor, silmeye yeltenmiyordu.

"Duygulandın mı?"

Kenzo'nun sorusuna alçak sesle yanıt verdi Kinue:

"Yok öyle değil... Kadın olmak çok acı verici. Böyle uygunsuz bir şey yapıveriyorum. Nasıl biri olursa olsun hiçbir erkeğe kapılmamaya azmetsem de sonunda zayıf bir kadın gibi davranıyorum."

"Benim içinse bu akşam çok güzeldi. Dövmelerin gizemli bir yaşamı olduğunu ilk defa fark ettim. 'Usta' denen dövme sanatçıları işlemeleri, insan bedenlerinin en ufacık hareketinin bile sırtındaki resmi etkileyeceğini düşünerek yapıyor, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Yoksa her gün her gün otuz dokuz dereceye çıkan ateşe dayanamazdım. Kendi isteğimle başladıysam da en başta beyaz tenime mürekkep nüfuz ettiğinde gülsem mi ağlasam mı bilemediğim garip hisler yaşadım. Ama bir kere bedenime o iğne girdi mi sonrasında kendimi kaybediyordum. Cesaretimi topluyordum; asla silinmeyecek böyle bir şey olacaksa ağlasam da bağırsam da anlamı yoktu. Utanç verici bir şey yaparak yarı yolda bırakmak gibi rezil bir duruma düşmek istemiyordum... Tıpkı bir erkeği tanımaya başlayan bir kadın gibi, sonuna kadar gitmeliydim..."

"Hmm, haklı olabilirsin."

"Evet, anlıyorsun beni, değil mi? Artık beni anladığını hissediyorum. O kişiyi koynuna almadan dövmesinin güzelliğini gerçekten bilmez insan. Ama bu durum sana sıkıntı çıkarmayacak mı? Benim gibi şöhreti olan bir kadınla böyle birlikte olman yani..."

"Öyle kendini küçümsemen gereken bir şey yok bence. Ne tür bir durumu olursa olsun bunun avantaj mı dezavantaj mı olduğu, kişinin kendisinin kabulüne bağlıdır. Bu dövme kesinlikle çok güzel, harika bir şey. Ancak başka bir açıdan da bundan nefret

eden, bunu hor gören bir toplumsal önyargının var olduğu da bir gerçek. Bu önyargıyı kırıp kendi geleceğini kendinin bilinçli olarak şekillendiren duruşuna ve onca acıya katlanacak derecedeki sabrına ben her şeyden çok hayranım. Böylesine bir cesareti olan insan her şeyi yapabilir bencel"

"Sağ ol. Bana bunu söyleyen tek kişi sen oldun... Böyle bir kadını hor görmeyen bir erkek de varmış demek..."

"Pişman mısın... onu yaptırdığına?"

"Hayır da sadece bu desen... Bana ne söylenmiş olursa olsun keşke bu uğursuz deseni yaptırmasaydım, diyorum. Melek kanatları ya da *Prenses Oto** veya *Leydi Şizuka*† gibi kadınsı ve narin bir resim olsaydı keşke diye hâlâ içimde bir ukde var."

"Uğursuz derken... Büyücüler olduğundan mı?"

"Yok, hayır. Üçlü döngüyü sen de bilirsin. Yılan kurbağayı yutar, kurbağa sülüğü yutar, sülük yılanı emip bitirir. Üçlü döngü denen şey işte bu."

"Taş-kâğıt-makas oyununun bir versiyonu gibi ama anlamadım neden..."

"Oroçimaru, büyüsüyle dev bir yılan çıkarır. Efsaneye göre dev bir kurbağa çıkaran Jiraiya ve dev bir sülüğe binmiş olan Tsunade-hime ile üçü Togakuşi Dağı'nın derinliklerinde şiddetli büyü savaşları yapmaktadır. Babam nedense bu *nişiki-e* resmine tutulmuş. Ağabeyime Jiraiya, ikiz kardeşim Tamae'ye Tsunade-hime, bana da Oroçimaru ile bu üçlü döngünün dövmesini yaptı."

"Hmm..."

"Ağabeyim de kız kardeşim de savaşta öldü, ben zar zor hayatta kaldım ama çok vaktim yokmuş gibi geliyor. Jiraiya ve Tsunade-hime trajik sonlarla karşılaştı, Oroçimaru'nun tek başına uzun süre sağ salim yaşaması mümkün olmaz ki..."

"Böyle batıl inançları düşünme. Olmaz öyle şey."

---

* Oto-hime. Japon halk masalı Uraşima Taro'daki Ejderha Kral'ın ikinci kızı. (*ç.n.*)

† 12. yüzyılda Japon imparatorluk sarayındaki soylu bir dansçı. Heike destanında adı geçer. (*ç.n.*)

"Kendini böyle dövmesi olan birinin yerine bir koyup düşün. Batıl inanç bu, diye hafife almazsın o zaman. Hoş, uzun yaşamak gibi bir isteğim de yok zaten... Buna razı olurum. Kısa hayatımı dilediğim gibi yaşayabilirsem razı olurum. Ağlarım, gülerim, bir anlık parlarım, sonra sönerim ve perde iner, hayatım biter..."

"Yanılıyorsun. Hayat dediğin öyle bir şey değil ki..."

"Bunca vaaz yeter artık. Mesela şimdi ölecek olsam Dr. Hayakava sevinirdi. O doktor var ya, kendisi suçlanacak olmasa beni öldürüp cildime sahip olmak isterdi, elinde değil."

Kinue yattığı yerde iyice dönerek kanepeye yüzünü gömdü ve gözyaşlarına boğuldu. Sol omzunun üzerinden başını bir anda kaldıran dev yılanın pullarının hışırtısı duyuluyor gibiydi.

Kuşkusuz, Kinue'nin ve yılanın içinde aynı kan akıyordu. Yılan mı, kadın mı, Kenzo'nun zihninde o ayrım bile bulanıklaşmıştı. Yine de eskiden beri anlatılagelen "Yılanın Şehveti" denen masalın bu tür büyüleyici bir aşktan bahsediyor olabileceğini düşündü. Artık bu korkunç cazibenin kölesi olmaktan kaçış yolunu bile bilmiyordu. Doğrulup diz çöktü ve dudaklarını gizemli Oroçimaru'nun dudaklarının üstüne koydu. O sırada kraliçesine sonsuz sadakat yemini etti.

Bir saat kadar sonra Kinue'den ayrılan Kenzo, dalgın adımlarla Yurakuço İstasyonu'na doğru yürüyordu. Bu dünyaya ait olaylar, varlıklar, insanlar... Hiçbiri gözüne görünmüyordu. Gözkapaklarının içinde yer edip bir türlü oradan ayrılmayan tek şey, şeftali tonlarındaki yumuşak teni kaplayan ve her derin nefesle birlikte âdeta canlanan o rengârenk *nişiki-e* resmiydi.

Birisi arkasından hafifçe omzunu dürttü. Başını çevirip baktığında beyaz giysisi ve dudaklarının ucundaki ironik gülümsemesiyle Dr. Hayakava'yı gördü.

"A, hocam!"

"Boş ver şimdi, 'A, hocam'ı falan... Bir şey mi oldu? Bir tilki aklını başından almış gibi görünüyorsun... Dikkat et, aman, bu aralar Tokyo'da çok fazla tilki dolanıyor."

Kenzo'ya adam daha birkaç saat önce Kinue ile yaşadıklarını anlamış gibi geldi, utandı.

"Geçen günkü toplantıda sen de vardın, değil mi?"

"Evet, efendim. Öyle bir izdiham vardı ki size doğru dürüst bir selam bile veremedim, kusuruma bakmayın."

"Önemli değil. Oncacık şeyi dert edecek değilim... Bir kahve içelim mi beraber? Öyle pek meşgul değilsindir herhalde?"

Doktor, böyle davet ederek Kenzo'yu yakınlardaki bir kafeye götürdü. Kahvelerini içerlerken doktor gayet akıcı bir şekilde konuşmaya başladı. Konu tamamen dövmeler üzerineydi... Sanki içinde biriktirdiği her şeyi kusmaya çalışıyor gibiydi.

"O kadını toplantıya zar zor getirmeyi başardım ama hâlâ bir tek fotoğrafını bile elde edemedim," diyen doktor derin bir iç çekti. "Sen ne dersin? Söylediklerimi içtenlikle dinliyorsun, değil mi? Hani şu Oroçimaru dövmesi olan Kinue Nomura'yı diyorum."

"Ha, o mu? Hocam, fotoğrafı bile mi yok elinizde? Daha dün bugün yapılmış bir dövme de değil, nereden baksanız altı yedi yıllık bir eser olsa gerek."

"Yok, onu yaptırdığı sıralarda ben ordu işlerinden ötürü Mançurya'dır, Çin'dir, seyahate gidiyordum sürekli. Artık döndüğümdeyse Hori-yasu ailesi bir yerlere taşınmıştı. O yüzden bu sefer onunla yıllar sonra ilk kez görüştük. Yedi kat el de değiliz ama o kadın bir fotoğrafını bile çektirtmiyor bana."

"Onu çok korkuttuğunuzdan olmasın? Derini bana ver, derini yüzmeme izin ver, diye ısrarla başının etini yedikçe iyice bıkmış olmasın?"

"Hmm..."

Doktor sonra küçümser bir havayla soğuk bir kahkaha attı.

"Olmaz öyle şey. Psikanaliz bakış açısıyla söylersek dövme yaptırmak bir tür kronik intihardır. Kişi, bilinçaltında birtakım günahlarının farkındadır ve vicdan azabını kendine eziyet ederek giderir. Eskiden beri kendini feda eden şehitler, suçlular ve bekâr kalmış insanlarda bu farkındalık çok güçlüdür. O yüzden de derilerinin

yüzülüp ileriki nesillere aktarılması teklifi, aslında onların içten içe hissettiği o arzuyu tatmin etmez mi?"

"Bilmiyorum ki... Teorik olarak öyle olsa gerek ama o çok korkmuştu. Batıl inanç deyip geçebiliriz ama, 'Jiraiya ve Tsunade-hime ile ağabeyim ve kardeşim öldü, şimdi sıra bana geldi,' dedi.

"Tsunade-hime mi?" Doktorun yüzünde kesinlikle tarifi imkânsız bir dehşet ifadesi belirmişti. "Kim Tsunade-hime dövmesi yaptırmış? Kim?"

"İkiz kardeşi Tamae Hanım'ın dövmesi diye duydum ama... Hocam, sizin haberiniz yok muydu?"

Doktor dramatik bir havayla başını iki yana salladı.

"Akıl almaz... Olacak iş değil! Kesinlikle inanılmaz!"

"Neden?"

"Bir düşün: O ikisi tek yumurta ikiziydi. Defalarca gördüğüm halde ben bile zaman zaman onları karıştırırdım. Tabii işin ucu bana da dokunacaktı, onları iyice kışkırtırdım. 'Yüzünüzden ayıramıyoruz, ikiniz farklı dövmeler yaptırın bari. Öyle olursa en azından kolunuzu görüp hanginiz olduğunu ayırt edebiliriz,' diye şaka yaptığımı hatırlıyorum. Fakat sahiden Tamae'ye Tsunade-hime dövmesi yaptıysa... Hori-yasu çıldırmış olmalı!"

"Anlamadım. Hiç anlamadım."

"Bilmiyorsun demek? Dövme ustaları arasında prensip olarak asla ihlal edilmemesi gereken tabular vardır. Örneğin, Tanrı Akala dövmesi yaptıranın delireceği, yılanın kıvrılmış gövdesi bulunan desen varsa ve koltukaltına ya da görünmeyecek herhangi bir yere ufak bir kesik atılmazsa yılanın boğucu gücünün geceleri onu uyutmayacağı, üç yıl içinde de can vereceği gibi batıl inançlar ısrarla aktarılır. Bu yasaklardan biri de üçlü döngüdür."

"Üçlü döngü mü?"

"Yılan, kurbağa ve sülük. Jiraiya dev bir kurbağaya, Oroçimaru dev bir yılana, Tsunade-hime de bir sülüğe binmiş olarak ortaya çıkar. Yılan, kurbağa ve sülüğü bir bedene işlersen bu üçü savaşıp öleceğinden böyle bir yasak var. Talep edilse bile bu dövmeyi yapmazlar. Dövme ustalarının yapamayacağı bir şeydir bu."

"Peki o dövmeyi üç kişiye paylaştırırsa?"

"Matsuşita, biraz işin mantığını düşün lütfen. Bunlar tamamen yabancı insanlar olsa dert değil ama üçü aralarında kan bağı bulunan kardeşler olunca... Hem de kendi çocukları... Hori-yasu gibi bir dövme sanatçısının böyle bir şey yapması..."

Doktorun sözleri karman çormandı. Derin bir nefes alarak uzak bir geçmişte kalmış olayları hatırlamaya çabalarcasına pencerenin dışındaki karanlığa bakıyordu.

"Eğer bu doğruysa Hori-yasu çocuklarını bir lanete mahkûm etmiş demektir. Annelerine olan öfkesini çocukların bedenine kazımış."

"Anneleri mi?"

Doktor soruyu yanıtlamadı. Derin derin iç çekti ve ağzından daha da korkunç sözler döküldü:

"Diğer ikisi öldüyse o kadının da çok vakti yok demektir. Dileklerim beklenmedik derecede çabuk gerçekleşebilir yani. Ancak o kadın için diğer ikisinin ölmüş olması bir nimet olsa gerek. Eğer üçü de yaşasaydı muhakkak ki birbirlerini öldürmek zorunda kalırlardı."

Kenzo, hiç de soğukkanlı bir biliminsanı gibi görünmeyen doktorun sözleri karşısında ürpermekten kendini alamadı. Kinue'den de öteye, Dr. Hayakava'nın böylesine batıl inançları olması ve üçlü döngü lanetine inanması, yüreğine şiddetli bir korku salmıştı.

Sonunda da bu dehşet verici kehanet yanlış çıkmadı. Olsa olsa büyücülük dünyasına ait olabilecek bir olay gibi görünen gizemli bir cinayet vakası, çok geçmeden burunlarının dibinde gerçekleşti. Bu cinayeti çözecek anahtar, bu kara büyüyü bozacak sır da elbette o üçlü döngü deseninde gizliydi.

BÖLÜM 5

Kendini Kaptıran İnsanlar

Bir kadın gizlenmişti. Büyük Tokyo vilayetinin bir köşesinde bir kadın gizlenmişti.

Sanki orada bırakılıp unutulmuş gibiydi. Akşama doğru bu geçici ikametgâhında ortadan kayboluverir, sabah oldu mu da yeniden orada belirirdi. Gün ışığından korkarcasına gündüzleri gölgelerde saklanır, kimseye görünmez, gece oluncaysa bir anda canlılığına kavuşurdu.

İkamet nakil belgesi falan yoktu, kaldığı yerin sahibi de kimliğini zorla sormaya yeltenmemişti.

"Öyle bir kadın işte. Ne zaman ortadan kaybolacağını bilmesem de odanın parasını peşin ödediği sürece iyi müşteri derim," yazıyordu motel sahibinin yüzünde bariz şekilde.

Savaş sonrası Tokyo'sunda açan sayısız zehir çiçeğinden biri, hoş ve boş. Gerçi kaderi bu kadını, savaş olmasaydı da muhtemelen bu tür bir düşüşe sürükleyecekti.

Motel sahibinin haberi yoktu. Etrafındaki kadınların da haberi yoktu ama bu kadının teni renklerle bezenmişti. Tüm bedenini kaplayan derisine muhteşem güzelliğe sahip ama uğursuz bir damga vurulmuştu.

Bu dövmeye ne kadar zamandır lanet okuduğunun kendisi de farkında değildi. Böyle bir dövme yaptırmak, gençliğin verdiği ataklıkla yaptığı bir hataydı. Ağabeyinin ve kız kardeşinin, babası ve ölmüş annesinin de tüm vücutlarında görkemli dövmeler vardı.

Evlerine gelen insanlar arasında da kadın olsun erkek olsun cildi beyaz kalmış bir tek kişi yoktu. Engelli insanlardan ibaret bir dünyada uzuvları tam olan sağlıklı insanlara engelli muamelesi yapıldığı söylenir ya, kadın doğuştan gelen beyaz teninden utanır olmuştu. Kız kardeşinin tutumu da zalimceydi. Kendi teninin beyazlığını yitirmesinden beri onun hiçbir şey olmayan derisine içerliyordu galiba.

"Dövme acıtır ne de olsa. Senin gibi çelimsiz biri imkânı yok kaldıramaz."

Bunu duyunca nasıl da tepesi atmıştı. Gözyaşlarına hâkim olamayacak kadar hüsrana uğramıştı. Sonunda da babasına yalvar yakar kendisine de dövme yapmaya başlamasını sağlamıştı.

"Sen farklısın sanıyordum ama bir iribaş sırf kuyruğu var diye yayın balığına dönmüyor neticede," diyen babası sırtına iğnesini batırmaya başlamıştı. Dişini sıkıp kızgın maşa ile sırtı dağlanıyormuş gibi gelen o acıya dayanmıştı.

Dövme yaptırmaya başladığı sıralardan itibaren ailelerinde talihsizlikler art arda sıralanmıştı. Polis baskın yapmış, alet edevata ve eskizlere el koymuştu. Babasının dövmecilik yaptığı ortaya çıkınca artık o evde de yaşamaları mümkün olmamıştı.

Ailesi oradan oraya ev değiştirip durmuştu. Babasının içkisi gitgide artıp işlerinin de azalmasıyla birlikte hayatları da iyice zorlaşmıştı. Dövmesinin tamamlanmasının ardından babasının kısa yaşamı, aniden geçirdiği bir kalp kriziyle son bulmuştu. Kız kardeşlerin yaşantısındaki düşüş de başlamıştı. Tüm bedeni dövmeli olan bir kadının saygın bir hanım olarak evlenmesi söz konusu değildi. Kız kardeşi Yokohama'da geyşa olmuş, o ise rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi Tokyo'dur, Nagoya'dır, Hiroşima'dır, savrulup durmuştu. Kendi bedeninin bile sahibi olamamıştı. Yıllarca parayla alınıp satılmıştı.

Savaşın sonlarında Hiroşima'daydı. Sırf o gün bir müşterisiyle geziye çıkması sayesinde atom bombasından kurtulmuş olması mucize denebilecek derecede bir talihti.

Savaş bitince nedense Tokyo'ya dönesi gelmişti. Ne yaşayacak evinin ne yiyecek yemeğinin olacağını işitmişti ama sıla hasreti,

yüreğini keskin bir ok gibi deliyordu. İşler düşündüğü gibi gitmediyse de savaşın sonlanmasından altı ay sonra arzusu gerçekleşti ve Tokyo toprağına ayak basabildi. Enkaza dönmüş bir yeraltı dünyası... Tokyo bir moloz ve suç şehriydi artık. Ve enkazdan mucize doğmazdı. Hayatta kalmak için yine aynı yaşantıya başlaması gerekiyordu.

Fakat bu da uzun sürmedi. Hiç beklemediği bir şekilde karşısında bir adam belirdi. Onunla ilk defa aşkı tanıdı. Nice benim diyen erkeği tanımış olması gereken kadın, yaşamında ilk kez hayatını tehlikeye atacağı kadar ateşli bir aşka tutuldu... Tüm bedeniyle yanıp tutuşuyordu. Onun için ölürdü. Öldür derse, öldürürdü.

Yüreğinin derinliklerinde bundan emindi. İlk kez karşılaştığı bu mutlulukla iliklerine kadar uyuşmuştu. Az ötesinde kocaman ağzını açmış cehennemi tahmin bile edemiyordu. Dehşetin doruğa ulaşacağı dövme cinayeti vakasının ilk perdesinin açılmasına ramak kaldığını ve o davada kilit rol oynayacağını rüyasında görse inanmazdı.

Kadının takma adı, Sumiyo Hayaşi... Ebeveyninden aldığı adıysa Tamae Nomura'ydı.

Atölyeden dönüştürdüğü laboratuvarındaki basınçlı buhar kazanına bakan Hisaşi Mogami iç geçirdi. Bu, amino asit ve glikoz üretiminde kullanmak üzere borç harç satın aldığı bir ekipmandı. Borcu henüz ödememişti bile. Zaten Tokyo'nun göbeğinde erzak durumunun bu kadar kötü olduğu bir zamanda böyle bir tesis kurmak, zamanın koşullarına hiç uymamıştı.

Gerçi Hisaşi pek de kötümser değildi. Buğday kepeği, yağı alınmış soya fasulyesi, çürük balık tuzlaması gibi çeşitli malzemeler kullanmayı denemişti ama onları bulamadığı da oluyordu, o yüzden boş kaldığı zamanlar çoktu. Bir dahakine malzemeyi ele geçirirsem bu başarısızlığı tek seferde telafi edeceğim, diye düşünüyordu.

Teoriyi gayet iyi biliyordu. Konsantre sülfürik asitle ısıtıp basınç uygularsa olacaktı. Proteinler parçalanıp amino asitlere,

nişastalar ise parçalanıp şekere dönüşecekti. Tamamen aynı şeydi ikisi temelde.

Basınçlı kazanın yüzeyine hafifçe vurup güldü. Kazanın mavi emaye kaplaması ona dövmeleri anımsatmıştı.

Sahiden de nasıl oluyordu da böylesine barbarca bir gelenekten zevk alıyordu insanlar? Hisaşi çok garipsiyor ve tahammül edemiyordu. Acı çekiyor, bedenlerine işkence ediyor, sonra da bununla hava atıp mutlu oluyorlardı. Saçmalık. Saçmalığın daniskası.

Kendisi eli mahkûm gitmişti oraya ama o gün, orada toplanmış insanlar tamamen bir ahmaklar grubu gibi görünmüştü gözüne.

Manasız bir gösteriş. Düello yarasını yüzünde memnuniyetle taşıyan Alman üniversite öğrencileri veya nişanlarını göğsünde gezdirmekten mutlu olan eski Japon askerlerininkiyle aynı manasız kibirdi bu.

Ona göre kadınlar bir organının büyümesinden ibaret bir şeydi. Dövmesi varmış ya da yokmuş, onun için hiç fark etmezdi.

"Kadınlar araçtır. Amacına ulaşmak için kullanacağın bir araç," diye mırıldandı kendi kendine. "Yarın Kyoko Kavabata ile *Togeki*'de* randevum var. O kadın bir araç, bu kadın bir araç, diğer kadınlar da hep araç. Hepsi, amaca ulaşmak için birer araçtan ibaret."

Yüreğinin derinliklerinde kadınları kendisi kadar hor gören bir erkek olamayacağını düşünürdü. Kadınların buna rağmen rahatsızlık verecek derecede peşinden koşmalarını çok garipsiyordu.

Kazanın başından ayrılıp pencereye gitti ve dışarı baktığında bahçenin binaya yakın kısmında bir yılanın koştururcasına süründüğünü gördü.

Kinue'nin Oroçimaru dövmesi... Korkunç bir figür. Böylesine müthiş bir deseni dövme yaptıran kadının psikolojisini kesinlikle anlayamıyordu. Bununla birlikte, şu dünyada öyle kadınların öyle dövmelerine tutulan erkekler de vardı. Ağabeyi ve Doktor

---

* Tokyo Sahnesi anlamına gelen Tokyo Gekijo'nun kısa adı. Tiyatro, sinema ve gösteri salonu olarak 1974'e kadar hizmet vermiş bir bina. (*ç.n.*)

Hayakava da onlardandı. Belki şirkette idareci olan İnazava, hatta belki Kenzo Matsuşita bile o dövmenin büyüsüne kapılmıştı.

Bu insanların çılgın halini komik bulmadan edemiyordu. Bir kadına dört erkek... Bu dövmeye kendini kaptıran insanların sonunda nasıl bir kaderle karşı karşıya kalacağını düşününce içi bir tuhaf oldu.

27 Ağustos sabahı üniversitedeki laboratuvara giden Kenzo, adına gelmiş Batı tarzı zarfı eline aldı. Ön yüzündeki yazı, kadın harfleriyle,* beceriksizce yazılmıştı. Arkasını çevirdiğindeyse elinde olmadan panikledi. Kadın elinden çıkma *Kinue Nomura* yazısı, içine işleyerek gözünü almıştı.

Zarfı aceleyle çantasının içine koyup yaz tatili sebebiyle kimsenin olmadığı fakülte binasının bir köşesine gidip zarfı açtı. İçinden altı tane fotoğraf çıktı. İki kadın ve bir adamın önden ve arkadan çekilmiş dövmeli birer fotoğrafları.

"Jiraiya, Tsunade-hime, Oroçimaru," diye alçak bir sesle fısıldadı Kenzo ve zarfın içinden çıkan mektubu açtı.

"Çok sevgili Kenzo'ya..." diye başladığını okuduktan sonra yüzünü ateş bastı. Metin karman çormandı. Pek çok yazım hatası vardı. Ama içerik Kenzo'yu tamamen hayrete düşürdü. Anlaşılan ölüm korkusu hâlâ Kinue'yi bırakmamıştı. "Çok geçmeden öldürüleceğim, ölümün korkunç nefesi çok yakınımda, beni izliyor," diye tekrar tekrar yazmış, "N'olur, bana yardım et. Bu zavallılıktan beni senden başka kurtaracak kimse yok," gibi bölük pörçük cümleler kurmuş, "O gece benim bir fotoğrafımı istediğini söylemiştin ya, şu an yenisini çektirecek vaktim olmadığından eski de olsa bunları sana sunuyorum. Ağabeyim ve kız kardeşimin fotoğraflarını da bir kenarda saklamanı rica ediyorum," diyerek mektubu sonlandırmıştı.

Kenzo kendi kendine, "Sahiden de paranoyak gibi," diyerek bir kez daha altı fotoğrafa baktı. Birkaç yıl öncesine ait fotoğraflar

---

* Üç yazı sistemi kullanılan Japoncada basit ve yuvarlak hatlı imlerden oluşan hiragana alfabesine eskiden "kadın harfleri" de denirdi. Köşeli hatlara sahip fonetik kanji imlerine ise "erkek harfleri" denmekteydi. (*ç.n.*)

gibi görünüyordu. Tümünde renklerin değiştiğine dair izler, arkalarındaysa yapışık durdukları bir albümden koparılma kalıntıları bulunuyordu.

Adamda Jiraiya vardı; fotoğrafın arkasında dolmakalemle ve kadın harfleriyle Tsunetaro Nomura yazılmıştı. Fotoğraflardaki iki kadın bir elmanın iki yarısı denecek kadar birbirine benziyordu. Kinue ikiz olduklarını söylemişti zaten; kimono giymiş olsalar kız kardeşleri birbirinden ayırmak çok zor olurmuş gibi görünüyordu. Kenzo fotoğraflara dikkatle teker teker baktı. Tsunade-hime dövmesi karşısında hayli şaşırmıştı. "Bu kadın dövmeleri çok seviyor belli ki! İşi Kinue'den çok daha öteye götürmüş," diye düşündü.

Erkekler hadi neyse de kadınlar dövmeyi sevdikleri için yaptırıyor olsa bile tanımadığı insanların görmesinden hoşlanmazdı. O yüzden, dövmenin mesela yazın kimononun sıvanan kolundan görünmesinden kaçınmak için kollarına dövme yaptırsalar bile dirsek üzerinde bırakırlardı. Oysa şelaleye tırmanan altın sazanlar bu kadının kollarında dirseğin altına kadar, muhteşem bir şekilde çizilmişti. Sol diz kapağının altında kıskaçlarını kaldırmış ufak bir yengeç figürü görünüyordu. Sırtındaki dev sülük ve Tsunade-hime ise Jiraiya ve Oroçimaru'dan aşağı kalmayacak enfes bir ince işçilikle yapılmıştı. Sadece renk tonlamalarındaki ışık ve gölgelerdeki değişim daha kısıtlıydı. Tümüyle cafcaflı bir havası vardı. Kenzo bunun da bir ışık oyunu olduğunu düşündü.

Fotoğrafları çantasının içine koyup laboratuvara döndüğünde oradaki genç kadın memur Kenzo'nun yüzüne bakıp hafifçe kıkırdadı.

"Doktor Matsuşita, telefonunuz var."

"Kim arıyor?"

"Genç bir hanım," deyip yine kıs kıs güldü ve koşarak uzaklaştı. Kenzo onun gülmeye bahane aranan yaşlarda olduğunu bilmesine biliyordu ama yine de canı sıkıldı.

"Alo, buyurun, ben Kenzo Matsuşita."

Ahizeden onu âdeta sarıp sarmalayan bir kadın sesi geldi:

"Kenzo, ben, Kinue."

"Kinuel"

Kenzo telaşla etrafına bakındı.

"Mektup ve fotoğraflar geldi mi?"

"Aldım, evet. Çok, çok teşekkür ederim."

"Bu nasıl konuşma, pek bir soğuksun..." dedi kadın laf sokarcasına. Fakat sonra hemen ses tonunu değiştirdi. "Lütfen onlara göz kulak ol. Şayet başıma bir şey gelir de öldürülürsem..."

"Yine mi bu laflar? Böyle yapma. Neşelen birazl"

"Ama..." Kinue bir şeye dertlenmişçesine bir an sessiz kaldı. "Telefonda ayrıntılı anlatamıyorum. Yarın sabah evime gelebilir misin? Bir sebebim var. Korkmamın saçma olmadığını gösteren bir sebebim var. Yarın uzun uzun anlatırım. Senden bana yardım etmeni isteyeceğim. Yarın sabah dokuz, uygun mu?

"İyi de..."

"Merak etme. Beyim gelmez, hizmetçi de yok, sadece ben... Sabah vakti olunca kimseden çekinmeye gerek yok. Şimokitazava İstasyonu'nda trenden in. Kuzey kapısından çıkıp tren yolu boyunca pazar alanından geç, çarşı caddesine geleceksin. Oradan dümdüz ilerleyip caddenin sonundan sola dön. Asahiyu adlı hamamın köşesinden sağa dönünce evim hemen orada."

"Gelmemin sorun olmayacağından emin misin?"

"Bu ne biçim laf? Lütfen diyorum. Lütfen, hayatım buna..."

Telefon pat diye kesildi. Kadının boğazını zorlarcasına attığı çığlığın yankısı, Kenzo'nun kulaklarından uzun süre gitmedi. Terinden ıslanmış ahizeyi uğursuz bir şeylerin önsezisiyle yerine koydu.

O gün gelen bir telefonla afallayan tek kişi Kenzo değildi. Öğleden sonra saat iki sularında Ogikubo'da bulunan Mogami Grubu ofisinde de Takezo Mogami telefonu cevapladı ve yüzünün rengi attı.

"Öyle mi? Yok, çok teşekkür ederim."

Ahizeyi tak diye yerine koydu. Sersemlemişçesine bir süre sessiz kaldı. Ancak başta ifadesiz olan o yüzünde göz açıp kapayıncaya kadar öfke dolu bir ifade belirdi.

"Geberteceğim... Geberteceğim iştel" gibi tekinsiz laflar sıraladı. Ayağa kalkıp odada uzun adımlarla dolanmaya başladı. Sonra sanki aklına bir şey gelmişçesine çalışma masasındaki çekmeceden mavi bir ikinci sınıf tren bileti çıkardı, yırtıp çöp sepetine attı. Ardından da kilitli çekmeceden parlak siyah bir tabanca çıkardı. Takırtıyla şarjörü değiştirdi, silahı cebine sokup odasından çıktı.

Yoşio İnazava, yandaki ofiste bulunan masasından ok gibi fırladı.

"Çıkıyor musunuz?"

"Hı hı."

"Dönecek misiniz acaba?"

"Dönmeye niyetim yok."

"O zaman sizi istasyona kadar yolcu edeyim, efendim."

"Ağır aksak gidiyorum, treni de kaçırabilirim zaten. Yolcu etmeye gerek yok. Tek başıma giderim."

"Peki, o halde Sanyu İşhanı ihalesine nasıl bir teklif verelim?"

"Sanyu İşhanı mı?" diyen Takezo, kendisine söylenen şeyin ne olduğunu hatırlayamıyor gibi görünüyordu. Sonra toparlayıp konuştu: "Ha, o mu, o konuda nasıl yaparsanız yapın, fark etmez."

Takezo, hiçbir talimat vermeden ofisten çıkıp gitti. Yoşio İnazava afallamış halde arkasından bakakaldı.

"İnazava Bey, büyük patronda bugün bir gariplik yok mu?" dedi kâtiplerden biri yanına gelerek.

"Hakikaten... Sıcaktan mıdır, ne..."

"İş konularında ateş gibi olan patron... Âdeta aklını kaybetmiş gibi."

İnazava, kendi kendine konuşarak yerine dönmekte olan kâtibi telaşla durdurdu.

"Baksana, Eto, sende bir Leica vardı, değil mi?"

"Var, evet."

"Amerikan malı renkli filmler karaborsada kaça gidiyor?"

"Fiyatını soruyorsunuz..."

"Amatör mamatör, biri fotoğraf çekebilir mi? İç mekânda, bu gece..."

"Gece olmaz. O filmlerin ışık hassasiyeti düşük oluyor, flaş kullanınca da bu sefer renkler düzgün çıkmıyor. Zaten Amerika'ya yollayıp banyo ettirmek gerekiyor."

"Sorun oluyor mu acaba?

"Nasıl yani?"

"Filmin yolda kaybolduğu falan olmuyordur herhalde?"

"Öyle bir sorun olmaz, hayır. Peki siz ne fotoğrafı çekeceksiniz? Çıplak resim mi?"

"Yok... Öylesine sordum..."

Yoşio İnazava, başka tek kelime etmeden masasına dönüp belgeleri açmaya başladı.

O akşam saat sekize gelirken Şimokitazava'daki Asahiyu adlı mahalle hamamında küçük bir kargaşa yaşandı.

Hem yakıt kıtlığı yüzünden hamamın çalışma saatleri kısaldığından hem de kapanma vaktine az bir zaman kaldığından kadınlar hamamı tarafı feci derecede kalabalıktı. Bu yüzden de pek sık görülmeyen iç içe altıgenlere bezeli *kenevir yaprağı desenli yukata* giymiş bir kadın içeri girdiğinde başta kimse ona dikkat etmedi. Kadın hiç duraksamadan giysisini çıkarıp kenara koyunca onlarca göz, bir anda kadının rengârenk olan çıplak vücuduna dikildi.

Şitamaçi olsa hadi neyse de burası gibi *Yamanote*'de* evlerin bulunduğu bir mahalledeki hamamda böyle muhteşem dövmeli bir kadını görmek, kesinlikle çok nadir bir şeydi.

Kadının hiç de utanmış gibi bir hali yoktu. Kalabalığın içinde derhal açılan bir hat boyunca uzun adımlarla yürüyüp havuzdan aldığı sıcak suyu üstüne dökerek etrafta kimse yokmuşçasına umursamaz bir tavırla yıkandı.

Soyunma odasında alçak sesle konuşmalar duyuluyordu:

"Şu da kim?"

"Bu muhitte de böyle kadınlar mı varmış?"

* *Şitamaçi*, Tokyo'nun doğu kesiminde bulunan, coğrafi olarak aşağıda, alt-orta gelir gruplarının yoğun olduğu bölgesidir. *Yamanote* ise Tokyo'nun batısında, tepede bulunan ve üst gelir grubunun yoğun olduğu seçkinler bölgesidir. (*ç.n.*)

"Namuslu biri değildir. Kesin..."

Fısıltılara karışan öğrenci kızlar da vardı.

"O kadın, haydut. Eski hükümlü."

"Ne biçim dövme ol Korkunçl Öyle büyük dövme, erkeklerde bile yok."

Kadın, havuza girmeden su dökünürken de havuzda da bir kraliçeymiş gibi kendinden emin davranıyordu. Sırtında kıvrılmış dev yılan, kavisli boynunu hareket ettirerek etraftaki insanlara kırmızı dilini çıkarıyor, kızaran Oroçimaru da kadınların tereddütlü hallerine alay edercesine bakıyordu.

"Annecim, o hanım neden kimonosuyla sıcak havuza girmiş?"

Çocuğun safça sorusuna bir tek kişi bile gülmedi . Sadece korku ve merak dolu gözler, doğrudan değilse de yandan bakışlarla dövmeyi süzüyordu.

Kinue yaklaşık yirmi dakika sonra sıcak havuzdan çıktı. Aynaya arkasını dönüp durdu, sırtının yansıdığı aynaya başını çevirerek baktı. Ardından da aheste aheste giyindi.

Bu, insanların henüz hayatta olan Kinue'nin dövmesini son görüşü oldu. Sonrasında Kinue yaşarken Oroçimaru'yu gören tek kişi, kana susamış o korkunç katil oldu.

O akşam saat dokuz civarında Kenzo evde 1 No.lu Soruşturma Şubesi başkomiseri ağabeyi Eiiçiro Matsuşita'yla *şogi* oynuyordu. Oyun tahtasının yanında duran viski şişesinin yarısı boşalmıştı. Kenzo'nun yüzünün rengine ve oyunda normalde yasak olan şekilde yan yana duran piyonlara bakılacak olursa ikisi de hayli kafayı bulmuş gibi görünüyordu.

Eiiçiro, bir avantaj yakaladığını mı görmüştü acaba, gözlerini tahtadan ayırıp sordu:

"Kenzo, bu aralar okulda işler nasıl?"

"Hep aynı şeyler, dolap beygiri gibi dönüp duruyoruz işte."

"Öyle belki ama sen de adli tıp üzerine çalıştığından beri az çok realist birine döndün."

"Realistim demek... Evvetl Al bakalım..."

"Hah! Atın piyonuma yem olacak! Bu hamlene minnettarım... Hâlâ polisiyeleri hatmettiğini duydum."

"Polisiye romanlar... Al bakalım, şah!"

"Bu hamlen beni korkutamaz... Demek istediğim, on küsur yıldır cinayet davalarıyla uğraşıyorum ama polisiye romanlardaki gibi bir vaka hiç görmedim... Böyle karşıladım, bakalım ne yapacaksın?"

"Şimdiye kadar olmamış olabilir yani... Öte yandan ilahi güçlerimiz olmadığına göre bundan sonra ne olur, bilemeyiz."

"Bundan sonra da olmaz. Bu da benim realistliğim işte... Al bakalım, filim terfi etti ve mat oldun."

Kenzo içini çekip oyun tahtasına baktı. Sonra aniden bir kahkaha savurdu.

"Ne oldu? Komik bir şey mi var?"

"*Şogi*'deyse pek realist değilsin, ağabeyciğim! Bu filin terfii kurallara aykırı. Ayrıca burada iki piyon yan yana gelmiş."

"Hadi be!"

Oyun tahtasına bakan Eiiçiro da Kenzo'ya katılıp gülmeye başladı.

"Sahiden de... Bu piyonu ne ara getirdim ki ben?"

"Zaten ayık ve birkaç hamle öncesini hatırlayabilecek halde olsam seninle denk bir oyun oynayamazdık, ağabeyciğim!"

"Hah hah hah! Peki madem, berabere diyelim," diyen Eiiçiro gülerek oyun taşını kutunun içine atıverdi. "Nasıl da boğucu bir gece. Kolay uyutmayacak gibi görünüyor."

"Evet ya... Tatsız bir gece. İçten içe tatsız bir şeyler olacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Korkutmasana bel Böyle bir gecede rahatça dinlenmek istiyorum. O vakadan bu vakaya koşturmaktan bıktım usandım."

"'Şeytan Matsu' lakabı takılan senin gibi birinin bile ara sıra dinlenmeye ihtiyacın oluyor desene, ağabeyciğim?"

"E, ne de olsa artık demokrasi devrindeyiz ya... Cehennemdeki şeytanlar bile greve gidecek elbette."

İki kardeş bu saçma diyaloğa güldü. Başkomiser Matsuşita'nın kişisel teorisi, polisiye romanlardakiler gibi bir vakayla şimdiye

değin hiç karşılaşmadığı, bundan sonra da karşılaşmayacağı yönündeydi. Kendi deyişiyle "polisiye roman delisi" olan Kenzo'nun eline de ne yazık ki bu zamana kadar ağabeyinin fikrini çürütecek bir malzeme geçmemişti.

Oysa tam da o gece, ikisinin böyle *şogi* oynadığı sıralarda, büyük Tokyo vilayetinin bir köşesinde gelmiş geçmiş en meşhur polisiye romanlarda bile eşi benzeri görülmemiş gizemli bir cinayet işlenmek üzereydi ve Kenzo Matsuşita bu trajediyi keşfedenlerden biri olacaktı. Bu, Kenzo'nun zaten hayal edemeyeceği bir şeydi ama 1.85 boyunda, 82 kilo ağırlığında, judoda siyah kuşak 3. *dan** sahibi bir realist olan Soruşturma Şubesi Başkomiseri Matsuşita'nın bile tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Gerçekten de uyumanın zor olduğu bir geceydi. En ufak bir esinti bile yoktu. Penceredeki rüzgâr çanının sesi de deminden beri tamamen susmuştu.

Uzaklardan belli belirsiz duyulan bir buharlı tren düdüğünün sesi gitgide yükseldi. Can çekişen bir kadının çığlıkları gibi karanlığı sarsarak, kimbilir nerelerden geliyordu.

---

* Siyah kuşak, sporcunun "usta" olduğunu gösterir. Kendi içinde 1-10 arası dereceler olan "dan"lara ayrılmıştır. (ç.n.)

BÖLÜM 6

Gövdesiz Ceset

28 Ağustos sabahı tek bir bulut bile olmayan, açık bir hava vardı. Şimokitazava İstasyonu'nda trenden inip başını kaldırarak gökyüzüne bakan Kenzo Matsuşita'nın gözlerinde içki mahmurluğunun etkileri tıpkı bir gölge gibi kalmıştı.

İstasyondan çıkınca savaş sonrasında her yerde görülen, geçici olarak kurulmuş, adi görünümlü pazar tezgâhlarıyla karşılaştı. Alt sınıfı çağrıştıran sarımsak kokuları arasında insanlar Kenzo'nun yüzüne nedense şüpheyle baktı. Kenzo bir anda kıpkırmızı kesildi. Sabahın köründe o dövmeli kadını –Kinue Nomura'yı– ziyaret edeceği için vicdanı pek de rahat değildi anlaşılan.

İlk defa adım attığı bu yol garip şekilde dolambaçlıydı. Her ne kadar savaş hasarlarının izleri bulunmasa da hafif bir dönemeçle yol, olmayacak yerlere çıkıyor, uzaklaştığını düşündüğü tren rayları zırt pırt yolun karşısında görünüveriyordu.

Kenzo, "Acaba hâlâ çakırkeyif miyim?" diye düşünüp kendi kendine güldü. Bir evin arka tarafında kibritini çakıp sigarasını yakarken, kendine sakinleşmeyi telkin ediyordu.

Evlerin bulunduğu mahallede sabah vakti yolda kimsecikler yoktu. Savaş yangınlarından kurtulmuş ama canlılığını yitirmiş mahalle, çekimlerin tamamlandığı bir film platosuna benziyordu.

O sırada aksak adımlarla etrafına bakınarak yürüyen bir adam, Kenzo'ya doğru yaklaşıyordu. Onun suratını görünce Kenzo'nun yüzü ânında kaskatı kesildi. Büzülüp bir kenara sindi ve adamın geçmesini bekledi.

Yoşio İnazava'ydı bu adam. Neyse ki Kenzo'yu fark etmiş gibi görünmüyordu.

O şık adama ne olmuştu da yataktan yeni kalkmışçasına böyle saçı başı birbirine karışmış, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kâğıt gibi olmuştu? Artık içinde ne varsa küçük bir bohçayı gergin bir havayla sürekli sağ elinden sol eline, sonra sol elinden sağ eline geçirip duruyordu. Fısır fısır *sutra** gibi bir şeyler mırıldanıyor olması da tüyler ürperticiydi.

Tam Kenzo'nun yanından geçerken mırıltıları netleşip bu sözlere dönüştü:

"Eyvah... Eyvah ki ne eyvah..."

Belli belirsiz bir huzursuzluk hissi Kenzo'nun içini kemirmeye başladı. Yoşio İnazava'nın sabahın köründe başka bir evi ziyaret etmiş olması kesinlikle düşünülemezdi. Bu adam, domuz gibi hantal olan bu adam, geceyi Kinue'yle birlikte mi geçirmişti? Yok artık!

Sıcak yüzünden miydi, Kenzo kendini boğuluyormuş gibi hissetti. Buruş kırış mendiliyle alnındaki teri sildi ve derhal Yoşio İnazava'nın geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Sonunda kapı tabelasında "Nomura" yazan evi buldu. Buradakiler, savaştan önce olsa orta düzey bir şirket yöneticisinin ya da bir yüksekokul hocasının ufak bir birikimle kendisi için yaptıracağı tarzda küçük konutlardı. Ancak şimdilerde evler için yapılan "Yapılar 50 metrekarenin altında olsun!" şeklindeki yaygara açısından bakınca "israf" denen kategorideydiler.

Kinue'nin evi, en güzellerden biriydi. Yola bakan tarafında çalı çit vardı. Yandaki ve arkadaki evlerleyse yüksek beton duvarla ayrılmıştı. Parseli üç yüz metrekarenin üzerinde gibi görünüyordu.

Bahçe kapısındaki zili çaldı ama cevap alamadı. Birkaç kez daha çaldıysa da içeriden hiç ses gelmedi.

Bozuk mu acaba, diye düşünen Kenzo kapıyı itti. O da içeriden sürgülenmişti, açılmadı. Ama yandaki ahşap kapı hiçbir zorluk çıkarmadan açılıverdi.

---

* Budizmdeki dua metinleri olarak düşünülebilir. (ç.n.)

Bahçeye bir bostan yapılmıştı. Kinue gibi bir kadının, ne kadar yiyecek kıtlığı olursa olsun bahçede çalışacağı düşünülemezdi. Zaten gelişigüzel büyümüş domates ve balkabaklarının dallarına, yapraklarına bakılırsa hasat da şüpheli görünüyordu.

Kenzo bahçenin kaldırım taşı döşenmiş yolunda yürüdü ve evin giriş kapısında durdu. Panjurlar kapalıydı. Kimsenin uyanık olduğuna dair bir işaret yoktu.

Kenzo bu kapının da zilini çaldı. Bir cevap yoktu. En ufak bir ses yoktu.

"Ne oldu ki? Acaba bir şey mi oldu?" diye mırıldandı Kenzo. Hissettiği belli belirsiz huzursuzluk gitgide bir şekle bürünüyordu. Yoşio İnazava'ya yönelik kıskançlığı net olarak tanımlayamadığı bir korkuya dönüşmüştü.

Binanın arkasına dolandı. Açmak için kaydırılan panjurların içine toplandığı uçtaki yuvanın yakınında bir panjur, âdeta çekilmiş bir diş gibi açık kalmıştı. Kenzo oraya yaklaşıp kafasını içeri uzattı ve "Nomura Hanım!" diye seslendi.

"Kinue!" diye bağıracaktı ki kelime boğazında takılıp kaldı. Kenzo'nun loş evdeki ışığa alışan gözleri darmadağın olmuş odadaki manzarayı görmüştü.

Altı hasırlık geleneksel tarzda bir odaydı. Kinue'nin oturma odası gibi görünüyordu. Şifoniyerin içindekiler gelişigüzel dağıtılmış, pek çok giysi zemin hasırının üzerinde ortalığa saçılmıştı. Şifoniyerin çekmecesinden sarkan kırmızı bir bel şeridi, yerdeki hasır üzerinde bükülmüş duruyordu. Işığın azlığı yüzünden sanki kocaman bir yılan kıvrılmış gibi görünüyordu. Kenzo'yu esas ürküten şey ise hemen gözünün önünde, taş çatlasın bir metre ötesinde kırmızı şakayıklar gibi duran, hasırın üzerine savrulmuş yumruk büyüklüğünde kan lekeleriydi.

O anda biri aniden Kenzo'nun omzunu sıkıca tuttu. Yüzünü buruşturan Kenzo başını arkaya çevirdi. Katille yüz yüze geleceği korkusuyla titriyordu.

Hiç beklemediği bir şekilde, Dr. Hayakava'ydı omzunu tutan. Beyaz keten takım elbisesinde ütü çizgileri özenle yapılmıştı.

Üstünde tek bir kir zerresi bile görünmüyordu. Panama şapkası ve Hint kamışından bastonu ile gayet sakin bir tavrı vardı.

"A, Matsuşita, sen misin? Desene sen de dövmeli hanımın tutkunlarındansın," dedi doktor hayal kırıklığına uğramışçasına acı acı gülerek.

"Ho... hocam, bunu konuşmanın sırası değil şimdi. Çok fecil Bakın..."

Kenzo, doktoru kolundan tutup hasırın üzerindeki kan lekelerini gösterdi. Doktorun yüzündeki gülümseme ve sakin ifade silinivердi. Daha yeni yakmış olduğu Peace sigarası, dudaklarından bir anda yere düştü.

"Matsuşita, gel!" diye bağırdı doktor. Ayakkabılarını çıkardı, tam evin içine bir adım atmıştı ki telaşla arkasına dönüp, "Sakın hiçbir şeye dokunma! Parmak izleri ve ayak izleri silinmesin, dikkatli ol!" diye sert bir ses tonuyla onu uyardı.

İki adam, sekiz hasırlık bir, altı hasırlık iki, dört buçuk hasırlık da iki odası ve üç hasırlık giriş holü bulunan evi köşe bucak aradı. Bütün odalar darmadağın haldeydi ve kimseden eser yoktu. Kan lekeleri, ilk girdikleri odadan ortadaki koridora ve mutfak tarafındaki servis kapısına kadar gidiyordu.

Biraz daha ayrıntılı bir inceleme yapmış olsalar belki de başka dikkate değer bir şeyler bulabilirlerdi. Ancak o sırada şunu yapsalardı demek, tamamen boşuna. Kenzo paniklemişti, Dr. Hayakava da nefes nefeseydi.

Kenzo oflayarak derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Bir arzusu yoktu. Âdeta zihni uyuşmuşçasına bir rahatlama hissi geçti içinden. Fakat bu, tam anlamıyla bir anlıktı. Kenzo'nun kulağına bir yerlerden bir kadının hıçkırıklarla ağlayışını, boğulur gibi soluk alışını andıran, kelimelere dökemediği garip bir ses geldi.

"Matsuşita, sesi sen de duyuyor musun?"

"Duyuyorum... Ne o öyle?"

"Su sesi değil mi? Açık bırakılmış musluktan akan suyun sesi."

Bir durup düşününce, evet, bu kesinlikle doğruydu. Bu hafif ses, koridorun sonundan geliyordu. Oraya yaklaşınca banyo

olduğunu tahmin etti. Kahverengi, sağlam kapısı sıkıca kapatılmıştı. İki adamın karşısında dimdik duruyordu.

Kenzo Matsuşita, eline mendilini sarıp kapının tokmağını çevirdi. Anahtar deliği olmadığına göre kapı kilitli olamazdı ama bir türlü açılmıyordu.

"Biri... içeride biri mi var acaba?"

Doktor hiçbir cevap vermeksizin koridorda sessizce diz çöktü. Kapıda olsa olsa sicim kalınlığında bir çatlak vardı. Genişliği bir milim, uzunluğu da iki üç santimdi. Aslında çatlak demeye bile bin şahit isterdi.

Oradan içeriye bakan doktor aniden başını geri çevirdi.

"Korkunç!" diye fısıldayarak parmağıyla Kenzo'ya çatlağı işaret etti. Onun yerine geçen Kenzo içeri baktı. Çatlak çok dar olduğundan banyonun içini tamamen göremiyordu ama zemindeki beyaz fayansın üzerinde dağılmış bir nar gibi uzanan, bir kadının koluna benzeyen şeyi seçti gözü.

Sıradan biri olsa çığlık atıp kendini kaybedeceği nokta tam da bu an olurdu. Tahmin edileceği üzere, Kenzo kendini tuttu. Hem doktordu hem de uzun yıllar cephede görev yaptığından savaşta ölenleri görmeye alışkındı, cesetlere karşı çoktan duyarsızlaşmıştı. Yine de bu, zamana ve duruma göre değişebilirdi. Böyle bir durumda, böyle bir yerde, böyle bir şekilde bir ceset bulmak, mutlaka onun için de büyük bir şok olmalıydı.

"Matsuşita, telefon! Polisi ara! Bu evde illaki vardır!"

Doktorun sözleriyle kendine gelen Kenzo, giriş holündeki telefona koştu. Yakındaki karakola haber vermek gibi ağır ilerleyecek bir işlem, aklına bile gelmemişti.

"Alo, Tokyo Emniyet Müdürlüğü mü acaba? 1 No.lu Soruşturma Şubesi'ni rica edeceğim. Başkomisere bağlayın lütfen... Alo, ağabey? Benim, Kenzo! Çok ciddi bir durum var!"

"Bu ne telaş? Ne oldu?"

Soruşturma şubesi başkomiserinin güven verici sesi, Kenzo'ya âdeta kurtarıcı bir melek gibi gelmişti.

"Soygun ve cinayet vakası."

"Cinayet mi?"

Başkomiserin sesi değişmişti. Nefes arası bile vermeden sordu:

"Yer neresi?"

"Kinue Nomura adlı kadının Kitazava 4. Bölge'deki evi."

"Ölen o kadın mı yani?"

"Bilmiyorum. Olay yerine giremiyoruz. Banyonun içindeki cesette kesikler gördüm ama kapı içeriden kilitli."

"Cesedi sen buldun yani!"

"Ben ve Dr. Hayakava. Toa Tıp Fakültesi'ndeki... Dövmeler üzerine araştırmalarıyla meşhur hani... Bir panjur açık, yer hasırı kana bulanmış, ortalık darmadağın, bilen gören yok gibi..."

"Hemen geliyorum! Hemen geleceğim, beni orada bekleyin!"

Telefon kapandı. Kenzo, iri yarı bedeniyle sandalyeyi sarsarak fırlayan, astlarını azarlayarak Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nün merdivenlerinden koşarak inen ağabeyini gözünde canlandırdı. Bu, bir yandan ona kendini güvende hissettiriyordu ama aynı zamanda, Kinue ile olan gizli ilişkisini ne pahasına olursa olsun gizli tutması gerektiği düşüncesi içini karartarak zihninde dönüp duruyordu.

Kendini toparlayıp az önceki yerine döndüğünde Hayakava'nın yüzü hâlâ sapsarıydı.

"Matsuşita, sen bu eve niye geldin?" diye sordu doktor, sorguya çekercesine.

"Öyle önemli bir sebebi yok. Geçenlerde yapılan yarışmada Mogami bizi tanıştırdı. Böyle bir dövmeyi neden yaptırdığını ve hayat hikâyesini sorduğumda 'Bir ara size telefon ederim, gelirsiniz, konuşuruz,' demişti."

"Ne zaman geldi o telefon peki?"

"Dün. Dün sabahleyin laboratuvarı aradı."

"Hayat hikâyesi. Daha yeni tanıştığı birine... Artık kadının yüreğinde ne yaralar varsa..."

Sonra sanki Kenzo'nun zihnini okumuş gibi sertçe sordu:

"O kadın, Kinue'ydi kesin, değil mi?"

"Ha?"

"Telefondaki diyorum. Arayan kadının Kinue olduğunu nereden anladın?"

Kenzo yanıtlayamadı. Sanki aklından geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini doktorun yüzüne dikti.

"Anlamıyorum. Kadın telefon edip telaşla seni ve beni bu eve çağırıyor. Hem de neredeyse aynı anda. Daha önce hiç tanışmadığı birini, sizi ve sebepsiz yere korktuğu beni, ikimizi birlikte çağırıyor. Dövme muayenesine şahitlik etmeniz değildi herhalde amacı..."

Normale dönen ilk yanı, her zamanki alaycılığı ve sivri dili olmuş gibiydi.

"Ağabeyinin Emniyet Müdürlüğü'nden buraya koşturup gelmesi, ne kadar acele ederse etsin yarım saat-kırk dakikayı bulur."

"Haklısınız. Setagaya'nın iyice arka mahallelerindeyiz."

"O zamana kadar dışarı çıkalım. Otopsi odaları, mezarlıklar, pek kasvetli..."

Kenzo'nun karşı çıkacak hali yoktu. Pırıl pırıl sabah güneşi altında yürümeye başlayınca kendini yeniden hayata dönmüş gibi hissetti.

Doktor, derin düşüncelere dalmışçasına başı öne eğik, ellerini arkasında kavuşturmuş, bahçede aşağı yukarı gidip geliyordu.

"Matsuşita, tam tahmin ettiğim gibi," dedi doktor, dışarıdan banyonun penceresine bakarak.

"Nasıl yani? Tahmininiz neydi ki?"

"Bu pencerenin dışına demir parmaklıklar takılmış. Pencere, içeriden de kilitlenmiş gibi, camda da hiçbir çatlak yok. Kapı da içeriden bloke edildiğine göre, bu ne anlama gelir?"

"Kilitli oda cinayeti!"

"Aynen öyle. Kilitli oda cinayetleri, kusursuz suçlar... Bu tüm polisiye yazarları için, hayır, gerçek hayattaki suçlular için bile aramaktan asla vazgeçemedikleri o altın şehir, El Dorado'dur. Hep arzulanan ama bir türlü gerçekleştirilemeyen bir rüya."

"İyi de..."

"Yöntemi mi ne? Böyle bir şey kolayca anlaşılır mı? Bu, muhtemelen senin şimdiye kadar okuduğun polisiye romanlardaki kilitli

oda cinayetlerinden aşağı kalmayacak. Ben bu vakadan muhteşem bir özgünlük kokusu alıyorum. Basit bir cinayet vakası olarak sonuçlansa keşke... Bu denli zeki bir iblis işin içindeyse durum fena..."

Doktor konuşmayı kesti. Hint kamışından bastonuyla banyo duvarının dibindeki kuru toprağa işaret etti.

"Şunlar ne?"

Siyah cam kırıklarıydı. Kırılıp üç beş büyük parçaya ayrılmış, hepsi birleştirilse ancak bir kartpostal boyutunda olacak bir şeydi herhalde. Siyah ama yine de bir tür parlaklığı olan bir fotoğraf plakası olduğu kesindi.

"Öyle eskiden kalmış bir şey değil. Üstündeki tozun durumuna bakınca olsa olsa dün buraya atılmış gibi duruyor. Ama kim, neden böyle bir şeyi atar?"

Ölü toprağı serpilmişçesine sessiz evin havasını sarsan bir telefon zili duyuldu ansızın.

"Telefon çalıyor..."

Doktor birkaç adım attı, sonra aklına bir şey gelmişçesine durdu.

"Matsuşita, sen aç lütfen. Arayan kimbilir kim! Bu olayı öğrenmelerine izin veremeyiz. Çok dikkatli ol ve kim olduğunu tespit et."

Kenzo telaşla evin içine koştu. Ahizeyi kaldırdı.

"Alo, Kinue, sen misin?"

Kısık ama yine de garip bir şekilde güçlü bir erkek sesiydi.

"Şey, Kinue Hanım dışarı çıktı, burada değiller efendim, kim arıyordu?"

Kenzo bir cevap alamadan telefon çat diye kapandı.

Bu da kimdi? Teklifsizce "Kinue" diye lafa giren bu adamın kim olduğu sorusu Kenzo'nun zihnine âdeta bir örümcek ağı gibi yapışıp kaldı.

O sırada yakındaki karakoldan resmi üniformalı bir polis kan ter içinde koşarak geldi. Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nden haber verilmişti herhalde.

Polis memuru, terini silerken şüpheli gözlerle ikisine baktı ve "Siz burada ne yapıyorsunuz? Ne için geldiniz buraya? Neden

hemen polise haber vermediniz?" diye üstten bakan bir memur üslubuyla konuştu.

"Buranın sahibi olan Kinue Nomura Hanım'la bu sabah akademik bir mevzuyu görüşmek üzere sözleşmiştik... Ağabeyim de Tokyo Emniyeti'nde olduğundan ona haber verirsem işlerin daha hızlı yürüyeceğini düşünerek..."

"Tokyo Emniyeti'nde mi?"

"1 No.lu Soruşturma Şubesi Başkomiseri Eiiçiro Matsuşita."

Polis memuru neredeyse yerinden zıplayacaktı. Hemen toparlanıp resmileşti ve hazır ola geçti.

"Bilmiyordum, efendim, affedersiniz. Bana olay yeri güvenliğini sağlama emri verildi. Siz biraz bahçede istirahat edin lütfen," dedi basmakalıp bir ifadeyle.

Kenzo bahçenin bir köşesine oturup ağabeyinin gelişini beklemeye başladı. Banyodaki ölü kimdi acaba? Kinue'ydi. Bundan emindi. Ama kolu neden kesilmişti? Peki, dövmesine ne olmuştu? Bunları düşündükçe zamanın ağır akışına tahammül edemiyordu. Kapıyı kırmak pahasına bile olsa banyoya bir an önce girmek istiyordu.

Kenzo, uzun adımlarla bahçeyi dolanan doktor tam yanından geçtiği sırada cesaretini toplayıp, "Hocam, o dövmeye, Oroçimaru'ya ne oldu acaba?" dedi.

Doktor, bir an afallamış gibi kalakaldıktan sonra, "Sen de mi? Ben de deminden beri onu düşünüp duruyorum," diye âdeta kendini zorlayarak sakin bir havayla yanıtladı. "Bir dövme... Bir dövme daha... Oroçimaru ve Tsunade-hime..."

Dr. Hayakava hemen ardından tekrar yürümeye başladı. Emniyet Müdürlüğü'nden gelen arabanın, sireni son ses öterek evin önünde durmasına ve dudakları sımsıkı kenetlenmiş Şube Müdürü Matsuşita'nın, kalabalık bir polis ve olay yeri inceleme ekibiyle birlikte binanın köşesinden dönüp bahçeye girmesine kadar Kenzo'nun yanına bir daha yaklaşmadı.

"Kenzo, olay yeri neresi?" diye bağırdı Başkomiser Matsuşita.

"Koridorun sonundaki banyo."

"Hadi, düş önümüze, göster yolu!"

Önlerinde Kenzo'yla görevliler banyoya doğru hızla ilerledi. Kenzo'nun, Yoşio İnazava'yı görmesi dahil anlattıklarını dinleyen başkomiser, iki üç kez kapı tokmağını zorladı, sonunda elini çekti ve adamlarından birine emretti:

"Sen, şu döşeme tahtasını kes, yalnız parmak izlerine dikkat et."

Çok geçmeden kapının altında bir kişinin sürünerek geçebileceği boyutta bir delik açılmıştı.

"Bu korkunç!"

"Niye böyle bir şey yapmışlar?"

Uzanıp içeriye göz atanlardan biri bile duygusal tepkiler göstermekten kendini alamıyordu.

Bembeyaz fayans döşeli banyoda kesileli çok vakit olmamış gibi görünen ve geride lanetini bırakmış olan bir kadın başı; beyaz, yumuşak iki kol ve upuzun iki bacak, korkunç kesiklerle yerde yatıyordu. Musluk açıktı, su küveti tamamen doldurmuş, taşıyor, yerleri yıkıyordu. Kadının gür, siyah saçlarının her teli birbirine dolanmış çok sayıda yılanın kıvrımlarını andırıyordu.

En önden sürünerek içeri giren Başkomiser Matsuşita kapıya bakıp homurdandı:

"Katil nereden kaçmış cidden?"

Kapının kilidi, yana çekip aşağı indirilen mandalı olan cinstendi. Mandal şu anda aşağıdaydı ve kapı sıkıca kapalıydı.

Pencere de Dr. Hayakava'nın tahmin ettiği gibi içeriden sıkı sıkıya kapatılmıştı. Odaya giriş için bir karıncanın geçeceği aralık bile yoktu. Kelimenin tam anlamıyla bir "kilitli oda cinayeti"ydi.

Kapı içeriden açıldığında banyonun içine bakan Kenzo çığlığını tutamadı.

"Kenzo, ne oluyor? Sen bir doktorsun, bu da bir ceset."

Ağabeyinin azarlayıcı sözlerine kulak tıkayan Kenzo, pencerenin pervazında kıpırdanan küçük gri canlıya bakıp bir kez daha ürperdi. Bir sülüktü bu. Hayvanın şekli bir var, bir yoktu. En olmayacak yerlerde ansızın ortaya çıkan, her yere girebildiği ve her

yerden çıkabildiği söylenen bu yaratığın bu kilitli odada belirmesi, dehşet verici cinayete bir kat daha garip bir hava ekliyordu.

"Tam tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı Dr. Hayakava, ölümcül bir darbe almış gibi bir halde.

"Hocam..."

"Gövdesi nereye gitti? Oroçimaru... o dövmeye ne oldu peki?"

"Dövme mi?"

"Sizler henüz bilmiyorsunuz sanırım. Bu kadının kollarını, kalçalarını, tüm sırtını kaplayan ve Japonya'nın en iyisi olduğu söylenen Oroçimaru dövmesi vardı. Bu şeytan... o dövmeyi..."

Banyonun neresine bakarlarsa baksınlar gövdeden geriye hiçbir şey kalmadığını gördüler. Dirsek üstünden kesilmiş kollarda da dizin altından kesilmiş bacaklarda da dövmeden en ufak bir iz kalmamıştı.

Yok, kan izleri bile o kadar çok kalmamıştı. Akıp duran şebeke suyu, trajedinin izlerini pek bir eser kalmayacak şekilde temizlemişti belli ki... Herkes bir süreliğine afalladı. Bu menfur cinayet mahallinde donup kalmışlardı. Doktorun büyülü sözler yinelercesine hafiften gelen sesi, oradakileri bu âleme ait olmayan gizemli bir dünyaya çekiyordu âdeta.

"Yılan kurbağayı yutar, kurbağa sülüğü yutar, sülük yılanı emip bitirir..."

BÖLÜM 7

Kusursuz Suç

Dr. Hayakava'nın da belirttiği gibi, girişi de çıkışı da olmayan tamamen kapalı bir odada gerçekleşen cinayet, her daim polisiye yazarlarının ütopyası olmuştur.

Eskilerden Poe'nun "Morgue Sokağı Cinayeti" ile başlayan, Gaston Leroux'nun *Sarı Odanın Esrarı* kitabı, Van Dine'ın *Kanarya*'sı ve *Köpek Kulübesi Cinayetleri*'yle devam eden, Dickson Carr'ın pek çok eserine uzanan bu akım, zekâlarının sınırlarını zorlayarak, tıpkı termodinamikteki "sürekli hareket" gibi imkânsız görünen problemleri çözme peşindeki polisiye yazarlarının üstün çabalarının bir ürünüdür.

Japon polisiye yazarları arasında da Muşitaro Oguri'nin ilk yayınlanan eseri *Kusursuz Suç*, bu çerçevedeki özgünlük açısından standartların çok ötesinde bir başyapıttı.

Polisiye delisi Kenzo Matsuşita, kilitli oda cinayeti lafını duyduğundan beri tüm benliğiyle o tür romanlardaki hileleri düşünüyor, aklına gelen yolları bir matematik problemini çözermişçesine buraya uyarlamayı deniyordu. Ancak altüst olmuş zihninde bu karmaşık soruyu tereyağından kıl çeker gibi bir anda çözebilmesi mümkün değildi.

Fakat belli belirsiz şekilde de olsa bir şeylerin ayırdına varıyordu. Dr. Hayakava'nın "Şeytani bir zekâ. Olsa olsa özgün bir suç dehasının işleyebileceği bir cinayet bu," diye mırıldanarak kastettiği şeyi algılıyordu.

Genel olarak Japon mimarisiyle yapılmış evlerde yapılar izin vermediğinden, kilitli oda cinayetlerinin imkânsız olduğu kabul

edilirdi. Her oda opak kâğıt kaplı kaydırmalı paravanlar ve kafesli sürgü kapılar ile yandaki odadan ayrılırdı. Bağımsız odalar gibi görünseler de tavan ve tabanları ortak olduğundan, tavandan yan odadaki gömme dolaba gizlice ulaşmak ya da zeminin altından geçerek yer hasırlarını yukarı itip kolayca yan odaya sızmak mümkündü. Ancak banyo, has Japon tarzı evlerde bile diğer odalardan tamamen bağımsızdı. Buradaki banyoda da zemin ve duvarlar hiç boşluk kalmayacak şekilde fayans döşeliydi ve tavan sıvalıydı. Kapının altında da üstünde de hiç boşluk yoktu. Kenzo'nun içeriye göz attığı çatlaktan da iğne iplik bile geçemezdi. Soruşturma görevlileri çok büyük bir titizlikle araştırmayı sürdürdülerse de işlerine yarayacak gizli geçit gibi bir şey keşfedemeyecekti.

Baştaki bir anlık şaşkınlıklarını üzerlerinden atan görevliler, hiç vakit kaybetmeden tıpkı hassas bir makine gibi her alandaki kapasitelerini seferber ederek harekete geçti.

"Kenzo, bir gelsene."

Başkomiser Matsuşita öncelikle kardeşini yanına çağırdı. Eşya bulunmayan, o yüzden de dağınıklık belirtisi göstermeyen sekiz hasırlık odaya girip yere oturmuş, lakayt lakayt bağdaş kurmuş, yavaşça sigarasını yakmıştı.

"Buraya neden geldin? Öldürülen kadınla aranda nasıl bir bağ var?"

Evdeyken sergilediği sıcak tavrı çoktan uçup gitmişti. Soruşu sert ve acımasızcaydı.

"Öldürülen Kinue Nomura adlı kadın, Takezo Mogami adlı müteahhidin 'dostu'. Hori-yasu dedikleri bir dövme sanatçısının kızıymış. Savaştan önce babasına yalvara yakara tüm bedenine dövme yaptırmış. Bu ayın yirmisinde Kiçicoci'de bir dövme yarışması düzenlendi, bu kadın orada birinci oldu. Ben de bilimsel bir araştırmaya vesile olsun diye o toplantıya katılmıştım. Orada ağabeyi bahsettiğim müteahhit olan, ortaokuldan sınıf arkadaşım Hisaşi Mogami ile karşılaştık. O bizi tanıştırdıktan sonra kadınla epey sohbet ettik. O sırada kadın, 'Öldürülecekmişim gibi geliyor, öldürülüp sırtımdaki derinin yüzüleceğine dair bir önsezim var,' gibi garip laflar etti. Kesin senin Emniyet'te başkomiser olduğunu

biliyordu, o yüzden bana açılmış olmalı. Hoş, bana anlatmasıyla bir şey olacak da değildi ya, neyse... Sonra dün üniversitedeki laboratuvara telefon etti ve benden bir iyilik rica edeceğini, bir konuda benden yardım istediğini söyledi içtenlikle. Ben de garip bir merhamet hissiyle sabah erkenden kalkıp geldim..."

Kritik noktaları ustaca muğlak bıraktığını düşünüyordu. Başkomiser, başını yukarı aşağı sallayıp onu dinlediğini gösteren hafif sesler çıkararak sigarasının dumanını tavana doğru üfledi. Kardeşinin anlattıklarına kulak kesilmişti.

"Sahi, o kadının Oroçimaru dövmesi varmış, değil mi? Ancak o dövmenin bulunduğu gövde ortadan kaybolmuş durumda. Cesedin ilk plandaki ayırt edici özelliği böylece kaybolmuş. Bu cesedin Kinue'ye ait olduğundan emin misin?" diye Kenzo'yu sıkıştırdı.

"Ben onunla sadece bir kez görüştüm ama etkisi çok güçlüydü, o yüzden unutmam mümkün değil. Bu kafanın Kinue'ye ait olduğundan kesinlikle eminim."

"Demek öyle..."

Başkomiser Matsuşita, ağzının kenarını hafif büktü, sigarasını iki üç kez üfleyip gözlerini kapattı.

Evin içinde bir yerlerden ciyaklayan bir kadının çığlığı duyuldu. Aklı başından gitmişçesine bağıran bir kadının çığlığıydı.

"O da ne?" diye tam o sırada içeri giren adli tıp görevlisine sordu Başkomiser Matsuşita.

"Komşu evde oturan Kotaki adlı memurun karısı. Kafayı ona gösterdiklerinde bayıldı... Kadınlar işte, yapacak bir şey yok..."

"Onu gören kim olsa bayılırdı. Eğer işimiz olmasaydı biz bile doktora görünelim derdik," dedi Matsuşita ciddi bir ses tonuyla. "Cinayet saatine dair tahmininiz nedir?"

"Evet, bir bakalım. Ölümün ardından 12 ila 17-18 saat geçmiş gibi. Malum, kritik nitelikteki gövde elimizde olmadığından otopsi yapsak bile kesin bir şekilde tespit edebileceğimizi sanmıyorum."

"Anlıyorum. Şu anda saat 11 olduğuna göre cinayet saatini akşam 6 ila 12 arası gibi düşünmek uygun öyleyse."

"Bu konuda neredeyse hiçbir şüphe yok."

"Peki, ölüm sebebi?"

"Kesin bir şey söyleyemiyoruz... Dört buçuk hasırlık odadaki yemek sehpasının üzerinde boş bir bira şişesi ve iki bardak vardı."

"Hmm..."

"Bardakların birinde hafif bir siyanür kokusu var. Daha sonra test edip bakacağız ama potasyum siyanür ya da hidrosiyanik asit, eminim ki o tür bir zehir."

"Potasyum siyanür demek... Savaş sırasında askeri fabrikalarda görevlendirilen *Gönüllü Genç Kadınlar Teşkilatı*'nda* tek tek herkese dağıtılan ilaç yani. Kim, nereden elde etti, temin yöntemini bulmamız imkânsız."

"Öyle ama amirim, bu vakanın kolayca çözüleceğine dair bir his var içimde."

"Nasıl?"

"Birini potasyum siyanürle zehirleyip öldürmek, aklı başında birinin yapacağı iş değil de ondan. Bir yerlerde illaki kendini ele verecektir."

Başkomiser Matsuşita gözlerini kapattı, birkaç kez başını hafifçe iki yana salladı. Kaşarlanmış bir polis olarak içgüdüleri, kabul etmek istemese de bu davanın öyle kolayca çözülmeyeceğini kulağına fısıldamış gibiydi.

Adli tıp görevlisi gitti, kaşları kalkık ve yanağında bir yara izi olan Dedektif Akita içeri girdi.

"Amirim," derken yan gözle de Kenzo'ya bakıyordu.

"Hah, Akita, gel. Merak etme, sorun yok, o benim kardeşim. Komşuların sorgusu nasıl gitti?"

"Rapor vereyim, efendim: Kinue Nomura adındaki kadın, geçen yıl eylül sıralarında bir hizmetçisiyle birlikte bu evde yaşamaya başlamış. Dövmesini öyle saklayan, utanır gibi bir hali yokmuş. Sıcak günlerde falan üstünde sadece bir kombinezon olurmuş, o yüzden mahallede epey şöhreti varmış."

---

* 1944 yılında kurulan ve 12-40 yaş arası evli olmayan kadınların imparatorluk hizmetinde seferber edildiği örgüt. "Büyük Japonya Kadınlar Birliği" ise evli kadınların zorunlu seferberliği için yapılandırılmıştı. (*ç.n.*)

"Böyle nezih bir semtte normaldir herhalde."

"Öyle bir kadın olduğundan da komşularla pek bir samimiyeti yokmuş. Kapıda hep bir otomobil dururmuş, geçim sıkıntısı var gibi değilmiş, mahalledekiler hakkında pek de iyi düşünmüyorlarmış. Sonunda aslında Yokohama'da geyşalık yapan biri olduğu, şimdilerde Mogami adlı bir müteahhidin *şeyi* olduğu anlaşılınca da 'Belliydi zaten,' der olmuşlar."

"Gelen giden adam var mıymış?"

"Yokmuş. Hamisi dışında gelip giden bir erkek bile yokmuş. O yüzden mahallede bile kadının beklenmedik derecede sadık olduğunu söylüyorlarmış."

"O bilinmez. Dış görünüşe göre karar verilemez. Hamisinin arkasından iş çevirip erkeklerle gizlice buluşmaya niyetli biri için bir dolu yol vardır."

Ağabeyinin öyle bir hissi var mıydı, yok muydu bilmese de bu söz, Kenzo'nun yüreğine bir hançer gibi saplandı.

"Kenzo, şu Mogami Grubu'nun yeri nerede?"

"Ogikubo'da. Takezo Mogami'nin evi de herhalde Nakano'daydı."

"Nakano ile Kitazava... Metresine ev tutmak için makul bir mesafe... Evet, Akita, sen derhal fırla, Yokoyama'yla birlikte Nakano'ya git. Takezo Mogami'yi yakalayın. Takizava ve Nogami, siz de Ogikubo'ya gidip Mogami Grubu ofisini yoklayın. Özellikle müdür Yoşio İnazava'nın dün gece yaptıklarını iyice araştırın."

Dört polis dedektifi fırlayıp gitti. Onlar çıkarken içeriye judo, kendo ve karatede toplamda 12 dan sahibi olan, cesaretiyle tanınan Dedektif İşikava girdi. Omuzlarında dünyayı taşıyan dev Atlas'ı andıran bir duruşla konuştu:

"Amirim, maktulün kimlik teşhisini yaptırdığımız komşu kadın kendine geldi. Ne yapalım? Müteveffayı dün gece saat sekiz sıralarında görmüş."

"Saat sekizde... Hmm... Getirin bakayım kadını buraya."

Az sonra beti benzi atmış haldeki Kotaki Hanım, ona destek olan polis memuru eşliğinde odaya girdi. Başkomiserin karşısına oturdu ve derin bir nefes aldı.

"Merhaba. Bunca şaşkın bir haldeyken sizi rahatsız ediyoruz, kusura bakmayın. Ancak durum malum... Ben Soruşturma Şubesi Başkomiseri Matsuşita. Öldürülmüş kişinin Kinue Nomura olduğundan eminsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Öldürülen Kinue ile dün gece görüşmüşsünüz?"

"Evet... Akşam sekiz buçuk civarında biraz evime uğradı, hamamdan döndüğünü söyledi."

"Hamam mı? Banyosu varken neden hamama gitmiş? Hep gider miydi?"

"Pek sayılmaz. Taşındığında, tanıştığımız sıralarda dövmesini falan hiç bilmiyordum. Sonra bir defasında hamamda karşılaştık, ben dövmeye çok şaşırdım. Benimle gayet rahat bir şekilde konuşmuştu ama sonra kız öğrenciler miydi ne, birilerinin 'O kadın haydut mu neymiş," diye arkasından konuştuğunu duyunca çok öfkelenmişti. Ondan sonra neredeyse hiç gitmez oldu hamama. Hizmetçisi izinli olduğunda kendisi banyo suyunu kaynatırmış ama dün üşenmiş. Öyle dedi dün akşam."

"Hamam nerede?"

"Buradan istasyona doğru elli metre kadar gidince, efendim. Asahiyu adlı hamam var."

"Peki... Size uğramasının özel bir sebebi var mıydı?"

"Yok, hayır. Ben dışarıya dikiş dikiyorum, o minvalde... On dakika kadar evin girişinde ayakta sohbet ettik, sonra da hemen gitti."

"Onun sonrasında bu evde olağandışı bir şey olduğu hiç dikkatinizi çekti mi?"

"Birlikte oturduğumuz kayınbiraderim okuldan arkadaşlarıyla saat dokuz sularından on sularına kadar üst katta gitar çaldı. Üst kattan bu evin kapısı görünür, ona bir sorayım, bir şey olmuş mu diye."

"Lütfen sorun... Peki, böyle bir cinayetin sebebinin ne olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Şey... Bendeniz hiç... Zaten öyle dövmesi olan biri söz konusu, bizler bilemeyiz ki... *Yakuza* çetesindeki bir anlaşmazlık falandır belki, kimbilir..."

Başkomiser Matsuşita, Kotaki Hanım'ın yüz ifadesindeki belli belirsiz değişikliklerden Kinue adlı kadının mahalledeki pozisyonunu anlamıştı. Böyle nezih bir semtte Kinue, ayrıkotu gibi kalmıştı anlaşılan. Kotaki Hanım da mahalledeki diğer kadınlar da eski hayatını simgeleyen dövmesi yüzünden Kinue'den içten içe iğreniyor, maddi gücünden içten içe nefret ediyordu. Kinue böyle öldürülmüş olsa bile içtenlikle ona merhamet duyup duymadığını bilmek mümkün değil, diye düşündü Matsuşita.

"Çok teşekkür ederiz. Adamlarımın daha sonra size soracakları olabilir. Ama şimdilik gidebilirsiniz."

Kotaki Hanım başıyla hızlıca bir selam verdikten sonra peşinden kovalıyorlarmışçasına çıkıp gitti. Arkasından bakınca bir daha asla böyle ürkütücü bir eve adım atmak istemediği açıkça görülüyordu. Onu uğurlayan Başkomiser Matsuşita'nın yüzünde buruk bir tebessüm hafifçe belirdi.

Ardından nefes almasına bile fırsat kalmayacak şekilde dört bir yandan haberler yağmaya başladı.

"Araştırılsın dediğiniz hizmetçinin adresi bulundu. Fusako Yoşida. 23 yaşında. Kitatama semti Tanaşi mahallesi No: 263. Komşuların ifadesine göre iki üç gün önce izin almış ama seyahat belgesinin tarihi dün."

"Kotaki Bey'in erkek kardeşinin ifadesine göre, dün akşam saat dokuzdan ona kadar bu evin kapısından giren çıkan olmamış."

"Evi çevreleyen duvar betondan, yüksekliği de iki metreden fazla. Tepesine de cam kırıkları yerleştirildiğinden merdiven kullanılsa bile oradan kaçılması imkânsız. Dolayısıyla katilin giriş çıkışının yola bakan ana kapı ve yandaki ahşap kapıyla sınırlı olduğunu söyleyebiliriz."

"Komşuların ifadelerine göre dün akşam saat yedi buçuk civarında evin önünde bir araba durmuş, içeriye bir paket taşınmış. Kamyonet değilmiş. Binek otomobiliymiş. Paket öyle ahım şahım bir şey değildi herhalde."

"Cesetteki kesikler, ölümün hemen ardından testere benzeri bir şeyle yapılmış gibi görünüyor. Tamamen acemi işi havasında."

"Asahiyu tarafını yokladım. Kinue'nin dün akşam hamama gittiği doğru. Öyle bir dövmeye sahip bir kadın olduğundan, hamamın soyunma odasındaki görevli gayet iyi hatırlıyor. Saat sekizden hemen önce gelmiş, sekizi yirmi geçe civarında da ayrılmış. Hamamın kapanma vaktine yakın olduğundan saati iyi hatırladığını söyledi."

Bu son verilen raporu duyan Başkomiser Matsuşita, konsantre olmaya çalışırcasına iki üç kez gözlerini kırpıştırdı ve konuşmaya başladı:

"Tahmini ölüm saati dün akşam saat altıyla on iki arasında. Bu aralığın dışına biraz taşmalar olabilir ama sapma olsa olsa yarım saat ila bir saattir. Öte yandan kadının dokuza yirmi kala civarına kadar sağ olduğu kesin. Mesele, dokuza yirmi kala ile gece on iki arasında. Tamam mı? Bundan sonraki soruşturmalarımız bu çerçeve üzerine odaklanacak."

Evin içindeki parmak izlerinin alınması sonunda tamamlanmış görünüyordu. Parmak izi uzmanı, yüzünde gergin bir ifadeyle içeri girdi.

"Amirim, maktulünkini bir kenara ayırırsak bariz olan beş farklı parmak izi bulduk. Üçü erkeklere ait gibi, kadınlara ait gibi görünen ise iki tane. Hepsi de çok yeni."

"Üç erkek, iki kadın demek... Erkeklerden biri evin beyi Takezo Mogami, kadınlardan biri de hizmetçi desek geriye kalıyor iki erkek ve bir kadın. Kenzol"

Odanın bir köşesinde kuzu gibi uysalca oturan Kenzo, abisinin bağırmasıyla irkilip toparlandı.

"Sen parmak izi bırakmadın, değil mi?"

"Yok hayır, Dr. Hayakava beni uyardı, hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdim, sorun olmamalı. Telefon ederken de ahizeyi mendilimle tuttum zaten."

"Her ihtimale karşı kontrol etmemize izin verir misiniz lütfen?"

Parmak izi uzmanının sözleri üzerine Kenzo ağırdan alarak ellerini uzattı. Görevli, kontrol etti ve "Sorun yok. Bu parmak izi değil," dedi, âdeta içi rahatlamışçasına.

"İşimizi sağlama almak için Dr. Hayakava'dan da parmak izin alalım lütfen. O iş hallolunca da doktora buraya gelmesini söyle."

Parmak izi uzmanı az sonra yanlarına geldi.

"Doktorun parmak izleri de kesinlikle eşleşmiyor."

"A, öyle mi? Tamam, eline sağlık."

Lokomotif lakabını kanıtlarcasına hiç durmaksızın sigarasının dumanını tüttüren Başkomiser Matsuşita'nın keskin bakışlarında belirgin bir endişe olduğu açıktı. Bu da makul bir durumdu. Gerek gövdesi bulunmayan ceset olsun gerekse kusursuz şekilde gerçekleştirilmiş kilitli oda cinayeti olsun, polislik hayatında ilk defa tecrübe ettiği şeylerdi.

Dr. Hayakava içeri girdi. Az öncesine kadar devam eden heyecanı nihayet yatışmıştı. Soğukkanlı biliminsanının gözleri, kalın miyop gözlüğünün ardında keskin parlıyordu.

"Dr. Hayakava? Ben Tokyo Emniyet Müdürlüğü 1 No.lu Soruşturma Şubesi'nden Eiiçiro Matsuşita. Kardeşime çok emeğiniz geçiyor efendim, sağ olunuz."

"A, siz Kenzo'nun ağabeyi misiniz? Hakkınızda çok şey duydum," dedi doktor, abartılı bir nezaketle başını eğip itinayla selam vererek.

"Bunca karmaşa olunca demin size bir selam bile veremedim, kusura bakmayın."

"Yok efendim, karşılıklı, bu şartlarda... Bu arada astlarınız hiç de kibar davranmıyor. Demin şurada parmak izimi kontrol ettiler! Anayasanın değişmesiyle böyle şeyleri yapamazlar, aman ha!"

"Öyle kabalık yapılmaz elbette ama ne olursa olsun cesedi bulanlar, siz ve kardeşimsiniz. İkinizden biri fark etmeden bir yerlerde parmak izi bırakmamıştır dememiz mümkün değil. Aslına bakarsanız olay yerinde beş kişiye ait parmak izleri tespit edildi. Şayet sizin veya kardeşimin parmak izi onların arasında olsaydı bizi gereksiz işten kurtarır, soruşturmayı da çok daha kolaylaştırırdı."

"Anlıyorum. Basit bir aritmetik yani. 5'ten X çıkarsa Y kalır diyorsunuz. Bu tür sözde bilimsel soruşturma yöntemlerinin sınırları işte... Ancak böyle sıradan yöntemlerle bu cinayeti asla çözemezsiniz. Matematiğe giriş seviyesiyle olmaz.

"Siz mesela Sherlock Holmes gibi bir usta dedektifin bir polisiye romandan fırlayıp âdeta tek bir hamleyle düğümü çözercesine tüm gizemi açıklığa kavuşturması beklentisi içinde olabilirsiniz. Ancak bu mümkün değil. Düğümde görünen beş ip varsa mesela, dördünün bağlı olmadığını bilsek de beşini paralel olarak takip edip düğümü çözmek durumundayız. Çok dolaylı bir yol gibi görünse de aslında soruşturma için en kısa yol budur.

"Gayet alelade bir şey. Sıradan bir soygun vakası olsa, plansız bir cinayet vakası olsa suçlunun bu tür basit matematik yöntemleriyle yakalanamayacağını söyleyemeyiz elbette. Fakat bu cinayeti planlayıp uygulayan kişi, bizimkilerin birkaç katı zekâya sahip bir deha. Öklid dışı geometri kavramlarını işe dâhil etmediğiniz sürece bu cinayet asla çözülemez."

"İkiyle ikiyi toplayıp beş elde etmekten mi bahsediyorsunuz?"

"Hmm, beş de olur üç de... Zamana ve koşullara bağlı olarak paralel çizgilerin bir noktada kesiştiği bir dünya!"

"Ne yazık ki bizler paralel çizgilerin asla ama asla kesişmediği bir dünyada yaşıyoruz," diyen Başkomiser Matsuşita'nın alaycı ifadesini duymazdan gelen doktor, sözlerine devam etti:

"Elbette geride parmak izi bırakan bir aptalın böylesine sanatsal bir cinayeti işlemesi söz konusu olamaz. Benim de bugüne kadar naçizane bir hekim olarak kriminoloji konusunda araştırmalarım varsa da şu noktada tamamen afallamış durumdayım. Dövmeli gövdeyi kesip tamamen kapalı odadan kaçmak... Muhteşem bir hayal gücü olsa gerek. Rakibin hamleleri bir adım önümüzde hep. Jiraiya, Tsunadehime, şimdi de son olarak Oroçimaru... Jiraiya ve kardeşleri ölüp gitti. Ne yazık ki benim koleksiyonum da çok kıymetli bir parçayı kaybetti."

"Doktor, katili çok övüyorsunuz. Sanki adını biliyor gibisiniz."

"O mümkün değil. Ama şu var... İyi ve kötü, güzel ve çirkinden tamamen farklı bir kategoriye aittir. Örneğin sizler dövmeden can düşmanınızmışçasına nefret ediyorsunuz. Dövme yaptıranların hepsinin korkunç katiller, soyguncular olduğu kanısındasınız. Oysa öyle değil. Dünyanın medeni ülkeleri denen Amerika ve Avrupa'da kraliyet, aristokratlar ve toplumun üst sınıflarındaki

insanlar arasında dövme çok yaygındır. Dahası, bu insanların tek bir ağızdan dillendirdiği üzere, Japon dövmeleri dünyadaki en yüksek standartta kabul ediliyor. Kötü konuşmak istemiyorum ama polis memuru bakış açısından uzaklaşıp biraz daha sanatı takdir edecek şekilde bakın lütfen. Sıradışı bir güzellik keşfedeceksiniz. Japonya'nın da bu savaş yenilgisini fırsat bilip artık yavaştan dövme yasağını kaldırması yerinde olmaz mı?"

"Doktor, epeydir sizin dövmeler konusundaki uzmanlığınızı duyuyordum. Yalnız kıymetli fikirlerinizi dinlemeyi başka bir zamana bırakalım. Öncelikle sizden bugün bu eve gelme sebebinizi dinlemek istiyoruz."

"O mevzu gayet basit, sıradışı bir şey değil. İşin aslı, bu ayın yirmisinde bir dövme yarışması vardı ve Kinue Hanım birincilik ödülünü aldı. Her ne kadar oradaki herkesin gözü önünde çırılçıplak kaldıysa da fotoğrafının çekilmesine izin vermedi. Defalarca ısrarla rica ettiğimde nihayet razı geldi ve kendisininkinin yanı sıra, ağabeyi ve kız kardeşininkileri de bana vereceğini söyledi. Dün sabah evime telefon edip saat dokuzda burada olmamı istedi. Geldiğimde bahçenin ahşap kapısı açıktı. Zili çaldım ama cevap gelmedi. Bahçeye girdiğimde arkadaki panjurların birinin açık olduğunu ve genç bir adamın başını içeri soktuğunu gördüm. Hırsız mı diye düşünüp sesimi yükselttim ama baktım ki bizim Matsuşita'ymış. Ne olduğunu sorduğumda kan lekeleri gördüğünü söyledi. İçeri baktığımda gerçekten de odanın altüst olduğunu gördüm, öyle sıradan bir şeye benzemiyordu. Cesaretimizi toplayıp içeriye adım attık. Oraya buraya bakınırken banyo tarafından gelen su sesini işittik. Kapıdaki çatlaktan içeriye bakınca da kesik bir insan koluna benzer bir şey gördüm. Kapı bir türlü açılmadı. Daha ötesi için amatörlerin uğraşmasındansa, diye düşünüp Matsuşita'ya telefon etmesini söyledim. Eh, yani aşağı yukarı bu şekilde oldu."

İfadesinde hiçbir tereddüt yoktu, söyledikleri kesinlikle mantıklıydı. Yine de konuşmasında sezilen küstahça ve alaycı tını, doktorun kişiliğinden mi kaynaklanıyordu acaba?

"Bu kadar mı?"

"Aslında öncelikli amacım fotoğraflar olsa da bir amacım daha vardı. Oroçimaru dövmeli deriyi satın almak istiyordum."

"Deriyi satın almak mı?" Başkomiserin, Dr. Hayakava'nın eksantrikliği hakkında ön bilgisi hiç yok değildi. Ancak böylesi bir durumda bile sarf ettiği bu ukalaca sözler, polis şefinin soğuk öfkesini tetiklemişti. "Bu arada doktor, dün akşam saat altı ile on iki arasında yaptıklarınızı da sormak istiyorum," diyerek son kozunu da oynadı. Bu, doğrudan bir gözdağı taktiğiydi. Doktor ise hiçbir etkilenme belirtisi göstermeden, hatta yüzünde beliren hor görür bir ifadeyle yeni bir Peace sigarası yaktı.

"Efendim, Japonya'nın en usta dedektiflerinden biri olduğunuz söyleniyorsa da ipin ucunu biraz kaçırdınız gibi görünüyor. Hangi delile dayanarak beni tutuklayacaksınız sahi? Ne sebebim var ne çıkarım, açık bir delil de yok... Hadi bu kadının beyi Takezo Mogami deseniz, öldürülen Takezo olsa uzaktan akrabam olduğundan şüphe çekmem doğal olabilirdi. Her ne kadar dövme koleksiyonum konusunda çok azimli olsam da o deriyi birini öldürecek kadar yüzmeye hevesim yoktur."

Doktor sigarasından keyifle bir nefes çekti.

"Bir kere, efendim, bu davanın birilerinin suç esnasında başka yerde olup olmadığını falan araştırarak çözülebileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Çok büyük bir yanılgı olur. Böyle bir cinayeti kurgulayacak zekâya sahip bir dâhinin, başka yerde olduğunu ispatlama zorluğu çekeceğini düşünüyor musunuz? Muhtemelen katil çoktan mükemmel bir açıklama uydurmuştur. Çabalarınızı hor görerek güldüğüne şüphem yok. Beni sorgulayarak zamanınızı boşa harcayacağınıza diğer noktaları, mesela dövme konusunu araştırarak zamanı değerlendirseniz?"

Doktorun ses tonu, dinleyen Kenzo'yu ister istemez huzursuz edecek kadar sertti. Sesinde âdeta soruşturma makamlarına dobra dobra meydan okurcasına sıradışı bir coşku seziliyordu.

Başkomiser Matsuşita'nın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. İki adam birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden bakıştı. Karşılıklı kılıçlar çekilecekmişçesine bir dehşet hissi odayı sardı.

"Hah hah ha!" Gerginlik Matsuşita'nın kahkahasıyla bir anda dağıldı. "Of, çok kaba davrandım, doktor. Canınızı sıktım belki ama işin aslı, söylediğinizden daha ayrıntılı bilginiz olabileceğini düşündüğümden sizi biraz zorladım sadece. Yoksa sizin katil olduğunuzu sanıyor değilim. Buyurun, gitmekte özgürsünüz."

Doktor muzaffer bir edayla gülümseyerek yerinden kalktı. Oturan başkomisere doğru, tıpkı üniversitede anlattığı dersi bitirdikten sonra yaptığı gibi üstünkörü bir selam verip odadan çıktı.

"İşikaval" diye dedektife seslenen Başkomiser Matsuşita, gözleriyle adamı takip etmesini işaret etti. Sigarasının dumanını üfleyerek yardımcısı olan yanındaki müfettişe dönüp kendi kendine konuşurcasına kısık bir sesle, "Bu adamdan hoşlanmadım. Bu takıntılı tiplerin hepsi kaçıktır. Normalde aklı başında olan insanlar, böyle bir yola bir kere girmeye görsün gerçekten deliriyor. Doktor da daha fazla şey biliyor, eminim ama mevcut şartlarda zorla konuşturamayız," dedi. O sırada Kenzo yerinden fırladı ve "Ağabey, bir gelsene," dedi.

Ağabeyini âdeta çekiştirerek bahçeye sürükledi. Banyonun arkasına doğru götürdü ve orada duruverdi.

"Fotoğraf plakası! Paramparça!"

"Ne? Ne diyorsun?"

"Siz gelmeden önce, biz cesedi bulduktan hemen sonra bahçede yürürken doktor burada fotoğraf plakası parçaları buldu."

"Fotoğraf plakası mı? Ne fotoğrafı?"

"Bilmiyorum. Tam o sırada telefon çalmaya başladı ben de cevap vermeye gittim. O arada bir polis memuru geldi, bir şeyler olunca ben de bunu unuttum."

"Hmm, peki doktor o arada ne yapıyordu?"

"O hep dışarıda durdu."

"Demek öyle... Bu durumda o fotoğraf plakasını doktor bir yerlere saklamış olmalı. Biz geldikten sonra ne doktor ne başkası böyle riskli bir işe girmeyi göze alabilirdi. Öyle bir şey kalmış olsa da bahçeyi arayan ekibimden birilerinin bulmaması imkânsız."

"Ee, bu şekilde gitmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır, peşine birini taktım. Şayet doktor delil olacak bir şeyler taşıyorsa mevcut dezavantajımızı avantaja çevirmemiz mümkün olabilir," derken hafifçe gülümsedi Başkomiser Matsuşita. Bu sefer gülme sırası bende, dercesine bir tebessümdü. Hemen ardından ciddiyetini takınıp, "Şimokitazava İstasyonu'na telefon edin... Sonra da Şibuya ve Şinjuku'ya. Dedektif İşikava'yı görürlerse derhal benimle irtibata geçmesini söylesinler. Az önce buradan çıkıp giden Doktor Hayakava, bir fotoğraf plakasını gizlice yanında götürmüş. Bu delile dayanarak doktoru Emniyet Müdürlüğü'ne sorguya götürün," diye emretti.

Bir dedektif elinde eskimiş bir fotoğraf albümüyle yanlarına geldi:

"Amirim, şu albüme bakın!"

Kenzo da ağabeyini arkasından göz attı. İlk sayfa tamamen kesilip çıkarılmıştı ama albümde Dr. Hayakava'nın, görse ağzının sularının akacağı pek çok değerli fotoğraf kalmıştı. Dümdüz, tek bir iz bile bulunmayan çıplak ten fotoğraflarından başlayıp kollara, sırta, dövmenin kademe kademe ilerlediği, sonunda da tüm vücudu kapladığı âna kadar olan sürecin kaydedildiği onlarca fotoğraf vardı.

Sayfaları çevirirken içinden bir mektup düştü. Ucuz görünümlü kraft kâğıdından yapılmış zarfın üstünde ayın 23'ü tarihi bulunan damga basılmıştı. Adi türde bir mektup kâğıdına çalakalem bir tarzda erkek harfleriyle şunlar yazılmıştı:

"Kinue, çok oldu görüşmeyeli. Bana yaptıklarından sonra sana borçluyum. Mutlaka karşılığını ödeyeceğim. Yakında seni öldürüp sırtından o dövmeyi yüzeceğim. Aklından çıkarma sakın."

Elbette mektubun hiçbir yerinde imza yoktu.

"Bu bir delil!"

Başkomiser, albümü dedektife geri verirken Ogikubo'daki Mogami Grubu ofisine baskın düzenleyen Dedektif Takizava rapor vermek için aradı.

"Amirim, dün saat 1'den sonra seyahate çıkacağını söyleyerek ofisten ayrıldığından beri Mogami'yi hiçbir yerde gören olmamış.

Osaka'ya giden tren için ikinci sınıf bir bilet ve ekspres tren geçiş kartı yırtılıp çöp kutusuna atılmış bulundu."

"İnazava?"

"Davranışlarında şüpheli noktalar var. Bir şeyler sakladığından kesinlikle hiç şüphem yok. Emniyet'e götürelim mi? Ya da..."

"Buraya getirin. Cesedi gösterip dize getirelim," diye yanıtladı başkomiser tiz bir sesle ve telefonu kapatıp dışarı çıktı.

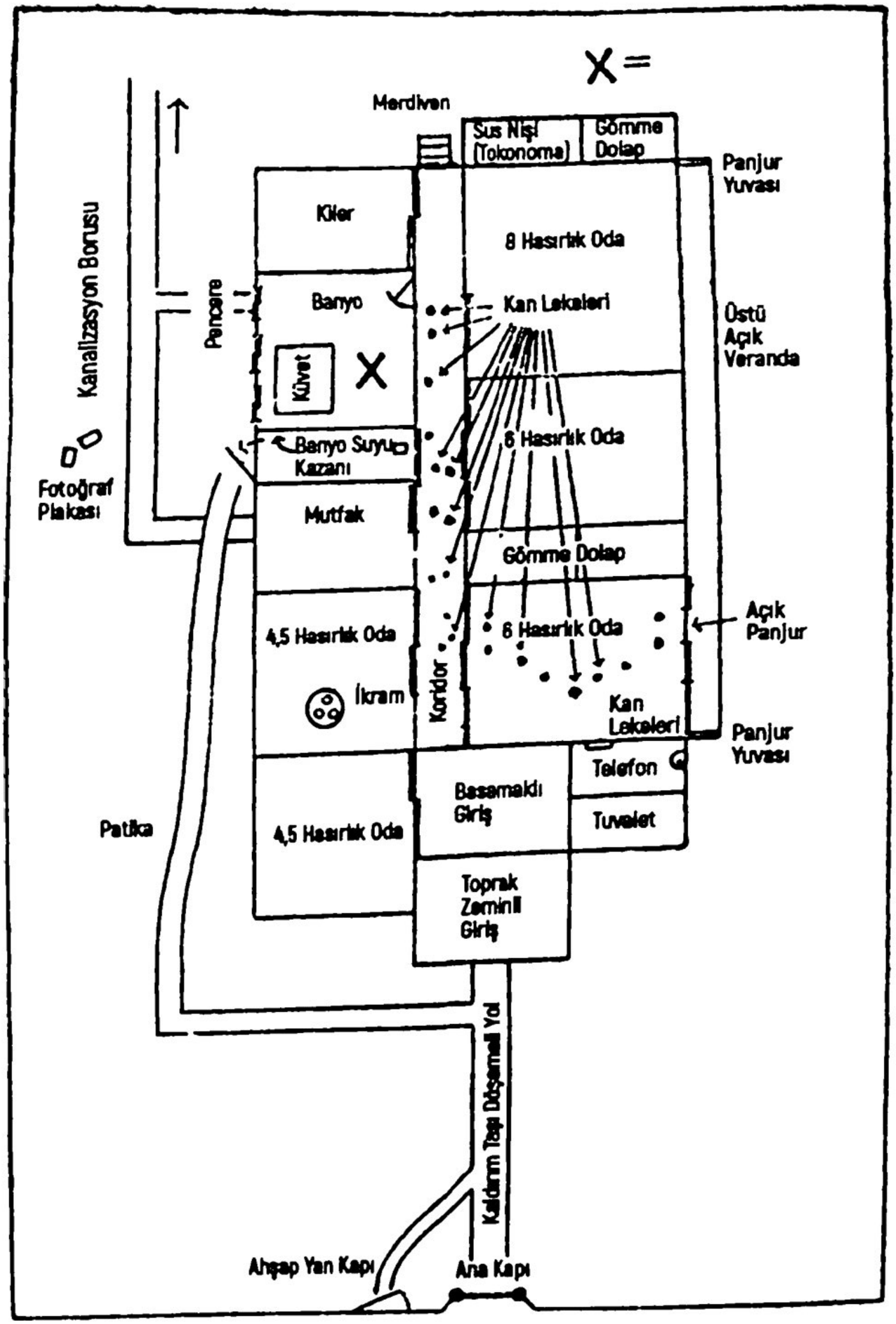
Yaylım ateşi gibi dört bir yandan gelen bilgileri değerlendirip tek bir hat oluşturacak şekilde düzenlemek. Gereksiz olanları kenara atıp işe yarayacak olanları tasnif ederek soruşturmanın temel stratejisine karar vererek ilerlemek. İşte bunlar, 1 No.lu Soruşturma Şubesi başkomiserinin göreviydi.

İlk bakışta keşmekeş gibi görünen tuhaf bir cinayet vakasıydı. Başkomiser Matsuşita, yine de şimdiye kadar bundan çok daha karmaşık ve gizemli vakalar da olmuştu, diye kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kimbilir kaçıncı sigarasını içerken bahçede ağır ağır dolanıyordu. Gerginliği şu anda tek bir noktaya odaklanmıştı. Attığı ağa, oradan az önce ayrılan Dr. Hayakava'nın nerede yakalanacağı konusuna...

Şimokitazava İstasyonu'ndan bir haber yoktu.

Şibuya'dan ve Şinjuku'dan da herhangi bir haber gelmedi.

Bir an için kaçtı mı, diye düşünüp saatine bakarak içini çekti. Ancak Dedektif İşikava'nın doktorun peşini bırakmayacağı kesindi. Söz konusu o polis olunca, bundan emindi. *Mutlaka, mutlaka, mutlaka yapacaktır.* Başkomiser yeni bir sigara yakıp bakışlarını birkaç saniyeliğine pofur pofur kabarmakta olan yaz bulutlarına çevirdi.

Merdiven
Sus Nişi (Tokonoma)
Gömme Dolap
Panjur Yuvası
Kiler
8 Hasırlık Oda
Banyo
Kan Lekeleri
Pencere
Kanalizasyon Borusu
Küvet
Üstü Açık Veranda
Banyo Suyu Kazanı
6 Hasırlık Oda
Fotoğraf Plakası
Mutfak
Gömme Dolap
Açık Panjur
4,5 Hasırlık Oda
6 Hasırlık Oda
İkram
Koridor
Kan Lekeleri
Panjur Yuvası
Telefon
Basamaklı Giriş
Tuvalet
Patika
4,5 Hasırlık Oda
Toprak Zeminli Giriş
Kaldırım Taşı Döşemeli Yol
Ahşap Yan Kapı
Ana Kapı

BÖLÜM 8

Dövmeli Kadının Etrafındaki Erkekler

Dedektif Takizava'nın eşliğindeki Yoşio İnazava, bembeyaz bir yüzle eve geldi. Tüm bedeniyle huzursuzca kıpırdanıp duruyor, endişeli gözlerle etrafa bakınıyordu. Bakışları bir anlığına Kenzo'ya da yöneldi ama sonra hemen gözlerini yana doğru kaçırdı.

Başkomiser Matsuşita, "Kenzo," dedi kardeşine, "Sabahleyin yolda karşılaştığın kişinin bu adam olduğuna emin misin?"

"Eminim."

"Tamam o zaman, benimle gel."

Hemen ardından sekiz hasırlık odada Yoşio İnazava'nın sorgusu başladı. Adam başkomiserin karşısında, yerde oturuyordu.

"Sizi buralara kadar yormamızın sebebini biliyorsunuzdur herhalde."

"Ee, hayır, şey..."

"Adınız ve yaşınız?"

"Yoşio İnazava. Kırk beş yaşındayım."

"Mesleğiniz?"

"İnşaat sektöründe, Mogami Grubu yöneticisi olarak çalışıyorum."

"Demek öyle. Bu arada parmak izlerinizi almak istiyoruz."

İnazava tedirginliğini gizleyemedi. Hiçbir şey söylemeden uzattığı elleri kontrol edemediği bir şekilde tir tir titriyordu. Başka odada bulunan parmak izi memuru elinde teksir kâğıdı ve mürekkep yastığıyla odaya geldi, başkomiserin kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Patronunuzun sevgilisinin evi olduğundan, bu eve hiç adım atmamış olmanız söz konusu değildir, değil mi?"

"Evet, bazen para ya da bir şeyler getiriyorum..."

"Dün akşam da para getirmek için mi geldiniz?"

"Hayır, dün akşam..."

"Yani geceyi burada geçirip sabah evinize gittiniz?"

"Yok efendim, olur mu!"

"Yalan söylüyorsunuz. Burada bulunan bir adam, bu sabah elinizde küçük bir bohçayla bu evden çıktığınızı gördüğünden emin. Bohça mor renkteymiş ve siz gergin bir şekilde onu taşırken sürekli el değiştiriyormuşsunuz."

Bu söyledikleri, bariz bir şekilde can alıcı bir darbe olmuştu. İnazava huzursuzluğunu gizleyip zorla gülümsemeye uğraştı. Fakat suratı allak bullak olmuştu, ağlayacak gibiydi. Ağzına bir sigara koyup titreyen elleriyle yakmaya çalıştı ama sağ eliyle sol elinin hareketi bir türlü birbirine uymuyordu ve bir türlü kibriti çakamadı.

"Hadi, itiraf edin! Kinue'yi öldüren sizsiniz. Cesedi ne yaptınız?"

İnazava sigarasını yer hasırının üstüne düşürdü ve bir anda ellerini yalvarırcasına yere koyup başkomiserin yüzüne doğru bakışlarını kaldırdı.

"Hayır, ben değildim. Ben buraya geldiğimde Kinue Hanım çoktan ölmüştül" diye böğürürcesine haykırdı.

"Peki, anlatın bakalım."

"İşin aslı... ben Kinue Hanım'a âşıktım. Bu yaşta olacak şey mi diye düşünebilirsiniz ama hakikaten patronun emriyle defalarca bu eve gelip gittikçe kendimi sivilceli ergenler gibi hissediyordum. Sonra bir keresinde sırtındaki dövmeyi gördüm ve o inanılmaz güzellik karşısında iyiden iyiye çıldırdım, sağduyumu yitirdim. Kırk yaşını geçkin, çoluk çocuğu olan bir adam olmama rağmen, hem de patronumun kadınına el uzatıyor olduğum için kendimi azarlayıp dursam da elimden bir şey gelmiyordu. Aklım, mantığım bir yerlere uçup gitmişti. Ciddi ciddi Kinue Hanım'a kur yapmaya başladım. İlk başlarda bana gülüyor, beni muhatap almıyordu. 'Ne diyorsunuz öyle? Ne fenasınız! Benimkine söyleyeceğim bunu,'

diyerek beni kesin bir dille reddediyordu. Ama biz de vaktiyle boş değildik, övünmek gibi olmasın da şimdiye kadar kadınları tavlama tecrübeme dayanarak umut yokmuş gibi gelmiyordu bana. Bir ısrar, iki ısrar, üç ısrar, vazgeçmeden devam ettim. O da benim içten hislerimi biraz olsun anlamıştı herhalde. Evvelki gün ilk defa bana olumlu bir cevap verdi. Patron dün akşam treniyle Şizuoka üzerinden Osaka'ya bir iş gezisine gidecekti. 'Yarın gece on ikide. Erken saatlerde olursa insanlar görüp tatava yapar. Hem beyim Tokyo'da değil, iş gezisinde, hizmetçiye de izin verdim...' dedi bana. Sonunda dileğimin gerçek olduğunu düşünüp havalara uçacak kadar mutlu oldum. Şu ellerimle dövmeli o güzel vücuda sahip olacağımı düşündükçe..."

İfade mi verdiği yoksa böbürlenerek aşk hayatını mı anlattığı anlaşılmayan bir ses tonuyla konuşuyordu. Her halükârda yalan söylüyor gibi değildi. Başkomiser Matsuşita, sıradışı bir gerginlikle adamın her sözüne kulak kesilmişti.

"Dün akşam sekize kadar Şibuya'daki tanıdık bir lokantada birkaç kadeh içerek saati beklemeye koyuldum. Fakat sarhoş gidersem hoşlanmayabilir diye çocuksu bir hisle saat sekizi biraz geçerken oradan ayrıldım. Sonra Şimokitazava İstasyonu'na vardığımda sekiz buçuk civarıydı. Hem ayılayım hem de sıcaktan bir nebze olsun kurtulayım diye istasyon civarında bir kafede soğuk kahve içtim, on beş dakika kadar sonra da oradan çıktım. Sonra yürüyerek bu evin önüne kadar geldim.

"Işıklar sönüktü, evden çıt çıkmıyordu. Zaten vakit de henüz erkendi, yoldan hâlâ gelip geçenler olduğundan, sıcaktan bunalıp yürüyüşe çıkmış biri gibi buralarda dolanıp durdum. Sonra saat on buçuk civarı yine evin önüne geldim ama bu sefer artık dayanamadım, eve girsem diye düşünüyordum ki tam o sırada komşu evin üst katından bir üniversite öğrencisinin gitar çaldığını ve bir yandan da bana baktığını fark ettim. Soran olursa sonradan sıkıntı çıkar ve tatsızlık olur, diye düşünüp yine bekledim. Saat on bir olup da komşu evin ışıkları sönünce ahşap kapıyı açıp evin bahçesine adım attım."

"Şimdi bir dakika, beklediğiniz yerden evin kapısını görebiliyor muydunuz?"

"Evet."

"Beklemekte olduğunuz sürede, on buçuktan on bir civarına kadar, kapıdan giren çıkan kimse oldu mu?"

"Olmadı."

"Tamam. Devamını anlatın."

"İçeri girdiğimde evin kapısı tabii ki kapalıydı ama sözleştiğimiz gibi arkadaki bir panjur aralıktı. Onu açarak, 'Kinue Hanım,' diye yavaşça seslendim ama bir cevap gelmedi. Uyudu mu acaba, diye düşünerek içeriye usulca girdim. Fakat yatak odası olması gereken altı hasırlık odada kimse yoktu, yer yatağı da serilmemişti. Kandırıldığımı düşündüm ve tepem attı. Tam o sırada akan suyun sesi geldi koridorun ucundan. 'Ha, banyoya girdi demek ki. Utandığından da cevap vermedi,' şeklinde bir sonuca vardım. Banyonun önüne kadar gittim ve bir kez daha adıyla seslendim. Yine cevap yoktu. Sadece su sesi geliyordu, bir insandan iz yoktu. Telaşla kapının tokmağını çevirdim. Kapı açılmadı. Garip olduğunu düşünerek başımı yere doğru çevirdiğimde fark ettim ki çoraplarımın altı yapış yapıştı. Koridora sızmış olan kanın üzerinde yürümüştüm!"

İnazava şimdi hatırladığında bile hissettiği korkuya tahammül edemezcesine güçlükle yutkundu.

"Panik içinde kaçmaya yelteniyordum ki o esnada ansızın banyonun içini merak ettim. Alt tarafta hafif bir ışığın sızdığı küçücük bir açıklık vardı. Cesaretimi toplayıp oradan içeriye baktım... Korkunçtu. Bir insanın kesik koluna benzeyen bir şey görür görmez kendimden geçmişim. Saat kaçta kendime geldim hatırlamıyorum ama kendime gelip de o korkuyla evden fırlayıp çıktığımda son tren çoktan kalkmıştı. Omori'deki evime hangi yoldan nasıl döndüm hatırlamıyorum ama sabah saat üç sularında oraya vardım. Eve döndükten sonra bile kafam tamamen allak bullaktı, ne olup bittiğini anlamamıştım. O kol hiç durmaksızın gözümün önünde belirip duruyordu. Sabaha kadar devam eden bu halimle çok feci bir şey fark ettim. Kinue Hanım'a vermek üzere önceki gün

Şibuya'dan alıp geldiğim bir bohçanın içine sarılı el çantasını, bu evde unutmuştum. Dahası, işgüzarlık etmiştim: Bohçanın üstünde adım yazıyordu."

İnazava alnından fışkıran yağlı teri buruşuk mendiliyle sildi.

"Ne yapmam gerektiği konusunda en ufak fikrim yoktu. Ancak cinayet mahallinde beni katil gösterecek bir delil bırakmış gibi olduğumu fark ettim. Epey kafa yorduktan sonra ne olursa olsun o paketi almam gerektiğine karar verdim. Bu yüzden kahvaltı bile etmeden evimden fırladım ve yine bu eve geldim. Saat sekizden sonraydı. Neyse ki sokaktan gelen geçen kimse yoktu. Neyle karşılaşacağımı düşünerek eve yeniden girdim. Dün gece kesinlikle tek bir iz bile olmamasına rağmen bu defa evin içi sanki hırsızlar tarafından altüst edilmiş gibiydi. Dehşete kapıldım ama o paketi burada bırakamazdım. Evin içini iyice aradıktan sonra banyoya giden koridorda, yerde buldum. Oh, çok şükür, diye sevinerek onu aldım ve bahçeye koştum. Oradan gizlice dışarıya baktığımda yine kimsecikler görünmediğinden, sonunda içim rahatlayarak bahçe kapısından çıktım ve Şimokitazava İstasyonu'na yöneldim. Trenle gittiğim Şinjuku'da biraz dolandıktan sonra Ogikubo'ya gittim ve o zamandan beri de ofisteydim."

İnazava'nın uzun itirafları sonunda bitmişti.

"Yani banyonun ışığı yanıyordu, öyle mi?" diye sordu o âna kadar sessizce adamın söylediklerini dinleyen Başkomiser Matsuşita.

"Evet."

"Kapattığınızı hatırlamıyorsunuz?"

"Hayır."

Başkomiser Matsuşita yerinden kalkıp koridora çıktı ve Kenzo'yu çağırdı:

"Kenzo, bir gelsene."

Sonra ciddi bir ses tonuyla sordu:

"Cesedi ilk bulduğunuz sırada banyonun ışığı yanıyor muydu?"

"Dikkat etmedim."

"Düğmeyi çevirmiş olabilir misin?"

"Ben elimi sürmedim."

"Peki doktor?"

"Bilmiyorum."

"Sen Emniyet Müdürlüğü'ne telefon ettiğin sırada doktor neredeydi?"

"Banyo kapısının önünde duruyordu."

"Telefonun oradan banyo görünüyor mu?"

"Görünmüyor."

"Yani o sırada doktor bir şey yaptıysa bilmen mümkün değil."

"Aynen."

"Hım, biz buraya geldiğimizde banyonun ışığı dışarıdan söndürülmüştü..." diye fısıldadı başkomiser imalı bir şekilde kardeşinin yüzüne bakarak.

"Ağabey, yani ne demek istiyorsun?"

"Kafama takılan bir şey var...Nasıl desem... Polislikte geçirdiğim onca yılda edindiğim sezgiler... Katil böyle bir kilitli odada cesedi gizledi. Elbette bu, cinayet delillerinin ve cesedin bulunmasını biraz olsun geciktirmek için olmalı... Bu tüm katillerde ortak bir zihniyettir. Bu durumda musluğu da kapatırsın, ışığı da söndürürsün. İnazava'nın söyledikleri doğru mu, doktor kasten ışığı kapattı mı, bu noktaları çözmemiz gerekiyor."

Ancak başkomiser az önce oturduğu yere döndüğünde o noktalara ilişkin daha derin bir araştırma yapmaya yeltenmedi. Odağını Kinue ve Takezo Mogami'nin ilişkisine çevirip o konuyu irdelemeye başladı. İnazava'ya sordu:

"Peki Takezo Mogami?"

"Demin de söylediğim gibi, aslında dün akşam Şizuoka'ya gitmek üzere yola çıkacaktı. Dün saat iki sularında bir yerlerden bir telefon geldi, o konuşmayla morali bozuldu, diye düşünüyordum ki yanıma gelip, 'Yola çıkmadan uğrayacağım bir yer var, treni kaçırırsam sonrakiyle giderim. Yolcu etmene gerek yok,' diyerek ofisten ayrıldı. Gidiş o gidiş. Saat beş sıralarında evini aradığımda, henüz uğramadığını söylediler. Doğrudan istasyona gittiğini sandım ben de. Ama dün gece şirkette nöbete kalan eleman bir iş için Şizuoka'da hep kaldığı oteli aradığında, henüz gelmediğini söylemişler."

"Bu sabah evine dönmemiş o zaman."

"Dönmemiş, evet, o kesin."

"Mogami'nin mal varlığı ne kadar?"

"Kaba bir tahminle piyasa ederi yedi sekiz milyon civarıdır. Bir de kestiremediğim şeyler var tabii..."

"Karısı, çocuğu?"

"Patronun garip bir anlayışı vardı... Kadınlardan hoşlanmadığından değil, pek çok kadınla geri plandaki ilişkisini ben bile biliyorum. Ancak evlenip de kütüğüne geçirdiği kimse olmadı. 'Ben kadınlardan çabuk bıkıyorum. Bir kere resmen evlendin mi bıksan bile kapıyı gösteremezsin,' der dururdu."

"Bu durumda Kinue'nin de geçici bir gönül eğlencesi olduğunu düşünebilir miyiz?"

"Biraz farklı gibiydi."

"Nasıl farklı?"

"Patrona 'Keser Bey' derdik; kadınların önce ayağını yerden kesen, sonra da onlarla ilgisini kesen biri. Ama bu tüm vücudu dövmeli kadın gibisi hiç yoktu. Başlarda basit bir meraktan onunla ilişki kurdu, sonra yavaş yavaş derinlere daldı, diyebiliriz bence. Sıyrılamayacağı şekilde köşeye sıkışmış gibiydi. 'O dev yılanın yüzünden. Sanki yılan bana öyle bir dolandı ki kıpırdayamıyorum,' diyordu bana ama sadece laf olsun diye yakınır gibiydi."

"Demek öyle... Dövme denen şey bu kadar çekici olur mu? Bence sapkınlıktan başka bir şey değil," diye kendi kendine mırıldandı başkomiser. Kenzo'ysa bu söz üzerine kızarıp bozardı.

"Peki Mogami'nin ailesi?"

"Sadece erkek kardeşi Hisaşi var. Öz kardeşler."

"Dr. Hayakava ile ne bağları var?"

"Patronun annesinin erkek kardeşi oluyor."

"Dayı-yeğen yani? Peki Mogami'ye bir şey olursa serveti kime kalacak?"

"Kardeşine herhalde. Ama ben de ayrıntılı bilmiyorum. Sayama adlı avukat bizim şirketin danışmanı ve patron şahsi işleri için de ona danışıyormuş. Dolayısıyla ona sorun lütfen."

"Mogami nasıl bir adamdır?"

"Bunu söylemek biraz zor benim için. Aslında yüce gönüllü biridir. Yanında çalışanlara çok iyi davranır ama bir kere o güvenine ihanet edildi mi, o zaman çok fena işte. Bir daha gözü asla o kişiyi görmez. Bir defa kafasına taktı mı, yıllar bile sürecek olsa her türlü yolu kullanarak amacına ulaşana kadar asla pes etmeyen inatçı bir yanı da var."

"Öyleyse çok riskli bir şey yapmışsınız yani. Mevcut konumunuzu, hatta geleceğe dair umutlarınızı feda ederek bu kadına kur yapmış olmanız..."

"Evet, efendim..."

Başkomiser Matsuşita'nın yüzünde bir şaşkınlık ve acıma ifadesi belirdi. İnazava'nın doğruları söyleyip söylemediğine karar vermek zordu. Suçlu olup olmadığı konusunda da net bir sonuca varamıyordu. Yine de kırklarındaki bu adamın kendini kaptırdığı karşılıksız aşk her ne kadar yanlış olsa da bu durumda insanı sarsan bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Peki Kinue denen bu kadının hayatında başka erkek var mıydı?"

"Geçmişinde olanlar bir yana, patronun himayesine girdiğinden beri yoktu sanırım. Patronun o huyunu Kinue Hanım da iyi biliyordu. Hatta şöyle demişti: 'Dövme, kimi hayvanlarda bulunan ve yırtıcıları uyaran tehlike işareti gibidir. Benim öyle bir durumum olmasa da erkeklerin tedbirli durmasını sağlıyor. Bu, sıradan bir kadın değil; ya bir haydut ya da başka bir şey, diye düşünüp bana talip olmuyorlar. Talip olanlar da sadece o havadaki adamlar oluyor... O yüzden de genelde bu durumdaki kadınlar gitgide batağa saplanır ve hayatları boyunca oradan çıkamaz.' Sesi, âdeta kendisini suçlar gibi bir tondaydı."

"Geçmişinde olanlar bir yana, dediniz... Geçmişindeki adamlar konusunda bilginiz var mı?"

"Hepsini bilmiyorum. Ama dövme yaptırması bir adam yüzündenmiş herhalde, öyle bir şey anlatmıştı... Ben ilk başta onun dövmesini öğrendiğim vakit çok şaşırmıştım. 'Erkekler bile tahammül edemiyor, çoğu yarı yolda bırakıyor. Bir kadının bu denli bir şeyi tamamlamış olmasıl' demiştim. O zaman Kinue Hanım bana

gülmüş, 'Kansai'de dövmeye *tahammül* derler. Gereken harcamaya tahammül mü, acıya tahammül mü, bunlardan biri olsa gerek. Eğer harcamaya tahammül ise ben bir dövme ustasının kızı olduğumdan tek kuruş harcamadım. Evde babam olsun, annem olsun, ağabeyim olsun, hepsinin dövmesi vardı. Evimize gelenlerin de hiçbirinin cildinin beyaz olmadığını düşününce doğal olarak aşkım da öyleydi. Dövmeye bir kere başlayınca, evden ayrılmadığım sürece kaçabileceğim bir şey değildi,' demişti."

"Hım..."

"Fotoğrafını buldunuz mu? Çıplak bir adamla ikisinin yan yana çekilmiş çırılçıplak fotoğrafı?"

"Haberim yok."

"Yanılmıyorsam *Kintaro*'nun sazana sarıldığı o meşhur sahnenin mi ne dövmesi olan bir adam. Kinue Hanım'ın ilk sevgilisiymiş. Fotoğrafçılıkta dikiş tutturamamış bir *yakuza*ymış. Adam Hori-yasu'nun evine gelip giderken abayı yakmışlar. O adamın kışkırtmasıyla, zaten aile ortamı da müsait olunca, tüm bedenine dövme yaptırmış."

"Adamın adı ne?"

"Bilmiyorum... Sonra Yokohama'dayken de Kinue Hanım'ın oradaki bir *yakuza*yla ilişkisi olduğunu duydum ama o şimdi hapiste olsa gerek."

"Demek öyle... Başka?"

"Benim bildiklerim bu kadar."

"Demek oluyor ki dövmeli kadınla ilintisi olan beş erkek, Takezo Mogami, o fotoğrafçı, *yakuza* sevgilisi, Dr. Hayakava ve sizsiniz."

Kenzo Matsuşita kendi adı geçmediğinden rahat bir nefes aldı. Ağabeyinin ses tonunun "dövmeli kadınla ilintisi olan erkekler" arasında Dr. Hayakava'nın adını sayarken kısmen daha sert olduğunu düşündü.

Dr. Hayakava... Dr. Hayakava... Doktor cidden neden bunu yapmıştı? O plakada, nasıl bir fotoğraf vardı?

•

"Bu herif nereye gidiyor böyle?" diye öfkeyle diş gıcırdattı Dr. Hayakava'nın peşindeki Dedektif İşikava, yolda kimbilir kaçıncı kez. Olay yerine en yakın tren istasyonları Şimokitazava ve Higaşi-Kitazava olmasına rağmen adam ikisine gitmeye de yeltenmemişti. Çarşıdan ilerleyip Odakyu demiryolu geçidini geçtikten sonra İşgal Kuvvetleri'nin oluklu saçla kaplanmış barakalardan oluşan kışlası ve kilisesini soluna alıp evlerin arasından çıkan dar bir yokuşu tırmanmış ve ıssız bir çarşı caddesine gelmişti. İşikava, İkinoue'den Şibuya'ya giden trene bineceğini sandı ama o da tutmadı.

Doktor, istasyona giden caddede yeniden sola döndü ve dar bir sokaktan ilerleyip birkaç kez daha dönerek eski Havacılık Araştırma Enstitüsü ile tren hattı arasındaki çukurluğa indi, oradan devam edip Japonya Halk Sanatları Müzesi'nin yanından çıktığı caddeden Komaba İstasyonu'na yürüdü ve Şibuya'ya giden trene bindi.

"Kahretsin! Takip ettiğimi bariz biliyor. Beni kandırdığını sanıyor!"

Dedektifin yüreğinde tutku dolu bir mücadele arzusu alevlenmişti. Vagonun içine neredeyse pencereden girmeyi göze almıştı, Dr. Hayakava'yı bırakmayacaktı. Doktor, Dedektif İşikava'nın varlığını fark ettiğinden midir ya da Şibuya'ya kadar gitmesinin riskli olacağını düşündüğünden midir artık, son duraktan bir öncekinde, Şinsen İstasyonu'nda trenden indi. Orada Maruyama'daki genelev mahallesinin yıkıntıları vardı. Savaş hasarları sonrası yeniden yapılanma henüz çok ağır ilerliyordu.

Enkazların arasından geçen doktor, Dogenzaka Yokuşu'nun ortalarına kadar indi. Sonra da Okoro adlı bir Çin lokantasına girip gözden kayboldu.

"Tokyo değil de sömürgedeyiz sanki!" diye bağırdı Dedektif İşikava elinde olmadan. Savaşın sona ermesinin üstünden geçen bir yılda mağlubiyetin darbesiyle Tokyo Emniyet Teşkilatı'nın ortalıkta kaynayan Asyalılara hiçbir şey yapamadığı sıralardı. "Evet, neyse artık, oradan çıkınca göreceğiz kim kazanacak bu kovalamacayı."

İşikava kendi kendine bunları söylerken o binaya yaklaşmıştı. O sırada üst katın pencere kenarındaki bir masadan gözlerini dikmiş ona bakan Dr. Hayakava'yı gördü.

Dedektif derhal yolunu değiştirdi, çevik bir hareketle ters yöne döndü, yolun sonuna yürüyüp oradaki bir dükkândan telefonu kullanmak için izin aldı ve cinayet mahallinde bulunan Başkomiser Matsuşita'ya durumu bildirdi.

"Oradan çıktığımdan beri bir oraya bir buraya dolandırıp durdu beni. Acayip terledim. Doktor şu anda Şibuya'daki Okoro adlı bir Çin lokantasında. Yemek yiyor gibi görünüyor."

"Asyalı mıymış ki oraya gitti?" derken başkomiserin sesinde de hafif bir tereddüt tınısı vardı. "Neyse ayağına sağlık. Emeklerin kesinlikle boşa gitmedi. Doktorun buradan çok önemli, delil olabilecek bir şeyi alıp götürdüğünü öğrendik. Bir fotoğraf plakası, daha doğrusu, parçaları. Yolda bir yerlere atmış olabilir mi, buna dair bir iz var mı?"

İtibarına dokunulunca dedektif bir anda öfkelenmişti.

"Ben peşinde olduğum sürece öyle aptalca bir hareket yapamazdı!"

"En yakın karakola götür ve fotoğraf plakası üzerinde mi, değil mi iyice ara. Sonra bana rapor verirsin."

Bu sözlerle Dedektif İşikava'nın cesareti bir anda tazelendi. Uzun adımlarla caddeyi geçti, Okoro'ya girip üst kata çıktı ve doktorun masasına yaklaştı. Soğutulmuş *soba erişte*sini yemekte olan adam, sessizce bakışlarını kaldırdı.

"A, siz miydiniz? Yürüyünce sıcaktan bunalıyor insan, değil mi? Ne dersiniz, benimle bir *soba* yemez misiniz?"

İşikava âdeta yüzüne küfredilmiş gibi bir bocaladı.

"Doktor Bey, neden ta oralardan kalkıp da buraya kadar..."

"Yürüyüş yapıyordum. Bu cinayeti enine boyuna düşünerek yürüdüm."

"Hayli uzun yürüdünüz yani... Hem öyle bir cinayetten sonra nasıl iştahla yemek yiyebiliyorsunuz böyle?"

"İşimiz malum... Bir ceset ya da otopsiyi her gördüğünüzde iştahınızı yitirecekseniz bir gün bile doktorluk yapamazsınız. Sizin

de benim de talihsiz mesleklerimiz var işte," diyen doktor sakince konuşuyordu. Dedektif bir anda yutkunup omuzlarını dikleştirdi ve profesyonel bir tarzda konuştu:

"Doktor Bey, yakındaki karakola kadar bana eşlik etmenizi rica edeceğim."

"Karakola mı? Ne için?"

"Cinayet mahallinden çok önemli bir delili aldığınıza dair şüpheler var. Amirimden gelen emir, sizi bulur bulmaz üstünüzü aramam. Burada herkesin ortasında ararsam itibarınıza da leke gelir."

"Gidelim!" diyen doktor, elindeki yemek çubuklarını yarısı yenmiş tabağın üstüne doğru fırlatıp hiddetle yerinden kalktı.

Yakındaki karakola girdiklerinde doktor hemen üzerindeki ceketi çıkardı.

"Arayın lütfen! Her şeye bakın."

Ceplerinden fotoğraf plakası çıkmadı. Cüzdan, kumaş mendil, kâğıt mendil... Bunlardan başka olağandışı bir şey yoktu.

"O fotoğraf plakası nerede?"

Zafer kazanmış bir edayla duran doktorun üstünde sadece gömleği kalmıştı. Süslemesiz beyaz yelpazesini hafif hafif sallıyordu.

"Ben gelene kadar burada bekleyin lütfen," diye homurdanırcasına konuşan Dedektif İşikava karakoldan hemen çıktı. Bir kez daha dışarıdan bir yerden cinayet mahallindeki başkomiseri arayıp talimatlarını sordu.

"Okoro'yu kontrol et!"

Talimat kısa ve sertti. Yerine getirmesiyse korktuğundan çok daha kolay oldu. Dedektif lokantanın üst katına çıktığında bir kadın garson panikle titreyerek elindeki bira şişesini yere düşürdü.

"Ben Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ndenim," dedi Dedektif Işikava sert bir şekilde kadının yanına doğru yürüyerek. Az önceki müşteriniz, bir cinayet vakasının baş şüphelisi."

"Evet, efendim."

"Size herhangi bir şey emanet etti mi?"

"Evet, efendim."

Kadın tereddütle içeriden bir paket getirdi ve dedektife uzattı. İşikava açtı ve içinden sevinç çığlıkları attı. Parlayan siyah cam kırıkları... Kesinlikle bir fotoğraf plakasıydı.

Dedektif parçaları tek tek pencereye doğru tutup baktı. Çıplak bir kadın vücudu... Arkası dönük, anadan üryandı. Fotoğraf negatif olduğundan çok net anlaşılmasa da sırtından kollarına ve kalçalarına uzanan garip bir resim tüm bedenini kaplıyordu.

Dedektif kadına teşekkür ettikten sonra aşağı inip Başkomiser Matsuşita'ya telefon etti. Doktoru derhal Emniyet Müdürlüğü'ne götürmelerini emreden başkomiser, kendilerinin de hemen yola çıkacağını söyledi.

Dedektif karakola dönüp doktora fotoğraf plakasını gösterdi.

"Doktor Bey, buna ne diyeceksiniz? Artık masum numaralarına devam edemezsiniz."

"Olan oldu," diye mırıldandı doktor alçak bir sesle; öyle huzursuz olmuş bir hali yoktu. "Ben takıntılı biriyim. Takıntılı tipler de hedefine ulaşmak için hiçbir yolu saf dışı etmez. Bir dövme fotoğrafıyla karşılaşınca göz ardı etmem mümkün değildi."

Konuşması, kulağa tıpkı o meşhur hikâyede eyersiz atla hapishaneye götürülen mahkûmun kuyruğunu dik tutarak mırıldandığı şarkı gibi geliyordu.

"Doktor Bey, lütfen benimle Emniyet'e gelin."

"Yapacak bir şey yok, sanırım," diyerek omuzları düşmüş halde ayağa kalkan doktor, "Daha sonra o fotoğrafı alabilir miyim acaba?" diye sordu.

"Onu bilmiyorum. Amirim ne der... Bu fotoğrafın şu anki davayla doğrudan bağlantılı olup olmadığını anlamamız gerek..."

"Bağlantı mı? Elbette bağlantısı var! Dövmeli kadın fotoğrafının bu cinayetle ilgisi olmaması mümkün mü?"

Doktorun kara gözleri şiddetli bir heyecanla parlıyordu.

"Fotoğraf negatif olmasaydı... Siyahla beyazı ters döndürsek bu cinayetin gizemi çabucak çözülür. Ama siz hiç de

centilmence olmayan davranışlar sergilediğinizden yapacak bir şey yok herhalde."

"Doktor Bey, buyurun gidelim," diye soğuk bir tavırla doktoru yönlendirdi Dedektif İşikava.

BÖLÜM 9

Mat Etmek ya da Mat Olmak

Kenzo Matsuşita, Şimokitazava'daki cinayet mahallinden ayrılmasına izin verilip Nakano'daki evine döndüğünde vakit çoktan akşama yaklaşmıştı.

Tamamen bitkin düşmüştü. Evin kapısında onu karşılayan yengesine "Ben geldim," diyerek basit bir selam verip cinayete ilişkin hiçbir şey konuşmaksızın üst kata çıktı, o halde yer hasırının üstüne uzandı. Hiçbir şey yapacak enerjisi yoktu. İki üç sigara içtikten sonra biraz kendine geldi.

Gazetenin istasyondan satın aldığı akşam baskısını açıp baktı, pek önemli bir şey yoktu. Ama üçüncü sayfada büyük puntoyla "Dövme Cinayeti" manşetiyle dikey yazılmış ve beş paragraflık yere yayılmış haber dikkatini çekti.

Dövme Cinayeti... Sonradan düşününce davanın özüne bu iki kelime kadar açıkça işaret eden bir söz olmadığı fark ediliyordu. Keskin gazetecilik hissi, bu vakanın tüm dekoratif öğelerini sıyırıp atmış ve arkasında yatan o gizemli kısmını çok net bir şekilde kavramıştı.

Ancak Kenzo'nun o sırada bunları düşünecek hali yoktu. İstese de istemese de o paramparça edilmiş çıplak beden zihnine kazınmış, bir türlü silinmiyordu. Cesedin bütünlüğü korunmuş olsa unutması, düşünmekten vazgeçmesi mümkün olabilirdi... Ama o dövme nereye gitmişti? Oroçimaru'yu alıp götüren kimdi?

Akşamleyin yemek yiyesi de hiç yoktu. Ona yemeğin hazır olduğunu haber vermeye üst kata gelen yengesine yemek istemediğini söyledi.

"Yaz sıcakları çarptı seni... Betin benzin de iyi değil. Erkenden yatıp dinlen."

Hiçbir şeyden haberi olmayan yengesinin bu düşünceli sözleri, tam tersine Kenzo'nun daha da canını acıtmıştı.

Gün batımının hemen ardından kapının zili çaldı. Bir misafir falan gelmişti herhalde. Benimle bir ilgisi olmasa bari, diye düşünen Kenzo öyle kıpırtısız oturmaya devam ediyordu ki yengesi yukarı geldi, "Kenzo, neden ışığı açmadın?" diye endişeli bir havayla sordu.

"Düşünürken böylesi daha iyi oluyor. Karanlıkta dikkatim dağılmıyor," diye cevapladı Kenzo kaprisli bir tavırla.

"Sen de tam filozof oldun. Bu arada misafirlerin var."

"Kim?"

"İki kişi. Adları Hayakava ve Mogami."

"Hayakava ve Mogami mi?!"

Kenzo kelimenin tam anlamıyla çığlığı basmıştı. Yengesini âdeta kenara itip merdivenden koşarak indi ve evin kapısına seğirtti.

Kapıda kolunda bandaj sarılı, şakaklarında da birkaç yara bandı bulunan Hisaşi Mogami ve tanımadığı bir kadın duruyordu. Otuz dört, otuz beş yaşlarında, oval yüzlü, zarif bir hanımdı. Kimono giymişti. Hoş endamına bakınca iyi bir aileden geldiğine şüphe yoktu. Ancak güzel yüzü ağlamaktan şişmiş gibiydi ve üzgün görünüyordu.

"A, Mogami!... Bu hanım kim?" diye sordu Kenzo afallamış vaziyette. Düzgün selam vermeyi bile unutmuştu.

"Dr. Hayakava'nın eşi."

"Doktorun eşinin... yani benimle ne gibi bir..."

Kenzo'nun yüreği sızladı. Doktorun Şibuya'daki Okoro'dan karakola, oradan da doğrudan Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğünü biliyordu. Bu güzel kadının üzüntüsünün sebebinde

payının bulunduğunu düşününce, yaptığının kaçınılmaz olduğunu bilse de bir yandan da bir pişmanlık hissetti.

"Ben Hayakava'nın hanımıyım, efendim. Rahatsız edeceğiz ama girebilir miyiz?"

"Şey, buyurun. Dağınıklığın kusuruna bakmayın lütfen."

Kenzo önlerine düşüp üst kata çıktı. Lambanın düğmesini çevirince abajurun üzerinde büyük sarı bir güve olduğunu gördü. İncecik tozlarını etrafa saçarak abajurun çevresinde uçan o figürü gördüğünde Kenzo başından aşağı soğuk su boca edilmişçesine titredi.*

"Böyle ansızın gecenin bir vaktinde rahatsız ettik, kusura bakmayın..."

Odaya girdiklerinde Hayakava Hanım başını nazikçe eğerek özür diledi. Bembeyaz ensesinin görünüşü çok dokunaklıydı ama kıyafetinin altından hafifçe taşan mavimsi siyah renkle bezeli cildini gördüğünde Kenzo öyle irkildi ki kadının özrüne nezaketen bile karşılık veremedi.

"Şey, buyurun... Gördüğünüz üzere nohut oda, bakla sofa işte..." gibi alakasız bir şey söyleyen Kenzo, iki misafiri yer minderlerine buyur etti.

"İşin aslı, yengemden ansızın bir telefon geldi. Bana ne yapması gerektiğini sorunca aklıma sen geldin ve senden ona bahsettim. O da mutlaka seninle görüşmek isteyince beraber geldik," dedi Hisaşi yüzünde mahcup bir ifade, ağzında Peace sigarasıyla.

"Cinayet davasını biliyorsunuz yani, değil mi?"

"İyi kötü duyduk ama çok ayrıntılı bilmiyoruz."

"Bugün öğleden sonra durup dururken Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nden görevliler evimize geldi ve evi arayacaklarını söyledi. Çok şaşırıp nedir, ne değildir diye sebebini sorduğumda da Kitazava taraflarında bir cinayet işlendiğini, kocamın da şüpheliler arasında olduğunu söylediler. Kocamla ne ilgisi olabilirdi,

---

* Japon kültüründe birinin ölümünden sonra eve giren bir güve, o kişinin ruhunun geri döndüğüne dair bir işaret olarak yorumlanabilmektedir. (ç.n.)

inanamadım. Ama dövmeli bir kadının gövdesinin kaybolduğunu duyunca bir anda beynim bulandı."

"Demek siz de öyle düşündünüz, hanımefendi. Bu durumda olayı anlamaya çalışan ağabeyimin mevcut koşullarda sorularının olması normal, değil mi?" dedi Kenzo, ağabeyinin davranışlarını mazur göstermek istercesine.

"Ben de işte telaş ile Hisaşi'ye telefon ettim ve ona danıştım. O da sizden bahsetti. Sizi ziyaret edip ayrıntıları sizden dinlesek diye düşündük, efendim."

Kadının iri çekik gözlerinin ucunda yaşlar parlıyordu.

"Bildiğim kadarıyla size anlatırım, dert değil... Yalnız şunu sorayım, doktor dün gece evde miydi, hanımefendi?"

"Hayır..."

"Saat kaç gibi eve döndü?"

"On ikiyi geçiyordu. Son trenin vaktiydi."

Kenzo, yüreğine inecek gibi hissetti.

"Nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum. Nereye gittiğini her zaman söylemez..."

"İşte bu fena. Cinayetin dün akşam saat sekiz buçukla gece yarısı arasında işlendiği tahmin ediliyor. O sürede bir şahidi yoksa işi zor demektir... Ben tabii ki doktorun suçlu olduğuna inanıyor değilim ama cinayet de böyle olunca..."

Dolaylı bir girizgâhtan sonra Kenzo özellikle sakıncası olmayacağını düşündüğü kadarıyla cinayetin ana hatlarını anlattı.

"Anlıyorum... Kocamın her zamanki kötü huyu yine ortaya çıktı desenize. Başka bir şey olsa neyse de söz konusu öyle bir fotoğraf olunca göz ardı etmesi mümkün değil. İş bu konuya gelince kocam âdeta aklını yitirmiş gibi oluyor."

Bu sözleri duyunca sanki kadın doktorun davranışını onaylıyormuş gibi geldi Kenzo'ya.

"İş sadece fotoğraf plakasını alıp götürmesiyle kalsaydı bir sorun olmazdı bence. Ancak o fotoğraf plakasında bir dövme resmi olup olmadığını ben de bilmiyorum."

"Kesin vardır. Ben öyle olduğundan eminim," diyen kadın acıya

tahammül edemezcesine dudağını ısırdı. Kafasında bir şeyler netleşmiş gibiydi. "Yorgunluğunuza rağmen bizi kabul ettiniz, onca şey anlattınız. Çok teşekkür ederiz. Uğrayacağım bir yer daha var, izninizi rica ediyorum. Hisaşi, sen?"

Hisaşi, Kenzo'nun gözlerine baktı. Bir anda onun aklından geçenleri mi okudu ne, "Sakıncası yoksa ben Matsuşita'yla biraz daha konuştuktan sonra geleyim, olur mu yenge?" dedi, çekingen bir tavırla.

"Madem öyle, sen kal. İzninizle," diye nazik bir selam vererek oturduğu yerden kalkan kadını kapıya kadar geçiren iki genç adam, tekrar üst kata döndüklerinde bakıştılar.

"Bu iş çok fena! Çok fena bir cinayet!" dedi Hisaşi oflaya puflaya, bir yandan da kafasını kaşıyordu.

"Neden?"

"Ağabeyimin nerede olduğu belli değil, dayım işte böyle bir cinayet şüphelisi, ben üzülmeyeyim de kim üzülsün? Ne diye öyle bir kadınla ilişkiye girdi ki... Ağabeyim de hakikaten bela aramış gibi!"

Kenzo, kendi yarasına dokunulmuş gibi bu sözleri geçiştirdi:

"Sahi o bandajlar niye?"

"Ha, bu mu? Öyle önemli bir şey değil... Dün akşam *Togeki*'den dönüşte Ginza'da içip sarhoş oldum ve serserilerle dalaşıp kahraman rolüne soyundum. Oradan hemen Emniyet'e götürdüler, geceyi nezarethanede geçirdim. Çıktığımda da bu dağdağa... Şansıma bakar mısın!"

"Kapanana kadar *Togeki*'de miydin?

"Aynen, sekizde kapanıyordu, değil mi?"

"Kavgaya girişmen de hemen arkasından mı oldu?"

"Dokuz civarıydı herhalde. Epey içmiştim, o yüzden tam saati hatırlamıyorum."

"Kavga sırasında arabulucuya minnet esastır, derler ama bazen kavgaya da minnet esas oluyor demek. Bu sayede cinayeti işlemediğine dair kanıtın var."

Birbirlerine bakıp acı acı güldüler.

"Bu arada sana sorayım: Doktor neden öyle saçma bir davranışta bulundu?"

"Fotoğraf plakası konusu mu? Yengemin dediği gibi, o şey bir dövme fotoğrafı olsa gerek. Koşullar ne olursa olsun, araştırmasına malzeme olacak bir şeyi göz ardı etmesi mümkün değil. Takıntıyı takıntı yapan şey bu işte!"

"Yine de koşul var, koşul var. Cinayet mahallinden bir şeyleri almak..."

"Garip olan ne? Senin karşında bunu söylemek biraz şey oluyor ama onun işi doktorluk, öyle cesetler görmeye hayli alışkın olsa gerek. Zaten takıntılı birinin psikolojisini normal insanlar anlayamaz. İşin aslı yengem bile..."

"Nasıl yani? Karısı..."

"Kötü bir evlilik yaptı işte. İyi bir ailenin kızı ve evlilik şartı olarak dövme yaptırmaya zorlandı."

"Yok artık!" derken yutkundu Kenzo.

"İşin aslı bu. Ailedeki herkesin bildiği bir konu. Yengem baştan beri dayıma âşıkmış. Dayım da ilgisiz değilmiş ki evlenme teklif etmiş. Düğün töreninden önce, 'Benim gibi bir adam için dövmesiz bir kadının hiçbir cazibesi yok. Sen böyleyken evlenirsek evlilik hayatımızın iyi gitmeyeceği gün gibi aşikâr. Bu yüzden bana bu konuda söz vermeni istiyorum,' diye ağzındaki baklayı çıkarmış. Zaten karşısındaki, bir avukatın saf ve masum kızıymış. Evlenmeden önce böyle bir şey duyunca afallamaması imkânsız yani."

"Ee?"

"Yengem birkaç gün düşünmesine izin vermesini istemiş. Evine çekilmiş, sonra anne babasına danışmış. Öyle iyi bir aile olunca tabii ki ebeveyni de çok şaşırmış duruma ama babası herhalde dayımdan umutluymuş. Evlendin mi kocana uyacaksın elbet, diyormuş. 'Nişan hediyeleri de verilip bu iş kesinleştiğine göre artık sen Hayakava ailesinin oldun,' diye kestirip atınca yengem de kararını vermiş."

"Ve tüm vücuduna yaptırmış?"

"Yok, başta kollarının iç kısmına, dışarıdan görünmeyecek şekilde küçük birer şakayık çiçeği dövmesi yaptırmış. Bu sayede evliliklerinde uyum sağlanmış ve karı-koca araları iyiymiş. Ama dayım her gün her gün, 'Dövme, tutkunun vücut bulmuş halidir, kişi bir kere o iğnenin tadını almayagörsün, doğal olarak erkeklerden ziyade kadınların arzusu artar. Başta hissedilen korku, tıpkı erkek eli değmemiş bir kızoğlankızın kadın erkek ilişkilerine dair hissettiği belli belirsiz korkuyla aynı,' gibi laflar ettiğinden, körle yatan şaşı kalkar hesabı yengem de etkilenmiş. Yavaş yavaş dövmeleri büyümüş, şu anda sırtında bile varmış. Saçmalık değil mi!" dedi Hisaşi küçümseyen bir ses tonuyla.

"Ben o işlerden pek anlamam. Peki, senin fikrin ne?"

"Ben kimyagerim ve duygularımı katmadan, o perspektiften değerlendiriyorum. Erkek kadın ilişkisi de iki madde arasındaki kimyasal reaksiyon gibidir. Tepkimeye girmesi gereken iki şeyi karıştırdığında tepkime olmuyorsa bir katalizör ekleyerek bir anda patlama reaksiyonu doğurabilirsin. Eğer dayımın söylediği doğruysa ona göre dövme böyle bir katalizör görevi görüyor olmalı. Onun için kesinlikle elzem bir şey yani."

"Teorik olarak anlıyorum ama bunun cinayetle ne alakası var?"

"Ben dayımın bu cinayetle doğrudan herhangi bir bağı olduğunu söylemiyorum. Fakat sizlerin anlaşılmaz bulduğu herhangi bir davranışı varsa o eylemin, tabiatının bir ürünü olması muhtemeldir, diyorum sadece."

Hisaşi'nin söylediklerini dinlerken Kenzo'nun içi daha da karardı. Dr. Hayakava'ya yönelik şüphe bulutlarının gitgide yoğunlaşmasını aklından silip atamıyordu.

"Peki, ağabeyin?"

"Bilmiyorum. Benim bu cinayetten bugün öğleden sonra iki civarında haberim oldu. Zaten tek başıma Ogikubo tarafında yaşıyorum, o yüzden her gün bir iletişimimiz yok. Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nden bir dedektif geldi ve ağabeyimin bende olup olmadığını sordu. İlk önce karaborsadaki işleri ortaya çıktı sandım ama dedektif bu sefer de benim suç mahallinden başka yerde

olduğuma dair kanıt sorunca... Sonra bir de o dedektif bağlı olduğu Tsukiji karakoluna atıfta bulununca artık anlamıştım. O arada yengem histerik bir halde bana telefon etti. Normalde kalender biri olsam da susup bir kenarda duramadım ve ağabeyimin Nakano'daki evine gidip durumu kontrol ettim. Sonra da dayımın Yotsuya'daki evine giderek yengemle ne yapalım diye konuştuk. Beraber Emniyet Müdürlüğü'dür, avukatlık bürosudur, koşturduk. Sonra da buraya geldik işte."

"Nakano'daki evde durum neydi?"

"Bir hizmetçi dışında kimse yoktu."

"Ağabeyin evli değil mi?"

"Bekârlık taraftarı o. Ama bu ilke, ömür boyu bir kadına dokunmamak şeklinde değil de resmi bir karısı olmaması şeklinde, son derece işine gelen, feodal anlayışta gönüllü bir bekârlık. Ağabeyim sadece o dövmeli kadın uğruna hayat boyu bağlı yaşadığı bu ilkeyi bir kenara atmaya niyetlendi."

"Kadına âşıktı desene."

"Gönül bu, ota da boka da konuyor işte. O kadın, ağabeyimin burnuna halkayı takmış, onu dilediğince idare eder vaziyetteydi. Ağabeyim galiba onunla resmen evlenmek için işlemlere başlamıştı. Aslında çok kıskanç biridir, karşısındaki de erkek düşkünü bir kadın. Yasal olarak kendine bağlamazsa kaybetme riski olduğunu düşünmüş olabilir. Ama ağabeyimin böyle bir mizacı olduğundan, işler o noktaya geldiyse çekişmeleri tamamen bitmiş demektir."

"Beklenmedik derecede çapkın biriydi kadın yani. Peki, geçmişteki şeyleri bir yana bırakırsak son zamanlarda da o tür şeyler yaptığına dair işaretler var mıydı?"

"Bilmiyorum. Sonuçta mazisi belli biri. Çapkınlık yapmaya niyeti olsa da ağabeyime ve bana yakayı ele verecek, acemice bir şey yapmaya cesaret edemezdi."

"Peki ya müdür Yoşio İnazava? O adama karşı çaktırmasa da kadının hisleri vardı herhalde? Yani adam öyle söylüyor."

"Sen bizzat şahit olduğuna göre adamın o eve gittiğine şüphe yok. Ama adamın ona kur yapması ve onun da adamı evine

çağırması konusu... Bilmiyorum. Ortaya çıksa defterleri dürülürdü. Ağabeyim böyle bir durumda her şeyi yapardı. Onun huyunu suyunu herkesten iyi bilmesi gereken bir adamın böyle bir şey yapması... Aklım almıyor. Hoş, bu durumda ölü biri artık konuşup kendini savunamayacağından, adamın söylediklerine güvenmemiz gerekiyor herhalde."

"Sen o adamdan mı şüpheleniyorsun?"

"Ben insanlara asla güvenmem, kendim hariç yanı," diyen Hisaşi'nin yüzünü tekinsiz bir gülümseme kapladı.

"Her ne olursa olsun ben o toplantıda ağabeyinle tanıştığımız sırada garip bir şey hissettim. Bana gülebilirsin belki ama savaşta tam ölmeden önce askerlerde beliren o ölüm gölgesi... ağabeyinde de belirmiş gibi geldi bana."

"Vay! Aura okumaya mı başladın sen?"

Hisaşi'nin tavrı ciddiydi. Hafif tedirginmişçesine sigarasıyla oynayıp buruşturarak huzursuz bir sesle sordu:

"O kadın peki? Kinue Hanım'ınki nasıldı?"

"O kadar fark etmedim onu. Zaten yüzünden ziyade vücudunun bıraktığı etki güçlüydü."

"Mantıklı, evet. Peki İnazava?"

"Zamparanın biri. İlk bakışta belli oluyor."

"Dayım?"

"Takıntılı. Tıbbi olarak söylersek 'monomani'den başka bir şey değil herhalde."

"Ben?"

"Sen mi..." diyen Kenzo bir an ne diyeceğini bilemediyse de istemsizce ağzından şu yalan döküldü: "Hım... Bir tür dâhi olduğunu söyleyebiliriz sanırım. Zekisin ama tembelsin. Zevk almayacağın işlere elini sürmeye bile yeltenmiyorsun. Ama bir kez kafanı bir şeye taktın mı bu sefer de ciddiyetle o meseleyi ele alıp sonuca ulaştırmak için azimle çabalıyorsun. Ancak böyle bir hedefi çok nadiren buluyorsun. Hım... Kumarbaz bir tarafın var sanki. Savaş bitmiş olmasaydı o ortamın fırsatlarını değerlendirip büyük bir servete kavuşabilir ya da memleketi sarsacak şeyler yapabilirdin

ama mağlubiyet sonrasındaki Japonya'da o yeteneklerini kullanacağın bir yer olmayabilir. Çok yazık..."

"Hak etmesem de iltifatlarına müteşekkirim."

"Keşke senin gibi zeki olsaydım... Ne dersin, dedektiflik yapmayı bir denemek ister misin?"

"Dedektiflik mi? Ben mi?"

"Aslında zeki deyince aklıma biri geldi de."

"Sen ortaokul sıralarından beri polisiye hayranıydın zaten, değil mi? Amatör dedektif Philo Vance karakterini falan mı hatırladın?" diyen Hisaşi Mogami hafifçe güldü. Pek de kötü rahatsız gibi görünmüyordu. "Ailemin bunca üyesinin bağlantılı olduğu bir vaka olmasaydı Holmes'çuluk oynamakta sakınca görmezdim ama işin çok içindeyim. Yine de teklifini düşüneceğim."

"Evet, lütfen. İşe yarayabilecek bir şey olursa da bana, yok hayır, ağabeyime yardımcı olup ona bildirir misin?"

"Tamamdır," diye başını salladı Hisaşi yüzünde üzgün bir ifadeyle. "Benim ön plana çıkmam olmaz ama perde arkasından elimden geleni yaparım. Bildiklerimin hepsini sana anlatacağım, her şeyi sorabilirsin."

"Şimdi... şu fotoğraflar..."

Kenzo gözünü karartıp Kinue'den aldığı altı fotoğrafı çekmeceden çıkarıp Hisaşi'ye uzattı.

"Jiraiya ve kardeşleri..." diye usulca mırıldandı Hisaşi ve beti benzi atmış halde başını kaldırıp sordu: "Bu fotoğrafları sen nasıl elde ettin?"

"O günkü yarışmada kendisinden aldım. Beyaz bir zarf içinde bana emanet etti. Bana bir şey olursa bunu açıp bakın lütfen, dedi."

"O kadın... ne gibi bir amaçla bu fotoğrafı sana vermiş olabilir?"

"Sen bu fotoğrafı görmüş müydün?"

"Evet. Kitazava'daki evde ağabeyimle bana göstermişti."

"Bu... albüme mi yapıştırılmıştı?"

"Evet. Galiba albümün ilk sayfasındaydı."

"Bir şey anlatmış mıydı? Yahut açıklama gibi bir şeyler yazılı mıydı? Kadının bana söylediğine göre bu üçünün dövmelerinde bir sır gizliymiş."

"Dövmelerde sır mı? Bilmiyorum. Bana bir şey anlatmadı. Ama dur bir dakika..."

"Ne oldu?"

"O sayfanın arkasını göstermemişti. Orayı telaşla gizlediğini hatırlıyorum." Hisaşi bir süre sessizliğe gömüldü, sonra konuştu: "Yalnız ne olursa olsun korkunç bir vaka bu. Hem de garip açılardan ürkütücü. Mesela bu fotoğrafta bir sır var deseler bu beni korkutmaz. Ancak bu sırrı bilen o kadının bu fotoğrafı bana ya da dayıma değil de sana vermiş olması ürkütücü. Cinayet başlı başına çok vahşiceymiş. Tam anlamıyla bir cehennem manzarası, demelerini de anlıyorum. Fakat banyonun penceresinde bir sülüğün olduğunu duymak, bence çok daha ürkütücü."

"Kesinlikle... Ben de onu gördüğümde tüylerim tamamen diken diken oldu."

"Ben hayalet hikâyelerinden değil, esas hayalet hikâyesi uydurmak zorunda kalacak kadar köşeye sıkışmış insanların ruh halinden korkarım. Bu vakada da Edo Dönemi resimli kitaplar âleminden çıkmış gibi bir hava var; hani böyle eski moda kıyafetlere büründüğünden katilin amacını tahmin edemezsin ya. Tıpkı kurgulanmış bir *şogi* problemi gibi."

"Kurgulanmış bir *şogi* problemi mi?"

"Evet. Ben bu tür suç soruşturmalarının kurgulanmış *şogi* problemleriyle benzer yönleri olduğu kanısındayım. Mükemmel bir kurguda doğru hamle serisi sadece bir tanedir. Onun dışındaki hiçbir yöntemle mat edemezsin, rakibinin şahı kaçar. Fakat kurgulanmış problem karmaşıklaşırsa işler çetrefilleşir. Doğru hamlelerle ilerlerken işine yaramayacak, gereksiz bir taşı bir kere yanlışlıkla oynadın mı bir anda o da oyuna dâhil olur. Böylece oyun bir karışırsa artık bir daha asla doğru hamleyi yapmayı başaramazsın. Buradaki katil, en ufak açığı olmayan bir plan yapmış ve çok büyük

bir titizlikle hamlelerini gerçekleştirip taşları tam istediği yerlere koyarak gözlerinizin önüne sermiş. Tıpkı 'Mat olacak mısın olmayacak mısın?' şeklindeki kurgulanmış bir *şogi* problemi gibi. Elbette mat olacağınızdan çok emin. Katilin şu an Japonya'daki soruşturma ekiplerinin bunu çözemeyeceğine dair sarsılmaz bir inancı olsa gerek."

"Hım, evet... Öyleyse bizin görevimiz de bu karmaşıklığı gidermek, gereksiz taşları tahtadan kaldırarak şah-mat pozisyonuna geri döndürmek oluyor. Peki, bu vakadaki gereksiz unsurlar hangileri?"

"Bilmiyorum. Ben eskiden beri hep hayalperestin biriydim. Teorilerle oynamayı severim ama uygulama pek de alanım sayılmaz."

"Öyle diyorsun da ecnebilerde koltuk dedektifi anlamında 'armchair detective' diye bir tanım bile var."

"O, yabancı ülkelerin, zengin ülkelerin barış dönemindeki bir hülyası sadece. Böyle çalkantılı dönemlerde yüz kez düşünmektense bir kez harekete geçmek yeğdir... Benim gibi yedi ölçen bir biçen bir adam için ise bunda başarı imkânsız bir hayal sanırım."

Mahzun bir şekilde gülerek yerinden kalkan Hisaşi Mogami vedalaşıp oradan ayrıldı.

BÖLÜM 10

Oroçimaru ve Tsunade-Hime

Başkomiser Matsuşita evine döndüğünde saat onu çoktan geçmişti.

"Sıcak ya. Çok sıcak. Saunaya girmiş gibi!"

Çantasını karısının eline uzatıp doğruca banyoya gitti. Keiko, soğuk su dökünmeye başlayan kocasına endişeyle sordu: "Canım, kötü bir vaka mı?"

"Evet. Kenzo bir şey söylemedi mi?"

"Hayır, bir şey demedi..."

"Garip."

"Kenzo'yla ne ilgisi var ki?"

"Yani ilgisi var da diyebiliriz yok da. Bu vakada cesedi bulan o oldu. Neyse ki dün gece benimle içki içiyordu. Soruşturma Şubesi başkomiserinden daha sağlam tanık mı olur?" Matsuşita, gülerek *yukata*sını giydi. "Kenzo'yu buraya çağırsana," diyerek çalışma odasına girdi.

Keiko'nun çağırmasıyla Kenzo, çekine çekine çalışma odasına geldi. Ne diyeceğini bilemeden orada öylece dikildi.

"Öyle kasılıp kalmana gerek yok. Otur hadi. Bu arada bugünkü yardımların için sağ ol."

"Yok canım, bir şey yapmadım ki..."

"Sahi bu cinayet hakkında senin fikrin ne?"

Kenzo ürkek bir tavırla cebinde sakladığı zarfı ağabeyinin masasının üzerine koydu.

"Ben bundan hiçbir şey anlamadım ama belki sana yardımı olabilir."

"Bu ne?"

"Fotoğraflar. Öldürülen Kinue ve abisi Tsunetaro'nun, bir de kız kardeşi Tamae'nin dövmelerinin fotoğrafları."

"Dövme fotoğrafları mı?" dedikten sonra Eiiçiro sessizce altı tane fotoğrafı çıkarıp keskin bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. Diğerlerini masanın üzerine bırakıp Tsunade-hime'nin fotoğrafını eline aldı, dikkat kesilerek inceledi.

"İşte bu..."

Birkaç kez kafasını salladı. Sonra başını kaldırıp bakışlarını kardeşinin gözlerine dikti ve Kenzo'nun yarasına tuz basan soruyu sordu: "Bu fotoğraflar neden sende?"

"Esasında öyle önemli bir sebebi yok. Gündüz söylemeyi unuttum, o yarışma gününde Mogami bizi tanıştırdığında epey bir konuştuk. O sırada nereden aklıma geldiyse bir fotoğraf istediğimi söyledim. O sırada gazete fotoğrafçılarının onca ısrarını reddettiğinden bana da 'Hayır' der diye düşünüyordum... Beklenmedik bir şekilde bir anda kabul etti. 'İşin aslı, içime yakında öldürüleceğime dair bir his doğuyor. Bunları da güvenebileceğim birine emanet etsem iyi olur diye düşünüyorum,' deyip oracıkta bir ipek keseden çıkardığı bu zarfı bana verdi."

"Seninle ilk defa görüşüyor olmasına rağmen hem de..."

Kenzo soğuk ter dökmeye başladı, artık işinin bittiğini düşünüyordu. Ağabeyi eğer biraz daha eşelerse mecburen tüm olan biteni itiraf etmeye karar verdi ama neyse ki Eiiçiro daha ötesini kurcalamadı.

Çantasının içinden bir fotoğraf çıkarıp masanın üstüne koydu. Dövmeli çıplak bir kadının arkadan çekilmiş resmi... Fotoğrafın üstünde görüntüyü bozan pek çok çizik vardı. Ama Tsunade-hime olduğu kesindi. Kenzo'daki fotoğraftan en ufak bir farkı yoktu.

"Ağabey, bu... Bu fotoğrafı nereden buldunuz?"

"O malum fotoğraf plakasından. Fotoğrafın negatifi oldukça eski, yıllar öncesinden kalmış. Doktorun yerden toplayıp saklayarak götürdüğü parçaları birleştirip karta bastırdık."

"Sahi, doktor ne diyor?"

"Sen telefon etmeye gittikten sonra parmak izlerine dikkat ederek eline sardığı mendille yerden kaldırıp baktığında bir dövme fotoğrafı olduğunu görünce her zamanki koleksiyon merakının uyandığını ve o halde alıp yanında götürmeye niyetlendiğini söylüyor. Cinayet mahallinden önemli bir delil olabilecek bir şeyi hiçbir şey söylemeden alıp saklamasının, kendi deyişiyle iyi bir vatandaş olarak görevini yerine getirmek olup olmadığını sorarak biraz sıkıştırdım. Özür diledi. Baş belası bir takıntı. Ama onu bir tarafa bırakırsak dün akşam yaptıklarına dair ağzını bıçak açmıyor. Cinayetle ilgisi olmadığını söylüyor, o kadar. Nerede olduğunu açıklamaya yeltenmiyor bile. Vakanın anahtarı olabilecek bir sırrı bildiğinden şüpheleniyorum ama şu an için elimden gelen bir şey yok. Birkaç gün nezarethanede kalsın, düşünsün bakalım. Prensiplerime aykırı aslında ama karşımdaki böyle biri olunca el mahkûm."

"Evini aradınız, değil mi?"

"Aradık. Karısı da hizmetçi de dün akşam saat altı sularında çıktığını, on iki civarında döndüğünü söylüyor. Tam da şüpheli saatlere denk geliyor; o altı saat boyunca neler yaptı acaba?"

"Peki, İnazava?"

"Aynı. Tokyo Emniyeti'ne götürüldüğünden beri öyle heyecanlı ki ağzını bıçak açmadı. Şimdilik kendi haline bıraktık. Esas sorgulama yarın olacak muhtemelen."

"Takezo Mogami bulundu mu?"

"Evini ve ofisini gözetleyen dedektiflerimiz var. Gidebileceği düşünülen diğer yerleri de arıyoruz ama henüz bir haber çıkmadı. Belki çoktan kaçtı bile. Eğer katil o ise zaten oyalanmayacaktır."

"Sence katil Takezo mu? Gazetelerin üslubunda da öyle bir hava seziliyor."

"Henüz bilmiyorum. Ama bildiklerimize dayanarak hiç değilse en şüpheli durumdakinin o olduğunu söyleyebilirim. Anlamadığım şey, sadece gövdenin kaybolmuş olması. Cidden ne amaçla olabilir bu? Hayatımda böyle vaka görmedim!"

"Parmak izlerinden bir şey çıktı mı?"

"Evet, evet, bu cinayette de parmak izleri sayesinde önümüz biraz aydınlandı. Üç erkek parmak izinden biri, tahmin ettiğimiz gibi Takezo'nun, evini ve ofisini ararken bunu tespit ettik. Bir diğeri İnazava'nın. Banyo kapısının dış taraftaki tokmağında, onun haricinde de birkaç yerde daha bulundu. Kalan adamın kim olduğu da beklenmedik derecede çabuk anlaşıldı. Ryokiçi Usui adlı eski bir mahkûm olduğunu tespit ettik. *Yakuza*ymış, vaktiyle kavgada birini öldürmüş ve hapse atılmış. İki yıl kadar önce hapisten çıkıp Yokohama'ya gitmiş. Anlaşılan, Kinue'nin sevgilisiymiş. Başlarda nasıldı, bilemeyiz ama çok geçmeden Takezo Mogami ortaya çıkmış ve bir rekabet başlamış. Yani açıkçası adamların biri dağda biri bağda. Maddi durumu iyi, toplumda konum sahibi olan Takezo'ya meyletmek, sadece Kinue değil, herkes için normal olan zaten. Gerçi bu bizim düşüncemiz, kendisi için böyle olmamış olabilir. *Yakuza*nın onurudur itibarıdır, adam bunları düşünüyorsa bu basit mantıkla yapılan açıklamayı kabul etmedi belki de. Cebinde hançeriyle Mogami ve Kinue'yi takip ettiği söyleniyor. Rahatsız olan Kinue, adamın suçlarından haberdar olduğundan fırsat bilip polise ihbar ederek yeniden hapse göndermiş. Cinayet için yeterli bir sebep. Usui, Kinue'ye kin beslese bile haksız bir alınganlık olduğunu söyleyemeyiz."

"Yani en azından bu Usui'nin dün o eve girdiğinden eminiz?"

"Aynen öyle. Fakat bu adam zekâya dayanan suç işleyecek biri değil kesinlikle. Yakalayıp bakmadan bir şey diyemeyiz elbette ama Kinue'yi öldürecek olsa boğar ya da bıçaklardı. Yani elinden gelecek olan o. Böylesine karmaşık bir planı kurması imkânsız. Bu sadece uzun polislik yaşantımda edindiğim bir sezgi gerçi ama her halükârda bu, çok zor bir vaka."

"Hizmetçi konusu?"

"Evine baktık ama bugün memleketine gittiğinden kimse yoktu. İki üç gün içinde döneceğini söylediler."

"Ağabeyi, işin aslı, bugün Hayakava Hoca'nın karısı ve Hisaşi Mogami, Takezo'nun kardeşi yani, beni ziyarete geldi."

"Dr. Hayakava'nın karısı demek... Evlerine giden dedektifin söylediğine göre gayet aklı başında bir kadınmış. Ben tanışmadım ama Emniyet Müdürlüğü'ne de gelmiş. Kaygıdan dayanamayıp duruma ilişkin bir şeyler öğrenmek istediğinden herhalde."

"Öyleymiş, evet. Zorla Hisaşi Mogami'yi yanında sürüklemiş."

"Hisaşi Mogami? O adamın da şüpheli olmadığını söyleyemem yani..."

"Ama şahidi var. Kim dersen, bir kızla *Togeki*'deki oyunu seyretmeye gitmiş. Suare bittikten sonra Ginza'da bir kavgaya karışmış, Tsukiji karakolunda mı ne, nezarethanede geçirmiş geceyi. Bunu hemen kontrol edebilirsin herhalde. Eğer Kinue saat dokuza kadar Şimokitazava'da ve hayattaysa, Hisaşi de dokuz sularından itibaren nezarethanedeyse dün geceki cinayetle hiçbir ilgisi olmadığı doğrudur muhtemelen."

"Polis tarafını hemen anlarız. Ancak *Togeki* tarafını nasıl yapsak? Eskisi gibi değil hiç, tiyatroda yer gösterenlerin kalitesi bile düştü. Hangi koltukta nasıl bir müşteri vardı, hatırlamıyorlar bile!"

"Ama zaten *Togeki*'nin kapanış saati sekiz civarı oluyor. Dolayısıyla oranın bizim konuyla çok da bir ilgisi yok."

"O da var, doğru."

Eiiçiro sigarasından derin bir nefes çekip bir süre düşünceye daldı.

"Fakat cidden katil neden o gövdeyle birlikte kaçtı? Vakadaki gizemin anahtarı bu. Mogami bu konuya dair bir şey söyledi mi?"

"Yok... Yalnız banyo penceresindeki sülük... Ondan bahsettiğimde beti benzi attı."

"Beklenmedik şekilde batıl inançları güçlü bir adam, değil mi? Sülüğün dev yılanı emip bitirdiğini mi düşündü acaba? Hah hah! Saçmalığın da bir haddi hududu var."

"Ama genel kanı açısından... Cesedi paramparça edip bir kısmını alıp kaçmak nasıl bir sebebe dayanabilir?"

"Genelde cesedin kimliğini gizlemek için yapılır. Normal olarak öyle durumlarda çoğunlukla başı saklarlar. Oysa burada vücutta dövmeler bulunduğundan gövdeyi saklamak anlaşılır bir şey.

Öte yandan başının da beraber götürülmesi beklenirdi. Bir kere onca zahmete girmişken cesedin kime ait olduğunun anlaşılmaması için çabalamak çok garip. Dışarıda bir yerde tuzağa düşürüp öldürseler hadi neyse de kendi evinde öldürüp cesedi de orada bırakınca öldürülenin kim olduğu bir bakışta belli zaten!"

"Ama belki de katil cesedi kolay taşıyabilmek için parçaladı ve geçici olarak banyoya saklayıp yavaş yavaş götürmek niyetindeydi."

"Dalga geçme. Şehir tahliyelerindeki* gibi al eline bavulu, düş yola şeklinde bir şey değil bu! Öyle riskli bir şeyi evin içine bırak, birkaç gün bekle, olacak iş değil! Eğer dışarı çıkaracak olsaydı dün gece tamamını alır götürürdü."

"Ama katil, cesedi içeriden kilitli bir odaya saklamıştı. Daha birkaç gün bulunmayacağını düşünmüş olabilir."

"Çok safça düşünüyorsun. Madem öyle neden banyonun ışığını açık bıraktı? İnazava'nın sözlerinin doğru olduğunu varsayarsak yani, cesedi gizlemek istiyor olsa katilin lambayı söndürmüş olması gerekmez miydi? Hem lambanın düğmesi de dışarıda... Bu açıdan bakınca da katilin cesedi saklamaya niyetlenmediği anlaşılıyor."

"Peki madem, diyelim ki katilin, cesedin kimliğini gizlemek gibi bir niyeti yoktu... Cesedin bir bölümünü saklaması için başka ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Anormal bir zihin yapısı meselesi işte. Mesela şu meşhur Osada cinayetini† hatırla. Bu seferkinde de katilin dövmelere özel bir ilgisi olduğunu düşünmek mümkün bence."

"Eğer öyleyse ilk şüpheli Dr. Hayakava oluyor, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Ancak doktor, o dövmeye takıntısı olan tek kişi olamaz. Onun dışında ortaya dökülmemiş olsa da takıntısı olan başka birinin bulunmadığını söyleyemeyiz."

---

* Japonya'da hükümet, 1943-1945 döneminde şehirlerde yaşayan yaklaşık 8,5 milyon çocuk, kadın ve yaşlıyı hava bombardımanlarından korumak amacıyla taşraya tahliye etme programı uygulamıştır. (*ç.n.*)

† 1936'da Sada Abe'nin işlediği ve Japon kamuoyunda büyük yankı uyandıran bir cinayet. (*ç.n.*)

"Havlayan köpek ısırmaz mı diyorsun? Hım... Onu bir yana bırakalım madem, peki katil nereden kaçmış olabilir?"

"En olası senaryo şu: Kinue hamamdayken, saat sekiz ila dokuz civarı katil eve girdi, dokuzla on bir arasında cinayeti işledi, sonra evin içinde bir yere saklandı. Ya İnazava oraya tam gelirken ya da o tabanları yağladıktan sonra kaçtı. Araştırmalarımıza göre yan ve arka taraftaki beton duvarlardan geçiş pek mümkün görünmüyor. Yine de oradan kaçmış olsa bile illa görülürdü. Dolayısıyla katil ya ana bahçe kapısından ya da ahşap yan kapıdan geçmiş olmalı. Ama saat dokuzdan on bire kadar kapıdan giren çıkanı komşu ev görüyordu. Yani Kinue'nin eve dönüşünden sonraki on on beş dakikada cinayeti işlemesi de mümkün olmadığından... Hep aynı sonuca varıyoruz."

"Peki ya katil sabaha kadar banyoda saklanmış olamaz mı?"

"Öyle düşünmek zor. Eğer öyle olsa İnazava eve girdiğinde, katil içgüdüsel olarak ışığı söndürürdü. Ya İnazava cesedi bulup da birilerini çağırsaydı? İşte o zaman katilin işi biterdi. Tabii bu, İnazava'nın tüm söylediklerine inanırsak olan senaryo. Eğer katil o ise iş tamamen tersine döner."

Kenzo iç çekti, bir süre tereddüt ettiyse de sonunda sordu:

"Ağabey, ceset gerçekten de Kinue'ye mi ait?"

"Kinue'nin değildi mi diyorsun? Öyleyse kime ait olduğunu söylüyorsun?"

"Sadece bir varsayım. Hiroşima'da atom bombasıyla öldüğü düşünülen Tamae hayatta kaldıysa ve burada öldürülen o ise mesela..."

Kenzo'nun sözleri daha bitmeden Başkomiser Matsuşita kahkahayı bastı.

"Çok polisiye roman okuyorsun! Böyle kolaya kaçan çözümleri at bir tarafa. Bu iki kadın ikiz olup bir elmanın iki yarısı gibi olabilir. Yani normal şartlarda bu fikir, her ne kadar çok gerçekçi değilse de mümkün. Ancak bu fotoğraflara bakınca Tamae'nin dövmesinin dirseğinin altına kadar uzandığını görüyorsun. Oysa bulunan kollar, dirsek üstünden kesilmiş ve bunlarda dövmeden eser yok.

Bacaklarda da aynı şey söz konusu. Sen de iyi kötü bir doktor olarak, adını bilirsin bilmezsin, ayrı ama böylesine bir dövmenin silinmiş olduğunu da söyleyemezsin yani..."

Çok haklıydı. Kenzo aklına böylesine saçma bir şey gelmesine güldü.

"Cidden haklısın... Bugün bir dolu olay yaşadım ya, bir de üstüne bu sıcak, zihnim tamamen bulandı."

"Şaşılacak bir şey yok. Ben de böyle garip bir vakayla ilk defa karşılaşıyorum," diye mırıldandı Eiiçiro içini dökercesine. Kimbilir kaçıncı kez tavana doğru bir duman halkası üfledi. Kenzo, kayıtsızmış gibi durmaya dayanamayarak gözünü kırpıştırıp konuşmaya karar verdi:

"Ağabey, bu davada sana yardım etmeme izin verir misin? Elbette gayriresmi olacak."

Normalde gülüp geçeceği bir teklifti ancak Eiiçiro'nun gülecek hali yoktu.

"Yardım mı edeceksin?"

"Evet. Tabii ki çok önemli katkım olmayabilir ama garip bir tesadüfle en başından itibaren bu davaya dâhil oldum. Hem mesleğim de malum. Akademik açıdan biraz da olsa katkım olur diye düşünüyorum."

Başkomiser Matsuşita kabul ettiğini gösteren şekilde başını salladı. Belki de içinden bir ses, sadece uzman soruşturma ekibinin çabalarıyla, sadece olaya direkt dalarak çözülebilecek bir dava değil bu, diye ona fısıldıyordu. Ancak zeki başkomiser bile pek de bir beklentisinin olmadığı acemi kardeşinin bu vakada o denli büyük dalgalanmalara sebep olup gerçek katili köşeye sıkıştıracağını ve onu umutsuzca üçüncü bir cinayete itecek doğrudan bir etkisi olacağını tahmin edemezdi.

Soruşturma günbegün ilerliyordu.

İlk önce cesedin kesilmesinde kullanıldığı varsayılan testere ertesi gün Kinue'nin evinden iki cadde ötedeki yangın enkazında bulundu. Dişlerinde koyu kırmızı kan lekeleri vardı ve kan grubu

da maktulünkiyle eşleşiyordu. Üzerinde hiç parmak izi bulunamadı. Hiçbir ayırt edici özelliği bulunmayan, iyice eskimiş bir alet olduğundan, testereden herhangi bir ipucu elde etmek mümkün olmadı.

Ardından memleketine gitmiş hizmetçi şehre döndü ve sorguya çekildi. Bunun sonucunda ilginç bazı gerçekler ortaya çıktı.

Öncelikle suç mahallindeki parmak izlerinden birinin hizmetçiye ait olduğu belirlendi. Hizmetçi birkaç gün öncesinde izin almışsa da yapılacak bazı işleri kaldığından, cinayet günü sabahtan eve gelmişti. Herkes hizmetçinin parmak izlerinin evde bulunacağını beklediğinden bu, kimseyi pek şaşırtmadı. Ama en azından parmak izlerinden birinin cinayetle doğrudan ilgisi olmadığı anlaşılmış oldu.

Testereye gelince, hizmetçi onu gördüğünü hiç hatırlamadığını söyledi. Dolayısıyla katilin cinayeti işledikten sonra birden karar verip orada bulduğu bir testereyi kullanarak cesedi parçalamadığı açıklığa kavuştu. Kilitli odanın yapısından da anlaşılacağı üzere bu cinayet, son derece ince detaylarla hazırlanmış, titiz bir planın ürünüydü.

Sorgulamayı yapan memuru şaşırtan bir nokta, izin meselesinin hizmetçiden kaynaklanmadığı, izni Kinue'nin vermiş olmasıydı. Anlaşılan birkaç gün önce kraft kâğıdından bir zarfa konmuş bir mektup gelmiş, içinden çıkanı okuyan Kinue'nin beti benzi atmış ve hemen ardından hizmetçiye izne çıkmasını söylemişti. Bu durum, soruşturmayı yürüten memurlarda bazı şüpheler uyandırdı. Eğer söz konusu mektup, albümün içinde buldukları mektup ise dehşet verici bir idam fermanıydı. Başka birisi olsa hadi neyse de Kinue'nin kendisi mektubu göndereni iyi kötü tahmin ediyor olmalıydı. İnsan doğasına uygun olanı, ölüm kaygısı taşıyan, bir şeylerden korkan birinin hizmetçisini izne göndererek yalnız kalmak bir yana, tam tersine çevresine mümkün olduğunca çok sayıda insan toplamak istemesiydi. Soruşturma ekibindekilerin çoğu Kinue'nin ruh halinin anlaşılmaz olduğu kanısındaydı. Sadece müfettişlerden biri buna karşı çıkmış ve sözünü sakınmadan şöyle bir fikir ileri sürmüştü:

"O kadın kendi cazibesine aşırı derecede güveniyormuş, değil mi? Düşünün ki nefret, sevginin farklı bir şekle girmiş halidir ve şayet bir adam onu öldürmek isteyecek derecede kafasına takmışsa, eskiden ona âşık olan biridir. Kinue adamla yüz yüze gelerek hislerini türlü cilvelerle kolayca etkileyebileceğini düşünmüş olmasın? Hizmetçinin oradaki varlığı ayak bağı olacağından, ben kasten ona izin verdiği kanısındayım."

Gerçekten de makul bir fikirdi. Ancak bu görüşün haklı olup olmadığı, davanın çözüme ulaştığı güne kadar kesinliğe kavuşmayacaktı.

Kinue'nin kişisel eşyalarının incelenmesi sonucunda pek çok kıyafetinin kayıp olduğu, ayrıca hiçbir yerde mücevher, değerli eşya, para bulunmadığı tespit edildi. Hizmetçinin söylediğine göre Kinue vaktiyle bankadaki parasının dondurulmuş olmasından ağzı yandığı için bankalara güvenmiyor, her zaman şifoniyerinin çekmecesinde on binlerce yen bulunduruyordu. Ancak o çekmece zorla açılmış ve içinde tek kuruş para kalmamıştı.

Kinue'nin günlük alışkanlıklarına ilişkin de şu cevabı aldılar:

"Ben evde hizmetçiliğe başlayalı altı ay kadar oldu. Babam savaş sırasında beyefendinin çok yardımını görmüştü, bu iş de o bağlantıyla gerçekleşti, efendim. İlk başlarda dövme mevzusunu bilmiyordum, sonra öğrenince çok şaşırdım. Hanımefendi, böyle bir şeyim olduğundan dolayı hizmetçiler korkuyor ve uzun süre yanımızda kalmıyorlar, demişti. Ben de o sıralarda işten ayrılayım diye çok düşünüyordum ama alıştığımdan mıdır nedir, bir süre sonra aldırmaz oldum. Çok cömert bir hanımdı, bana da nice şeyler vermiştir. Sadece iki üç kez giyilmiş kimonolarını bile sırf beğendim diye hiç esirgemeden verirdi. Öte yandan morali bozuksa önemsiz konularda bile dan dun konuşur, lafını hiç esirgemezdi. Keyfini hoş tutmak için çok çabalardım... Evet, beyefendi eskiden neredeyse her akşam teşrif buyururdu. Genelde gece kalırdı. O sıralarda hanımefendi de akşamları dışarı çıkmazdı. Gündüzleriyse alışverişe, tiyatroya, sinemaya falan giderek vakit geçirirdi. Bir süre sonra Ginza tarafında şirket çalışanlarına

yönelik, üyelere özel bar gibi bir yer açmaya karar verdi. Bu ayın başlarına kadar oraya gidip geliyordu fakat son zamanlarda ondan da vazgeçmiş gibiydi... Beyefendiyle aralarının iyi olup olmadığını mı soruyorsunuz, efendim? Eskiden oldukça iyi görünüyordu ama hanımefendi beyefendiye yüreğinin derinlerinden bir sevgi duyar mıydı, onu pek bilmiyorum. Gelen giden başka erkekler yoktu ama on gün kadar önce dövme yarışması oldu. Hanımefendi ona katıldığından beri beyefendinin morali çok bozuktu. Ne zaman teşrif etse kavga ediyorlardı. Sonrasında da bana izin verdi işte..."

Tek modern yanı saçındaki perma olan hizmetçi kızın ifadesi aşağı yukarı böyleydi. Sadece son zamanlarda sıradışı bir şey oldu mu sorusu üzerine bir süre düşündükten sonra şu cevabı verdi:

"Şimdi aklıma geldi, üç dört gün önce öğle sularında alışverişten dönerken nahoş görünüşlü, pejmürde bir adam evin önünde duruyordu. Gözlerini dikmiş bahçenin içindeki eve bakar gibiydi. Beni fark edince bana doğru dik dik baktı, sonra da aceleyle, âdeta kaçarcasına yürüyüp gitti. Esmer tenli, pis bakışlı, boyu bir altmış civarında bir adamdı. Saçları kısa kesilmişti. Kirli bir pantolon ve gömlek giyen biriydi."

Bu gerçekten de çok önemli bir ipucuydu. Ryokiçi Usui, temmuzun başında hapisten çıkınca bir müddet Mito'daki enişte sinin evinde kalmış, kısa süre sonraysa ortadan kaybolmuştu. Fotoğrafını gören hizmetçi, "Kesinlikle bu adamdı," diyerek teyit etti. Usui'nin hapishaneden edindikleri yazı örneği de kraft zarfıyla gelen tehdit mektubundaki yazıyla bire bir uyuşuyordu.

Diğer taraftan Takezo Mogami'nin evi de didik didik arandı. Ozellikle dikkatlerini çeken şey, şifoniyerde bulunan boş tabanca kutusu oldu. Evin hizmetçisi, söylediğine göre Takezo'yu ortadan kaybolmadan iki üç gün önce derin düşüncelere dalmış halde tabancasını temizlerken görmüş ve çok şaşırmıştı.

Doktorun ve İnazava'nın sorgularında en ufak bir ilerleme kaydedilemedi. İnazava, sürekli aynı ifadeyi tekrarlıyordu. Doktor ise inatla o gece yaptıklarını anlatmayı reddediyordu.

Hisaşi Mogami'nin cinayet saatlerinde başka yerde olduğu da etraflıca teyit edildi. O gece görevli bir polis memuru, şüpheli kişi olarak çağrıldığı Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne giden Hisaşi'yi gizlice gözlemleyerek kesinlikle o geceki kişi olduğuna tanıklık etti. Hisaşi, cinayet gecesi saat dokuz çeyrekten ertesi sabah dokuza kadar nezarethanenin demir parmaklıkları arkasında kapalı kalmıştı. Ayrıca birlikte *Togeki*'ye gittiği, Ginza'daki Mona Lisa adlı Batı tarzı butiğin sahibi olan Kyoko Kavabata adlı kadın, onunla saat üç buçuktan akşam sekize kadar *Togeki* tiyatrosunda bulunduklarını anlattı. Ginza'daki Linden adlı bardaki garsonlar ve barmen de saat sekiz buçuk civarı iki üç serseriyle kavgaya tutuştuğunu kesin bir dille ifade edip şahitlik yaptı.

Kinue'ye ilişkin soruşturma da bir yandan ilerliyordu ancak aile kütüğünün bulunduğu Honjo savaşta büyük hasar almış, semt neredeyse tamamen yıkılmış olduğundan eskileri araştırmak hiç de kolay bir iş değildi. Şanslarına eskiden aynı mahallede oturan, savaş sırasında taşraya tahliye edilmiş yaşlı birini bulmayı başarmışlar ve kısmen de olsa nihayet birtakım bilgiler toplayabilmişlerdi. Anlatılana göre Hori-yasu, hayli tanınmış bir dövme ustasıymış. Karısıysa eğlence hayatında çalışan bir kadınmış. Çok açıkgöz olduğu ve mert bir adam olan Hori-yasu'nun bu yüzden pek çok sıkıntıya düştüğü söylenirmiş. Kadın sonunda genç bir adam bulup onunla kaçmış ve sonu iyi olmamış. Üç küçük çocuğu başına kalan Hori-yasu, onları tek başına büyütmüş. Çok fazla zorluk çekmiş. Oğlu ona işinde yardım ediyor ve insanlara dövme yapıyormuş. Gerçi dövmeci diye tabela asamadıklarından "antikacı dükkânı" adı altında iş yapıyorlarmış. Tsunetaro, askerlik muayenesine girdiğinde tüm vücudu dövmelerle kaplıymış. Bunu gören Kinue de ondan geri kalmak istememiş olacak ki kendi vücudunu kaplayacak bir dövme yaptırmaya başlamış. Yazın kimonosunun manşetinden, yakasından kollarındaki mavi desenleri göstere göstere sokakta kayıtsızca yürüdüğünü görürlermiş. Tamae de dövme yaptırmaya başlamış herhalde ama çok geçmeden Hori-yasu ailesi bir yerlere taşındığından, ifade veren ihtiyar desenin ne olduğunu bilmiyordu.

İhtiyarın anlattıkları özetlendiğinde varılan sonuç aşağı yukarı bunlardan ibaretti. Elbette tatmin edici bir netice denemezdi ancak barış ve huzur zamanlarında farklı olsa da büyük bir savaş döneminden geçilip düzelme umudu da henüz ufukta görünmeyen bugünlerde soruşturma makamları şimdilik bu düzeyde bir sonuçla yetinmek zorundaydı.

Takezo Mogami'nin Avukat Sayama'ya emanet edilmiş vasiyetnamesinin içeriği, avukatın açmayı reddetmesi sebebiyle henüz belirsizliğini koruyordu. Avukatın görüşü, Takezo'nun yaşayıp yaşamadığı daha belli değilken ve Kinue cinayetinde Takezo'nun suçlu olduğuna dair somut bir delil bulunmadığından vasiyetnamenin açılamayacağı yönündeydi. Bununla birlikte kişisel konularda hayli açık yüreklilikle konuşmuştu. Anlattığına göre Takezo bir ay kadar önce Kinue'yi yakın zamanda resmen karısı yapmayı düşündüğünü ima etmişti. Ancak cinayetten birkaç gün önce avukatla görüştüğünde şimdilik bunu ertelemek istediğini söylemişti.

Elbette Serpent barının da araştırıldığını söylemeye bile gerek yoktu. Sıkı yaptırımların hâlâ sürdüğü bir dönemdi. Ginza taraflarında bu tür kayıtdışı birkaç tane bar vardı. Sadece o da değil, üstü kapalı olarak burada yasadışı kumar oynandığı da anlaşıldı. Belki de kadın tehlikeyi sezdiğinden cinayetin hemen öncesinde barı kapatmıştı. Sanki her yer silinip yıkanmışçasına hiç parmak izi bile kalmamıştı.

Cinayetten sonraki üç günde Başkomiser Matsuşita'nın elde ettiği bilgilerin tamamı bunlardı.

Sezgileri katiyen yanlış değildi. Savaştaki yenilginin ardından gelen büyük keşmekeş gibi son derece olumsuz olan koşulların katkısına şüphe yoktu ama bu, kesinlikle başkomiserin şimdiye kadar karşısına çıkan en zor davaydı. Başkomiser, asla şiddet ve işkence kullanmadan, mantığa dayanarak davaları çözerdi. Eskiden beri insan haklarına sonuna kadar saygı gösterilmesini ve doğrudan delil olmadıkça şüphelileri savcılığa sevk etmemeyi esas alan yeni anayasal yaklaşımı benimsemiş biri olsa da, bu vakada susma

hakkını kullanmasına karşı doktora bir yumruk patlatmak isteyecek kadar yoğun bir öfke duymaktan kendini alamıyordu.

Beş güçlü şüpheli olasılığı ortaya çıkmış ve içlerinden dördünün boşa çıkacağı önceden bilinse bile beşini de aynı anda, paralel araştırarak ilerlemek, suç soruşturmalarının değişmez kuralıdır. Bu açıdan bakınca Takezo'nun nerede olduğunun peşine düşmek elbette gerekliydi. Doktor Hayakava'nın peşini bırakmaları da olmazdı. Üstelik Matsuşita'nın kafasına takılan bir sorun daha vardı. Olay yerinde bulunan parmak izleri maktulünkiler hariç beş kişinindi; üç erkek ve iki kadın. Üç erkek ile bir kadın tespit edilmişti. Takezo Mogami ve hizmetçi Fusako Yoşida'nınkiler zaten tahmin ediliyordu. Mantığa dayanınca Yoşio İnazava ve Ryokiçi Usui'nin parmak izleri de normaldi.

Peki ya son kadının parmak izi? Maktulünkine benziyordu. Fakat bilimsel olarak ayrıntılı incelendiğinde aralarında çok ince farklar olduğu bulunmuştu.

Bir kadın... Anlaşılmaz bir gizeme sahip olan bir kadın... Cinayetin sırrının anahtarını elinde tuttuğu düşünülen bir kadın...

Bu kadın, soruşturma ekibinin hummalı çabalarıyla âdeta alay edercesine işin aslının açığa çıkmasına izin vermiyordu.

Tıpkı banyoda kıvrım kıvrım hareket eden o sülük gibi kolayca anlaşılamayan, uğursuz bir varlıktı. Başkomiser Matsuşita, "Yok canım," diyerek gülüp geçse de zihnine kazınan o Tsunade-hime dövmesine sahip kadının –Tamae Nomura'nın– çırılçıplak görüntüsünün sürekli gözünün önünde canlanmasına engel olamıyordu. Oroçimaru ve Tsunade-hime. Kaderin damgasını taşıyan güzel ikizler. Acaba Tamae hayatta mıydı? Hiroşima'da atom bombasıyla öldüğü sözünde hata olabilir miydi? Peki ya yaşıyorsa ve Tokyo'daysa? Bu korkunç cinayette önemli bir rol üstleniyorsa? Bunlar Başkomiser Matsuşita'nın bir türlü cevaplayamadığı sorulardı.

BÖLÜM 11

Ardiyedeki Ceset

Takezo Mogami'nin nerede olduğunu öğrenmelerinin vakti nihayet geldi. Ancak soruşturma makamlarının beklentileri boşa çıktı ve Mogami vakanın çözümüne herhangi bir ışık tutmadı. Bulunduğu yer tespit edildiğinde adam artık sessiz bir cesetti.

1 Eylül Pazar günü sabahı Başkomiser Matsuşita günlerdir kavurucu sıcaklarda çalışmaktan gelen yorgunluğunu çıkarmış ve saat dokuzu geçene kadar uyumuştu. Sonra nihayet uyanmış, geç bir kahvaltı ediyordu ki telefonla bu büyük haber geldi.

"Bu kadar yemek yeter, bir an önce hazırlan!" diyen Eiiçiro yemek çubuklarını elinden atıp oturduğu yerden ayağa kalktı. Başını çevirip endişeli bakışlarını kendisine yöneltmiş Kenzo'ya baktı ve "Takezo Mogami'nin cesedi bulunmuş. Sen de gelir misin?" dedi.

Kenzo elbette hayır diyecek değildi. İkisi hemen hazırlıklarını tamamlayıp Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne ait bir arabayla son sürat Ome anayolundan batıya doğru yola koyuldu.

"Ağabey, Takezo Mogami'nin cesedi, dedin ya, intihar mı etmiş?" diye sordu Kenzo, arabanın koltuğuna oturur oturmaz.

"Bilmiyorum. Telefonda söylemediler."

"Peki, nerede bulunmuş?"

"Bir ardiyede, dediler. Mogami'ye ait bir binaymış. Kimsenin yaşamadığı, halk arasında 'perili köşk' diye geçen bir yerdeymiş."

Başkomiser Matsuşita bunu söyledikten sonra sessizliğe gömüldü ve Kenzo ne sorarsa sorsun cevap vermeden usul usul

sigarasını içmeye devam etti. Araba sırayla Ogikubo, Nişi-ogi ve Kiçijoji'den geçip ilerledikçe pencerenin dışında gördükleri manzara gitgide daha kırsal bir görünüme büründü. Mitaka İstasyonu civarında demiryolunun karşı tarafına geçtikleri sırada oradaki bekçi kulübesinin önünde duran Dedektif Akita elini kaldırıp arabayı durdurdu ve ikisinin yanına bindi.

"Cesedi kim buldu?" diye sordu başkomiser, nefes almasına fırsat vermeden.

"Mogami Grubu'ndan bir ofis çalışanı."

"Nasıl bulmuş?"

"Adı halk arasında 'perili köşk' diye geçen eski bir bina. İcra satışından kelepire almışlar, buna rağmen elden çıkarmakta zorlanıyorlarmış. Sonunda binayı yıkıp o malzemelerle başka yere yeniden inşa etmeye karar vermişler. Yarından itibaren çalışmalara başlanmasına karar verilmiş, ofisten bir memur teftişe geldiğinde de ardiyenin içinde cesedi bulmuş."

"Ölüm sebebi?"

"Silahla başından bir kez vurulup ânında ölmüş."

"Cinayet silahı?"

"Elinde sıkıca tutuyormuş."

"İntihar mı?"

"Kesin bilmiyoruz ama bunun dışında bir şey akla gelmiyor."

"Off..." diye homurdandı başkomiser, sıkıntıyla. Tam o anda araba sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve durdu.

"Buradan ileriye araba giremiyor. Yürümenizi rica edeceğim."

"Gidelim."

Başkomiser rahat tavırlarla arabadan indi, içtiği sigarayı attı ve bir an durup ileriye doğru baktı. Mitaka İstasyonu'ndan kuzey-kuzeydoğuya doğru yarım saatlik yürüyüş mesafesindeydiler. Tahmin edileceği üzere manzara, kadim Musaşino vilayetinin izlerini taşıyordu. Yine de yazar Doppo Kunikida'nın başyapıtı *Musaşino*'da görülen dönemden farklıydı; şurada burada fabrikaların büyük çatıları uzaklardan bile görünüyor, zamanın nasıl da değiştiğini tüm canlılığıyla ortaya koyuyordu. Etrafa dikkatle

bakınınca seyrek meşe ve porsuk ağaçları olsun derelerin hafiften gelen çağıltısı olsun insanı ister istemez yolundan alıkoyacak bir havası olduğu fark ediliyordu.

Yalnız o sıralarda Başkomiser Matsuşita âlemin sırlarına vâkıf olma derdinde değildi. Etrafına pürdikkat bakınmasının sebebi, çevreye dair ilk izleniminin güçlü bir şekilde zihnine kazınmasını sağlama çabasından ibaretti.

Dedektif Akita eliyle dere boyunca elli metre kadar uzanan kıvrımlı yolun sonundaki evi işaret etti.

"Şuradaki bina. Koruluğun ortasındaki o köşk."

"Bu patika dışında yol yok mu?"

"Yok, efendim. Ama böyle bir yerde tarla ve ormanların arasından geçerek her yere gidebilirsiniz."

"En yakın ev ne kadar mesafede?"

"Ee, üç yüz-dört yüz metredir olsa olsa."

"Peki madem... Hadi gidelim."

Başkomiser önden yürümeye başladı. Günlerdir süren güzel hava sayesinde kupkuru olan yolda öyle dikkat çekecek ayak izi yoktu. Elli metre kadar yürüdüler. Güneşten korunmak için yıkılmaya yüz tutmuş toprak duvarın önünde duran bir polis memuru telaşla hazır ola geçti ve selam verdi. Bahçenin ön kapısı içeriden sürgülenmişti.

Kapıyı kendi eliyle deneyen başkomiser, başını çevirip dedektife "Nereden açılıyor?" diye sordu.

"Diğer tarafta bir servis kapısı var."

"Bakalım."

Toprak duvar boyunca iki köşe daha dönerek arka tarafa ulaştıklarında küçük bir servis kapısının açık olduğunu gördüler. İçerideki arazi yaklaşık bir dönümlüktü. Kapıdan girince burunlarına yaz güneşinin keskin ışığında kendi halinde büyümüş yabani otların kokusu geldi. L biçiminde inşa edilmiş yüz yirmi metrekare civarında bir ana bina ve arkasında beyaz sıvalı duvarları yıkılmaya başlamış, topraktan bir ardiye vardı.

"Bu binanın içinde ne olmuş böyle?"

"Yer hasırları, sürgü kapılar, paravanlar, hepsi çıkarılmış ve geride bir şey kalmamış. Öyle bir dönemden geçiyoruz ki camları bile halletmişler. Her yer açık olunca da serseriler zaman zaman içeri giriyormuş gibi görünüyor."

Dedektifin söylediklerini onaylarcasına başını sallayıp yeni bir sigara yakan başkomiser, önlerine düşerek ardiyeye doğru yürümeye başladı. Oranın önünde duran polis memuru onları görünce tüm gücüyle yüklenip kapıyı açtı. Depolara has o pis kokuya karışan iğrenç bir ceset kokusu, burunlarının direğini kırarcasına geldi. Kenzo uzanıp ağabeyinin omzunun üstünden içeri baktı. İlk başta gözleri karanlığa alışmamış olduğundan ne olduğunu anlayamadıysa da sonrasında loş olan arka tarafta yatan cesedi gördü.

"Pencereyi açın."

Pencere açıldı ve güneş ışığı kasvetli ardiyenin içini doldurup verdi. Çok sayıda yeşil sinek, tıpkı bir sivrisinek sürüsü gibi girdap oluştururcasına ardiyenin içinde dönüp duruyordu. Arka tarafta bira kasasına benzeyen boş bir kutu duruyor, hemen yanında, yerde Takezo Mogami, sağ elinde başına dönük tuttuğu silahla yatıyordu. Çürüme hayli ilerlemişti. Sağ kulağın üzerinde küçük bir delik vardı ve oradan çıkan koyu kırmızı kan yere kadar akmış ve tozla birlikte pıhtılaşmıştı.

"Ölümün ardından ne kadar süre geçmiş?"

"Üç, bilemediniz dört gün."

"Demek oluyor ki Kitazava'daki cinayetin olduğu gün ya da ertesi gün."

"Evet, öyle."

"Ölüm sebebi gerçekten de bu silah mı?"

"Evet. Kurşun, sağ kulağın üstünden girip çapraz bir açıyla beyni parçalamış. Bu şekilde tek bir atışla ânında ölüm olur."

"Boğuşma ya da saldırı izi var mı?"

"Öyle bir şey pek görünmüyor."

"Kişisel eşyaları?"

"Cüzdanında nakit olarak iki bin yen kadar var. Sırf bu altın saati bile piyasada yedi sekiz bin yen eder muhtemelen."

"Yüzündeki bu kasılmış ifade?"

"Ne de olsa üstünden epey zaman geçmiş, kesin bir şey söylememiz zor..."

"Peki ya silah?"

"36 yılı yapımı bir Browning, susturucu takılmış."

"Mogami'nin evinde bulunan silah kutusuyla eşleşiyor mu?"

"Eşleşiyor efendim."

"Silahtaki parmak izleri?"

"Kendisininkinden başka parmak izi yok."

"Cinayet olduğuna dair bir delil var mı?"

"Pek yok efendim."

"Şayet intihar ise bu boş kasanın üstüne oturup tetiği çekerek kafasına ateş etmiş ve o darbeyle yere yuvarlanmış olmalı, değil mi?"

"Öyle sanıyoruz efendim."

"Tabancadaki mermiler?"

"Silah, ateşlenen tek mermi dışında tamamen dolu."

"Kurşun yarasıyla eşleşiyor mu?"

"Otopsi yaparak mermileri karşılaştırmadan kesin bir şey söyleyemem ama neredeyse eminim."

"Susturucu takılı olduğundan bu ardiyenin içinde ateş edilse bile bahçenin dışından duyulmaz, değil mi?"

"Evet efendim. Zaten ses ardiyenin içinde emiliyor... Üstelik buranın bahçe duvarına da hayli mesafesi var. Bu yüzden bu arazinin içinde olmadığı sürece kimsenin duyacağını sanmıyorum."

"Anlıyorum... Şimdi bana cesedi ilk bulan memuru getirin."

Başkomiser, diz çöküp cesede yakından baktı. Bir kez daha ardiyenin içinde göz gezdirdi. Sonra ana binaya gitti. Pis *engava*'ya* oturmuştu ki hâlâ titremekte olan yirmi yedi-yirmi sekiz yaşlarındaki genç bir adam başıyla ona selam verdi.

"Adım İçiro Yoşioka, efendim. Yirmi sekiz yaşındayım. Mogami Grubu'nda ofis memuru olarak çalışıyorum."

---

* Geleneksel Japon mimarisinin temel özelliklerinden biri olan, evi çevreleyen dar bir tür veranda. (*ç.n.*)

"Cesedi sen bulmuşsun?"

"Doğrudur, efendim."

"Cesedin patronunuz Takezo Mogami'ye ait olduğundan emin misin?"

"Evet... eminim," derken genç adam cesedin o dehşet verici görüntüsünü hatırlamış gibi görünüyordu. Gözlerini yumdu ve titredi.

"Cesedi bulduğunuz sıradaki durumunu ayrıntılarıyla anlatmanızı rica edeceğim."

"Peki, efendim... Bu köşk üç ay kadar önce şirketimizin oldu. Özellikle istediğimiz bir şey değildi. Patronun şahsen borç verdiği birinin mülkünün icra satışıymış. Açıkçası arazinin ederi kadar bir fiyatı vardı. Yalnız kötü bir şöhrete sahip. Geceleri yakından geçerseniz birilerinin inlemelerini duyacağınızı söylüyorlar. Bence zırva ama işte... Bu köşkü yaptıran ilk sahibinin işleri batmış ve bu ardiyede kendini asmış. İkinci sahibi aklını yitirmiş, üçüncüsü ise bir ceza davasına karışmış ve şu anda hapisteymiş. Köşkü alan bizim patron da bu şartlar altında elden çıkarmakta çok zorlandı. Uğursuz dendiği için de yıkılmasına karar verdi. Bu çerçevede yarından itibaren inşaat işleri başlayacaktı..."

"Şimdi bir dakika... Bu plana ne zaman karar verildi?"

"İki hafta kadar önceydi herhalde."

"Yani Takezo kaybolmadan önce."

"Doğru, evet."

"Yani yakın zamanda bu köşkün yıkılacağını Mogami de dâhil şirketteki herkes biliyordu?"

"İlgili herkes biliyordu."

"Müdür İnazava da biliyordur."

"Elbette."

"Tamam... Devamını dinleyelim."

"İşin aslı, o hanımın cinayeti yüzünden buradaki işin hazırlıklarında pek çok gecikme oldu. Uzun süre bu şekilde bırakamayacağımızdan durumu kontrol etmek için buraya geldim. Başka birinin daha gelmesi gerekiyordu, istasyonda epey bekledim ama

bir türlü gelmeyince tek başıma geldim. Yok perili köşkmüş, yok şöyleymiş, böyleymiş diye laflar var ama gündüz vakti hayalet çıkacağına falan inanmadığımdan bahçenin yan kapısından içeri girdim. Zaten ne yer hasırı vardı ne oda paravanı ne bir şey. Hırsız bile gelmez diye hafife alarak girince kapıyı kilitlememiştim. Etrafa biraz bakındığımda ardiyenin kapısının hafif aralık olduğunu gördüm. Acaba biri mi girdi, bir iş mi çeviriyorlar, diye düşünüp oraya yaklaştım fakat hiçbir hareket yoktu. Gözümü karartıp kapıyı açtım. Kötü bir koku vardı. İçim kalktı, oradan kaçasım geldi. Ama sonra cesaretimi toplayıp bir kez daha içeriye baktım. Gözüm karanlığa alışınca orada yatan cesedi gördüm. Hem de Batı tarzı, bizim patronun üstünde daha önce gördüğüm bir kıyafet giymişti. Kendimi kaybedip düşecek gibi olduysam da onu bu şekilde bırakarak görmezden gelip gidemezdim. Telaş içinde en yakın polis karakoluna koştum."

Terini silip durarak olanları anlatan genç adamın doğru söylediğini yüz ifadesinden de iyi kötü tahmin etmek mümkündü.

"Tamamdır. Gayet iyi anladım. Her şey için teşekkürler."

Başkomiser Matsuşita, genç adamın sorgusunu şimdilik tamamlamıştı. Ayağa kalkarak tam o sırada gelen savcıyı karşılamaya gitti.

Yalnız kalan Kenzo ne yapacağını bilemedi ve dışarı çıktı. Vahşi bir ormanı andıran bahçede bir oraya bir buraya yürürken vakayı kafasında tartıp duruyordu. Bir kere ilk soru bu vakanın bir cinayet mi yoksa intihar mı olduğuydu. İlk bakışta cinayet olduğunu düşündürecek sebep yok gibi görünüyordu. Mogami kendi evinden getirdiği tabancayı elinde sımsıkı tutuyordu, tek kurşunla ölmüştü. Bunun bir intihar olmadığı sonucuna kolay kolay varılamazdı.

Öte yandan intihar diye düşünmek için de uygun bir sebep gerekiyordu. Adamı intihara sürükleyen şey neydi? Takezo, sahiden Kinue'nin katiliydi ve bunun sonucunda mı intihara karar vermişti acaba? Bu görüş mantığa az çok uyuyordu ama bir yandan da tam tersine anlaşılmaz noktalar ortaya çıkıyordu. Öncelikle adam,

intihar için neden böyle bir yeri seçmişti? Kenzo, buna akıl sır erdiremiyordu.

İnsanlar, bunu ölmek için bir yer seçmek olarak düşünebilir ama bu, tam olarak öyle bir şey değil. İntihar etmeyi düşünen bir insan, beklenmedik derecede romantik duygulara kapılmaya meyillidir. Mihara Dağı'nda olsun Kegon Şelalesi'nde olsun intiharların süregeliyor olmasının bir sebebi öykünme eğilimi olsa da son nefesini en azından güzel manzaralı bir yerde verme arzusunun intihar edenlerin psikolojisine hâkim olması da hayli anlaşılabilir bir şeydir. "Takezo ölmek için neden kasten böyle kasvetli bir yeri seçsin ki?" diye düşündü Kenzo. Kendi evi ya da Kinue'nin Kitazava'daki evinde, bu perili eve kıyasla çok daha huzur içinde ölmesi beklenmez miydi?

Kenzo'nun aklındaki ikinci soru, neden tabancanın şarjörünün tamamen dolu olduğuydu. İntihar edecek kişiler intiharın hemen öncesinde garip bir şekilde cimrileşirdi. Mihara Dağı'na intihar etmeye gidenlerin hep tek yönlü gemi bileti aldığı eskiden beri anlatılagelirdi. Takezo Mogami de en baştan intihar niyetinde olup bu tabancayı hazırlamış olsa bir mermi, hadi bilemedin, iki mermi yeterli olmalıydı. Şarjörün dolu olmasının soruşturma makamları açısındansa bir avantajı vardı; en azından bu silahın Kinue'nin cinayetinde kullanılmadığını anlıyorlardı.

Kenzo'nun kafasının almadığı üçüncü konu, Takezo'nun Kinue'yi öldürdüğünü varsayarsa neden banyoyu içeriden kilitlediği ve cesedi parçalayıp sadece gövdeyi yanında götürdüğüydü. Kinue'nin gövdesi de bu perili köşkteki cesetle birlikte bulunmuş olsaydı her şey çözülecekti. Ama hayatta ne öyle kolaydı ki?

Tüm bunlara rağmen, Kenzo yine de cinayet teorisini ön planda tutmaktan yana değildi.

Tabanca Takezo'ya aitti. Adamın kendisinin silahı alıp getirerek bu denli doğal bir şekilde can verdiği bu durumda cinayet pek de olası görünmüyordu. Diyelim ki cinayet... Yanında bir silahla geldiğine göre Takezo'nun bir tehlikeyi öngördüğüne şüphe yoktu. Öldürülmeden önce hatırı sayılır bir direniş gösterecek biriydi.

Oysa cesette herhangi bir saldırı ya da boğuşma izi yoktu. Hem bilinci yerinde bir insanın elinde sımsıkı tuttuğu bir silahla sessizce oturmaya zorlanarak kafasından vurulması hiç de mümkün görünmüyordu.

Ayrıca cinayet teorisi kabul edilirse Mogami'nin biriyle birlikte bu perili eve geldiği, burada ani bir saldırıya uğradığı şeklinde bir görüş ortaya konabilirdi. Ancak Takezo çok geçerli bir sebebi olmasa böyle bir yere adım atmazdı. En azından yanında mutlaka güveneceği biri yokken böyle bir yere gelmeyi düşünmezdi bile. Şayet durum buysa ne için yanında bir silah getirmeyi gerekli görmüştü?

Takezo başka bir yerde öldürülüp sonra buraya getirilmiş olabilir mi, diye düşünen Kenzo, çabucak bu fikri zihninden sildi. Böyle bir şeyi düşünmeye gerek bile yoktu. Dışarıdan zorlamayla cesedin böyle doğal bir pozisyon almasını sağlamak kesinlikle imkânsızdı.

Her varsayım oluşturduğunda hemen ardından karşı argüman doğuyordu. Kendi içinde kabullenebileceği bir sonuca bir türlü varamadı.

"Ne haber? Ne düşünüyorsun?" diye seslendi arkasından biri. Cesaretiyle tanınan o dedektifti: İşikava.

"Selam," dedi Kenzo hafifçe gülerek. "Bu cinayeti düşünüyordum... İşikava, sence ne oldu? Takezo intihar mı etti? Öldürüldü mü?"

"Bilmiyorum ki ben de... Ben tüm gücüyle dümdüz dalan biriyim, kamikaze uçağı gibi, fazla hesap kitap bana göre değil. İşin o kısmını başkomisere bırakıyorum," derken eliyle başını işaret eden dedektif kendini küçümsercesine belli belirsiz güldü.

"Ama bir tahminin vardır? Mantığa dayanmasa da bir sezgin falan..."

"Sezgilerle oluyorsa var tabii. Bu mükemmel bir cinayet."

"Sebebin ne?"

"Başkomiser bunu çoktan fark etmiştir zaten de... Ardiyenin içindeki toz."

"Ne olmuş toza?"

"Şimdi şöyle, bu ardiye aylardır kullanılmıyormuş. Yerde çok daha fazla toz olması gerekirdi diye düşünürsün. Oysa zemine bir sürü insan basmış gibi, yerde hiç ayak izi yok. Bizler basmış da değiliz. Ceset bulunduğu andan itibaren böyle. Yani Takezo'nun ayak izini kontrol etmek istediysek de bunu yapamadık."

"Vay be, ben bu kadarına hiç dikkat etmedim."

Kenzo, işte bu da bir profesyonelin farkı, diye düşünerek hayran kalmıştı.

"Yani katilin ayak izlerini silmek için kasten tozların üstüne basıp durduğunu söylüyorsun?"

"Bence öyle, evet... Ah, affedersin..." diyen Dedektif İşikava, belki de birinin kendini çağırdığını duyduğundan, karşı tarafa doğru koştu.

Kenzo etrafına bakındığında deminki ofis memurunun, oradan ayrılmasının uygun olup olmayacağını bilmezmişçesine oyalandığını gördü. Yanına gidip üstünkörü bir sohbet açtı.

"Patronunuzun vefatı, sizin için çok zor oldu, değil mi? Eminim ki çok yıpranmışsınızdır."

"A, çok teşekkür ederim. Nezaketinize müteşekkirim." Karşısındaki adam belki de Kenzo'yu dedektif sandığından gergin görünüyordu ama yine de nazik bir tavırla yanıtladı. "Gerçekten de patron intihar etmiş olabilir mi? Yoksa cinayet mi? Yoksa o kadını öldüren aynı katil mi öldürdü onu da?"

"Henüz kesinleşmiş bir şey yok," dedikten sonra Dedektif İşikava'nın sözlerini tekrar ederek lafa girdi Kenzo.

Bunu dinleyen memurun "Ardiyedeki toz mu?" dercesine biz yüz ifadesi vardı.

"Onun zaten öyle olması normal. Şu son zamanlara kadar bu ardiyeyi biz kullanıyorduk."

"Ne diyorsunuz?"

"Galvanize sac levhalardır, çivi kutularıdır, çimento torbalarıdır... Bu tür inşaat malzemelerini bir süre buraya koymuştuk.

Sonunda geçenlerde başka bir yere taşıdık. Bu yüzden de yerde toz olmaması gayet normal."

"Ne diyorsunuz!"

Kenzo, kafasına bir darbe almış gibi hissediyordu. Cinayet soruşturması denen şeyin polisiye romanların aksine dümdüz ilerleyen bir şey olmadığını düşünüp gökyüzüne baktı ve iç çekti.

O gün köşkün içi, dışı ve çevresindeki araştırma gün boyu devam etti. Ancak "İşte bul" dedirten doğrudan bir ipucu bulunamadı.

Takezo'nun cesedi derhal üniversiteye götürüldü ve adli tıp laboratuvarında incelendi. Fakat bunun sonuçları da ölüm zamanının yaklaşık olarak ayın yirmi yedisi ila yirmi sekizi olduğu, kafatasından çıkarılan kurşunun tabancayla bire bir eşleştiği, ölüm sebebinin kafasına isabet eden mermiden başka bir şey olarak tespit edilmediği şeklindeki zaten bildikleri gerçeklerin teyit edilmesinden ibaret kaldı.

Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nde de intihar görüşü ve cinayet görüşü arasında keskin bir ayrılık olmuştu. Hatta Takezo'nun Kinue'yi öldürdükten sonra bir yerlere kaçmaya çalıştığı, bir süre köşkte saklandığı, sonrasında da vicdan azabına dayanamayıp yanında getirdiği silahla intihar ettiğine dair bir görüş bile çıkmıştı.

Başkomiser Matsuşita ise içten içe büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Katil olsun ya da olmasın, Takezo Mogami'nin ortaya çıkmasıyla cinayetin sırrının mutlaka çözüleceğine inandığından, kendini güvendiği dağlara kar yağmış gibi hissediyordu.

Ertesi gün Avukat Sayama, vasiyetnamenin açılmasını kabul etti. Onun içeriğinde de kayda değer yeni bir keşif yoktu. Mirasının yarısını erkek kardeşi Hisaşi'ye, üçte birini Kinue'ye bırakıyordu. Eğer Kinue'yle çocukları olmadan bu ikisinden biri ölürse de onun payının hayatta kalana geçmesi şartı vardı. Geriye kalan altıda birlik bölümü ise Dr. Hayakava'ya araştırma fonu olarak verilecekti.

İşte böylece Hisaşi Mogami göz açıp kapayıncaya kadar büyük bir servetin sahibi oldu. Eğer suç, sadece sebep ile karara bağlanan

bir mesele olsaydı Hisaşi'nin suçlu görülmesi kaçınılmaz olurdu. Fakat çok sağlam tanıkları vardı. Başkomiser Matsuşita'nın da onun suçsuzluğunu kabul edip şüpheliler listesinden silmek dışında çaresi kalmamıştı.

Şimdi bir diğer kişi –Takezo Mogami– de ölmüştü. Yüzü kara olsun ak olsun, onu artık diğer tarafta sorgulaması mümkün değildi. Şüpheli diye düşünürse Yoşio İnazava'dan da Dr. Hayakava'dan da şüphelenmek için yeterli sebebi vardı. Ancak doğrudan bir delil bulunmadığından, kişisel kuşkularla bu iki kişiyi "şüpheli" olarak savcıya sevk etmeye de vicdanı izin vermiyordu. Birkaç gün süren tereddütten sonra başkomiser nihayet ikisinin de serbest bırakılma emrini yazıp mührünü bastı.

Kitabına uyularak yürütülen soruşturma, sonunda çıkmaza girdi. Davanın düğümünde iç içe geçmiş olan altı ipten dördü bu şekilde yarı yolda kesilmişti. Geriye kalan ikisinden ne Ryokiçi Usui'ye ne de gizemli kadının gerçek kimliğine ilişkin bir tek ipucu bulunabilmişti.

Başkomiser kendi kendine, "Bari Usui'yi yakalayabilseydik," diye tekrarlayıp duruyordu. "Ryokiçi Usui nerede? Bu adam şimdi nerelerde?!"

Henüz vakayı çözme çabasından vazgeçmemişti. Cinayetin faili meçhul olarak sonuçlanacağını aklına bile getirmiyordu.

"Ryokiçi Usui... Bu adamı yakalayabilirim. Kesinlikle yakalayacağım! Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nün tüm imkânlarını seferber ederek, adı ve yüzü bilinen eski bir mahkûmu yakalamak hiç de zor olmaz."

Başkomiserin bu kendine güveni, ironik bir karşılık bulacaktı. Gerçekten de Ryokiçi Usui'nin yakalanacağı gün hiç de uzakta değildi. Fakat Usui'nin yakalanması da cinayeti çabucak bir çözüme kavuşturmak bir yana, karışıklığı daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

O şeytan arkalarından gülüyordu. Takezo'nun cinayetini böyle intihar gibi gösterip birinci ve ikinci cinayetin tutarlılığını koruyan bu mükemmel planı zaferle taçlandırdığına inanıyordu.

Ancak kader, dövme cinayetlerinin üçüncü perdesi için sahneye yeni bir karakter çıkardı. Bu beklenmedik yeni karakterin ortaya çıkışı, davayı soruşturma makamlarının ve muhtemelen katilin hayal gücünün bile ötesindeki üçüncü bir trajediye ve korkunç bir finale taşıyacaktı.

BÖLÜM 12

Jiraiya'nın Dönüşü

"Deniz fenerinin dibi karanlık olur," diye bir atasözü vardır ya, tam öyle işte, en yakınındaki görmek, en zorudur. Sonradan düşününce, ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar hiçbir ışık tutamadıkları dövme cinayetinin sırrını çözecek anahtarın Başkomiser Matsuşita'nın mahallesinde gizli olması, gerçekten de ironik bir olguydu.

Matsuşita'nın evinin iki üç bina ötesinde kıdemli itfaiyeci olarak çalışan biri yaşıyordu. Henüz kırkına bile gelmemiş bu adamın sırtında, Tokyo'nun tehlikeli işlerde çalışan ustalarının geleneğine uygun olarak muhteşem bir *Benten Kozo*• dövmesi vardı. Adı Katsuo Goto olsa da mahallede Hori-katsu olarak bilinirdi. Doğma büyüme Edolu denen tiplerdendi.

İlk iki cinayetten iki ay kadar sonra bir pazar sabahı Kenzo mahallede yürüyüş yaparken ansızın bu itfaiyeciyle karşılaştı.

"Oo, Katsu Bey! Günaydın," dedi Kenzo.

"Günaydınlar *efendim*!" diye eğilip selam verdi adam. Başını kaldırınca her zamankinden farklı olarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Matsuşita Bey, şu Kitazava'daki parçalama olayındaki suçlu hâlâ bulunamadı mı?"

"Henüz değil."

• Ünlü bir Kabuki oyununun baş karakteri; "şerefli hırsız"lardan oluşan beş kişilik bir çetenin genç üyesi. (*ç.n.*)

"Ağabeyinizin işi cidden çok zor. Kolay gele... Ya birini öldürdükten sonra sadece gövdesini kesip almak da... Yani ne bileyim, pek sakat işl"

"Katsuo Bey, sen de dikkat et hal Bir kızı çok üzer, ağlatırsan çok geçmeden seni de parça pinçik edip gövdeni alır götürürler yanil"

"Yok artıkl Ben öyle çapkınlıkla işi olan bir adam değilim, *efenim*. Öyle bir şeyden endişem yok ama yani diyorum, sahiden ne amaçla dövmeyi alıp da gittiler öyle..."

"Çapkınlık şakaları bir yana, senden bir ricam olacak."

"Nedir *efenim*? Bendeniz has bir Edo çocuğuyuml Dileyin, cenaze tahtırevanı bile taşırım."

"Öyle abartılı bir şey değil. İşin aslı ağabeyimi böyle sıkıntıda görmeye dayanamıyorum. Bu vakada ona yardım etmeye başladım ama konuya dair hiçbir fikrim olmayınca ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yüzden de şu ara sana bir gelip faydalı olabilecek bir şeyler öğrenir miyim, diyordum. Bana dövmeler hakkında işime yarayabilecek bir şeyler anlatabilir misin?"

"Dileğiniz başım üstüne, *efenim*. İşinize yarar mı, yaramaz mı bilmem ama dilim döndüğünce anlatırım elbette. İçeri girsenize..."

Adamın teklifini can simidi bulmuşçasına sevinçle kabul eden Kenzo, Hori-katsu'nun evine adım attı. Girişi süsleyen büyük bir yangın sancağı* vardı. Şık bir yapıya sahip ufacık evin içinde orantısız denebilecek büyüklükte bir Şinto sunağı olması da adamın mesleğine ilişkin şeyler anlatmasına masalsı bir hava katıyordu.

Kenzo, ince uzun mangalın iki yanına oturduklarında, "Senin *Benten Kozo* dövmeni hamamda hep görüyorum, Katsu Bey. O yüzden şu anda görmek için soyunmanı isteyecek değilim. Sahi o dövmeyi ne zaman yaptırdın?" diye hiçbir tereddüt göstermeksizin lafa dalıverdi.

"Bir düşüneyim... Kanda'daki ikinci nesil Hori-uno'ya bu dövmeyi yaptıralı herhalde bir on beş-on altı yıl oluyor."

---

* *Matoi*. Edo Dönemi'nde her bir itfaiyeci grubunun kendi simgelerini içeren ve yangının yerini halka ve itfaiyecilere haber vermek için yangın civarındaki bir binanın tepesine diktikleri bir tür bayrak. (*ç.n.*)

"Ustanın adı yazmıyor gibi ama?"

"Ne yazık ki tam bitirmeden hemen önce param bitti. Bu işlerde bir kere ara verdiniz mi iğnenin tadını unutursunuz, bir daha da yapılmaz."

"Çok acıdığından dayanamadın yani?"

"O da yok değil, doğru. Canlı bir bedene iğneler batırıp siyah ve narçiçeği renkli mürekkepler zerk ediyorlar ne de olsa. Bu yapılırken yarı zamanda hasta olursunuz. Bir de şu var ki o dönemde gençtim, elime para geçince acı verici bir şey yapmak yerine kadınlara harcamak daha iyi diye düşünmüştüm. Hoş, bu noktaya kadar getirdikten sonra basit bir imzaya dayanamayacak değildim. Yine de o sıralarda bu işlerdeki polis kontrolleri çok sıkıydı, başıma bela açılsın istemedim..."

Hori-katsu kayıtsızca güldü. Bunu fırsat bilen Kenzo, yavaştan konuyu istediği yöne çevirmeye girişti:

"Sen o Hori-uno Usta'nın oraya gelip giderken Honjo'daki Hori-yasu adlı dövme ustasını hiç duydun mu, Katsu Bey?"

"Düşüneyim bir... Malum uzun zaman önceydi, pek hatırlamıyorum. Siz doktorlara anlaşılmaz gelebilir ama bu tür dövme sanatçılarının arasında bir rekabet vardır. Ben Uno Usta'nın oraya gidip de Hori-yasu'nun işlerini övsem keyfini kaçıracağı ortada, değil mi? Her neyse benim bir tanıdığım Yasu Usta'ya dövme yaptırdığını söylemişti. Kesinlikle şöhreti olan biriydi. Renk tonlamaları, tarif edilemez nitelikteydi... Hori-yasu Usta'ya bir şey mi oldu ki?"

"Gazetelerde çıkmamış olabilir ama aslında öldürülen kişi, Hori-yasu'nun kızıydı. Sırtındaki dövmeyi de babası yapmıştı."

"Aa, demek öyle! Şimdi anlıyorum... Bunu bilmiyordum."

"Hori-yasu'nun üç çocuğu vardı. Büyük olan oğlu Tsunetaro'ya Jiraiya dövmesi yapmıştı. Bu çocuk kendisi de dövme sanatçısı oldu ama sonra güney cephesine gitti ve ortadan kayboldu. Hori-yasu'nun bir de Kinue ve Tamae adında ikiz kızları vardı. Birine Oroçimaru, birine de Tsunade-hime dövmeleri yapmıştı."

Hori-katsu'nun yüzünde ansızın garip şekilde şüpheci bir ifade belirdi.

"Bir dakika durun lütfen. Jiraiya, Oroçimaru ve Tsunade-hime deyince üçlü döngü çıkar o zaman. Burada tuhaf bir şey var. Hey, Okane, Okane, gel!"

Karısı Okane, ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. Yirmi sekiz-yirmi dokuz yaşlarında, gece hayatında çalışmışlığı var gibi görünen, yuvarlak hatlı, beyaz tenli, güzel bir kadındı.

"Matsuşita Bey, hoş geldiniz. Henüz çayımız demlenmiş değil, kusura bakmayın."

"Çayı boş ver şimdi," diye bağırıp sertçe ona çıkıştı Hori-katsu. "Hani senin Şibuya'da gittiğin dövmeci... Adı neydi onun?"

Okane, doğal olarak utanmış görünüyordu.

"Ne bu şimdi, kocacığım? Damdan düşercesine... Hem de Matsuşita Bey'in önünde böyle şeyler söylemen..."

"Bana artistlik yapma zamanı değil. Hani şu Kitazava'da cesedin parçalandığı cinayet var ya, sen de biliyorsundur. Matsuşita Bey'in ağabeyi onu çözemiyormuş ve başı sıkıya gelmiş. Kenzo Bey de ağabeyine yardım edecek bir yol arıyormuş, o yüzden teşrif etti. Şimdi o adamın dövmesinin desenine bağlı olarak da işin rengi değişecek."

"Öyle mi?" deyip iki adamın suratlarına bakan Okane onların yanına yere oturuverdi. "Yanlış hatırlamıyorsam adının Tsune olduğunu söyledi. Bir ay kadar önce güney cephesinden terhis edilmiş ve memlekete dönmüş. Sırtında Jiraiya dövmesi var, eminim."

Kenzo bu sözleri duyduğunda neredeyse sevinçle yerinden zıplayacaktı. Hori-yasu'nun güney cephesindeyken ortadan kaybolduğu haberi gelen oğlu Tsunetaro, Tokyo'ya sağ salim dönmüş olabilir miydi?

Elbette sadece bunlar, bahsedilenin o kişi olduğunu kesin bir dille söylemeye yetmeyebilirdi. Fakat isimlerin örtüşmesi, dövme figürlerinin örtüşmesi, ikisinin de nadir bir meslek olan dövme sanatçısı olması, güney cephesinden yurda dönmesi gerçeği gibi hususlar, basit bir tesadüf olamayacak kadar birbiriyle uyuşuyordu.

"Bu dövmecinin yeri nerede? Lütfen bizi tanıştırın. O zaman belki bazı ipuçları elde edebiliriz!" diye büyük bir heyecanla haykırdı Kenzo.

Hori-katsu ise bir yandan zora düşmüş gibi karısıyla bakışırken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:

"Öyle de... Her ne kadar iş iştir diye gelenleri kabul etse de doğrudan lafa girerseniz sizi muhatap bile almaz bence."

"İyi de öldürülen, kız kardeşi!"

"Orası öyle tabii ama ne olursa olsun bu tipler, polisi günahı kadar sevmez. Şuna ne dersiniz: Bu adamdan ağabeyinize bahsetmeyip gizlice kendiniz gitseniz?"

Nihayetinde dövme yasağı hâlâ yürürlükteydi. Kenzo, bunun gün yüzüne çıkmayan karanlık bir iş olduğunu düşününce, ağabeyine haber vermekten imtina edebilirdi. Ayrıca bir kerelik de olsa tenine değdiği Kinue için de vakayı mümkünse kendi başına çözebileceğini kanıtlamayı arzuluyordu.

"Peki madem, öyle yapalım. Ağabeyime söylemeden, tek başıma gideceğim. Yalnız adresi bilmem lazım," diye kesin bir tavırla cevapladı Kenzo.

"Ağabeyinize söylemeyeceğinize söz verirseniz, sizi oraya götürürüm," dedi Okane huzursuzca kıpırdanarak.

Anlaşmışlardı.

"Sizin de dövmeniz var mı Okane Hanım?"

"Kadının iyisi kocasının yolundan gider derler ya hani... Ben istemediğimi söyledim ama o yaptır diye tutturunca da..." diyen Okane mahcup gülümsedi.

"Anlaşılan o adam bir ay kadar önce güney cephesinden dönmüş. Evi hava saldırılarında yanmış, akrabalarından da kimseyi bulamayınca güney cephesinde beraber savaştığı bir silah arkadaşının yanına sığınmış ve dövme yapmaya başlamış işte. Zaten yeteneği çok bariz olunca dövme yaptırmak isteyen müşterileri çok. Hemencecik tutuldu diyorlar. Ben de onun elinden çıkan dövmeleri görünce hayran kaldım. Karım da yaptırmak istediğini söyleyince ona götürüp rica ettim."

Kenzo, oturduğu yerde ellerini secde eder gibi iki yana koyup alnı neredeyse zemindeki hasıra değecek kadar başını eğerek yalvarırcasına konuştu:

"Yani belki de yanılıyorumdur ama diğer koşullar fazlasıyla tutuyor. Her halükârda beni oraya götürür müsünüz? Çok rica ediyorum."

Ricası kabul edildi ve derhal Okane ile ikisinin Şibuya'daki dövmeciye gitmelerine karar verildi.

Şibuya İstasyonu'nda Devlet Demiryolları treninden inip belediyenin tramvay hattı boyunca Aoyama'ya doğru çıktılar. Sonra sola döndüklerinde yangın enkazlarının orada derme çatma dikilmiş barakaların sıralandığını gördüler. Aralarında yan yana beş altı tane lokanta vardı. Tabelasında "*Botan*"* yazılı lokantanın önüne kadar ilerlediler. Okane orada durup Kenzo'nun kulağına fısıldadı:

"Buranın arkasında. Biraz bekleyin, olur mu? Ben durumu bir kolaçan edip geleyim."

Okane dükkâna girdi ve iki üç dakika sonra çıkıp Kenzo'nun yanına geldi.

"Tamam, sorun yok. Şu anda bir kişinin dövmesini yapıyor, içeri girip orada bekleyelim."

Kenzo, yüreği şiddetli bir beklenti ve merakla çarparak, lokantanın *noren*† perdesinden geçti. Salaş masa ve sandalyelerin bulunduğu lokantadan dolanıp binanın iç tarafına doğru gittiler. Biri altı hasırlık, biri de dört buçuk hasırlık yan yana iki oda vardı, öte taraflarında ise kapısı kapalı ufak bir oda görünüyordu.

Oranın sahibi gibi görünen esmer bir kadın, nazikçe ama Kenzo'yu yan gözle süzerek, "İçeri girmeyin," dedi.

Kenzo, altı hasırlık odada tanışmaya gitmiş damat adayı misali gayet usturuplu bir şekilde oturuyordu. Sürgü kapının arkasından iğne çıtırtıları ve derin nefes sesleri geliyordu.

"Şu anda bir kadına dövme yapıyor. İçeri bir göz atalım mı?" diye fısıldadı Okane, Kenzo'nun kulağına.

"Kadın rahatsız olmaz mı?"

---

* (Jp.) Şakayık. (*ç.n.*)

† Geleneksel olarak güneş, rüzgâr ve tozdan korumak amaçlı olarak dükkân ve lokantaların girişine asılan, üzerinde dükkânın adı veya amblemi bulunan ve dükkânın açık olduğunu gösteren perde. (*ç.n.*)

"Aldırmaz. İyi tanıdığım biri. Bir aile dostumuzun karısı," diyerek güldü Okane ve kapının ardına doğru seslendi. "Tsune Bey, merhabalar! İçeriye bir bakabilir miyiz?"

"Okane Hanım, siz misiniz? Az kaldı burası. Bir sigara tüttürüp bekleyin lütfen," diyen bir erkek sesi geldi içeriden. Odanın sürgü kapısı açıldığı anda Kenzo uzanıp baktı. İçeride tıpkı tahmin ettiği üzere nefes kesici derecede garip bir manzara vardı.

Odanın her tarafı siyah renkte yağlı kâğıtla kaplıydı. Yerde birkaç minder dikey olarak dizilmişti. Yirmi beş-yirmi altı yaşlarında genç bir kadın yüzükoyun uzanmıştı. Bir denizkızı gibiydi. Tıpkı balık pullarını andıran mavimsi siyah bir tonda muhteşem bir desen, kollarından sırtına kadar neredeyse tamamen bitmişti. Ana figürlerin konturlarının çoğu vardı ama tonlama aşamasına yeni geçilmişti herhalde.

Desen, "Yoşino Dağı'na Yolculuk"* sahnesinin enfes bir resmiydi. Kadının memelerinin iki yanından kalçasına kadar kiraz çiçekleri serpiştirilmişti. Sağ omzunda bu sahnenin ana karakteri olan, *hatsune* davulu denen bir tür el davulu tutan Şizuka Gozen, sol omzundaysa Tadanobu adlı tilki keskin hatlarla tasvir edilmişti. Bunun da tıpkı Kinue'nin dövmesi gibi sıradışı bir sanat eseri olduğuna şüphe yoktu.

Bugünkü dövme çalışması, sağ kalçadaydı. Kadın bir el havlusunu ağzına sıkıştırmış ve büyük bir yastığı iki eliyle sıkıca kavramıştı. Kasıklarının altına kalçasını yukarı kaldıracak şekilde küçük bir yastık konmuştu. Âdeta uyurmuş gibi gözleri kapalıydı ve ikisinin odaya girdiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. Dövmecinin yüzü, arkası onlara dönük olduğundan pek görünmüyorsa da Kenzo, ellerinin narin hareketlerini durduğu yerden bile seyrediyordu. Sol başparmağı ve işaretparmağıyla deriyi geriyor; sol ortaparmağı, işaretparmağı ve yüzükparmağıyla fırçayı tutuyor, sol başparmağının ucunu kaldıraç gibi kullanarak sağ elinde tuttuğu

---

* "Yoshitsune Senbon Zakura" (Yoşitsune'nin Bin Kiraz Ağacı) adlı klasik Kabuki tiyatro oyunundaki dramatik bir sahnenin adı. (*ç.n.*)

iğne demetini yukarı aşağı hareket ettiriyor, deriye saplıyor, ritmik bir ses çıkararak yukarı çekiyordu.

Her defasında kadının ağzından işkence görürcesine şiddetli bir inleme dökülüyor, tüm vücudu dalga dalga kıvranıyordu. Alnından ve koltukaltlarından ter boşanıyor, ara ara hafif bir iniltiyle birlikte göğüslerini mindere sürtüyor, iki üç dakika boyunca ağır ağır öne doğru hareket ediyordu.

Dövme iğnesi, bir bambu çubuğa bağlanmış, incecik yirmi ila otuz ipek işleme iğnesinden oluşuyordu. Dövmeci, ara ara iğnenin ucuna mürekkep alıp hiç durmaksızın dövme yapmaya devam ediyorsa da aynı yere asla ikinci kez dönmüyordu. Üstelik hiç ara vermeden ve düzeni bozmadan böyle bir tonlama dövmesi yapmanın büyük beceri ve uzmanlık gerektirdiğini, bu konularda acemi olan Kenzo bile anlıyordu. Bazen mürekkep fazla geliyor ve beyaz tenden aşağı akıyordu. Dövmeci her seferinde yanında duran bir bezle mürekkebi siliyor ve ardından tekrar iğnesiyle çalışmaya devam ediyordu. Maviye çalan siyah renkli alan gitgide arttı. Aynı zamanda çevresindeki et kızarıp şişmeye başladı. Diğer yerlerde önceki dövmenin ardından kalan izler ince bir kabuk halini almıştı bile. Dört beş gün içinde bunlar da tıpkı *sakura kâğıdı* gibi incecik bir kabuk halinde soyulacak, dört beş kere soyulduktan sonra da pigmentler nihayet yerleşmiş olacaktı. Konturlardaki dövme izi âdeta kamçı yarığı gibi görünüyordu. Tonlama yapılmış kısımlar ise tamamen şişmişti. Kenzo, mesleği icabı, o dövme izlerinin ateşe sebep olacağını kolayca tahmin edebiliyordu.

Kenzo, neredeyse yarım saat boyunca nefes bile almadan seyretti. Kinue de vaktiyle böyle acıyla kıvranmış olmalıydı. Çabasının boşuna, sabrının boşuna olduğunu bile bile böylesi bir ıstıraba katlanan kadının bedeni ona çok görkemli görünüyordu. Dövme yapılması bittikten sonra kadın tıpkı ölmüş gibi hiç hareket etmedi bile. Dövmeci kaynar suya batırdığı havluyu dövme hattının üstüne koyunca kadından ilk defa bir çığlık yükseldi ve güzel vücudu kıpırdandı.

"Hadi bakalım, bugünlük bu kadar."

"Peki."

Kadın ilk defa o sırada başını kaldırdı. Kenzo'nun orada olduğunu fark edince mahcup olmuş gibi mırıldandı:

"Okane, çok fenasın."

Dövmenin genişliği on santimetrekare kadardı. Üzerine ince bir yağ tabakası da sürdükten sonra dövmecinin işi nihayet sona ermişti.

Kadın sonunda ayağa kalktı, Kenzo ve Okane'ye doğru hafifçe başını eğip selam verdi ve arkasını dönüp kimonosunu giymeye başladı. Tarifi imkânsız bir acı çektiği yüz ifadesinden kolayca hissediliyordu. Dövmeci bir el havlusuyla alnındaki teri silip, "Beklettim, kusura bakmayın," diyerek başını onlara çevirdi. Kenzo'yu görünce kuşkucu bir tavır takındı. Öte yandan Kenzo umursamadı. Savaşın ve hapis hayatının zorluklarından çökmüş ve bakımsız sakalıyla yaşlanmış görünse de yüzünde kesinlikle Kinue'ninkinden izler vardı. Bu adamın, fotoğraftaki o Jiraiya dövmeli adam, Tsunetaro Nomura olduğuna şüphe yoktu.

Kenzo güçlükle yutkundu.

"Bu beyin adı Matsuşita. Benimkine çok emeği, desteği vardır. Dövme yapılmasını görmek istediğini söyleyince ben de yanımda getirdim," diye kısaca tanıştırdı Okane.

"A, demek öyle? Genç insanlar için zehirdir bu, bilin de..." diye yanıtladı Tsunetaro dobraca.

"Ben Kenzo Matsuşita. Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Laboratuvarı'nda çalışıyorum. Akademik açıdan bir kaynak bilgim olsun diye dövme yapılmasını görmek istedim."

"Çok merak sarmayın da... Bu meret, uyuşturucu gibidir. İnsan ne kadar eğitimli olursa olsun buna bir kaptırdı mı sonunda kendi kendini mahveder," dedi karşısındaki adam, kendi kendiyle alay edercesine.

"Yüzünüz bana tanıdık geliyor. Eskiden Honjo'da oturan Hori-yasu Bey'in oğlu değil misiniz siz?" diye yoklamaya başladı Kenzo.

"Evet öyle. Ben Hori-yasu'nun oğluyum. Bir şey mi vardı?"

"Kinue adlı kız kardeşiniz vardı, değil mi?"

"Kinue'yi tanıyor musunuz? Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hım, yani henüz bilmiyorsunuz... Kinue Hanım öldürüldü. İki ay kadar önce Şimokitazava'da."

Tsunetaro şoka girmiş gibiydi. Mürekkep yapmak için sürtmekte olduğu mürekkep taşını düşürdü ve korku dolu bakışlarını Kenzo'ya doğru kaldırdı.

"Öldürüldü mü? Kinue... Ciddi misiniz?"

"Böyle şeyin şakası da yalanı da olmaz."

"Demek öyle... Ben döneli daha bir ay oldu... Gazete falan da okumadım... Bunu hiç duymadım. Kız kardeşlerimi epeydir arıyorum ama bir türlü bulamadım. Siz bu konuyu biliyorsanız lütfen anlatın."

Kenzo olup bitenleri kısaca anlattı. Sadece Serpent barında o gece olanları hünerle gizledi. O anlatmaya devam ederken Tsunetaro'nun yüzünde beliren garip bir şüphe ve tarif edilemez bir korku ifadesi gitgide keskinleşti.

"Kinue'nin size verdiği o fotoğraflar, hâlâ sizde mi?" dedi Tsunetaro boğuklaşmış sesiyle.

"Evet, bende."

"Onları bana gösterebilir misiniz?"

Kenzo çantasından Batı tarzı zarf içine konmuş fotoğrafları çıkardı ve Tsunetaro'ya uzattı. Pürdikkat onlara bakan Tsunetaro'nun yüzü trajik bir ciddiyet ve şiddetli bir korkuyla allak bullak oldu.

"Jiraiya ve kardeşleri... Dövmeli kardeşler..." diye kendi kendine mırıldandı Tsunetaro ve kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırdı. "Matsuşita Bey, bu korkunç bir vakaydı, değil mi?"

"Evet. Bu cinayette ben de dehşete kapıldım."

"Ama size dehşet salan ve bana dehşet salan şey hayli farklı. Bu cinayet öyle basit bir vaka değil. Sizler sadece yüzeydeki gerçeğe bakıyorsunuz. Kandırılıyorsunuz. Bu yüzden de aldatılıyorsunuz!"

"Katil tarafından mı?"

"Aynen öyle. Bu vakanın arka planının pek çok gizi var. Şu an sadece ortaya çıkmış olanları araştırırsanız hiçbir sonuca varamazsınız."

"Bu ne demek oluyor?"

"Mesele, biz kardeşlerin dövme desenleri... Yok, böyle olmaz. Bu düşünce yüreğimi ağzıma getiriyor... Yine de sizi temin ederim, Takezo Mogami intihar etmedi. Kardeşimi öldüren katilin elleriyle öldürüldüğüne şüphem yok."

"Eğer bildiğiniz bir şey varsa... Nasıl desem... Bana bu konuda açılmanızı rica edebilir miyim acaba? Bunu basit bir merak ya da ikbal arzusundan söylemiyorum. Ağabeyim Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nde başkomiser. Endişelendiğiniz üzere işinize taş koymalarına asla izin vermem, sorumluluğu ben alacağım. Sizin hiçbir şey yapmanıza gerek olmadan kardeşinizin intikamının alınması iyi olmaz mı? Kinue Hanım ancak bu şekilde huzura kavuşacaktır."

"Söylediklerinizi anlıyorum. Fakat fikrimin doğru olup olmadığını teyit etmem gerek. Şöyle yapsak... Şimdilik benimle görüştüğünüzü ağabeyinizden gizleyebilir misiniz?"

"Benim için sakıncası yok, olabilir. Ancak karşınızda acımasız bir katil var! Hele de onun sırrını çözdüğünüzü varsayarsak elinden geleni ardına koymayacaktır, ne yapacağını bilemeyiz. Tek başına olmanız tehlikeli olur. Bari yanınızda gelmeme izin verin. Elimden gelen her şekilde yardım ederim."

"Çok düşüncelisiniz, minnettarım ama şimdilik bu işi bana bırakın lütfen. Öte yandan fikrimin doğru olduğunu öğrendiğim anda derhal size haber vereceğim."

"Ama... emin misiniz?"

"Eminim."

Adam bu kadar kesin bir dille konuşunca Kenzo daha ileri gidemedi. Tsunetaro da bundan sonra tek kelime etmeden suskun bir halde mürekkep taşını sürtmeye geri döndü.

Okane soyunup kadının yerini aldı. Kollarının tamamında tonlama yapılmış bulutlar vardı. Onların arasındaki uçuşa geçen bir ejderha ve inişe geçen bir ejderha işlemeleri çok yakında tamamlanacak gibi görünüyordu. Tsunetaro, sırtüstü yatan Okane'nin üstüne eğildi, elinde iğnesi vardı.

Önceki kadının da henüz oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Kimonosunu giymiş, bir sigara tüttürerek Okane'yi seyrediyordu. Yapacağı bir şey kalmayan Kenzo, çekine çekine kadınla konuşmaya başladı.

"Ben bir hekim olsam da bu işleri hiç bilmiyorum. Küçük dövmeler bir yana ama söz konusu böylesine tüm vücudu kaplayan bir dövme oldu mu çok acı veriyordur herhalde."

"Hem de nasıl... Bazen yerimden zıplayasım geliyor. Bembeyaz tenime ilk defa dövme yaptırdığımda asla devam etmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama devam ettim ve şimdilerde acıya da alıştım artık. Yerine göre de değişiyor tabii ama hani dişçide dişlerinizi törpületirsiniz ya, o hissin birkaç katı acıtıyor işte."

"Böyle bir dövmenin tamamlanması epey vakit alıyordur?"

"Öyle tabii. Savaş sırasında ana hat dövmelerinin yarısını yaptırıp bıraktım. Çok ayıplayıp alay ettiler, o yüzden de yakın zamanda yeniden başladım. Baştan beri hiç ara vermeden devam etmiş olsaydım yaklaşık üç ayda biterdi."

"Hım, demek öyle... Kimono falan da değil, desen seçmek kimbilir nasıl zordur! Bıkınca değiştirme imkânı yok, hem kendiniz de göremiyorsunuz..."

"Doğru. O yüzden dövmenin esas olayı, yetenekli bir dövme sanatçısına yaptırmak. Ne dersiniz? Siz de bir dövme yaptırmaz mısınız?"

"Asla!"

"Hah hah! Şaka yaptım canım... Ama kötü bir huyum var işte. Hamamda vücudu hoş olan bir kadın görünce 'Tüm bedeninde dövme olsa ne güzel olurdu bu kadın,' gibi lüzumsuz düşüncelere kapılıyorum."

Böyle dövmeleri olduğuna göre gece hayatında çalıştığı kesindi, yine de Kenzo kadının gevelemeden, dobra dobra konuşmasından etkilenmişti.

"Yine de tuvale ya da kâğıda resim yapmak gibi değil bu. Aynı figürün dövmesi yapılsa da kişi şişmansa-zayıfsa, ince

uzunsa-tıknazsa, çeşit çeşit sonuçlar çıkar ki bu da işin zorluğu. Ayrıca bir hata yapıldı mı baştan başlamak gibi bir durum da yok."

"Yani işte o da dövme sanatçısının hünerini sergilediği nokta. Bu eskiz defterine bakıp deseni belirliyor ve onu vücuda çizip bakıyor. Uygun olduğunu düşünüyorsa da mürekkeple çalışmaya başlıyor."

Kadın önünde duran eskiz defterini eline alıp karıştırmaya başladı. Japon kâğıdının geleneksel yöntemle dikilip ciltlendiği büyük boy bir defterdi. İçine *nişiki-e* resimlerine benzeyen çok sayıda desen çizilmişti. Resim olarak bakınca o kadar da harika çalışmalar değildi. İlk bakışta beceriksizce yapılmış gibi görünen bu resimlerin bir insanın tenine nakşedildiğinde hayat dolarak canlanması, Kenzo'yu hayrete düşürüyordu.

"Yalnız siz de o kadar güzel bir dövme yaptırmasanız daha iyi olur belki. Talihiniz yaver gitmezse öldürüp parçalayabilirler."

"Sahiden de öyle," diyen kadın ölçülü davranma kaygısı olmadığını gösterircesine beyaz dişlerini sergileyerek tatlı tatlı gülümsedi.

Çok geçmeden Okane'ye yapılan dövme de bitti.

"Matsuşita Bey, beklediğiniz için çok teşekkür ederim."

Okane'nin öyle çok acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesi yoktu. Beline kadar indirdiği kimonosunu giydi.

Kenzo oradan ayrılmakta nedense isteksizdi. Tsunetaro'ya tekrar tekrar gereksiz maceralara atılmamasını, tehlikeli hareketlerden kaçınmasını söyleyip Okane'yle birlikte binadan çıktı. Tam Şibuya İstasyonu'nda ayrılırlarken Okane, Kenzo'ya bir kez daha hatırlattı:

"Matsuşita Bey, Tsune Bey katile dair bir fikri olduğunu söylüyor... İşinize yararsa ne âlâ, yalnız o adamın işi de malum yani... Lütfen dediği gibi yapın ve bu durumu ağabeyinizden sonuna kadar gizleyin. Polisin haberi olursa ona çok yazık olur."

"Merak etmeyin. Erkek erkeğe söz verdim. Onun izni olmadığı müddetçe ağabeyime tek kelime etmeyeceğim," diye cevap verdi Kenzo, ağabeyini de gururlandırmayı umarak.

Şizuka Gozen dövmesi yaptıran kadın, Kenzo ile Okane'den hemen sonra *geta*larını* ayağına geçirip dükkândan çıktı. Şibu-

* Japonya'da geleneksel olarak kullanılan, altında dişi bulunan, parmak arası ahşap sandalet. (*ç.n.*)

ya İstasyonu'nun oradan sola döndü, tramvay yolu boyunca bir süre yürüdü. Polis karakolunun yanındaki dar sokağa girip yangın atlatmış eski bir dükkâna benzeyen bir evin kafesli kapısını açtı. Merdivenden paldır küldür üst kata çıktı.

"Kim o? Okimi, sen misin?"

Alçak ve kalın bir erkek sesiydi.

Kadın, odanın sürgü kapısını açtı. Kırk yaşlarında, yüzünde yara bere olan bir adam yer minderlerini kendine yastık yapmış, hasırın üzerinde yatmaktaydı.

"A, canım, geldin mi? Keşke biraz daha bekleseymişim."

"Nereye gitmiştin?"

"Erkek karşısında soyunuyordum ayol."

"Sahiden mi?"

"Kıskandın mı? Şapşal seni," diyen kadın çekincesizce beyaz dişlerini göstererek güldü. "Dövmecideydim. Sadece doktor ve dövmeci olan erkeklerin beni çıplak görebileceğine dair sözleşmemiş miydik?"

"Hım..."

Aniden ayağa kakan adamın gözlerinde canavarca bir parıltı vardı.

"Bugün neresi? Nerene dövme yaptırdın?"

"Hayatım, sen şimdi bırak onu da," dedi kadın yere bir dizini kaldırarak kaykılıp otururken. "Senin sırtındaki *Kintaro*'yu hangi dövme sanatçısı yapmıştı?"

"Şimdi durup dururken böyle bir şeyi niye soruyorsun ki? Honjo'daki Hori-yasu adlı dövmeciydi."

"Tsune Bey onun oğlu oluyor, değil mi?"

Adam güldü.

"Öyle herhalde. O fark etmeyince ben de şimdiye kadar bir şey demedim. Yüzümdeki bu yara izleriyle öyle değiştim ki tanımaması şaşırtıcı değil. "

"Sen eskiden onun dövmesinin fotoğraflarını çekmiştin, değil mi? Onun ve iki kız kardeşinin fotoğraflarını?"

"Niye?"

"Sen anlatmıştın ya... Evlendiğimizde demiştin hani, teni beyaz kalmış kadınlara karşı bir şey hissetmediğini, benim de yaptırmamı istediğini, önceki sevgilinin Oroçimaru dövmesi olduğunu... E, önceki mesleğin de malum, kesin fotoğraflarını sen çekmişsindir diye düşündüm."

"Tsune Bey'de öyle bir şey mi vardı ki? Eski mevzu bu. Hepsi rüya oldu, çok eskide kalan bir rüya. Bizim işimizde yarın da yoktur dün de. Sadece bugünlük yaşıyoruz. Tıpkı uçuşan otlar gibi, o âna bağlı olduğumuz bir mücadeledeyiz. Geçip gitmiş şeyleri tekrarlamanın bir anlamı yok artık."

"Ama hayatım, geçenlerde Kitazava'da paramparça edilen, o kadınmış. Koynuna girmiş bir kadının böyle bir akıbete uğraması, uykularını kaçırmıyor mu?"

"Onun mizacı öyleydi. Eskiden beri... Kendisi birini öldürse de biri onu öldürse de 'Evet, öyle oldu,' diye kabul edecek yapıda bir kadındı."

Aşağıdan kafesli kapının açılma sesi geldi. Birileri hiç durmadan fısır fısır konuşmaya başladı. Sonunda bir kadın, "Okimi Hanım!" diye seslendi.

"Efendim?"

Okimi, muhtemelen dövme izlerinin acısından, merdivenden zar zor indi, az sonra da yukarı geldi.

"Hayatım, garip biri gelmiş."

"Kimmiş?"

"Heişiro Hayakava diye biri. Dövmeler konusunda araştırma yapıyormuş. Sizin karı-koca enfes dövmeleriniz olduğunu duyup geldim, dedi. Eğer kabul edersen seninle tanışıp bu konuda anlatacaklarını dinlemek istiyormuş."

"Heişiro Hayakava demek... Dövme doktoru... Hım... Hiç görüşesim yok şimdi. 'Kocamın da benim de ağzımız iyi laf yapmaz. Çok ıstırap çekerek dövmelerimizi yaptırdık ve sergilemek gibi bir niyetimiz yok,' deyiver."

"Ama 'Dövmeci kimdi, hangi dövme sanatçısına yaptırdınız?' diye sorup duruyor."

"Ona bunu anlatmanın bir gereği yok. Gönder gitsin! Tuz serp, uğursuzluğu da defolsun..."

Hoyrat bir yaşam sürdüğünden belki, adamın acı bir dili vardı. Tavırlarında da dünyayı yan gözle süzermiş gibi bir hava vardı.

Adamı gönderdikten sonra üst kata çıkan Okimi, camı açıp aşağıya baktı. Sonra başını çevirip, "Hayatım, bu adam tekinsiz biri. Hâlâ orada dikilmiş duruyor," dedi.

Okimi'nin söylediği yalan değildi. Doktor, daracık sokağın girişinde kıpırtısız dikilmiş, o tarafa bakıyordu. Oradan ayrılmak mı istemiyordu yoksa başka bir sebebi mi vardı bilinmez ama bir türlü durduğu yerden ayrılmaya yeltenmiyordu.

BÖLÜM 13

Derisi Yüzülmüş Ceset

Kenzo'nun Hori-tsune'yi Şibuya'da ziyaret etmesinden sonraki on gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Kenzo içinse her biri bin yıl gibi geçen günlerdi. Bazen Tsunetaro'nun onca şey söylediğine göre kendinden çok emin olması gerektiğini düşünüyor ve yüreği umutla doluyordu. Belki de dava yarın çözülecektil Bazense onca fikir bulunsa da Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nün tüm imkânlarını seferber etmesine rağmen cinayeti çözecek bir ipucu bile bulamadığı bu davada bir kişinin bireysel çabasıyla kolayca sonuca ulaşılmasının imkânsızlığına ikna olup umutsuzluğa kapılıyordu. Yüreği bu şiddetli duyguların sarsıntılarına teslim olmuş haldeydi. Sevinç ve üzüntü arasında sürekli gelgitler yaşıyordu.

Onuncu gün "Ya Hori-tsune verdiği sözü unuttuysa" diye bile aklına geldi. O zamandan beri iki üç kez Şibuya'daki *Botan*'a gitmişti ama Tsunetaro hep dışarıdaydı. Herhangi bir haber bırakmış da değildi.

Nihayet onuncu günün akşamı geç saatte ilk defa Hori-tsune'den bir telefon geldi.

"Matsuşita Bey, merhaba. Ben Nomura. Tsunetaro yani. Cinayetin özünü çözdüm."

Tsunetaro'nun sesi, korkutucu denecek derecede heyecanlıydı. Kenzo ilk başta kulaklarına inanamadı, "Ne diyorsunuz?" diye tekrar sordu.

"Kız kardeşimi ve Takezo'yu öldüren katilin kim olduğunu buldum. Tam da tahmin ettiğim gibi çıktı."

"Demek öyle."

Dramatik bir final beklentisinde olduğundan Kenzo'nun eli ayağı buz kesildi. Genç adam, tüm vücudundaki kaslar gücünü kaybetmiş de o halde yere yıkılacakmış gibi görünüyordu.

"Bu çok iyi, gerçekten. Tebrik ederim sizi. Peki katil kimmiş? Olayın içyüzü nasıl olmuş?"

"Bunu şu anda size anlatamam."

"Neden? Aa, tabii, telefonda ayrıntılı konuşulmaz bu. Şu anda neredesiniz? Ben hemen oraya geleyim."

"Olmaz. Gelseniz bile bundan ötesini anlatamam."

"Ama siz..."

"Üç gün bekleyin lütfen. Üç gün daha... Bu üç gün olaysız geçerse o zaman size her şeyi tüm açıklığıyla anlatacağım. Fakat o zamana kadar ne olursa olsun ağzımı açamam."

"Neden ki? Neden üç gün beklememi söylüyorsunuz? Neden şimdi cinayetin içyüzünü anlatmanızı isteyemiyorum?"

"Bir sorun var. Ne olduğunu şu anda söyleyemem ama onca uğraşarak bu noktaya gelmemi, harcadığım çabayı takdir etmenizi istiyorum. Çok rica ederim, sadece üç gün daha bekleyin lütfen."

Tsunetaro'nun sesi artık yalvarır gibi çıkıyordu. Tekrar tekrar ricasının altını çizip telefonu kapadı.

Kenzo elinde sıkıca kavradığı ahizeyle afallamış haldeydi. Adını koyamadığı, belli belirsiz bir endişe yüreğinde kıpırdanmaya başladı... Neden üç gün bekleyeceklerdi? Neden şimdi hemen anlatamıyordu?

Bu soruları defalarca zihninde tekrarladı.

Kinue'nin tavrı da aynı böyleydi aslında. Bir sırrı vardı, kendi ölümünün yaklaştığını hissediyordu. Buna rağmen yeterli güvenlik önlemi alamamış ve o sırrını hiç kimseye açamadan ağır ağır bir trajedinin içine sürüklenmişti. Ve şimdi ağabeyi Tsunetaro da aynı tavrı takınıyordu.

Neden iki kardeş de bu kadar ketumdu acaba? Ölümün gölgesi sürekli üstlerindeyken neden tereddüt ediyorlardı? Niçin kararlılıkla kötülüğün kökünü kazıyıp ölüm korkusundan kurtulmaya çalışmıyorlardı?

Kenzo korkudan titriyordu. Çok endişeliydi ve kafası karışmıştı. Neredeyse ağabeyine her şeyi anlatıp onun hükmüne başvurmaya karar verecekti. "Erkek erkeğe söz verdim" hissi onu durduruyordu sadece.

Bu kadar şey söylediğine göre Tsunetaro'nun kesin bir planı vardı. Ancak kendine aşırı güven duyuyorsa her şeyi üç gün sonra açıklayacağını söylerdi. Kinue'nin durumundan farklı olarak bu defa söz konusu olan bir erkekti. Kendini koruyamayacağını düşünmek için bir sebep yoktu.

Kenzo böyle düşünüyordu. Kendini zorla ikna edip ahizeyi yerine koydu ve odasına döndü.

Ertesi gece geç vakitte Tokyo Emniyet Müdürlüğü Soruşturma Şubesi'nden beklenmedik bir gelişme üzerine sevinç çığlıkları yükseldi. Son kozları olan Ryokiçi Usui sonunda ellerine düşmüştü. Adam, saat on birden sonra Toşima semtindeki Çihaya mahallesinde bir eve gizlice girerek para çalıp kaçmıştı. Alarma geçen polis memurları tarafından İkebukuro pazarında köşeye sıkıştırılmış ve oracıkta tutuklanmıştı.

İlk başta onu ufak çaplı bir hırsız zanneden polis memurları, dövme cinayetinin şüphelisi olarak arananlar listesinde bulunan Ryokiçi Usui olduğunu öğrenince sevinçten havalara uçtu. Adamı derhal Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler ve ertesi gün sorgusu başladı.

Ancak soruşturma makamları bu defa da hayal kırıklığına uğradı. Son kozları olduğuna ve "O adamı yakalarsak bu davanın çözümü çorap söküğü gibi gelir," diye inandıkları Ryokiçi Usui'nin ortaya çıkması, davayı daha da karıştırmaktan ve soruşturmayı çıkmaza sürüklemekten başka işe yaramadı.

Başkomiser Matsuşita adamın yüzüne bir göz attı ve hissettiği hayal kırıklığına engel olamadı. Sivri bir kafası, kalın kaşları,

hainlik dolu keskin bakışları olan bir tipti. Fotoğrafından adamın yüzüne dair iyi kötü bir izlenimi vardı ama zekâsına dayanan bir suçluya özgü yanları olduğuna dair sezgileri, adamın kendisini görünce tamamen altüst olmuştu.

Baş müfettişin yardımcısı Şinohara, Usui'yi bizzat sorguladı. Akla gelen her açıdan adamın olayla bağını didik didik kurcaladı ve sonunda bazı ipuçları elde etmeyi başardı.

Hapishaneden çıkan Usui, uzun süredir beslediği kiniyle intikam yeminini gerçekleştirmek için Kinue'nin adresini araştırmaya başlamıştı. Önce Yokohama'ya gitmişti ama oradaki manzara savaş dönemindekinden çok farklıydı. Zaten vicdanı da çok rahat olmadığından o kadar derin bir soruşturmaya da girememişti. Ama sonunda Kinue'nin Takezo'dan ayrıldığını, iyice rezilliğe düşüp bir yerlere gittiğini duymuştu. Bu elbette yanlış bilgiydi ama Usui'nin bunun doğruluğunu araştıracak imkânı da vakti olmamıştı.

Adam hayal kırıklığıyla Tokyo'ya dönmüştü. Karaborsada pirinç alım satımına devam etmiş ve bir süre bu şekilde idare etmişti. Çok geçmeden kulağına bir söylenti gelmişti. Kinue'nin Yurakuço'da mı Şinbaşi'de mi ne, sokak fahişelerinin arasına katıldığını söylenmişti. Usui bunun üzerine koşup gittiğindeyse kadın çoktan kayıplara karışmıştı. Fotoğrafını göstererek o muhitte etkin *yakuza* liderlerine sorup soruşturduğunda, "Evet, bu kadın olduğu kesin," cevabını almıştı. Ancak işin garibi, dövmeden haberdar hiç kimse olmamasıydı. Anlaşılan bu kadın çok kısa bir süre vücudunu satarak para kazanmıştı. Hemen ardından da ortadan kaybolmuştu. Gerçi bu meslekteki bir kadın için bu gayet sıradan bir durumdu ve kadın hızla unutulup gitmişti.

Fakat Usui'nin vazgeçmeye niyeti yoktu. Kinue'nin bedenine duyduğu iflah olmaz arzu, onu sürekli tahrik eden şeytani bir saplantıya dönüşmüş ve yönlendirmeye başlamıştı.

Ağustos ayının sonlarında Usui'nin dileği nihayet gerçekleşmişti. Şibuya İstasyonu yakınlarından geçerken tesadüfen Kinue'yi görmüştü. Afallamış, oradaki evlerin gölgelerine saklanmış ve kadının geçmesini beklemişti. Neyse ki Kinue onu fark etmemiş

gibiydi. Görülmemek için dikkat sarf ederek peşine takılan Usui, Kinue'nin Şimokitazava'daki evini tespit etmişti. Sonrasında her gün fırsat kollamıştı. Sonunda 27 Ağustos akşamı gelip çatmıştı.

O akşam Usui, Kinue'nin Kitazava'daki evinin yakınlarında gizlenmiş, zemin yoklamıştı. Uzun yıllardır edindiği deneyimlere göre gecenin geç saatlerindense akşam saatlerinin bu tür işlere daha uygun olduğunu biliyordu.

Kinue saat dokuza yirmi kala civarı elinde hamam malzemeleriyle komşu evden çıkmış ve ahşap kapıya elini attığı sırada belki de bir şey fark ettiğinden başını çevirip adamın gizlendiği tarafa doğru gözlerini dikmişti. Tam o sırada aksi gibi karşıdan da bir polis memuru gelmesin mi! Korkan Usui kayıtsız bir tavırla oradan ayrılmış ve yirmi dakika kadar civarda yürüyüp saat dokuz sularında yine önceki yerine geri dönmüştü. Fakat bu sefer de ne yazık ki komşu evin penceresinden ışık geliyor ve bir üniversite öğrencisi o tarafa bakarak gitar çalıyordu. "Bu iş olmayacak," diye düşünen Usui, iki saat daha şurada burada dolanıp durmuştu. Saat on bir civarında ışıklar sönünce, "Artık tamam!" diye aklından geçirdiği sırada yolun karşı tarafında bir adam belirmişti. Adam, etrafına bakınarak evin bahçesine girip gözden kaybolmuştu. Elbette çok karanlık olduğundan Usui, yüzünü iyi görememişti ama adam o kadar da genç görünmüyordu.

Usui her şeyi olduğu gibi bırakıp evine dönmeyi düşünmeye başlamıştı. Sadece bir değil, iki değil, üç kere ardı ardına talihsizlikler yaşayınca başarılı bir sonuç elde edemeyeceği hükmüne varmıştı. Öte yandan Asakusa'daki Kannon Tapınağı'nda* satın aldığı fal pusulasından "büyük talih" çıkması ona cesaret vermişti.

O vaziyette bir saat kadar daha beklemeye devam etmişti. Ansızın biraz önceki adam beti benzi atmış bir halde dışarı fırlamış ve etrafına bakınarak Usui'nin karşı yönüne doğru koşmaya başlamıştı. Elinde hiçbir şey yoktu. Usui, "Bir şey mi oldu acaba?" diye

---

* Tokyo'nun en eski Budist tapınağı olan ve Asakusa'da bulunan Sensoji Tapınağı'nda bulunan Kannon heykeli sebebiyle, tapınağa halk arasında Kannon Tapınağı da denmektedir. (*ç.n.*)

merak etmiş ama bir yandan da bu sefer de beceremezse bir daha şansının olmayacağını hissetmişti. Usulca bahçeye süzülmüştü. İşin tuhafı, panjurlar kapalı değildi. Usui buna şaşırdıysa da sıcak yüzündendir diye düşünmüştü. Evin içine kadar girmişti. Fakat kimseden eser yoktu. Esas hedefi Kinue ortalarda görünmüyordu. Hararetle etrafı aramış ama sonuçta onu bulamayınca vazgeçmiş ve hedefini boş evi soymaya çevirmişti. Şifoniyeri karıştırmış, giysileri bir bohçaya sarıp sırtına yüklenmiş ve çıkmıştı. "Aslına bakılırsa öyle zahmeti çok ve takibi kolay bir şeydense nakit para isterdim ama ne yazık ki bulamadım," demişti polise. Çaldıklarını bir ecnebiye satmıştı. Ertesi gün gazeteden Kinue'nin cesedinin banyoda bulunduğunu öğrenince şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Banyodaki lambanın açık olduğunu biliyordu ama sadece su sesi geldiğinden kimsenin olmadığını düşünüp dışarıdaki düğmeden ışığı kapatmıştı...

Kalın raporu okumayı bitiren Başkomiser Matsuşita gözlerini kaldırıp yardımcısı Müfettiş Şinohara'ya baktı.

"Sen ne diyorsun bu işe?"

"Yalan söylemiyor bence. Şaşırtıcı ama pes etmesi gereken zamanı bilen bir adam," diye cevapladı Şinohara kendinden emin bir tavırla. "Eğer herifin yalan söylediğini düşünseydim o raporu yazmazdım zaten. Sorunlu kısım, saat sekizden önce ne yaptığı konusu. Ama o sırada da Kinue henüz yaşadığından çok da dibine kadar kurcalamaya gerek yok herhalde. Ondan sonraki tüm eylemleri, İnazava'nın ifadesiyle bire bir örtüşüyor, hiçbir uyumsuzluk yok."

"Gerçekten de öyle. Bu kadar aşırı örtüşmesi bizi zora düşürüyor tabii," diyen Başkomiser Matsuşita da alaycı gülmekten kendini alamadı.

"Neyse en azından adamı hırsızlıktan tutuklayabiliriz, kaçması söz konusu olmayacak."

"Bu adamın öyle kilitli oda mizanseni kuracak hali yok. Boğazlanarak, bıçaklanarak öldürülmüş olsaydı ben de buna suçlu diye dikerdim gözümü," dedi başkomiser kurşun kaleminin arkasıyla raporun ön sayfasına vurarak.

"Yalnız bu adamın ifadesinde enteresan bir şey var. Yurakuço'daki fahişe kim acaba? Kinue'ye tıpatıp benzeyen kadın kim?"

"Hım..."

"Kim olabilir? Kinue olmadığı kesin zaten de..."

"Belki de Kinue'dir, belli olmaz. Tutkulu bir kadındı o. Bedeninin arzularına yenik düşüp Serpent'e gidip gelirken sokak fahişesi gibi davranmadığını kesin olarak söyleyemeyiz."

"Olamaz..."

"Yani bir varsayım bu. Gerçi ben inanıyor değilim ama bir başka görüş daha var. Kinue'nin Hiroşima'da öldü sanılan kız kardeşi Tamae'nin yaşadığı fikri."

"Ben bunun tahmin edilemeyecek bir 'insan insana benzer' durumu olduğunu düşünüyorum, o kadın Kinue de Tamae de değil bence."

"Olabilir. Tamae olsa bile bu cinayetle doğrudan bir bağı olduğu anlamına gelmez. Yine de her ihtimale karşı tedbiri elden bırakmayalım. Birini orada görevlendirir misin?"

"Baş üstüne. İşikava gelir gelmez oraya hemen bir el atmasını söylerim."

Başkomiserin yardımcısı Şinohara kendi sözünü onaylarcasına birkaç kez başını sallayıp odadan çıktı.

"Kadınlar... Kadınlar... Yine kadınlar... Suçun arkasında illa kadınlar oluyor. Bu dava da bir istisna değil anlaşılan."

Kendiyle alay edercesine mırıldanan Başkomiser Matsuşita, kalemini masaya koyduğu raporun üstüne fırlattı.

Alacakaranlık savaşın enkazı Tokyo şehrini örtüyor, saat altı buçuğu geçiyordu. Bir kadın Şibuya'daki *Botan* adlı küçük lokantaya geldi. Önünde birkaç kez ileri geri yürüdü. Tereddütlüymüş gibi görünüyordu. Sonra kararını vermiş gibi yürümeyi bıraktı ve usulca lokanta girişinde asılı ip perde tipindeki *noreni* aralayıp, "Pardon, burada Tsunetaro Nomura Bey diye biri var mı acaba?" diye alçak sesle sordu.

Görünüşü hiç de avam değildi. Siyah kimonosunun üstüne mevsime göre henüz erken değil mi dedirten siyah bir şal almıştı.

İp perdeyi araladığı sırada kimonosunun manşetinden beyaz bir bandaj görünmüştü. Dirseğinden aşağıda, bileğine yakındı.

"Tsune Bey mi? Evet, var," diye cevap verdi lokantanın sahibesi rahat bir tavırla. "On gündür nerelerdeyse buraya hiç uğramadı bile ama sonunda dün gece döndü. Dışarıda işleri varmış güya..." diye kendince açıkladı.

Belli ki bir dövmeciye tek başına gidecek türden bir kadındı. Saygın kadınlara pek de benzemeyen bir görünüşü vardı. Lokantanın sahibesi, kollarında muhakkak ki sakladığı dövmeleri olduğunu düşünerek, "Siz de bir şey mi yaptıracaksınız?" diye fısıldadı.

"Hayır, konuşacağım bir şey var."

"Öyleyse geçin arkaya lütfen, kendisi orada."

"Zahmet olacak ama buraya çağırır mısınız lütfen?"

Dalga mı geçiyor bu, diye düşündü lokantanın sahibesi. "İsminiz neydi?"

"O önemli değil. Beni görünce hemen tanıyacaktır."

Lokanta sahibesi bu sözün imalı olduğunu düşündüyse de lokantanın kalabalıklaşmaya başladığı saatti, çok da kafa yormadı. Arkaya doğru seslendi ve Tsunetaro hemen dışarıya geldi.

"Bir hanım misafirim mi var?"

Gergin bir havada *geta*larını ayağına geçirdi ve hemen lokantanın önüne fırladı. Sokağın ortasında kadınla üç beş kelime konuştular. Hemen ardından yüzü kireç kesilmiş bir halde odasına geri döndü.

Askerden terhis olurken verilen haki rengindeki kıyafetini giyip yanına gelen Tsunetaro'yu görünce kadın sordu:

"Tsune Bey, yine dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Dışarıda da mı çalışmaya başladın?"

"Öyle bir iş değil."

Kadın bu söz üzerine bakınca zaten elinde dövme alet edevatının bulunmadığını gördü.

"Eğlenceye yani?"

"Dalga geçmeyin," diyen Tsunetaro'nun yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı. "Öyle uçarı bir mevzu değil bu. Dünya berbat bir yer.

Eğer imparatora sadıksam evlat olamam; eğer evlatsam imparatora sadık olamam, diye bir söz var ya eskilerden...* Aynen öyleyim... Zaten savaşı kaybettik, mahvolduk. Tam Japonya'ya döndüğüme seviniyordum ki böyle feci bir şey geldi başıma. Şu dert dolu fani dünya dedikleri bu işte..."

Tsunetaro, savaş sonrasında *sake* tortusundan yapılmaya başlayan kalitesiz *şoçu* şişesini raftan aldı, bir bardağı doldurup kafaya dikti. Sonra da dışarıya yöneldi. Hemen yanında ona sokulmuş olarak yürüyen kadın arkadan ölümün kara gölgesi gibi görünüyordu.

O akşam geç vakitte evine dönen Başkomiser Matsuşita, kardeşinin garip bir şekilde güldüğünü fark etti. Cinayetlerden beri kelimenin tam anlamıyla depresyonda olan, nadiren yüzü gülen Kenzo, bir anda manik depresyonun manik haline geçmişti anlaşılan.

Kardeşinin yüzünü öyle görünce başkomiser takılmadan edemedi:

"Ne iş? Bu akşam acayip derecede neşeli görünüyorsun. Yolda para falan mı buldun, nedir?"

"Biraz önce çok güzel bir şey oldu da..."

"Neymiş?"

"Orası sır. Sırrı açık etmek olmaz."

"Bir milyonerin kızı sana âşık mı oldu yoksa?"

"Yok artık! Benim gibi işe yaramazın birine!"

İki kardeş kahkahayı bastı. Derken ansızın Kenzo gülmeyi bıraktı, ciddileşti, "Sahi ağabey, Usui konusu ne oldu?" diye sordu.

"Şimdilik sorgusu tamamlandı."

Başkomiser, denize düşen yılana sarılır noktasına yakındı. O yüzden o günkü sorgulamanın gidişatını özetledi ve Kenzo'nun cevabını bekledi.

"Hım... Demek bunları anlattı."

---

* Taira no Shigemori (1138-1179) tarafından babası Kiyomori ve İmparatorluk Sarayı arasında kaldığında kullanılan, efendisiyle ailesi arasında kalmanın zorluğunu vurgulayan meşhur deyiş. (*ç.n.*)

"Kenzo, sen ne diyorsun buna cidden?"

"Adamın söyledikleri iyi kötü tutarlı, değil mi? O adam kesinlikle klasik kılıç veya hançer saplayıp birini kesebilecek biri ama ancak o kadar. Öyle birinin, cesedin gövdesini kesip alarak kalan kısmını kilitli bir odada bırakmak gibi sıradışı bir numara çevirmesi mümkün değil."

"Ben de böyle düşünüyorum. Ama böyle olunca da katile dair hiçbir fikrimiz kalmıyor."

"Nasıl yani?"

"Bak şimdi, şöyle... Hisaşi Mogami'nin saat dokuzdan sonra başka yerde olduğuna dair mükemmel kanıtı var. İnazava kaçarken elinin boş olduğu söyleniyor. En şüphe çeken kişi doktor bile o gece saat on ikiden biraz önce evine dönmüş. Bu konuda karısı ve iki hizmetçinin ağız birliği yaptığı ifadeleri var. Oysa saat dokuzdan on bire kadar o evden kimsenin çıkmadığı söyleniyor. Sahi, lambanın sönük olması konusu da açığa kavuştu. İnazava'nın söylediği doğruymuş. Bu durumda katil ne zaman kaçtı? Bir insanın saat dokuza yirmi kala ile dokuz arasındaki kısacık yirmi dakikalık zamanda birini öldürüp, gövdesini kesip, banyodaki onca ince detayla uğraşıp kaçması kesinlikle imkânsız. Bu durumda da katil Takezo oluyor; evin içinde bir yerlerde gizlendi, Usui eve girdiği sırada gövdeyi alıp kaçtı. Bunun dışında akla gelen bir şey yok."

Başkomiser âdeta Kenzo'yu bu teoriye ikna olması için zorluyormuş gibi bir havadaydı. Fakat kendisinin bile ikna olmadığı bu çıkarımla, her ne kadar ağabey ve başkomiser sıfatlarıyla bir otoritesi olsa da başka birini ikna etmesi mümkün değildi.

Kenzo bir şekile zayıf noktaya tereddütsüz yöneldi:

"Yurakuço'daki o fahişe kadın kimdi peki?"

"Hım, tek emin olduğum şey, Kinue olmadığı."

"O zaman bu ne demek oluyor?"

"Sen ne düşünüyorsun? Tamae'yi de bu olaya dâhil etmek mi var kafanda? Zayıf bir olasılıkla hâlâ hayatta olsa bile bu cinayetle ilgisi yoktur."

"Ama banyonun arka tarafında Tamae'nin dövmesinin bulunduğu fotoğraf plakası yerdeydi, biliyorsun. Kinue'nin bana emanet ettiği zarfın içinde de ağabeyi ve kendisinin fotoğraflarıyla birlikte Tamae'nin fotoğrafı da vardı. Bu cinayetle hiçbir ilgisi olmadığı kesinlikle düşünmüyorum."

"Madem öyle, Tamae'yi bu vakaya nasıl bağlıyorsun? Oroçimaru ve Tsunade-hime'nin ninja teknikleriyle dövüştüğünü ve sonunda da sülüğün yılanı emip bitirdiğini mi söylüyorsun yoksa?"

"Tabii ki öyle bir şey söylüyor değilim... Neyse zaten anlaşılan bu dava yavaş yavaş finale yaklaşıyor. Belki de birkaç gün içinde dövme cinayeti de sonuca ulaşır, kimbilir..."

"Vay vay, büyük laflar ediyorsun. Sanki başkomiserlik görevini devralmış gibisin. Elinde bir ipucu falan mı var yoksa?"

"Evet, ufak bir şey."

"Nedir?"

"İşte şu."

Kirişin üstünde asılı çerçeveyi işaret eden Kenzo güldü. Eski İçişleri Bakanı Kenzo Adaçi'nin el yazısıyla altı kelime vardı:

"Apaçık ortada olanı görmek için bakmalı."

Bu defa işlerin iyi gideceğinden emin olan Kenzo'nun kendine güveni hemen ertesi sabah yerle bir oldu.

Dövme cinayeti davasının bugün yarın tamamen çözüleceğine kesin gözüyle bakan Kenzo, ağabeyinin telefona bağıran sesine uyanıp telaşla yataktan fırladı.

"Ne diyorsun, nasıl yani? Şaka mı bu! Bu seferki, derisi yüzülmüş çıplak bir erkek cesedi mi? Tamam, hemen geliyorum!"

Üzerinde hâlâ gece kimonosuyla odasından aceleyle çıkan Kenzo gözlerini ovuşturarak sordu:

"Ağabey, ne oldu?"

"Yoyogi'deki yıkıntılarda bir erkek cesedi bulunmuş. Çırılçıplak cesedin kollarından uyluklarına kadar derisi yüzülmüşmüş."

"Sanki tüm vücuda işlenmiş dövmenin yüzülmesinin işareti gibi, değil mi?"

Başkomiser Matsuşita da afallamış görünüyordu. Bir süre konuşmadan Kenzo'nun yüzüne baktı.

"Gerçekten de... Belki de malum vakayla ilgisi vardır. Beraber gidelim mi?"

Kenzo bembeyaz bir suratla kabul etti. Hemen hazırlandılar ve aceleyle Yoyogi'deki olay mahalline gittiler.

Ceset, Devlet Demiryolları'nın banliyö hattındaki Yoyogi İstasyonu'ndan on dakikalık yürüyüş mesafesinde bulunmuştu. İstasyondan çıkıp ilerledikleri ana yoldan biraz saparak yaklaşık iki metre genişliğindeki bir sokakta beş dakika kadar yürüdükten sonra yıkılmaya yüz tutmuş, kırmızı tuğladan bir bina gördüler. Ceset bu binanın arka tarafındaki toprak zeminde yüzüstü yatıyordu. Yoldan on beş metre kadar mesafedeydi. Sabahleyin civarda oyun oynayan çocuklar bulmuştu.

"Bina" dense de sadece temel duvarları kalmış bir yapıdan ibaretti aslında. Arazinin genişliği ve temellerden anlaşılan yerleşim planına bakılınca vaktiyle hayli görkemli bir yapı olduğuna şüphe yoktu. Yıkılmaya yüz tutmuş kırmızı tuğla duvarlar ve beton çit, yoldan görüşü engelliyordu. Savaş sonrası Tokyo'sunda geceleri böyle yıkıntılardan geçen kimse olmazdı, o yüzden de suç işlemek için mükemmel bir yerdi.

Kenzo, üzeri yabani pirinçten örme bir hasırla örtülmüş cesedin yüzüne korka korka baktı. Hemen ardından da "Ah, bu, o adam!" diye alçak sesle inleyip olduğu yere yığılıverdi.

"Kenzo, ne oldu? Kendine gel!"

Başkomiser Matsuşita, telaşla kardeşini sarstı. Yüzünden "Bir de doktor olacak. Tavşan yüreklinin biri! Tutup da bunu niye yanımda getirdiysem?" ifadesi okunuyordu.

Kenzo hemen kendini toparladı.

"Neyin var senin? Bir de doktor olacaksın, böyle ciddiyetsizlik olur mu? Kendini iyi hissetmiyorsan eve dönüp dinlen istersen."

Kenzo ağabeyinin sözlerini geri püskürtürcesine bağırdı:

"Ağabey, çok feci bir şey var. Bu adam... Bu ceset, Kinue'nin ağabeyi Tsunetaro Nomura'ya ait."

"Ne?"

Çevrelerinde toplanmış herkes hayretten donakalmıştı. Kenzo'nun söylediğinin ne anlama geldiğini hemen kavrayamamış gibi görünüyorlardı.

Hemen ardından Başkomiser Matsuşita heyecandan kıpkırmızı oldu.

"Sen bunu nereden biliyorsun? Çabuk, çabuk söyle bakayım!" diyerek Kenzo'nun yakasına yapıştı ve onu boğacakmış gibi bir güçle sarsmaya başladı. Kenzo korka korka konunun ayrıntılarını kısaca anlattı.

"Seni ahmak! Şapşal herif!"

Başkomiserin öfkesi gök gürültüsü gibi patladı.

"Böylesine önemli bir ipucunu nasıl bana söylemezsin? Kahretsin! Bu davanın çözümü artık çok daha zorlaştı!"

"Özür dilerim. Ne olur affet beni."

Kenzo, içini dolduran pişmanlıkla kendini yere atarak gözyaşlarına boğuldu. Başkomiser, dalgın gözlerle kardeşinin acıdan hırpalanmış gibi görünen perişan haline baktı. Ama hemen arkasından bir anda gözü pek ve mücadeleci ruhuna bürünerek Dedektif Akita'ya dönüp bağırdı:

"Şibuya'ya git! *Botan* adlı küçük lokantaya gidip kurbanın neler yaptığını araştır, gel!"

Dedektif başkomiserin lafını ikiletmeden koşarak uzaklaştı. Başkomiser hemen olay yerindeki yetkili polise döndü:

"Ölümün üstünden kaç saat geçmiş?"

"Beş ila altı saat civarı olsa gerek."

"Yani cinayet dün akşam altı-yedi sularında işlenmiş."

"Aşağı yukarı o civarda, evet."

"Ölüm sebebi?"

"Siyanür zehirlenmesi belirtileri var. Ancak otopsi yapılana kadar kesin bilemeyiz."

"Geceleri buradan muhtemelen pek gelen geçen olmuyordur."

"Neredeyse hiç yok gibi."

"Cesedin derisini böyle yüzmek, bir amatörün yapabileceği bir şey mi?"

"Uzman olmayan yapamaz diyemem ama tamamen amatör birinin bunu yaptığını da sanmıyorum. En azından belli düzeyde bir bilimsel temeli olan, hatırı sayılır el becerisine sahip bir insan bunu yapmış."

"Peki, bunu yapmak ne kadar sürer?"

"Bir saat kadar sürer sanırım."

"Öyleyse siyanürle zehirledikten sonra cesedi buraya taşıyıp bu enkazın içinde derisini yüzdüler, değil mi? Başka yerde deriyi yüzüp sonrasında cesedi buraya getirmiş olamazlar?"

"Öyle yapsalardı akan kanla başa çıkamazlardı."

"Peki katil niçin dövmeli deriyi yüzdü? Suratında hiçbir yara bere bulunmadığına bakılacak olursa maktulün kimliğini gizleme amacı bu sefer de yok. Sırrı ortaya çıkacağı için korkuyla bunu yaptıysa da görülme riskini göze alıp böyle bir yerde deriyi yüzmesine gerek yoktu. Bu açıdan bakınca katilin dövmelere çok derin bir takıntısı olduğu kesin."

Başkomiser Matsuşita büyük bir hüsrana uğramış gibi görünüyordu. İlk cinayette ortadan kaybolan gövdenin akıbeti hâlâ bilinmezken katil, soruşturmayı yürütenlere bu defa doğrudan meydan okumuş, cinayetin çözümünün anahtarını elinde tutan Tsunetaro'yu öldürüp dövmesini yüzmüştü. Başkomiser, art arda iki kere ateşle imtihan edildiğini hissediyor olmalıydı.

Kaygı ve heyecan içinde üç saat geçti. Sonra Şibuya'dan dönen Dedektif Akita ortaya çıktı ve önceki akşam olup bitenleri başkomisere rapor etti.

"Dün akşam saat altıdan sonra baştan aşağı siyahlar giyinmiş bir kadınla dışarı çıkmış... Dövme yaptırmaya gelen bir müşteri değilmiş... Kollarında neredeyse bileklerine kadar beyaz bandajlar varmış..."

Başkomiser bu raporu kafasında tartarak dinledi. Sonra sertçe emretti:

"Dr. Hayakava, Hisaşi Mogami ve Yoşio İnazava... Bu üçünün dün gece neler yaptığını en ince ayrıntısına kadar araştırın. Ayrıca Yurakuço'da artık görünmeyen ve Kinue'ye tıpatıp benzeyen kadını bulmak için köşe bucak her yeri arayın!"

Kenzo, öfkeden tıpkı bir *asura*• gibi kuduran ağabeyini yüzüne doğrudan bakamıyordu. Ağabeyine tek kelime etmiş ve durumu açıklamış olsaydı bir insanın hayatının kurtarılabileceğini düşündükçe gözlerinden durmaksızın yaşlar boşanıyordu.

• Budizmde yarı tanrı olduğuna inanılan ve özellikle gazap, kıskançlık ve gururlarının şiddetiyle bilinen varlıklar. (*ç.n.*)

BÖLÜM 14

Cinayete Dair Notlar

Üç adamın yaptıklarına ilişkin raporlar akşam çökerken geldi.

Öncelikle Hisaşi Mogami... O gün Yokohama'daki bir arkadaşını ziyarete gitmiş, saat beş sularına kadar onunla sohbet etmişti. Sonrasında civardaki bir Çin lokantasında akşam yemeği yemiş, sinemada bir film izlemiş, İsezaki semtinde gezinmiş, ardından da Honmoku'daki S– Oteli'ne gidip gece orada kalmıştı. Otele sekiz buçuk sıralarında girmişti. Otelin sahibesi ve Hisaşi'nin ziyaretine gittiği kadın da bunu doğrulamıştı. Tren aktarmaları yolunda gitse bile Yoyogi'deki cinayet mahallinden Honmoku'ya ulaşmak en az bir buçuk saat alırdı. Yani katil Hisaşi olsa ve tüm gücünü kullansa bile Yokohama'yla Yoyogi arasında gidip gelmek, cesedi taşıyıp derisini yüzerek ondan kurtulmak için zamanı yoktu.

İkinci olarak Yoşio İnazava... Bütün gece Şinjuku'daki Akadama adlı dans salonunda dans ettiğini iddia etmişti. Ancak adam oranın sürekli müşterisi olmadığından, varlığının farkına varmış hiç kimse yoktu. Gece boyu dans edip etmediği konusu şüphelere hayli açıktı. Adamın bir fırsatını kollayıp dans salonundan sıvışarak cinayeti işledikten sonra oraya geri dönmediğini kimse söyleyemezdi. Üstelik bu salon, Yoyogi'deki olay yerine on beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi.

Son olarak da Dr. Hayakava... Saat altı civarına kadar Şinbaşi'de bir arkadaşının işlettiği klinikte olduğunu, kendisine akşam yemeği ikram edildiğini, oradan çıktıktan sonra Ginza'da yürüyüş

yaptığını ve saat dokuz gibi evine döndüğünü söylemişti. Peki, bugünlerde Ginza, orta yaşı aşkın doktorun sonbaharın akşam soğuğunda üç saat boyunca dolanıp duracağı kadar cazip bir semt miydi? Bu soruya herkes hayır dercesine başını sallıyor olsa gerekti. Yine de doktorun aleyhinde doğrudan hiçbir delil yoktu.

Kinue'ye bir elmanın iki yarısı kadar benzeyen kadının adının Sumiyo Hayaşi olduğu anlaşılmıştı. Ancak o tür bir iş yapan bir kadın olduğundan bu isim gerçek adı mıydı, orası belli değildi. Ayrıca Yurakuço'da görünmeyeli neredeyse altı ay geçmişti.

Sonuçta soruşturma umutsuz bir çıkmaza girmişti. Kinue cinayetini çözmek için ipucunu kıl payıyla kaçıran Başkomiser Matsuşita'nın hayal kırıklığı, ekipteki herkesinkinden daha büyüktü. Yine de tam bir erkek gibi davranarak bu yeni darbeyi sineye çekti ve ilk anda gösterdiği tepkiyi saymazsak kardeşine hiçbir serzenişte bulunmadı.

Her şey tıkanıp kalmıştı. Sonraki günlerde soruşturma yerinde saydı, hiçbir yeni gelişme görülmedi.

Sadece bir şey oldu, ona da doğrudan ipucu denemezdi. Dava ya ikincil bir açıdan yeni bir ışık tutulmuştu.

Hori-yasu'nun geçmişini didik didik araştırdıklarında, karısının, yani Tsunetaro ve kardeşlerinin annesinin hayatının ikinci yarısı gün ışığına çıktı. *Taişo Dönemi** ortalarından sonuna kadar tüm ülkeyi sarsan soygun ve cinayet davasına karıştığı için ömür boyu hapse mahkûm edilen, sonrasında da Toçigi'deki kadınlar hapishanesinde hastalanıp ölen kadın haydut oydu.

Başkomiser kendini, Dr. Hayakava'nın Kenzo'ya fısıldadığı, "Hori-yasu, üç çocuğunu anneleri yüzünden lanete mahkûm etmiş demek," sözlerinin anlamını çözmüş gibi hissetti. Üstelik o üç çocuktan en azından ikisinin korkunç cinayetlere kurban giderek hayatlarını yitirmiş olması da bu açıdan ikna edici görünüyordu.

Öte yandan Kenzo Matsuşita'nın tüm dedektiflik hevesi paramparça olmuştu. Genç adam kendini cennetin en üst

---

* Japon tarihinde 1912-1926 yılları arasındaki dönem. (*ç.n.*)

kademesinden cehennemin en alt kademesine atılmış gibi hissediyordu. Basiretsiz görüşlerinden ötürü bir insanın hayatını kaybetmesinin ve bunun soruşturmayı tam bir karmaşaya sürüklemesinin sorumluluğunu nasıl üstleneceğini bilmiyordu. Ne yapıp edip bu hatasını telafi etmek zorundaydı. Davayı kendi elleriyle sonuca bağlayıp olanların intikamını almak mecburiyeti hissediyor ve vicdan azabı, gece gündüz içini kemiriyordu.

Ancak işin aslı, böyle iki defa hasar alan yüreği sinmişti ve Kenzo, harekete geçecek cesareti yitirmişti.

Greene Cinayetleri kitabında Van Dine'ın kullandığı yöntemdeki gibi özet çıkarmayı denemeye karar verdi. Eğer bu cinayette katil çok ince planlar yaptıysa zekâsını kullanarak açığını bulmaması için bir sebep yoktu. İşte Kenzo'nun trajik inancı buydu. Sonraki birkaç gün boyunca hatırladıklarını kapsamlı olarak not aldı. Sonuç şu şekildeydi:

Dövme Cinayetleri Notları

1. Ilk Trajedi

1. Kinue neden zarf içindeki fotoğrafları bana verdi? Bununla bana ne anlatmak istiyordu?
2. O fotoğrafların bir albüme yapıştırılmış oldukları varsayılıyor. Ancak biri kesilip çıkarılmıştı. Hisaşi Mogami'nin anlattığına göre, o fotoğrafın yapıştırıldığı sayfanın arkasında bir açıklama yazılıymış. Kinue'nin onu göstermek istemediğini söylüyor. Peki, orada ne yazıyordu? Bir de o sayfayı kim kesti?
3. Hori-yasu neden kendi çocuklarına o uğursuz üçlü döngü dövmelerini yaptı?
4. Kinue neden öleceğini öngörüyordu? Usui'nin tehdit mektubu, yarışmadan sonra geldi. Hatta ondan sonra hizmetçisine bile izin verdi.
5. Yurakuço'daki fahişe Sumiyo Hayaşi aslında kim? Ve nereye kayboldu?

6. Kinue'nin İnazava'yı davet ettiği doğru mu?
7. Kinue'nin doktoru davet ettiği doğru mu?
8. Kinue bana ne anlatmak niyetindeydi?
9. O gece Kinue'nin evine gidip orada onunla içki içen kimdi? Bardakta potasyum siyanür tespit edildi.
10. Saat yedi sıralarında Kinue'nin evine gelen otomobilde kim vardı?
11. Beşinci parmak izinin sahibi kim? (Kadın?)
12. Katil ne zaman ve nereden kaçtı?
13. Gövde ne amaçla kesilip alındı? Ve akıbeti ne oldu?
14. Banyodaki kapalı oda mizanseni nasıl yapıldı? Ve sebebi neydi?
15. Katil neden lambayı açık bıraktı?
16. Banyodaki sülüğün anlamı ne?
17. Banyonun arka tarafında yerde duran fotoğraf levhasının anlamı ne? Ve doktorun riski göze alıp onu gizlemesinin sebebi?
18. Ertesi sabah telefonla arayan kimdi?

Zaman çizelgesi (tanıklar parantez içinde)

14.00~	Takezo'ya bir telefon geldi ve adam dışarı çıktı. (*İnazava*)
15.00~	Hisaşi *Togeki*'ye gitti. (*Kavabata*)
19.00~	Otomobille Kinue'nin evine biri geldi. Hemen oradan ayrıldı. (*Kotaki*)
20.00~	Hisaşi, Togeki'den çıktı. Ginza'da bir kavgaya karıştı (*Garson kızlar*). Kinue hamama gitti, dönüşte komşuya uğradı (*Kotaki ve Asahiyu'dakiler*). Kinue'nin en son görülmesi 20.40 civarı. Usui evin civarında dolanmaya başladı (*itiraf*). İnazava Şibuya'dan Şimokitazava'ya geldi. 20.40 sularında evin önünden geçti (*itiraf*).
21.00-23.00	Bu süre zarfında evin bahçe kapısından giren çıkan olmadı (*Kotaki*).

23.00- İnazava evin içine girdi, banyoda cesedi buldu, bayıldı. (*İnazava*)

00.00- İnazava evden koşarak ve eli boş çıktı.

Usui eve girdi (*Usui*). Dr. Hayakava Yotsuya'daki evine döndü (*Karısı ve hizmetçileri*).

Not: Cesette yapılan otopsi sonucunda ölüm saatinin 18.00-00.00 arasında olduğu tahmin ediliyor. Kinue'nin 20.40'a kadar hayatta olduğu kesin. 21.00'den 00.00'a kadar eve girip çıkan tek kişi İnazava. Yine de eli boş halde kaçarken görüldü ki bu da gövdenin ortadan kaybolmasını açıklayamaz.

08.00- İnazava bohçaya sarılı paketini unuttuğundan yeniden Kinue'nin evine döndü. Yolda ben onu gördüm.

09.00- Ben cesedi buldum. O sırada Dr. Hayakava geldi. Biri telefonla aradı. Doktor fotoğraf plakasını sakladı. Hisaşi Mogami polis tarafından serbest bırakıldı.

Şüphelilerin Cinayet Sebepleri

Takezo	Hastalıklı aşk
Hisaşi	Maddi kazanç
Hayakava	Dövme takıntısı
İnazava	Hastalıklı aşk
Usui	İntikam

2. İkinci Trajedi

19. Takezo Mogami'ye gelen telefon ne hakkındaydı ve arayan kimdi?
20. Adam neden tabancasında altı kurşunla Mitaka'daki Perili Köşk'e gitti?
21. Eğer cinayetse Takezo neden direnmedi?
22. Eğer intiharsa neden orayı seçti? Ve intihar sebebi neydi?

Şüphelilerin Cinayet Sebepleri

Hisaşi	Maddi kazanç
Hayakava	Üsttekiyle aynı
İnazava	?
Usui	İntikam

3. Üçüncü Trajedi

23. Tsunetaro bana ne anlatacaktı? Kinue'nin fotoğrafından o gizemi nasıl çözebildi?
24. Sırrı açıklamak için neden üç gün bekleyecekti?
25. Tsunetaro'yu dışarıya çağıran kadın kimdi? Kolundaki o bandajların anlamı neydi?
26. Dövmeli derinin yüzülmesinin sebebi neydi?
27. Bu cinayetin sebebi neydi?

Not 1: İlk cinayetin kurbanının Kinue değil de Tamae olduğu teorisi geçerli değil. Çünkü Tamae'nin dövmesi, Kinue'ninkinden çok daha büyük. Yani gövde kesilip alındıktan sonra kalan parçalarda da dövme olması gerekirdi. Oysa geride kalan kollarda ve bacaklarda dövmeden eser yok.

Not 2: Tsunetaro, Kinue ve Tamae'nin anneleri ahlaksız biriydi, hatta hapishanede öldü. Bu üçünün de anormal kişilik özelliklerini ondan aldığı varsayılabilir.

Kendine bu tür bir özet hazırladıktan sonra Kenzo ona dikkatle baktı. Yukarıdan aşağıya, soldan sağa, aklına gelen her açıdan bu özeti irdeleyip davanın içyüzünü anlamaya çalıştı. Ancak başarabileceği bir şey değildi. Hatta soruşturma makamlarının hummalı araştırmalarının sonucunda bile bu çizgi öyle kolayca aşılamayacaktı.

Tüm bu gizemleri hiçbir çelişkiye yer bırakmaksızın çözmek ve gerçek suçluları darağacına göndermek için bir Kopernik Devrimi

gerekiyordu. Paralel doğrular aksiyomunu geçersiz kılacak şekilde Öklid dışı geometriyi olaya dâhil etmek lazımdı.

Zaten tarih herkesin doğruluğuna inanıp kabul ettiği bir teoriyi altüst etmek için bir dâhinin ortaya çıkması gerektiğini yazar. Bu davada o dâhi rolünü üstlenen ise şu çelimsiz, otuz yaşını bile henüz doldurmamış, acemi genç adam olacaktı...

Sevgili okurlarım!

Şu anda size meydan okuyorum. Şu âna kadar soruşturma makamlarının elde ettiğinden daha fazla bilgiyi gözlerinizin önüne serdim. Bu bilgileri ayrıca birkaç bölümden oluşan notlarda da özetledim.

Tüm bilgiler size sunuldu. Şayet satır aralarını okuyacak basirete sahipseniz ve "Güneş Dünya'nın etrafında dönmüyor, Dünya Güneş'in etrafında dönüyor," diyebilecek cesaretiniz varsa, tüm incelikleri düşünen katil(ler)in yaptığı mükemmel suç planı bir anda suya düşecek. Davadaki gizemler de katil(ler)in adı da derhal ortaya çıkacak.

Siyah ve beyazı tersine çevirin. Paralel doğruların tek bir noktada birleştiğini düşünün... Bunlar ilk bakışta imkânsız fikirler gibi gelebilir. Oysa gerçek, pek çok zaman ilk bakışta saçma görünen çelişkilerin içinde gizlidir.

BÖLÜM 15

Kyosuke Kamizu Sahneye Çıkıyor

Sonbaharın iyice kendini hissettirdiği kasım ayının başlarında, *Sanşiro* romanıyla ünlenen Tokyo Üniversitesi kampüsündeki göletin kenarında duran bir genç adam, eskileri anarmışçasına çevresindeki manzaraya bakıyordu.

Önden kelleşmeye başlayan saçı yüzünden alnı yüksek ve genişti, gözleri obsidiyen taşı gibi berrak ve parlaktı. Simsiyah kaşları biraz cılız görünse de kadınsı bir duyarlılığı yansıtıyordu. Erkeklerde nadiren görülen güzellikte bir yüzü vardı. Genellikle yakışıklı erkeklere has bayağılıktan onu kurtaran ise tüm yüzünden âdeta fışkıran zarafet ve bilgelikti.

Bu genç adamın adı Kyosuke Kamizu'ydu. Kenzo Matsuşita'yla aynı dönemde Öncül Akademi'den sonra Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girmişti. Ender bulunur olduğu söylenen dehaya sahip, parlak biriydi.

Kyosuke Kamizu'nun yeteneklerini onunla aynı sıralarda akademide okuyan herkes bilirdi. Kuruluşundan itibaren geçen elli yılda yüksek yeteneğe sahip her alanda sayısız öğrencisi olan Fen Bilimleri Öncül Akademisi'nin özellikle gurur duyduğu dehalardan biriydi. Daha on dokuz yaşındayken İngilizce, Almanca, Fransızca, Rusça, Yunanca ve Latince olmak üzere altı dil konuşabiliyordu. Öncül Akademi'deyken Tam Sayılar Teorisi üzerine yazdığı kapsamlı makale *"Über die Einheiten der Divisionsalgebren"**

---

* (Alm.) Bölme Cebirlerinin Birimleri Üzerine (*ç.n.*)

Alman akademik dergi *Mathematische Zeitschrift*'te yayınlanmıştı. O zamana kadar altın kural olarak kabul edilen Grünwald Teoremi'ni temelden çürütmüş, sonradan bu konudaki yaklaşım "Kamizu Teoremi" olarak anılmaya başlanmıştı. Ta uzaklardan bir Alman akademik topluluğunun bu parlak başarısını takdir ederek,

"(Dr.) Kyosuke Kamizu
Öncül Akademi Profesörü"

adına gönderdiği kalın zarftaki mektup geldiğinde daha yirmi yaşında bile olmayan bu genç adamın karşısında, orada sıralanmış profesörlerin her birinin beti benzi atmıştı.

Mutlaka Fen Fakültesi'nin Matematik ya da Fizik bölümüne devam edip dünya çapında bir biliminsanı veya akademisyen olacağı sanılmıştı. Oysa belki de yüreğinde yatan bir aslan olduğundan, Kamizu eğitimine tıp fakültesinde devam etmiş ve adli tıp alanında uzmanlaşmıştı. Burada da yeteneğiyle yine "Kamizu'dan önce onun gibisi gelmedi, Kamizu'dan sonra onun gibisi gelmeyecek," gibi övgülere mazhar olmuştu.

Dünya eski dünya olsaydı üniversitede kalarak doktorasını alıp doçentlik, profesörlük şeklindeki saygın yolu izleyecekti elbette. Ancak çalkantılı dönemin gidişatı, bu dehanın da yoluna gitmesine izin vermemişti. Ordunun çağrısına uyarak askerî hekim olmuş, Çin'den güney cephesine kadar pek çok seferde görev almıştı.

Sevgili okulunun manzarasını yeniden görmek, sağ dönemeyeceğine ikna olarak savaşa giden Kamizu'yu muhakkak çok duygulandırmıştı. İlgiyle çevresini bir süre daha seyrettikten sonra oradaki tepeyi tırmanıp tıp fakültesinin ana binasına doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Tam bu sırada arazide yürümekte olan Kenzo Matsuşita dev bir mabet ağacının altından geçerken başını geriye çevirdi. Sanki hortlak görmüşçesine yüzü kaskatı kesildi, rengi attı, olduğu yere çakıldı. Birkaç nefes sonra "Kamizu!" diye bir sevinç çığlığı atarak Kyosuke'nin yanına koştu.

"A, Matsuşital" diyen Kyosuke'nin de ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yanaklarında bir kadınınkini andıran gamzeleri hafifçe ortaya çıktı.

"Kamizu, yurda hoş geldin. Sağ salim dönebilmene çok sevindim..."

"O kadar da sağ salim sayılmaz gerçi. Gözaltındayken tüm vücudumu mahvettiler. Yarı ölü gibi bir haldeydim... Kyoto'ya vardığımda tamamen tükenmiştim. Yakın zamana kadar Kyoto'da hastanede yattım."

"Nasıl zordu kimbilir... Ama neyse, hayattasın ya, her şey hallolur. Son görüştüğümüzden beri ne çok oldu..."

"Dört yıl mı ne oldu, en son Kuzey Pekin'de görüşmüştük."

Orada bir araya geldiklerinde muhabbetleri bitmemişti. Ne de olsa sefaletle dolu savaş ortamında uzak düşmüşlerdi, dilediklerince mektuplaşmak bile mümkün olmamıştı. Her birinin kendi başının çaresine bakarak bağımsızca yaşadığı o birkaç yılın hatıralarıyla dolu sohbetleri hiç tükenmeyecekmiş gibi gelmişti.

Kamizu'yla karşılaşınca Kenzo'nun içini saran depresif ve mutsuz hava yavaş yavaş dağıldı. O sırada da tıpkı yoğun bulutları delerek aradan sızan bir ışık hüzmesi gibi Kenzo'nun zihninde bir şimşek çaktı.

Tabii ya! Deha sahibi Kyosuke Kamizu, "imkânsız" kelimesini bilmezdi. Bu çetin problemi, dövme cinayetleri vakasını güzelce çözebilirdi, Kenzo buna emindi!

Kalbi umutla küt küt atmaya başlayan Kenzo hemen lafa girdi.

"Kamizu, daha yeni evine dönmüşken ayıp olacak ama işin aslı, yardımını istiyorum."

"Ne konuda?"

"Aslına bakarsan tesadüfen bir cinayet davasının ortasına sürüklendim. Çok büyük bir hata yaptım ve soruşturmaya yön verebilecek ipucunu kaybettim. Ağabeyim de çok zorda. Ne dersin, Kamizu? Yardımını rica etmemiz mümkün mü?"

"Bu ne resmiyet böyle..." dedi Kyosuke gülerek. "Becerebilir miyim beceremez miyim bilmiyorum ama elimden geleni yaparım.

Kendi kendini yiyip durmayı bırak da olan biteni anlat bana lütfen."

Kyosuke'nin sözlerinden güç alan Kenzo, göletin kenarına oturup yarışma günü Kinue'yle ilk tanışmasından başlayarak Tsunetaro'nun öldürülmesine kadar olan biteni ayrıntılarıyla anlattı. Kyosuke tek kelime etmeden gözlerini kapatarak sessizce dinledi. Hatta yüzü, Kenzo'nun "Uyudu mu acaba?" diye şüpheye düşeceği kadar ifadesizdi.

"Zor bir vaka... Ama çözülmesi imkânsız değil," diyerek nihayet sessizliğini bozdu Kyosuke. Ayağının dibinden bir çakıltaşı alıp gölete fırlattı ve daire şeklinde yayınlan dalgaları sakin bir tavırla seyretti. "Epeydir bu fikirdeyim: Senin olayları gözlemlemek, delil toplamak ve analiz etmek söz konusu olduğunda kesinlikle çok ciddi bir yeteneğin var. Ancak sentez gücü diyebileceğimiz, o delilleri bir araya getirip doğru yargılara varmak konusu başka bir hikâye. Bu sentez gücü konusunda da ben kimsenin gerisinde kalmam."

Böbürlenirmiş gibi görünse de Kyosuke'nin kendine güvenle dolu bu sözlerinin pek çok gerçeğe dayanan delili vardı. Kenzo sessizce başını sallamakla yetindi.

"Dediğin gibi bu suçu planlayıp gerçekleştiren, kesinlikle bir çeşit dâhi olsa gerek. Bunu kabul ediyorum. Ben bile inkâr edemem. Bu kesinlikle sıradan, standart bir düşünce tarzıyla çözülebilecek bir problem değil. Kendi zihnimizi katilin sıradışı düşünce tarzına uyduramazsak tutarsızlıklar ve saçmalıklar labirentinde sonsuza kadar kaybolur gideriz. Şansımız yaver gidip de bir fırsat lütfedilmediği sürece, kimbilir bunu ne zaman çözebiliriz... Ama ben buna izin vermeyeceğim!"

"Kamizu, yani sen bu davayı çözebileceğinden eminsin, öyle mi?"

"Elbette."

"Ne kadar zamanda?"

"En geç bir hafta içinde bu davayı tamamen çözüp ağabeyinin katili yakalamasını sağlayacağım."

Bu konuda ne adı ne deneyimi olan bu genç adam, mangalda kül bırakmazcasına iddialı laflar ediyordu. Özgüveni Kenzo'yu afallatmıştı.

"Şimdiden bu olayın içyüzünü anladın mı yoksa?" diyebildi sadece. Kyosuke her zamanki gizemli gülümsemesiyle konuşmaya devam etti:

"Hayır. Şu anda çeşitli varsayımları ele alıp zihnimde teker teker inceledim. İçlerinde mantıksal çelişki barındırmayanları seçeceğim ve sonrasında eldeki gerçek delillere uygulayıp doğru olup olmadıklarını test edeceğim. Cinayetin içyüzünü ortaya çıkarıp esas katil ya da katillerin kim olduğunu bulunca son olarak ona veya onlara psikolojik baskı yaparak kendi kendilerini mahvetmelerini bekleyeceğim. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar dediğin şey, bizim gibi basit insanlar için akla mugayir bir şey oluyor. Bu arada o varsayımını buldun mu?"

"Buldum... Yunancadaki 'Evreka!' misali. Son derece tuhaf bir varsayım. Ta en başından ortaya koyarsam herkes gülmekten yerlere yatar. O kadar akıl almaz bir varsayım işte."

"İyi de..."

"Öte yandan bu varsayım cidden harika. Hayakava Hoca'nın Öklid dışı geometriden bahsetmesi de çok isabetli. Öncelikle paralel doğruların sonsuza dek kesişmeyeceği görüşünü bir kenara atmamız gerekiyor. Öklid dışı bir problem, Öklid geometrisiyle çözülemez."

"İyi de..."

"Siyahla beyazı ters çevirirsen... Hayakava Hoca tam kendine yakışacak şekilde keskin bir noktaya işaret etmiş. Fotoğraflardaki negatif ve pozitif teorisi, bu davada büyük bir hünerle uygulanmış. Siyah beyaz oluyor, beyazsa siyah. Sizler katilin zekice numaralarına kandınız ve negatifin pozitif olduğunu düşündünüz."

"Fotoğraf levhasından mı bahsediyorsun?"

"O da var... Fakat o, katilin yem niyetine attığı piyonların birinden ibaret sadece. Bunun gibi her bir delil, bütünün parçaları olan delillerdir, bense davaya bir bütün olarak bakıyorum."

"Anlıyorum. Ama bilimsel ifade edersek varsayımını tüm olgulara uygulayıp doğruluğunu teyit etmek gerekiyor, değil mi? Bu cinayette olgular ne?"

"Tsunetaro'nun bir bakışta cinayetin içyüzünü anlamasına bakarsak ilk anahtar, o dövme fotoğraflarında olmalı. İkinci anahtar, her bir şüphelinin psikolojik analizi. İlk cinayette Tokyo polisinin soruşturması kapsamında beş şüpheli vardı. Aralarından Takezo hayatını kaybetti, Usui ise üçüncü cinayetten önceki gün tutuklandı. Bu ikisini şüpheliler dışında bırakırsak geriye Dr. Hayakava, Hisaşi Mogami ve Yoşio İnazava kalıyor. Eğer katil bunlardan biriyse sırf bu üç kişinin psikolojik analizleri yapılarak katil kesinlikle bulunacaktır. Fakat bu davada bir de gizlenmiş X kişisi var. Bu X'in katilin tarafına eklenmesi gerekiyor. Gerçi bu X şu âna kadar doğrudan kendini göstermedi ama elbette onu açığa çekmenin yolları da var..."

"Bu X, bir kadın, değil mi?"

"Evet. Ne de olsa üç eksi iki eşittir bir eder."

"Anladım. 'Jiraiya ve kardeşleri – (Oroçimaru + Jiraiya) = Tsunade-hime' diyorsun."

Kyosuke hiçbir şey söylemeden hafifçe güldü. Sonra sözlerini sürdürdü:

"Önündeki iki cinayet ve üçüncü cinayet arasındaki temel nitelik farkını nasıl fark etmedin, bilmem. Sadece sen de değil, soruşturmada görevli onca kişiden hiçbirinin fark etmemiş olması çok tuhaf."

"Ne fark var?"

"En temel fark... Evet, hani Hisaşi Mogami'nin bu suçu kurgulanmış bir *şogi* problemine benzettiğini söylemiştin ya... Kesinlikle mantıklı ama bence ondan çok, gerçek bir *şogi* oyununa benzetmek, durumu daha iyi açıklar. Bu suçlar sadece sanatsal eser değil, karşıdakiyle yapılan bir mücadele. Soruşturma makamlarıyla katil arasındaki mücadeleden bahsetmiyorum, katilin kaderle mücadelesi demek yerinde olur sanırım. Bütün koşulları hesaba katıp tüm karşı hamleleri öngörerek birinci ve ikinci cinayetleri işleyen katil,

amacına ulaştığını düşünüp rahat bir nefes aldığı sırada kader gülüp oyun tahtasına yedektekilerden bir taş koydu. Bu Jiraiya'ydı. Katilin göz ardı ettiği bir piyon. Katil ilk başta bu hamlenin önemini kavrayamadı. Gözlerini oyun tahtasına dikmiş, bu hamlenin etkilerini büyük bir ciddiyetle irdelerken bu piyonun korkunç gücünü ilk defa fark etti. Piyon, doğrudan onu mat edemezdi ama kaçması da imkânsız bir taştı. Yaşamasına izin veremezdi; çaresizlik içinde o piyonu oyun tahtasından uzağa savurdu. İşte bu da Jiraiya'nın öldürüldüğü sahne oldu."

"Aa!"

Olayın niteliğini öylesine capcanlı tasvir eden bu mecaz karşısında Kenzo'nun ağzı açık kalmıştı.

"Dolayısıyla bu cinayette bir açık var. Tabii ki katilin bu suçu az çok örtbas etme çabası olduğuna şüphe yok. Ancak bunu ilk iki cinayetle karşılaştırınca gayet plansızdı. Üstelik önceki iki cinayeti sorunsuz işlemeyi başaran katilin yüreğinde kibir gibisinden bir his gelişmiş olmalı. Bizim faydalanacağımız açık da işte bu."

"O açık dediğin tam ne yani?"

"Katil, şimdiye kadar gizlediği kadını gün yüzüne çıkardı. Kollarını bileklerine kadar bandajlamak zorunda kalan kadını..." Sözlerinin keskinliği her kelimede daha da artan Kyosuke, tıpkı bir matkap gibi davanın özüne derinlemesine giriyordu. "Sonra bu davada bana garip gelen bir şey var. Acayip numaralar çeviriyor olsa da katil suçlarını gizlemeye hiç çalışmamış. İlk cinayet yeri olarak Kinue'nin evini seçmiş. Buna mecbur kalmış olsa da gövdeyi keserek sakladığı halde yüzünde en ufak bir çizik yok. Cesedin bulunmasını engellemek için banyoyu kilitlemiş ama kasten ışığı açık bırakmış. Elbette birkaç gün içinde komşular fark ederdi. Siz oraya gitseniz de gitmeseniz de eninde sonunda bulunurdu. Tamam... Ama gecenin yarısında cesedin bulunacağını düşünmek hiç mantıklı değil. Öyleyse katil geceleyin birilerinin cesedi bulacağını öngörüyor olmalı... O ışığı da cesedi görsünler diye dikkati çekmek için bir işaret olarak bırakmış olabilir."

"Ne amaçla?"

"Birinin röntgencilik hevesini tatmin etmek için olmasın?" deyip hafifçe güldü Kyosuke ve devam etti. "Bu tür bir düşünce tarzı sonraki iki cinayette de görülüyor. İkinci cinayette birkaç gün sonra yıkılacak olan o köşkü kasten mekân seçmiş. Üçüncü vakada da onca zaman ve emek harcayarak dövmeli deriyi yüzmesine rağmen niye yüzünü tanınmayacak şekilde parçalamadı? Yüzünü darbelerle darmadağın etseydi maktulün kim olduğunu anlamak neredeyse imkânsızlaşırdı, buna rağmen yapmadı."

Kyosuke biraz sessiz kaldı, sonra da rolleri tersine çevirip Kenzo'ya bir soru sordu:

"Anlıyor musun? Katilin bu derecede bir cüretle suçlarını ifşa etmesinin sebebi ne sence?"

"Bilmiyorum ki... Suç teşhirciliği gibi bir şey mi?"

"O tür bir hastalık değil. Katil, emsalsiz bir yetenekle sahneyi kurgulayan bir yönetmen. Yaratacağı etkiler en ince noktasına kadar ölçüp tartılmış bir eylem bu. Pragmatik bir bakış açısından bakarak, bunun çok daha işine yarayacağını düşündüğü için olmalı."

"..."

"Zekice yalan söyleme yöntemini bilir misin? İnsanları aldatmak istiyorsan baştan sona tamamen uyduruk şeyler anlatmazsın. Yüz sözünün doksan dokuzu gerçeklerdir. Sonunda tek bir yalan söylersin. Bu, Machiavelli'nin diplomasi felsefesidir. Doksan dokuz gerçeğin gücüyle etki altında kalıp bir yalanı gözden kaçırırlar. Psikolojik bir formüldür bu. Katil diğer kısımları gereğinden fazla ortaya dökerek sırrını gizlemeye çalışıyordu."

Öncül Akademi öğrenciliği döneminden beri "çıkarım makinesi" olarak anılan Kyosuke Kamizu'nun zekâsına dair gayet iyi bilgi sahibi olması gereken Kenzo bile bu söylediklerini ancak "dahiyane" sözüyle niteleyebildi.

Kenzo, geri döndüğünü bildirmek için bölümdeki profesör ve doçentlerle görüşmelerini bitiren Kyosuke'yi âdeta sürükleyerek kendi evine götürdü.

Kyosuke bir süre zarftan çıkan altı fotoğrafa baktı. Dudaklarının ucunda hafif bir gülümseme belirir gibi olduysa da hiçbir şey

söylemedi. Sonra Kenzo'nun tuttuğu notları eline aldı, son derece dikkatle göz gezdirdi. Kâğıdın sonundaki boşluğa gayet orantılı, daktilo yazısına benzer imlerle bir şeyler yazdı.

Not 3: Üçüncü cinayette sadece dövmeli deri yüzüldü, birinci cinayetteyse gövde ortadan kayboldu. Bu farklılığın sebebi nedir?

"İyi yazmışsın, sadece önemli bir noktayı gözden kaçırmışsın. Buraya yazdım."

Kyosuke Kamizu'nun eskiden itibaren başından sonuna didikleyerek okusa da o son âna kadar zihnindekini gizlemek gibi bir huyu vardı. Belli ki değişmemişti.

Şanslarına Başkomiser Matsuşita o gün eve akşam yemeği vaktinden önce döndü. Kenzo, Kyosuke'yi odasında bırakıp konuyu ağabeyine anlatmaya gitti. Eiiçiro, kardeşini güler yüzle dinledi.

"Evet, tabii... Daha Öncül Akademi'deyken dünyaca ünlü bir makale sunmuştu demek? O zamandan beri de suç araştırmaları deneyimi var... Evet, senin bir ara bahsettiğin saat kulesi cinayetindeki meşhur dedektif değil mi bu bey?"

Sözleri alay eder gibi olsa da bakışları gayet ciddiydi.

"Kenzo, derhal bizi tanıştır lütfen. Şayet bu davayı çözebilirse ben, Soruşturma Şubesi Başkomiseri Eiiçiro Matsuşita, ona centilmence şapka çıkarıp saygılarımı sunacağım."

Eiiçiro tereddütsüz ayağa kalktı. Başkalarına nadiren baş eğen bir adam için bu çok büyük bir tavizdi. Ancak neticede Başkomiser Matsuşita'nın yüce gönüllülüğü, son derece çetin dövme cinayetleri davasının çözümüne giden yolu açtı ve daha sonra meydana gelen birtakım gizemli davaların çözümüne de katkı sağladı.

Tanıştıklarında Kyosuke'nin tavırları, Başkomiser Matsuşita üzerinde çok olumlu etki bırakmış gibi görünüyordu. Ayrılmak üzere izin isteyen Kyosuke'yi alıkoydu. Üçü birlikte akşam yemeği yedi. Kyosuke, engin sohbet konuları, derin bilgisi ve konuşma esnasında görülebilen keskin zekâsıyla Eiiçiro Matsuşita'nın gönlünü tamamen fethetti.

Kesin bir dille, "Bugünden itibaren bir hafta sayın. O zamana kadar katili tespit edip size sunacağım," diyen Kyosuke izin isteyip ayrıldıktan sonra Eiiçiro Matsuşita, sigarasının dumanını üfleyerek konuştu:

"Kenzo, ne iyi bir arkadaş edinmişsin böyle. O yaşta o yetenek, o özgüven... Kayda değer bir insan. Akademik açıdan nasıldır bilemem ama kesinlikle on yılda, yirmi yılda bir görülecek üstün bir şahsiyet. İşler yolunda giderse bu vakayı bile çözebilir bence."

Dışarıdan bakan biri bunu duysa ölçülü bir iltifat olduğunu düşünürdü ama ağabeyinin karakterini iyi bilen Kenzo, son derece büyük övgüler içeren bu sözlere çok sevindi.

Ertesi gün söz verdiği gibi saat onda, saniye bile şaşmadan, Kyosuke Kamizu soruşturmasının ilk adımını atıyordu. Üzerinde koyu gri takım elbise ve aynı renkte bir paltoyla resmi giyinmişti. Açık gri bir fötr şapkayı gözlerine kadar indirmişti. Buluşmak üzere sözleştikleri Ogikubo İstasyonu'nda bu haliyle belirdiğinde şık bir genç İngiliz beyefendisi gibi görünüyordu. Hafifçe elini kaldırıp on beş dakikadır bekleyen Kenzo'ya selam verdi. Hemen ardından yan yana yürümeye başladılar. Kyosuke'nin ilk planı, ofisine gidip Yoşio İnazava'yla yüz yüze görüşmekti.

Mogami Grubu'nun ofisini bulmaları kolay oldu. Yola bakan iki katlı ahşap bir binaydı. Öndeki cam kapıda altın yaldızlı harflerle "Mogami Grubu: İnşaat ve Taahhüt" yazılıydı.

"Demek burası."

"Ben de ilk defa geliyorum," diye fısıldadı Kenzo ve ofise girdiler.

Görünüşleri nahoş görünümlü dört beş adam mangalı çevrelemiş, bir şeyler konuşuyordu. İçlerinden biri –Yoşio İnazava– yaylı bir oyuncak gibi yerinden fırlayıverdi.

"İnazava Bey, merhaba, epey oldu görüşmeyeli. Size sormak istediğimiz bazı şeyler var."

Yoşio İnazava belirgin şekilde paniklemişti. Kâh kızarıyor kâh sararıyor, yüzü renkten renge giriyordu. Sanki boğazına bir şey takılmış gibi bir sesle, "A, siz dedektif beydiniz, değil mi? Burası pek uygun değil, içeriye geçelim," deyip önlerine düştü ve ikisini arka

taraftaki odaya buyur etti. Kenzo kendini tutup içinden yükselen kahkahayı bastırmaya çalıştı. İnazava'yla aslında yarışmada tanıştırılmışlardı, buna rağmen ağabeyi adama öyle korku saldığından Kenzo'yu polis dedektifi diye hatırlaması komikti.

"Evet, burada kimse bizi duyamaz," diyerek arka odaya onları götürüp sandalyelere buyur ettikten sonra endişeli bir şekilde sordu: "Yine bir şey mi oldu? Bu seferki kim?"

"Yok, bu sefer bir cinayet değil konu. Neyse ki değil. Öyle sık sık cinayetler işlense biz de dayanamazdık... Aslında şöyle, bu bey müteveffa Takezo Bey'in eski bir arkadaşı. Yakın zamanda Java'dan dönmüş, cinayeti duyunca da şok olmuş. Olan biteni ayrıntılarıyla öğrenmek istediğini söyledi. Ben de kendisine eşlik edip buraya getirdim."

Önden kararlaştırdıkları senaryo gereği Kyosuke kibarca İnazava'ya selam verdi:

"Adım Kyosuke Kamizu. Mogami Bey'in üstümde çok emeği vardır. Bu feci olay için taziyelerimi kabul buyurun."

İnazava bu sözleri duyunca rahat bir nefes almış gibi görünüyordu.

"Demek öyle, efendim. Her ne kadar bu işlerle iştigal ediyor olsa da insanların nefretini üstüne çeken biri değildi bizim patron. O yüzden de böyle bir şeyin olacağına hiç ihtimal vermezdik bizler de."

"Nasıl yani? Eğer sakıncası yoksa o günlerde olanları sizden dinleyebilir miyiz acaba?"

Bu rica üzerine İnazava şaşkın bir tavırla başını kaşıya kaşıya o günlerde olan bitenleri anlattı. Ancak önceki ifadesinden bir gram bile farklı değildi. Anlatılanları pürdikkat dinleyen Kyosuke, adamın hislerine yakınlık gösterirmiş gibi, "Siz de ne berbat bir şey yaşamışsınız. Ama anlattıklarınıza bakılırsa Kinue Hanım da size karşı boş değilmiş anlaşılan. Çok yazık olmuş," dedi.

"Teveccühünüz, efendim. Kinue Hanım hâlâ hayatta olsaydı..."

Kenzo, ağzının suyu akarak gülen İnazava'nın yüzüne bakınca, nasıl da uslanmaz bir adam, diye düşündü. Kyosuke de aynı histe

olmalıydı ki dudağının kenarını ısırarak alaycı gülümsemesini engelliyordu.

"Kinue Hanım da hayli tutkulu biriymiş, değil mi? Şimdiye kadar başka bir erkekle bir kabahat işlediği var mıydı acaba?"

"O derece bir şey yoktur. Bir ara patronun kardeşi Hisaşi Bey'le aralarında şüpheli bir şeyler var diye millet pek bir tantana yapıyordu ama neticede dedikoduydu herhalde. Bizim patronun ona özel hisler beslediği ortadayken Hisaşi Bey öyle bir maceraya girişmeye cesaret edemezdi."

"Bu durumda siz de ateşle oynuyormuşsunuz, değil mi?"

"Yaşını başını almış biri için utanç verici ama..."

"Sahi işleriniz ne âlemde?"

"Hisaşi Bey'in bu taraklarda bezi olmadığından zora düştük. Ne olursa olsun patronun tek kardeşiydi, onu destekleyeceğimizi söyleyip bu işi sürdürmesi için ısrar ettik. Fakat bu tür kaba saba işlerin kendisine uymayacağını söyledi. Şirketin çeşitli haklarını birilerine ucuza devredip şirketi fesih kararı aldı. Şu anda kalan işleri hallediyoruz. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyle bir kabahat işledim ve bunu herkes öğrendiğinden buraya gelmemeliyim ama bu sebeple gelmezsem işler de yürümüyor. O yüzden yüzsüzlüğü ele aldım, böyle gelip gidiyorum."

"O kadar dert edilecek bir şey yok. Eskiden beri gönül ilişkilerinin utanılacak bir şey olmadığı söylenir. Bu arada yakın zamanda dans derslerine başlamışsınız?"

"Ya, nereden duydunuz? Bizimki gibi bir sektörde sosyal ilişkiler açısından gereken şeyler oluyor malum."

"Hedef şaşırtır gibisiniz."

İnazava, tam isabetle vurulmuşçasına utanarak güldü. Kyosuke de bundan faydalanıp yumuşak bir şekilde konuyu değiştirdi:

"Bu arada danstan başka hobileriniz var mı?"

"Çok utanç verici ama şu yaşıma kadar hayatımı hiçbir hobim ya da eğlencem olmadan geçirdim."

"At yarışlarını seversiniz ama?"

"Evet, atlar başka tabii."

"Gerçekten de insanın üstüne oynadığı at, düşük kazanma ihtimaliyle çıktığı yarışı kazandığında, tarif edilmez bir his verir, değil mi?"

"Çok doğru! *Şova*'nın 13. yılı mı neydi, Nakayama'da. Bir defalığına büyük bir sürpriz kazanç elde etmiştim. O zamanın parasıyla beş yüz küsur yen! Epey idare edecek bir meblağ idi... Gerçi hep beraber içip bitirdik ama... Öyle şey çok nadir olur."

"Demek öyle..."

Kyosuke bir anda merakını yitirmiş gibiydi. Bir süre daha hoşbeş ettikten sonra iki genç adam izin isteyip bürodan ayrıldı.

"Kamizu, şu varsayıma ne dersin? Adam şirket parasını kumar için zimmetine geçirdi, sonra kaybı telafi edemedi, Mogami bunu öğrenince de onu öldürdü... Kinue'yi ise aşkına karşılık alamadığı için öfkelenip öldürdü..."

"İmkânsız," deyip güldü Kyosuke Kamizu, onu ciddiye almamıştı. "Onun gibi hayal gücünden yoksun, tavşan gibi ödlek biri, böylesine beceriyle cinayetler işleyebilir mi sence?"

"Evet ama kumara çok düşkün görünüyor."

"Kumarı sevse de kumarbaz değil. At yarışı gibi, pek çok karmaşık koşula bağlı ve kendi zekânı kullanmak için pek az imkân bulunan bir alanda seni batıracak ya da çıkaracak bir mücadeleye nasıl girebilirsin? Zekâsını ve azmini sonuna kadar kullanarak sonucu neredeyse yüzde yüz tahmin edip sadece o en son minicik hamleyi kadere bırakarak gözlerini kapatmak... İşte büyük kumarbazlık budur. O adamda bu nitelik yok."

"Evet ama cinayet sırasında nerede olduğuna dair şahidi de yok."

"Tut ki öyle dedik, cinayet sebebi yok. Sadece şirketin parasını zimmetine geçirdi diye ki öyle yapmadığını söylüyor değilim, cinayet işlemeye kadar götürür mü işi? Bir kere eğer katil o ise ifadesi fazlasıyla akla yatkın, öte yandan davranışlarında çok fazla açık var. Banyo kapısının dış tokmağında parmak izleri bırakan bir katil, iç tokmakta da illaki bırakırdı. Zaten eğer katil yer fark etmeksizin parmak izini bırakarak etrafta dolanan, unuttuğu şeyi

sabahleyin almaya geri gelen bu adam olsa benim davaya karışmama kalmaz, Tokyo Emniyeti çoktan işi halletmiş olurdu."

Kenzo artık bir laf edemedi. Birden istasyona yaklaştıklarını fark etti.

"Şimdi nereye?"

"Şöyle... Hayakava Hoca'ya telefon ettiğimde, bu akşam gelin, dedi. Hisaşi Mogami'nin evinde telefonu var mıdır?"

"Var. Arayayım mı?"

"Hım, gerek yok. Telefon etmeden gidip baskın yapalım. Öncesinde de öğle yemeği yiyelim. Dün akşama cevaben ben ısmarlıyorum."

"Öncül Akademi'deki yemekhaneyi hatırladım."

"Hâlâ eskisi gibi ultra mısın?"

Kenzo Öncül Akademi'deyken kendisine "ultra super extra eater" (ultra süper ekstra obur), kısaca "ultra" dediklerini hatırladı ve kahkahalara boğuldu.

BÖLÜM 16

Sülüğün Ayak İzleri

İstasyon civarındaki bir lokantada hafif bir öğle yemeği yediler. Yemek sırasında Kyosuke konuşmaya devam etti.

"Fark edip etmediğini bilemiyorum ama Dr. Hayakava cinayetler sırasında farklı yerde olduğunu kanıtlama çabasına hiç girmemiş. Normal insanlar için 'ispat için tanık göstermek' durumu pek de doğal değildir zaten. Şu ay şu gün şu saatte yaptıklarınızın tanıklarını söyleyin, deseler ansızın, biz de olsak zora düşeriz. Şansımız yaver gidip de o sırada yaptıklarımıza şahitlik edecek birisi varsa ne âlâ ama gerçek hayatta işler genelde pek böyle yürümez. Fakat daha bir gün geçmiş geçmemiş, unutmuş olması da imkânsız. Kanıtlayamayacak bile olsa az çok bir şeyler söylemek, insanın tabiatında vardır. Doktorun yaptığı gibi kendini tehlikeye atıp tanıkları konusunda konuşmayı reddetmek çok garip. Neden böyle yaptı acaba?"

"İnada bindirmiş olamaz mı? Dedektifler tarafından öyle itilip kakılınca..."

"Öyle basit bir inat meselesi yapılamayacak kadar ciddi bir durum var ortada. Doktorun ne olursa olsun saklamak zorunda olduğu bir sırrı vardı. Onurunu, hatta tüm hayatını ortaya koyarak koruması gereken bir sır. Öyle hafife alınacak bir şey değil..."

Kyosuke kahve fincanını eline aldı.

"Bir sonraki gariplik, neden ilk cinayette katilin gövdeyi kesmek zorunda kaldığı. Dövmeyi istiyorsa üçüncü cinayetteki gibi sadece deriyi yüzmesi çok daha kolay olurdu. Senin de bildiğin üzere sadece

hipodermis çıkarılırsa deri, hiçbir işlem yapılmasa da o vaziyette epey uzun bir süre korunabilir. Ayrıca insan gövdesi hayli ağırdır; içindeki kanın boşaltılması öyle az buz zor değil. Kocaman bir bavulu yüklenirsen gün ortasında bile şüphe çekeceğin bir dönemdeyiz. Gecenin yarısında garip görünümlü, kan akıtan bir bavul taşırsan ne olur, düşünsenel Neden hiç kimse bu noktayı kurcalamadı?"

"O bana da garip gelmişti."

"Kimse ekonomi bilmiyordu da ondan. Suç ekonomisinin temel aksiyomunu yani."

"Suç ekonomisi derken neyi kastediyorsun?"

"Mesela gövdeyi ayırdın ve derisini yüzdün. Kalan iç organları ve iskeleti ne yapacağın konusu var. Böylesi atıkların tasfiyesi sorununa ben 'suç ekonomisi' dedim. Bu iş, kok kömüründen boya elde etmeye benzemiyor... Hem sonra gövde kesildiğinde kan nereye gitti? Bahçede kan lekeleri var mıydı?"

"Yoktu. Cesedin bulunduğu banyo fayans kaplı. Gece boyu musluk açık olunca kanın tamamı kanalizasyona gitmiş olsa gerek. Banyo gideri incelendiğinde ciddi miktarda kanın oradan aktığına dair izler tespit edildi."

"Demek 'Ciddi miktarda kan'... Yoruma çok açık bir söz."

Kyosuke kahvesini içince yerinden kalktı. Genç adam konuşma sırasında birtakım ipuçları verdiyse de Kenzo Matsuşita ne yazık ki Kyosuke'nin düşüncelerini bir türlü takip edemiyordu.

İkili sonrasında tren yolunun karşısına geçti. İstasyonu arkalarına alıp on beş dakika daha yürüdü. Ogikubo ve Nişi-Ogikubo'nun tam ortalarında evlerin bulunduğu bir mahallede gayet görkemli bir malikâneye ulaştılar. Bahçenin bir köşesinde atölyeye benzeyen, betonarme bir ek bina görünüyordu.

"Hisaşi Mogami resim yapar mı?" diye Kenzo'ya sordu Kyosuke merak etmişçesine.

"Hım, bilmem ki..."

"Neyse, önemli değil. Kendisine sorarım. Eğer resim yapıyorsa çalışmalarını göstermesini isterim. O tür şeylere bakarak sanatçının psikolojisini hemencecik anlarsın."

Kenzo evin girişindeki kapı ziline bastı. Kapıya çıkan hizmetçinin söylediğine göre Hisaşi seyahatteydi, ertesi günün sabahına kadar dönmeyecekti. Sonuçta ikili ertesi gün öğleden sonra gelmeye karar verip oradan ayrıldı.

"Boşuna onca yolu gelmişiz."

"Yapacak bir şey yok... Bu kadarına baştan itibaren hazırlıklıydım zaten."

Öyle pek hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu.

Kışın sert rüzgârlarını andıran ani bir rüzgâr, mabet ağaçlarının kuru yapraklarını savurarak aralarından esip geçti.

Güney cephesinden dönmüş, henüz nekahet devresinde olan Kyosuke, belki de bu nedenle soğuk içine iyice işlediğinden, böyle mırıldandı.

"Çok soğuk ya... Japonya yani."

Boylu poslu genç adam bir yandan titriyordu.

"Bugün akşama kadar ne yapacağız şimdi?"

"Hım... Kitazava'daki olay yerine gitmek istiyorum ama ağabeyine de gelmesi için rica edebilir miyiz?"

"Bir düşünelim... Tabii ki ayarlamaya çalışırım ama ağabeyim çok meşguldür, vakti var mıdır bilmem."

"O zaman onu arayıp, 'Kyosuke Kamizu, kilitli odanın gizemini çözerek sana gösterecek. Mutlaka gelmeni rica ediyor,' de."

Kenzo durdu ve Kyosuke'nin yüzüne baktı. Yakın dostunun yeteneklerini en iyi bilen kişi olan Kenzo bile bu sözler karşısında şaşırmaktan kendini alamamıştı. Soruşturma makamlarının üç ay gibi uzun bir süredir çözemediği bir gizemdi bu. Katilin de muhtemelen canla başla uğraşıp kurguladığı bir kilitli oda numarasıydı. Kyosuke sadece bir gecede, olay yerine tek adım bile atmadan çözmüş olabilir miydi?

"Ciddi misin?"

Kyosuke, kaşlarını hafifçe çatıp sarsılmaz bir özgüvenle yanıt verdi:

"Ciddiyim tabii. Bir erkeğin ağzından laf bir kere çıkar."

Kenzo da kısmen ikna olarak telefon etti. Ağabeyinin sesinden taşan heyecanı hissediyordu. Bununla huzursuzluğu daha da arttı.

"Hemen yola çıkacağını, cinayet mahallinde onu beklememizi söyledi."

"A, öyle mi? Biz de çıkalım o zaman."

Kyosuke'nin sesinde en ufak bir kaygı yoktu.

"Kamizu, eminsin, değil mi? Seni biliyorum, eminim ki kendine güveniyorsun. Olmaz ama olur da hata yapıyorsan bundan sonraki araştırmalarına da sekte vurmasın diye düşünüyorum. Of ya, endişe kumkuması gibi oldum..."

"Karamsarsın... Hep öyleydin... Bir insanın düşünüp bulduğu yöntemi, başka bir insan muhakkak çözebilir. Kilitli odaya bir sülük girebildiyse bir insan da girip çıkabilir demektir."

İnanılmaz bir özgüveni vardı. Kenzo bunun üstüne artık bir şey söyleyemedi.

İkili bu konuşmadan yaklaşık bir saat sonra Kinue'nin Kitazava'daki evine vardı. Ev artık Hisaşi Mogami'nin elindeydi. Yenileyip başkasına satmak niyetinde gibi görünüyordu. Ancak Tokyo Emniyet Müdürlüğü mümkünse bir süre mevcut haliyle bırakılmasını istediklerini bildirdiğinden sadece eşyalar taşınmış ve ev boş bırakılmıştı.

Bahçe kapısının dışında durup içerideki manzaraya bakan Kyosuke başını çevirip sordu:

"Burası hâlâ o zamanki gibi mi?"

"Genel olarak eskisi gibi... Evet, eminim aynı halde bırakılmış."

"Şansım varmış, değil mi? Eğer bina yenilenmiş olsa açıkçası işimiz zora girerdi."

Kyosuke öne düşüp bahçe kapısından geçti. Bahçe üç ayda son derece bakımsız kalmıştı. Belki de çekindiklerinden bu cinayet mahalline kimse girip çıkmadığı için etraf harabeye dönmüştü. Dalında çürüyüp kalmış domatesler insana uğursuz bir ürperti veriyordu.

"Fotoğraf levhası nereye düşmüştü?"

"Şurada, arka tarafta."

Kyosuke önden gidip binanın köşesini döndü.

"Yanılmıyorsam buralardaydı."

"Demek öyle. Şu demir parmaklıkların takılı olduğu pencere de banyo oluyor o zaman?"

"Evet. Pencereden içeri girip çıkmak imkânsız."

"Banyodan gelen su, bu kanalizasyona akıyor olsa gerek, değil mi?"

"Evet, öyle."

Kyosuke oraya eğilip kanalizasyon kapağını kaldırdı.

"Burası açık. Tam düşündüğüm gibi."

"İyi de Kamizu, öyle bir yerden bir insan girip çıkamaz ki."

"İnsandan bahseden kim? Ben sülüğün ayak izlerini arıyorum sadece."

Kenzo, Kyosuke'nin keçileri kaçırdığından şüphelenmekten kendini alamadı. Ama bakışları gayet normaldi. Tüm sırlara vâkıfmışçasına ışıl ışıl parlıyordu.

"Kamizu Bey, kusura bakmayın beklettim. Gazetecileri atlatacağım diye canım çıktı. Hah hah ha!" diye içtenlikle gülerek ortaya çıktı, siyah paltosuna iyice sarınmış Başkomiser Matsuşita. "Peki madem, girelim mi?"

Üçü evin içine beraber girdi. Feci derece tozluydu. Kenzo şiddetle öksürürken kan kokusu evin bir yerlerinde hâlâ duruyormuş gibiydi.

"Burada kan lekeleri bulundu... Sonra burada şifoniyer vardı, içi didik didik edilip şuralara doğru savrulmuş şeyler vardı... Bu odaya bira şişesinin durduğu yemek sehpası konmuştu."

Başkomiser bir elinde fotoğraflarla anlatıyordu.

"Peki söz konusu banyo nerede?"

"Bu koridorun sonunda, solda."

Koridorda yürüyüp banyonun önünde durdular. Koyu kahverengi kapının alt tarafında kesilip çıkarılan ahşabın yerindeki boşluktan beyaz fayans döşeli zemin görünüyordu. Kyosuke o delikten geçip banyoya girdi.

"Sülük neredeydi?"

"Şu pencerenin yanında."

"Kapının tahtaları arasındaki çatlak?"

"İşte burada. Gördüğünüz gibi ne eni var ne boyu. İçinden iplik bile geçiremezsiniz."

"Hım, evet, anladım," dedi Kyosuke istifini bozmadan. O halde bir süre kendini düşüncelerine verdi, sonunda, "Tamamdır. Sır çözüldü," deyip iki adama bakarak güldü.

"Anladınız mı yani? Peki, katil nasıl içeri girip çıktı?"

"Şimdi birlikte bir deney yapıp onu göreceğiz. Ancak tüm koşulları bire bir eşleştirmemiz gerekiyor. O yüzden biraz vakit alacak."

Kyosuke küvetin kapağını kaldırdı ve musluğu çevirdi. Uzun süredir kullanılmadığından akmaya başlayan suya pas karışmıştı.

"Burası hazır olana kadar diğer tarafta bekleyelim."

Kyosuke öne düşüp banyodan çıktı. Akan suyun sesi, hüngürdercesine üçünü takip ediyordu.

Mobilyalar kaldırılınca tekdüze hale gelmiş altı hasırlık odada yere oturan Kyosuke, sesinde âdeta ders verirmiş gibi bir tınıyla konuşmaya başladı:

"Normal şartlarda Japon evlerinde kilitli oda oluşturmak başlı başına çok zordur. Çünkü her biri bağımsız odalar gibi görünse de aslında tavan ve tabanları ortak olduğundan, gayet kolayca tavandan yan odadaki gömme dolaba ulaşabilir ya da zeminin altından geçerek yer hasırlarını yukarı itip kolayca yan odaya girebilirsiniz. Ancak bu defaki koşullar öyle değil. Zemin de duvarlar da paravanların oturduğu çerçeveler de hep fayansla kaplı. Tavanda bir havalandırma deliği bile yok. Kalan yerler de ahşap, tek bir taht da yerinden çıkmıyor. Pencere, içeriden kilitlenmiş, zaten dışında da sağlam demir parmaklıklar var. Kapısı içeriden sürgülenmiş, kapının üstünde de altında da hiçbir boşluk yok. Yani tamamen kapalı bir oda. Böyle düşünmek hiç de mantıksız değil. Gizli bir geçit olması da söz konusu değil. Buradaki mesele, kolaya kaçabileceğimiz bir intihar veya zehirleme cinayeti de değil kesinlikle. Neticede gövdenin parçalandığı ve ortadan kaybolduğunu biliyoruz... Yani katilin öyle ya da böyle bu banyoya girip çıktığına şüphe yok. Bu gizemi çözen de sülüğün varlığı oldu."

"Sülük mü? Nasıl?"

"Bu sülük mevzusunu duyunca Hisaşi Mogami'nin renginin attığını ve paniklediğini söylemiştin, değil mi? Bu cinayette yılan, kurbağa ve sülüğün üçlü döngü şeklinde bir araya gelmesi iyice ürpertici bir hava verdiğinden adamın paniklediğine şüphe yok. Peki ya katil? Bu da kolayca tahmin edebileceğimiz bir konu. Bir katilin cinayeti işledikten sonraki ruh halinde her şeyden korkması normaldir. Buradaki inanılmaz suçu kurgulayabilen bu katil de aynı ruh halinde olsa gerek. Böylesine enfes bir kapalı oda numarasına imza atan katilin, bu uğursuz sülüğün varlığını göz ardı etmesi düşünülemez. Banyodayken o sülüğün varlığını fark etseydi muhtemelen alıp dışarı atardı. Dolayısıyla sülük, katil banyodan çıktıktan sonra girmiş olmalı. Şayet sülüğün ayak izlerine odaklanıp akılcı bir şekilde takip edebilirsek katilin odadan çıkış yolu da net bir şekilde mutlaka önümüze çıkar."

Kyosuke ikisinin yüzlerine baka baka sesini biraz yükseltti.

"Prensip olarak bir banyoda, nasıl bir yapısı olursa olsun, bir su girişi ve su gideri bulunur. Buradaki giriş şebeke suyu olduğundan sülüğün oradan gitmesi tamamen imkânsız. Bu durumda sona bir tane yol kalıyor... Sülüğün giriş yolu, aynı zamanda katilin de çıkış için kullandığı yol, su gideri olmalı."

Başkomiser Matsuşita ve Kenzo ister istemez birbirine baktılar. Kesinlikle doğruydu! Bu su gideri, ikisinin de tamamen gözden kaçırdığı bir kör noktaydı.

"Bunu bir anladık mı gerisi çorap söküğü gibi gelir. İğne ve iplik kullanmak yetecek," diye kayıtsızca kesip attı Kyosuke. O sırada suyun küvetten taşma sesi gelmeye başladı. "Evet, hazırlıklarımız da tamam gibi. Gidelim mi?"

Yerinden kalkan Kyosuke önlerine düşerek banyoya girdi. Su küveti doldurup taşmış, fayans zemini yıkayıp kanalizasyona akıyordu.

"Üç sap ip olsun... Aslında daha az da yetebilir ama bu kadar olsun da garantileyelim."

Kyosuke, paltosunun cebinden bir bağ kenevir ipi, iki büyük toplu iğne ve üç küçük tahta parçası çıkardı. Kenevir ipini üçe

böldü, uçlarına birer tane tahta parçası bağladı. İki tane ipliğin diğer uçlarına da iğneleri bağladı. Bir iğneyi kapının üstüne, sürgünün altına; diğer birini duvara, sürgüyle aynı yükseklikte bir noktaya hafifçe çaktı. Sonuncu ipliğin ucuyla da küçük bir ilmek yapıp sürgünün tokmağına taktı. Yere paralel olarak götürüp duvardaki toplu iğnenin çevresinden geçirdi. Sonra da çapraz olarak kapının üstündeki iğnenin etrafından doladı ve son olarak da penceredeki kilidin başından geçirdi.

"Bu üç tahta parçasını, suyun giderinin içine atınca suyun akışıyla dışarıya kadar gidecekler. Elbette sadece suyun gücü kendiliğinden bu mekanizmayı çalıştıracak kuvvete sahip değil. Sonrasında dışarıdan o tahta parçalarını alıp bağlı olan iple mekanizmayı kontrol edeceğiz. Siz içeride kalıp izleyin lütfen."

Kyosuke usulca ipin altından geçti ve banyo kapısını dışarıdan kapattı.

Başkomiser Matsuşita tek laf etmeden kapının sürgüsüne bakıyordu. Az sonra ipler yağ gibi kaymaya başladı. Sürgü yana doğru hareket etti ve deliğe girdi. Duvardaki toplu iğneyi çekti ve iğne yere düştü. O da ipi çaprazdan aşağıya çekti ve kapının tokmağından sarkan ip kanalizasyon giderinin içine düşüp kayboldu. Tam kapının nasıl da mükemmel şekilde içeriden kilitlendiğini düşünüyorlardı ki bir an sonrasında diğer ip çekildi ve ikinci toplu iğne de yere düştü; ilmek yapılmış iplik de pencereyi kilitleyen kolu çekip yere düştü ve banyo giderinin içinde kaybolduğu anda iki toplu iğne de o delikte çoktan gözden yitmişti.

"Böylece gösterim tamamlanmış oldu, ne dersin ağabey?" derken iç çekti sonunda kendine gelen Kenzo.

Hayranlıkla gözleri parlayan Başkomiser Matsuşita, evet dercesine bir ses çıkarmakla yetindi.

"Nedir durum? Kilitlendi mi?" diyen Kyosuke kapıdaki delikten başını uzattı.

"Kamizu Bey, çok teşekkür ederiz. Gerçekten de harika bir numaraydı. Şaşırıp kaldım," dedi başkomiser, sesi titreyerek. Öte yandan Kyosuke hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

"Bu tür mekanik bir numarada öyle ahım şahım bir şey yok. Aslında sizlerin bunu şimdiye kadar çözememiş olmanız şaşırtıcı. Ben bu mekanik hileden ziyade katilin banyoyu kilitli oda yaparak uyguladığı psikolojik hileyi çok önemsiyorum."

"Yani diyorsunuz ki..."

"Sizler tamamen psikolojik bir kilitli odaya tıkılıp kaldınız. Oraya ayak bastığınızdan beri dışarıya tek bir adım bile atamadınız."

"Psikolojik bir kilitli oda mı?" diye bir papağan gibi tekrarladı Başkomiser Matsuşita. "Kamizu Bey, katil kim sahiden?"

"Henüz bunu söylemeye hazır değilim, efendim. Fakat bu derecede bir numaranın öyle on beş yirmi dakikada düşünülemeyeceğini ve katilin bu evin içinin yapısını gayet iyi bilen biri olduğunu söyleyebilirim."

"Demek öyle..."

Başkomiser Matsuşita, birkaç şüphelinin görünüşünü gözünün önünde canlandırmaya çalışırcasına bir süre sessiz kaldı.

"Ben katilin neden musluğu açık bıraktığını merak ediyordum. Deneyinizle anladım. Banyoyu bir kilitli oda yapmak için katil o musluğu açık bırakmak zorundaydı, değil mi?"

"Doğru... Ancak musluğun suyunun tahta parçalarını kanalizasyonda ilerletmek dışında bir fonksiyonu daha olduğu kanısındayım. Ne de olsa bu mekanik bir numara; katil, bu kilitli odanın gizeminin çözülmesine hazırlıklı olsa gerek. Musluktan gelen suyun göreviyse bununla bitmiyor."

"Nasıl yani?"

"Suç ekonomisi açısından bakınca bir numara olsun, bir alet olsun iki üç işlev görüyorsa bir anlam taşır. Bir barajın elektrik üretmede de tarla sulamada da taşkın kontrolünde de işe yaraması gibi düşünün," diye bir mecazla başkomiserin sorularını cevaplamaktan sıyrılan Kyosuke güldü.

BÖLÜM 17

Öklid Dışı Geometri

Kyosuke Kamizu, o akşam Kenzo Matsuşita'yla birlikte Yotsuya'daki evinde Dr. Hayakava'yı ziyaret etti.

Kenzo çoktan Kyosuke'nin bir örümcek gibi ördüğü çıkarımlarının ağına kendini kaptırmıştı. Yakın arkadaşının dehasından Öncül Akademi'den itibaren zaten hiçbir şüphesi olmamıştı. Ama olsaydı bile kilitli oda gizemini böylesine parlak bir şekilde çözmesiyle Kyosuke'nin bu çetin dövme cinayetlerini tüm ayrıntılarıyla gün ışığına çıkarmasının sadece bir an meselesi olduğundan artık emindi.

Geriye iki şüpheli kalmıştı. Kyosuke bu iki kişiye ne tür gizli planlarla yaklaşacaktı acaba? Kenzo sırf bunu düşünmekle bile şiddetli bir heyecan hissetmekten kendini alamıyordu.

Doktorun evi Yotsuya'daydı. Şehrin savaştan kıl payı kurtulmuş bir köşesinde, modern Avrupa mimarisinin müthiş görkemini taşıyordu.

Batı tarzı döşenmiş geniş salona buyur edildiler. Kenzo hafif bir hayranlık çığlığını tutamadı.

Salon tümüyle bir dövme numune odasıydı. Duvarlara Batı tarzı bir odada olması beklenecek tek bir yağlıboya tablo bile asılmamıştı. Duvarları gösterişli desenlere sahip dövmeli derilerin yerleştirildiği büyük çerçeveler kaplıyordu. Odanın köşelerinde mermer büstler konulacak yerde kafaları, kolları ve bacakları bulunmayan dövmeli dört gövde duruyordu.

Kenzo, nicelik açısından değilse bile nitelik olarak Tokyo Üniversitesi Araştırma Laboratuvarı'ndakinden geri kalmayacak bu koleksiyona bakarken sordu:

"Kamizu, Oroçimaru dövmesine ne oldu dersin? Katil gövdeyi kesmiş olsa bile deri, derhal bir işleme tabi tutulmazsa çürür ya, belki çoktan mahvolup gitti bile."

Kyosuke o her zamanki gizemli gülümsemesiyle yanıtladı:

"Bilmem ki... Öyle olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa Oroçimaru dövmesi, güzelce duruyor. Hiçbir zarar görmeden... Çürümeden... İlk nesil Hori-yasu'nun eserini görmemiz hiç de uzun sürmeyecek bence."

Kapı açıldı ve geleneksel tarzda kimono giymiş Dr. Hayakava yüzünde kocaman bir tebessümle odada göründü.

"Oo, sevgili Kamizu! Çoktandır görüşmemiştik."

"Hocam, çok uzun süre oldu arayıp soramadım, kusuruma bakmayın lütfen. Zaten hep cephelerdeydim; Çin'den Java'ya gittim, oradayken savaş bitti. Nihayet geçenlerde yurda döndüm ve bir uğrayıp sizi ziyaret etmek istedim," diye nazikçe selamladı Kyosuke.

"Her halükârda hayattasın ya, güzel. Senin gibi birinin bu saçma sapan savaşta ölmesi ülke için büyük kayıp olurdu," diyen doktor sonra Kenzo'ya döndü ve bu defa gayet iğneleyici bir şekilde konuştu: "Sevgili Matsuşita, ağabeyinin bir sürü zorbalığına maruz kaldım. Sen lüzumsuz şeyleri hatırlayıp ona anlattın diye..."

"Çok özür dilerim. Malum o sırada hepimiz altüst olmuştuk..."

"Neyse peki, bunları şimdi söylemenin bir manası yok zaten. Benim de hatam oldu... Hadi oturun lütfen."

Üçü koltuklara oturdu.

"Hocam bu koleksiyonunuzu ikinci defa görme şerefine erişiyor olsam da yine söylemek isterim, gerçekten de muhteşem parçalar! Savaş sırasında bunların emniyeti için çok sıkıntı çekmişsinizdir."

"Hem de nasıl! Evim yansa elden gelen bir şey olmazdı ama bunlar için kaygılanmadan duramıyordum. Şehir tahliyesinde neler çektim! Bunlar dört bir yana dağıldı. Savaş bitip de hepsini tekrar toparlamam da ayrı bir zorluk oldu. Çok feciydi."

"Tahmin ediyorum. Ne de olsa ulusal hazineler ayarında örnekler hepsi de... Japonya'nın gelecek nesillerinin sizin gibi olağanüstü bir beyefendinin varlığı için şükran duyacaklarına eminim."

"Keşke herkes beni senin gibi anlasaydı... Oysa toplumda 'eksantrik' deyip duruyorlar ve ucube muamelesi yapıyorlar."

"Yapacak bir şey yok. Meçhule yazılmış mektuplar yüz yıl sonra da olsa sahibini bulur derler ya... Değerinizi anlayacaklardır."

Doktor istediği şeyi duymuş gibi güldü.

Kyosuke, siyah çay konmuş fincanını eline aldığı sırada konuyu çevirmeye başladı:

"Hocam burada Hori-yasu'nun hiçbir eserini göremiyorum?"

"Maalesef..." Hazırlıksız yakalanmışçasına yüz hatları gerildi doktorun. "Ne yazık ki bir tek onun hiçbir eserine sahip değilim. Hori-uno, Hori-ken, Hori-gane, Hori-goro... Neredeyse tüm büyük ustaların eserleri var elimde ama Hori-yasu'nun hiçbir eserini elde edemedim. Açıkçası, son zamanlarda Kinue'nin dövmesine içim gidiyordu. Ancak o katil önce davranınca benim işim de yattı tabii. Korkunç bir saplantısı olmalı! O dövmeyi ne kadar istesem de şu takıntılı halimle bile asla birini öldürüp derisini yüzecek cesaretim olmaz."

Doktorun sözleri, Kyosuke'nin sözüne meydan okuyan bir havadaydı.

"Kesinlikle korkunç bir katil zaten. İyi de hocam, siz o akşama dair bir görgü tanığı neden göstermediniz? Şimdi Matsuşita'nın önünde söylemek de ne kadar uygun ama polis memurlarının gözünde itibarınız bir kere zedelendi mi illaki sizi taciz ederler. Sizin gibi bir bey neden böylesine bir risk aldı?"

"Sevgili Kamizu, öyle diyorsun ama saçmalığın da bir haddi hududu olur! Beni o cinayetle ilişkilendiren ne var? Evet doğru, cesedi ben buldum. Ama o sırada Matsuşita da benimleydi. Ayrıca Kinue ile aramızda beni suç işlemeye yöneltecek doğrudan bir sebep olacak bir şey yoktu. Takezo'nun ölümü sayesinde elime bir milyon yene yakın para geçti. Bu yüzden Takezo'nun cinayeti için kesinlikle bir sebebim yoktur, diyemem. Kinue'yi öldürmekle

bana düşen pay bir kuruş bile artmayacaktı. Onun payının tamamı Hisaşi'ye gitti. Dolayısıyla Kinue'nin öldürülmesinden hiçbir çıkarım olamaz. Bir dövmeyi elde etme arzusu yüzünden cinayet işleyecek kadar da ahmak değilim."

"Hocam kaçamak cevap veriyorsunuz," dedi Kyosuke ve damarına basarcasına hafifçe güldü.

"O akşam, davayla bir bağlantısı olmadığı sürece, nereye gittiğim kendi keyfimi ilgilendirir sadece. Hem sıradan bir insanın çok nadiren görgü şahidi olur. Ben Soruşturma Şubesi Başkomiseri olsaydım asıl en sağlam şahidi olan kişiden şüphelenirdim. Sence de öyle değil mi, Kamizu?"

"Öyle, evet. Görgü şahidi olmadığından yakalanan suçludan zaten bir şey çıkmaz."

"Aynen öyle. Japon polisinin biraz daha bilimselliğe dayanması gerekiyor artık. Bu aralar epey ilerleme kaydetmişler gerçi. Eskiden birini hedef aldılar mı iki üç ay nezarethaneye atarlardı. Yumruklar tekmeler havada uçuşurdu ve olmayan şeyleri zorla itiraf ettirdikleri de hiç az değildi. Elbette öyle bir yerde bir iki ay geçirdin mi normal olarak pes edip boyun eğersin."

"Kesinlikle." Kyosuke elinde çay fincanıyla bir süre düşüncelere daldı. "Hocam, yalnız o sırada fotoğraf plakasını alıp götürmeniz hiç olur iş değilmiş."

"Evet, o konuda ne desem boş. Söz konusu o şey olunca, benim de her zamanki takıntım ortaya çıktı. Yerden alıp cebime koydum. Fakat katil ben olsaydım önce Matsuşita'nın dikkatini o plaka parçalarına çekip sonra da bile bile onları saklamak gibi aptalca bir harekette bulunmazdım herhalde."

"O da var, evet."

Cinayet konusuna hiç değinmek istemediğinden belki, doktor aniden konuyu değiştiriverdi:

"Hoş, artık dünyanın çivisi çıktı. Sevgili Kamizu, sen toplumun şimdilerdeki hali hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben yeni döndüm, öyle olunca..."

"Şeytanların geçit töreni" dedikleri şey bu olsa gerek. Tüm Japonya'daki seksen milyon insan tamamen delirdi. Karneyle dağıtımdaki temel gıdalar ya gecikiyor ya da eksik kalıyor... Buna rağmen insanların kendi başlarına gıda temin etmeleri sıkı denetim altında ve acımasızca cezalandırılıyorlar. Güya düşük fiyat politikası uygulanıyor ama sigara ve tren biletlerine aşırı zamlar yapıyorlar. Taşların akıntıda yüzdüğü, yaprakların battığı bir dönemdeyiz. Balıklar büyüdükçe ağın gözlerinden geçebilir oluyor. Benim gibi dürüst adamların anlayamayacağı bir siyaset bu. Biraz daha genç olsaydım ben bile dolandırıcılığa ya da hırsızlığa yönelirdim."

"Hocam, siz savaş sırasında da askeri yönetim hakkında çok alaycı sözler ederdiniz. Savaş bitti ama bakıyorum da hâlâ aynısınız."

"Aman sen del O İmparatorluk Karargâhı açıklamalarına güvenen insanların kafalarında cidden birer tahta noksan demektir. Sence de öyle değil mi? Zaten öyle pek de zevkli zamanlar değildi. Her gün düşmanın uçak ve muharebe gemilerini torpidolarımızla batırıyorduk. Sonunda ben bile düşmanın gemi inşa kapasitesi bu kayıpları telafi edebilecek mi diye ciddi ciddi merak etmeye başlamıştım. Nihayet gemileri saymaz oldum, bıkmıştım. Ama o noktada altmışa kadar gelmiştik, hatırlıyorum. Ancak esas kritik olan B-29'lara dokunamamıştık bile. Savaşın sonlarında artık umutlar yitip ateşli silahlar yerine bambu mızrak kullanımı teşvik edilir olunca ben bile ağladım. Hele de her gün onları yağlayıp iyi bakmamız söylendiğinde... Zaman ilerledikçe sapan ve oklarla B-29'ları vurmamız isteneceğini düşünüyordum ama neyse ki iş o noktaya gelmedi."

Doktor kendine has sivri diliyle dur durak bilmeden konuşuyordu. Kyosuke doktorun iğneli sözlerini yarıda kesip sordu:

"Hocam bu arada hâlâ *go* oynuyor musunuz? Cepheye gitmeden önce bana birkaç kez ders vermiştiniz, çok esaslı bir rakip olduğunuzu hatırlıyorum..."

---

* Japon folklorunda yüzlerce doğaüstü varlığın geceleri yollarda topluca yürüyüp halka dehşet saldığına dair pek çok öykü anlatılır. (*ç.n.*)

"Ah, *go*... Evet, oynuyorum. Hoş, sen gençliğin sayesinde eminim çok ilerlemişsindir."

"Yok, hiç öyle olmadı, efendim... Zaten askerdeyken oturup *go* oynayacak hal nerede?"

"Madem öyle uzun aradan sonra bir el atalım mı? Matsuşita, sakıncası var mı?"

"Buyurun, buyurun. Ben seyretmeyi tercih ederim zaten."

Doktor hizmetçiyi çağırmak için bir zil çaldı, *go* tahtası ve taşlarını getirtti. Kyosuke, başlangıçtaki renk seçiminde oyuna başlama hakkı veren siyah ona denk gelince başıyla rakibine selam verdi. Kyosuke böyle bir zamanda neden *go* oynamaya başlamıştı, Kenzo bir anlam veremiyordu. Her ne kadar "Dışarıdan bakınca kahramanlar aylak görünür," sözünü bilse de değerli vaktini böyle çarçur ettiğini görmek tepesini attırıyordu. Öte yandan, Kyosuke'nin yüz ifadesi tıpkı bir heykelinki gibi donuktu. *Go* oynarken kesinlikle soruşturmadaki bir sonraki adımı düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Aklında tahtanın üzerine siyah taşlarıyla nasıl hamle yapacağı dışında bir şey yok gibiydi.

İlk hamle hakkı hafif de olsa siyahın lehine gibi görünüyordu. Tahtanın sol üst köşesinden başlayan oyun gitgide orta bölgeye yayıldı. Siyah ve beyaz taşlar hiç boşluksuz olarak iç içe diziliyor ve çetin bir mücadele hüküm sürüyordu.

"Kamizu, ne olursa olsun hâlâ yeterince ilerlememişsin," diye güldü doktor.

"Şu taşınız aktif olsaydı sadece iki taş farkımız kalırdı. Geç başladığı için beyaza verilen telafi puanı da olunca kaybederdim," diye nezaket göstererek nazikçe başını eğdi Kyosuke.

Bir saattir süren gerginliğin hafiflemesiyle derin bir oh çeken doktor, bir sigara yaktı. Aslına bakılırsa Kyosuke'nin beklediği fırsat da buydu.

"Hocam size güzel bir şey gösterebilir miyim?"

Çantasından bir zarfın içine konmuş fotoğrafları çıkarıp doktora uzattı. Zarfın içinden altı fotoğrafı çıkarıp baktığında doktorun yüzünde tarif edilemez, tuhaf bir ifade belirdi.

"Sahiden de bu Jiraiya, bu Kinue'deki Oroçimaru, bu da benim kırık fotoğraf plakasını aldığım Tsunade-hime." Doktorun Tsunade-hime fotoğrafını tutan parmakları hafifçe titriyordu. "Bu fotoğrafları nasıl ele geçirdin? Kim, ne zaman çekmiş bunları?"

Doktorun sesindeki alaycı tını silinmiş, tavrı son derece ciddileşmişti.

"Bu fotoğrafları dövme yarışmasının olduğu gün Kinue, Kenzo'ya emanet etmiş. Üç kardeşin dövmelerinde bir sır olduğu, kendisinin de bu yüzden öldürüleceğini ve derisinin yüzüleceğini hissettiği gibi ipe sapa gelmez laflar ediyormuş. Buna dair her şeyi anlatacağını ve ona danışmak istediğini söylemiş. Matsuşita onu görmeye gittiğinde olanlar çoktan olmuş işte... Sonuçta o sır da gömülüp gitmiş. Hisaşi Mogami'nin söylediğine göre bu fotoğraflar albümün ilk sayfasına yapışıkmış. Ancak o sayfa koparıldığından, bir not düşülmüş olsa bile artık bunu öğrenmek mümkün değil. Yalnız işin ilginç yanı, ağabeyleri Tsunetaro bu fotoğrafları görür görmez cinayetin ardındaki sırrı anlamış gibi görünüyor. Sonrasında Kenzo'ya telefon etmiş ve üç gün içinde sırrı açıklayacağını söylemiş. Ama o üç gün daha geçmeden öldürülmüş."

"Demek öyle..."

Doktor suratı bir karış, suskun halde sigarasının dumanını savuruyordu. Elindeki son kozu da oynamış olan Kyosuke ise ısrarcı denebilecek bir şekilde doktora yükleniyordu.

"Hocam, siz neden bu vakayı Öklid dışı geometriyle bağdaştırdınız?"

"Çünkü bu kilitli oda mükemmel kurgulanmıştı. O kadar kısa süre içinde böylesine mükemmel bir kilitli oda cinayet planını yapmak için en azından bir tür deha gerekir. Peki, sıradan bir insan, bir dâhinin planını kurduğu suçu çözebilir mi? Sen matematikte çok iyisin, sevgili Kamizu, dediğimi anlıyor olmalısın: Matematik problemlerini çözmek, genelde onları oluşturmaktan çok daha zordur."

"Hocam, yalan söylüyorsunuz. Sizin Öklid dışı geometriyle ilişkilendirmenizin başka bir sebebi olmalı."

"Ne diyorsun sen?"

Doktor sarsılmış görünüyordu. Kyosuke ve doktorun bir anlığına çakışan bakışları, tıpkı çarpışan kılıçlar gibi havaya kıvılcımlar saçtı.

"Hocam, açıkça söyler misiniz lütfen? O fotoğraf plakasını yerden almanızın sebebini ve Tokyo polisine neden sonuna kadar direndiğinizi..."

"Benimki gibi bir takıntıyla yapılan eylemleri nasıl açıklarsam açıklayayım sıradan bir insanın anlaması mümkün değil. Benim yüreğimde başka bir ben yaşıyor. O başka ben, bazen beklenmedik şekilde davranıyor. O davranışlara ben bile engel olamıyorum."

"İçinizde yaşayan o siz, karınızdan başka birine âşık. Bir yandan ondan nefret edip hor görürken diğer yandan da onu bir türlü unutamıyor... Böyle bir yorumda bulunmam uygun olur mu?"

"Saçma... saçmalama!"

"Hocam, siz muhakkak ki bu davadaki sırrı biliyorsunuz. Bir kadın... Bu cinayetlerin arka planındaki o X'in kimliğini biliyorsunuz, değil mi?"

Doktor cevap vermedi. Ortama bir süre ölüm sessizliği çöktü. Sonunda Kyosuke yerinden kalktı ve izin istedi. Tam evden çıkmak üzereyken de başını çevirip onları geçirmek için evin girişine kadar gelen doktora son darbesini vurdu:

"Hocam, ben sizin o akşam için neden bir görgü şahidi göstermediğinizi anladığımı sanıyorum. Biraz vakit olsa o akşam nerede olduğunuzu ortaya çıkarmam hiç de zor olmazdı. Şöyle diyelim, en azından varlığını polisin bilmesinin işinize gelmediği bir yer, nasıl bir riski göze alırsanız alın itibarınız açısından gizli kalması gereken bir yer... Hocam, haksız mıyım?"

Doktorun beti benzi atmıştı. Oraya yığılacak hale gelen bedenini zorla ayakta tutmaya çalışırcasına duvara yaslandı.

"Sevgili Kamizu, sen korkunç birisin..." diye boğuk bir sesle inlercesine fısıldadı.

O akşam doktorun evinden ayrıldıktan sonra Kyosuke bu olaya hiç değinmedi. Sadece Kenzo'yla vedalaşırken, "Bu davayı iki üç güne kadar çözeceğimi ağabeyine söyle. İçi rahat olsun," dedi.

Kenzo eve döndüğünde ağabeyi Eiiçiro Matsuşita, onu beklediğini gösterir şekilde sordu:

"Kenzo, ne haber? Bugünkü savaş raporunu alayım."

"İmparatorluk Karargâhı'nın açıklamasına göre, düşmana ait bir uçak gemisi Yotsuya civarlarında büyük hasar aldı ve alevler içinde. Hava kuvvetlerimiz sıkı takipte, onu yok etmek için azimle mücadele veriyor. Deniz savaşının sonuçlanmasına iki üç gün vakit olduğu tahmin ediliyor."

"Bu deniz savaşına 'Kamizu Harekâtı' mı demeli?"

İki adam gülüştü. Böyle bir şey, bu dava başladığından beri hiç olmamıştı. Manik depresif Kenzo'nun depresif hali bir anda manik hale dönüverdi.

"Doktora dair tahminin ne? Siyah mı beyaz* mı?"

"Hoca beyaz oldu, Kyosuke siyah... Çok heyecan vericiydi! Kyosuke'nin sona doğru çok başarılı hamleleri oldu ve neticede siyah iki taşla kıl payı kazandı."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"*Go* oyunu."

"Dalga geçmeyi bırak!"

"Tamam ağabey, kızma. Sonuç itibarıyla Kamizu, Dr. Hayakava'nın sırlarını istisnasız keşfetmiş gibiydi. 'Hem Öklid dışı geometri' sözünün anlamını hem de doktorun karısından başka bir kadına âşık olduğunu. Hatta o akşam hocanın nerede olduğunu da biraz zaman verirsek mutlaka çözeceğini kesin bir dille söyledi."

"Eğer Kamizu bu söylediklerini gerçekleştirirse Soruşturma Şubesi'ndeki görevimden istifa edip yerime onu önereceğim!" diyen Başkomiser Matsuşita'nın sözlerinin tamamen şaka olmadığı anlaşılıyordu.

Ertesi gün öğleden sonra planladıkları üzere Kyosuke ve Kenzo birlikte Hisaşi Mogami'nin evine gitti ve hizmetçi tarafından içeri buyur edildiler.

---

* "Siyah"ın mecazi olarak "suçlu", "beyaz"ın ise "masum" anlamındaki kullanımı söz konusu. (*ç.n.*)

"Kusura bakmayın lütfen. Dün burada değildim... Bu sabah da anca saat on gibi eve döndüm."

Hisaşi Mogami, güneşe baksa sarı görecek* bir halde misafir odasında göründü. Ağabeyinin mirasına konduğundan mıdır ne, eskisine göre kilo almış görünüyordu. Sakinleşmiş ve bir anda ağırbaşlı birine dönüşmüş gibiydi.

"Yok olur mu hiç, esas sen benim kusuruma bakma. Bugün yanımda bir misafir getirdim. Adı, Kyosuke Kamizu. Bizim okuldan, benim üst sınıfımdan. Şu anda Tokyo Üniversitesi Adli Tıp Laboratuvarı'nda görevli. Malum vakanın ayrıntılarını merak ediyor, senden de detaylıca dinlemek istediğini söylediğinden beraber geldik."

"A, demek öyle..." dedi Hisaşi Mogami cana yakın ve güler yüzlü bir şekilde. "Hoş geldiniz efendim. Ben, Hisaşi Mogami."

"Ben de Kyosuke Kamizu. Epeydir adınızı duyuyorum. Son dönemde sayın ağabeyinizin uğradığı beklenmedik felaket çok üzücü, başınız sağ olsun. Aslına bakılırsa ben adli tıp uzmanlığı üzerine çalışsam da yakın zamanda cepheden, Java'dan döndüm. Matsuşita'dan bu vakayı duydum ve merakımı celbetti. Epey bir araştırdım fakat naçizane bir türlü anlayamadığım pek çok nokta var. Matsuşita'dan da bu vakaya ilişkin kapsamlı incelemeler yaptığınızı ve muhteşem fikirleriniz olduğunu duyunca sizi ziyaret etmek istedim, efendim."

"'Muhteşem fikirler' falan, beni mahcup ediyorsunuz," dese de övülünce keyifsizliği geçen Hisaşi Mogami'nin morali yerine gelmişti. "Ne de olsa kurbanlar öz ağabeyim ve sevgilisi... Bu cinayetlerin etkisi, benim için herkesten daha fazla. O yüzden de doğal olarak bu vakaya ilişkin epey araştırma yaptım ve kendi teorimi oluşturdum. Hatta bu konuyu Matsuşita'ya da açayım artık diyordum. Çok isabetli bir fırsat oldu bu, hadi konuşalım! Yalnız ben ceset bulunduğu sırada Matsuşita gibi orada değildim ve teorim,

---

* Japon kültüründe güneş "kırmızı"dır ve onu "sarı" olarak görmek yorgunluk, bitkinlik ya da göz bozukluğuna dair bir işarettir. (*ç.n.*)

insanlardan duyduklarıma dayanıyor. O yüzden de hatalarının olmadığını söyleyemem, o noktalar için de affınıza sığınıyorum."

Kyosuke evet dercesine hafifçe başını salladı. Sıcak yeşil çay ile susuzluğunu gideren Hisaşi Mogami konuşmaya başladı:

"Bu davaya ilişkin bana ilk tuhaf gelen şey, son derece entelektüel unsurlarla son derece sıradışı, neredeyse grotesk denilecek unsurların iç içe geçmiş olması. Tek bir kişinin işlediği suç olarak düşününce kesinlikle akıl almıyor, oysa iki farklı kişinin işi diye düşününce nispeten kolayca çözülebilir sanıyorum. Eminim siz de bu konuyu çokça araştırmışsınızdır Kamizu Bey; suç vakalarını karmaşık hale getirip çözülmez kılan şey, iki vakanın iç içe geçip tek bir vakaymış gibi görünmesinden kaynaklanır çoğunlukla."

"Cidden haklısınız. Ben bu kadarını da düşünmemiştim," dedi Kyosuke hayran kalmışçasına.

"Bu tür bir durumda o iki unsuru ayırarak düşününce gerçekler ortaya çıkmaya başlar. Benim ilk garipsediğim, Kinue'nin ne diye hizmetçiye izin verdiğiydi. Kinue'nin söylediklerini duymuş olduğumdan böyle bir şey yapması hiç olacak şey değildi. Hem bana hem de daha yeni tanıştığı Matsuşita'ya, 'Birileri beni öldürecekmiş gibi geliyor, derimin yüzüleceğini hissetmekten kendimi alamıyorum,' gibi laflar etmişti. Bu durumda hizmetçiye izin vermesi mantıken anlaşılır bir şey değil."

"O noktayı ben de hiç anlayamadım," diye yanıtladı Kyosuke tereddüt içinde.

"İlk başlarda o kadına hayli merhametim vardı. Ama olanları yavaş yavaş öğrendikçe, hak ettiğini bulmuş, der oldum. O gece İnazava'yı evine çağırması ne kadar uygunsuz! Sanki erkeksiz kalmıştı da öyle bir adama yanaştı, olacak iş mi? Gerçi belki de Inazava, kadının sevgilisinden haberdardı. Bunu kullanarak Kinue'yi zorlayıp o geceki randevuya razı etmiş olabilir. Ölmüş birinin ardından ileri geri konuşmak istemiyorum ama kadın tam bir facia idi. Ağabeyim de bu korkunç kadına kapıldı işte. Zaten anasının, atasının nasıl insanlar olduğu belli. Üstelik dövme yaptırmaktan hoşlanan ilkel kadının biril Ben onun ağabeyimden gizli bir

sevgilisi olduğunu düşünüyorum. Hizmetçiye izin vermesi de tek başına dilediğince hareket etmek istediğinden olsa gerek."

"Dövmenin ilkel bir âdet olduğunu düşünüyorsunuz demek... Bu davada ilk defa normal görüşe sahip birine denk geliyorum!"

"Sağduyu sahibi hiç kimsenin Hayakava Dayım ya da ağabeyim veya İnazava'nın düşünce yapısını anlaması mümkün değil zaten. Bana sorsanız öyle grotesk bir şeydense iri memeli kadınları çekici bulurum mesela," dedi Hisaşi Mogami. Ne kadar ciddi bir konudan bahsediyor olursa olsun konuyu illaki kadınlara dair fikirlerine getirme huyu vardı. Ancak belki de şu noktada bunu yapmasının nahoş kaçacağını fark ettiğinden, konuşmanın yönünü hemen esas konuya çevirdi. "Yine de ağabeyimin böylesine bir sadakatsizlikten uzun süre haberdar olmaması mümkün değil. Ağabeyim normalde gayet yumuşak başlı biri olsa da diğer yandan son derece şüpheci biriydi. Özellikle Kinue söz konusuyken aşırı derecede kıskançlaşır, insanlardan ayrım gözetmeksizin kuşkulanırdı. Bir ara benim hakkımda bile asılsız şüphelere kapılıp beni zora koyduğu oldu... Böyle böyle derken, ağabeyim sonunda onun davranışlarını takip edip kesin bir kanıt ele geçirmiş olmalı. Zina yapan adamla kadını cezalandırmaya niyetlenmiş olsa gerek. Elbette kadın da ağabeyimin bu hislerini hafiften fark etmiş olabilir. Fakat ondan da öte, gizli sevgilisinin dövmelere karşı beslediği saplantılı tutkudan korkması ve bu iki duygunun bilinçaltında iç içe geçerek, Matsuşita'ya öyle bir ricada bulunmasına yol açmış olması mümkün görünüyor sanki."

"İtirazım yok. Bence de mümkün," dedi Kyosuke başını sallayıp onaylayarak.

"O gece, o vahşi cinayetin işlendiği gece... Sevgilisinin o eve geldiğine şüphem yok. Kesin kadın hamamdayken. O sırada aniden ağabeyim de oraya geldi, adam panikle bir yerlere saklanmaya çalıştı. Ama evde kapısında kilit olan bir oda yok, nihayet banyoya dalmış olmalı. Ağabeyim adamın orada olduğunu fark etmedi. İçindeki ürpertici öfkeyi bastırarak kadının eve dönmesini bekledi. Sonra birlikte bir şeyler içerken bir fırsatını kollayıp bardağına potasyum siyanür koydu ve kadını zehirle öldürdü. Tabancasını

kullanmamasının sebebi, sesin etraftan duyulacağı için sevgilisi olan adamı halletmesinin mümkün olmayacağından korkması olmalı. Ancak kadının gözlerinin önünde öldüğünü görünce yüreğinde bir tür pişmanlık doğmuş olsa gerek. Ağabeyim ta başından beri o kadına tüm kalbiyle âşıktı ne de olsa... Bu yüzden de kadının sevgilisini öldürmeye takati kalmadı ve fırlayıp evden ayrıldı. Bu arada yarım saat civarı bir oynama olabilir, herkesin ifadesindeki saatlerin kesinkes doğru olduğunu söyleyemeyiz. Bu açıdan beyanlarda bazı zaman tutarsızlıkları her zaman mümkün. Neyse ağabeyim evden fırlayıp çıktı ve Mitaka'daki köşkün deposunda bir süre saklandıysa da gitgide işlediği suç sebebiyle dehşete düştü ve hissettiği pişmanlıkla orada kendini öldürdü."

"Hım, bu şekilde katillerin biri belli oldu. Peki ya diğeri kim?"

"Kim olduğunu ben de söyleyemiyorum. Öte yandan oradaki adam, ortada kimseden iz kalmayınca rahat bir nefes alıp banyodan çıktı. Sonra kadının cesedini buldu. Elbette dehşete kapılmıştır. Bir süre her şeyi orada bırakıp kaçmayı düşünmüştür. Pozisyonu itibarıyla durumu polise bildiremezdi. Fırlayıp bahçeye çıktı, kaçmaya yeltendi fakat o sırada komşu evin üst katından o tarafa birinin baktığını fark etti. 'Böyle olmayacak,' diye düşünüp tekrar eve girdi. Sonra bir süre cesede baktı. Adam aslında kadının kendisinden çok, bedenindeki dövmeye aşırı bir tutkuyla bağlıydı. Bir müddet şudur budur diye ne yapacağını bilemeden düşündü durdu. Sonunda aklına şeytani bir fikir geldi. İçinden bir ses, bu dövme sana ait, onu kimseye veremezsin, diye fısıldıyordu. Adam büyülenmişçesine derhal cesedi banyoya taşıdı. Oralarda bulduğu bir testereyle dövmenin bulunduğu gövde kısmını kesti. Sonra kadının kimonosuna sardı; başını, kollarını ve bacaklarını banyoya sakladı. Kapıyı içeriden kilitleyip bir kapalı oda mizanseni oluşturdu. Bunu yapma yöntemini pek bilmiyorum ama polisiye romanlarda okuduğuma göre pek çok yöntemi var bu işin, bir şekilde halledilir gibi duruyor. Sonra gövdeyi kucakladı, çıkıp bahçe kapısının oraya kadar gideceği sırada İnazava içeri girdi. Adam afalladı ama hemen evin girişinin yan tarafındaki ağacın gölgesine falan

saklandı ve tahminimce İnazava'nın geçmesini bekledi. İnazava eve girdi. Neyse ki banyo kapalı durumdaydı ve cesedin öyle kolay kolay bulunması mümkün değildi. Bunu düşününce adamın içi rahatladı ama yine de her ihtimale karşı evin ön tarafına baktığında bu defa da birinin evi dikizlediğini gördü. Bu gidişle bir türlü çıkamayacağım, diye sabırsızlanarak olduğu yerde beklemeye devam etti. Çok geçmeden İnazava koşarak evden çıktı. Telaş içinde olduğundan adamın orada saklandığını da elbette fark etmedi. O gitti, bu sefer Usui içeri girdi. Dolayısıyla bahçe kapısını gözetleyen de kalmadı. Adam bu fırsattan yararlanıp sonunda kaçtı ve gövde meselesini de uygun bir şekilde halletti."

Kyosuke'nin gözleri alev almışçasına parlıyor ve Mogami'nin yüz ifadesine odaklanmış bakıyordu.

"Üçüncü cinayete gelince... O konuda şöyle düşünüyorum: Matsuşita'dan kız kardeşinin öldürüldüğünü ve dövmesinin bulunduğu gövdesinin ortadan kaybolduğunu duyan Tsunetaro'nun zihninde bir şimşek çaktığı kesin. Aklında o fikir, var gücüyle sağı solu arayıp durdu ve sonunda dövmeyi elinde tutan adamı buldu. Ve ardından adice bir şantaja girişti. 'Üç gün içinde şu kadar parayı toparla, yapamazsan olan bitenleri Tokyo Emniyeti'ne ihbar ederim,' diye yüklü miktarda para istemiş olmalı. Adam da bunun üzerine donakaldı. Kinue'yi ben öldürmedim, dese bile o dövmenin elinde olduğu düşünülünce sözüne inanılması mümkün değildi. Fakat nihayetinde Tsunetaro'nun talebine karşılık vermesi de imkânsızdı. Battı balık yan gider, diye düşünüp kararını veren adam, sonunda parayı vereceğini söyleyip Tsunetaro'yu çağırdı ve zehirleyip öldürdü. Dövmeli derisini yüzerek cesedi oracıkta bıraktı. Ben bu cinayetin de böyle olduğunu düşünüyorum."

Hisaşi Mogami'nin çıkarımları, "çıkarım makinesi" diye adlandırılan Kyosuke Kamizu'nun mantığını bile alt edecek nitelikteydi. Kenzo, argümanlarının parlaklığı ve ilk bakışta hiçbir çelişki barındırmayan derecedeki netliğine içten içe hayran kalmıştı.

"Evet, cidden harika! Cidden muhteşem bir mantık. Çok etkilendim. İki suçun iç içe girerek böyle garip bir görüntü

sergileyeceği hiç aklıma gelmemişti," diyen Kyosuke de yürekten takdir edermişçesine başını hafifçe öne eğdi.

Kenzo, kaybetmeyi asla hazmedemeyen Kyosuke'nin bir başkasının sözlerini böylesine övmesinin olağandışı olduğunu düşündü.

"Yok efendim, bu sadece benim hayal gücümden ibaret. Öyle övgünüze değer bir şey değil."

"Ama harika bir mantığa dayanıyor, âdeta bu cinayetleri ta başından siz planlamışsınız gibi. Neyse ki orada olmadığınıza dair kanıtınız var... Polisin şimdilerdeki çalışma tarzıyla ilk şüphelenecek kişi olurdunuz yoksa, o kesin."

"Hem de nasıl! Kavga imdadıma yetişti, nezarethane inanılmaz şekilde işe yaradı!"

"Hakikaten... Şansınız pek iyi. Felaketi talihe dönüştüren bir şansa sahipsiniz."

Kyosuke ve Hisaşi birbirlerine bakarak güldüler.

"Sahi o ikinci adamın –gövdeyi kesip götüren, dövmeli deriyi yüzen adamın– adını hiç anmadınız. O kimdir acaba?"

"Onu bilmiyorum. Fakat en azından olağanüstü bir zekâya ve dövmelere karşı sıradışı bir takıntıya sahip olduğuna şüphem yok."

"Anlıyorum... Benim bildiğim kadarıyla böyle sadece bir kişi var... Bu arada çıkarımlarınız gerçekten de şahane. Tek bir kusuru bile yok demek isterdim ama kafama tam oturmayan birkaç nokta var. Onları size sormak istiyorum izninizle."

"Nedir?"

"Birincisi, cinayet mahallinin yakınlarında bulunan testere. Sizin teorinize göre ikinci katil Kinue Hanım'ın cesedini bulduktan sonra ansızın onun gövdesini kesip almaya niyetlendi, değil mi? Böyle bir durumda kullanılacak aletin el altında bulunan bir şey olması normaldir. Oysa hizmetçi, o testereyi hiç görmediğini söylüyor. Peki, o testere neredeydi öyleyse?"

"Ama hizmetçi izne çıkalı iki üç gün olmuş, kadın o arada testereyi edinmiş olabilir."

"Mümkün tabii ama normal bir evde iki üç tane testereye ihtiyaç olmaz. Evde bir tane varmış zaten. Hem satın alacak olsa herhalde yenisini alırdı. Niçin eski bir testere edinsin?"

"Hım... Birisi, bir marangoz falan getirip orada unutmuştur."

"İşinde kullandığı bir aletten bahsediyoruz. O kadar şapşal bir marangoz var mıdır? Katilin elinde testereyle kadını görmeye geldiğini de sanmıyorum. 'Hediye olarak eski testere'... Böyle bir şey, bu toprakların en eski hükümdarı İmparator Jimmu zamanından beri görülmüş, duyulmuş bir şey değil."

Hisaşi Mogami, içten içe duyduklarından hoşnutsuz gibi görünse de karşısındakine jest yapmaktan geri kalmayarak, "Siz de güzel konuşuyorsunuz, Kamizu Bey," dedi.

"Teorinizi doğru kabul edince anlamadığım bir sonraki noktaysa banyodaki lambanın yanıyor olmasının sebebi. Onca özen göstererek banyoda bir kilitli oda mizanseni oluşturan katilin, dışarıdaki düğmeyi çevirip lambayı söndürmeyi atlamasını aklım almıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Bu noktada İnazava'nın ifadesinde bir yalan var bence. Musluktan akan suyun sesini duyunca düğmeyi çevirip ışığı yakmış olsa gerek."

"Evet, söylediğiniz gibi de olabilir, ancak eğer öyleyse düğmede neden parmak izi yoktu?"

"Her düğme illaki parmağın ucuyla çevrilecek türde olmuyor. Oradaki düğmeyi görmüş olmalısınız; yukarı-aşağı hareket ediyor. Mesela avuç içiyle yukarı ittirerek ışığı açabilirsiniz."

"Evet, doğru. Dolayısıyla İnazava akan suyun sesini merak etti ve banyonun ışığını yaktı. İyi güzel de katil ne için o suyu açık bıraktı peki?"

"Bu tür bir vakada katil her şeyi enine boyuna düşünmüş olsa da aptalca bir şey yapması kaçınılmazdır. Yalnız suyu açık bırakmasının sebebi kanı temizlemekti bence."

"Ama niçin kanı temizlemek istesin? Katilin cesedin yerini gizlemek ya da cinayetin başka bir yerde işlendiğine inandırmak gibi bir kaygısı yoktu ki... O halde kanın banyoda kalmasının hiç

umurunda olmaması gerekirdi. Başı, kolları ve bacakları banyonun içine gelişigüzel atıp bırakan katil neden kan konusunda öyle bir hassasiyet göstersin? Kapıyı içeriden kilitleyecek kadar özen gösterip cesedin bulunmasını engellemeye çalışan bir adam, neden musluk ve lamba konusunda bu kadar umursamaz davrandı? Hem de lambayı hem içeriden hem de dışarıdan kapatmak mümkünken."

"Kamizu Bey, bunu zaten konuştuk ya, kısır döngü oldu. Tartışmanın bir çıkmaza girmesi denen şey bu değil mi?" dedi Hisaşi Mogami memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle.

"Affedersiniz. Eskiden beri Antik Yunan sofistleri gibi olduğumu söyleyip bana gülerler," diyerek utangaççа gülümsedi. "Geriye kalan son sorum da katilin neden onca zahmete girerek o ağır gövdeyi oradan götürdüğü. Dövmeyi istiyorduysa üçüncü cinayetteki şekilde deriyi yüzmesi çok daha basit olurdu. Hem taşıması da daha kolay olmaz mıydı? Teorinize göre katil, paketlediği gövdeyi hayli uzun bir süre bahçenin bir yerlerine koydu. Oysa bahçede hiç kan izine rastlanmadı. Peki katil o kan meselesini nasıl çözümledi?"

"Hım... evet..."

Hisaşi Mogami susup kalmıştı. Kyosuke de özür dilercesine devam etti.

"Şimdiye kadar sadece teorinizdeki açıkları arıyormuş gibi göründüğümün farkındayım. Ancak burada yüz verince astarını istemek gibi bir durum söz konusu. Teoriniz, temelde çok sağlam bence. Bu birkaç ufak eksiği kapatırsak cinayetin esasını derhal ortaya çıkaracağımıza inanıyorum."

"Öyle tabii de... Biz ne kadar mükemmel bir senaryo oluştursak da pratikte anlamı olmayan bir teori oluyor sadece. Ben de zaten daha ötesini kafamda netleştirebiliyor değilim."

Sohbetin keyfi kaçmıştı. Hisaşi Mogami, tutuk hareketlerle sigarasını içmeye devam etti.

"Matsuşita'nın söylediğine göre, bu davayı kurgulanmış bir *şogi* problemine benzetmişsiniz. *Şogi*'ye epey meraklısınız herhalde?"

"Kendi kendime *şogi* problemleri kurgulayacak kadar, evet. Mesela bu, *Kanju*'nun* 58 numaralı oyunundan esinlenerek oluşturduğum bir kurgu."

Hisaşi Mogami, keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibi bir ses tonuyla çalışma masasının çekmecesinden bir defter çıkarıp Kyosuke'ye uzattı. Kyosuke beş dakika kadar o hamle çizimine baktı ve "Gerçekten de bu harika bir oyun planı," dedi. "Dört büyük taşın hepsini feda edip iki kıdemli piyonla rakibi mat ediyorsunuz, değil mi? Gümüş kumandan 4-3'e sürülür, at onun yerine getirilir, kale de 6-2'de terfi eder. 3-1'e şah çekilir," diye ağır ağır mata giden hamleleri okumaya başladı. Hisaşi afallamışçasına Kyosuke'nin yüzüne bakıyordu.

"Kamizu Bey, *şogi* ne kadar oynuyorsunuz? Bu kurgulanmış problemi öyle kolayca çözmenize bakılırsa amatör olmadığınız belli."

"Öğrenciyken epey uğraşırdım da."

"Peki, benimle bir el atmaya ne dersiniz?"

"Memnuniyetle efendim."

İkisi hemen aralarına oyun tahtasını koyup karşılıklı oturdu. *Şogi*'ye ilgi seviyesi şahtansa kaleyi tercih etmesinden anlaşılan Kenzo bile tahtada süregelen oyundaki kana susamışlık havasının farkındaydı. Taşlarını oynatan Kyosuke'nin parmakları titrediğini görüyor, Hisaşi'nin taşlarının her hamledeki tok sesini ta içinde hissediyordu.

Karşılıklı ataklarla başlayan hızlı bir mücadeleydi. Son hamleye kadar başa baş gidecek gibi görünüyordu. Hisaşi kalesini terfi ettirip sağ kanattan saldırıya geçti. Kyosuke'nin altın ve gümüş kumandanlarla sağlamlaştırılmış istihkâmı bir anda boşaldı, şah tamamen savunmasız kaldı. Bu sırada da tam tahmin edileceği üzere Hisaşi'nin şahı dört koldan kuşatma altındaydı ama ne çare...

"Buraya kadarmış."

---

* 18. yüzyılda yaşamış olan büyük şogi üstadı Kanju İto. (*ç.n.*)

Elindeki oyun dışı kalmış taşları tahtanın üstüne atan Kyosuke sakince güldü. Hisaşi de rahatlamış görünüyordu; terini silerken onu yanıtladı:

"Kamizu Bey, yok, gerçekten çok iyisiniz. Amatör olup da beni böylesine zorlayan bir rakiple ilk defa karşılaşıyorum. Demin fili 7-3'e değil de 8-2'ye sürseydiniz oyunun akıbeti nasıl olurdu bilemiyorum."

Kyosuke gülümsedi, iltifata karşılık başını eğerek Hisaşi'yi selamladı.

"Yenilen kumandan strateji konuşmamalı, derler ya, o yüzden susuyorum. Fakat size karşı oynayabildiğime çok memnun oldum. Ne de olsa birini tanımak için bir el oyun, yüz senelik tanışıklıktan yeğdir."

Sonrasında yarım saat kadar önemsiz konularda laflamaya devam ettiler. Bir ara Kyosuke sordu:

"Mogami Bey, siz Batı tarzı resim yapar mısınız?"

"Neden sordunuz?"

"Şu bahçenizdeki bina bir resim atölyesi gibi geldi de bana."

"Aslında evin önceki sahibi ressammış ve orası da atölyesi... Elden geçirip kimya laboratuvarına çevirdim."

"A, sahi... Sizin branşınız uygulamalı kimyaydı, değil mi? Bu aralar ne üzerine çalışıyorsunuz? Bir bakmama izin verir misiniz acaba?"

"Önceden amino asittir, glukozdur yapıyordum ama bu devirde karnımızı doyurmak için adi işlerle uğraşıp duruyoruz. Öyle gösterebileceğim bir şey yok."

Kyosuke daha fazla üstelemedi. Çok geçmeden ayağa kalktı, izin istedi.

"Her şey için çok teşekkürler efendim. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

"Her zaman buyurun lütfen," diye yanıtladı Hisaşi cana yakın vurguyla.

Kyosuke kışın başlangıcının hissedildiği caddede sessizce yürüyordu. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu, başı öndeydi.

Bakışlarıysa âdeta bu dünyaya ait olmayan bir şeye odaklanmış gibiydi. Ogikubo İstasyonu'na yakınlaşmışlardı ki Kenzo artık kendini tutamadı.

"Kamizu, katilin kim olduğunu buldun mu?"

"Buldum. Yarın öğlen saat birde Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne gideceğiz. Ağabeyinin odasında kim olduğunu açıklayacağım. Bugünlük benden bu kadar, hadi hoşça kal."

Kyosuke geldikleri caddeden geriye dönüp uzaklaştı.

BÖLÜM 18

Muhteşem Final Hamleleri

Ertesi gün öğle vaktinden itibaren Kenzo, ağabeyinin Emniyet Müdürlüğü'ndeki odasında Kyosuke'nin gelmesini bekledi. Şu kısacık iki günde Kyosuke Kamizu, kapalı odanın gizemini çözmüş, doktorun davranışlarının sırrını açığa çıkarmış ve Mogami'nin mükemmel görünen teorisine çomak sokuvermişti. Arkadaşının o gün saat birde katilin adını açıklayacağını söylemesinden sonra, Kenzo'nun davanın burada çözüleceğine dair hiçbir şüphesi kalmamıştı. Öte yandan Başkomiser Matsuşita, bundan pek de emin değil gibi görünüyordu.

"Hâlâ ortada yok. Sakın bu sefer de Kamizu Bey'in başına bir şey gelmiş olmasın?"

"Ne yazık ki onun dövmesi yok. Öldürseler bile derisini yüzmek için sebepleri olmaz."

"Bakıyorum da yine manik hale geçtin, espriler falan... Bu arada bence Kamizu Bey de ne yapacağını bilemiyor olabilir."

"Niye öyle diyorsun?"

"Hisaşi Mogami'nin teorisi cidden çok iyi. En azından bu dava çerçevesinde polis teşkilatından hiç kimsenin daha iyisini bulamadığı bir teori. Kamizu Bey'in bile ondan daha başarılı bir mantık yürütebileceğini sanmıyorum. Bu yüzden de rezil olacağından zora düşmüş olmasın?"

"Yok artık!"

"Başarıya kimin imza atacağı benim için fark etmez... Fakat bizim polis olarak delile ihtiyacımız var. Teorileri yeterince dinledik. Kamizu Bey, bu işi sağlama bağlayacak delil bulabilir mi dersin?"

Şakaya vuruyor olsa da Başkomiser Matsuşita yüreğindeki kaygıyı gizleyemiyordu.

Kyosuke tam saat birde ortaya çıktı. Sanki bugün yüzü biraz solgun görünüyordu. Saçları darmadağındı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Her zamanki haline hiç benzemiyordu. Giyiminde de bir şeyler eksikti.

"Hoş geldiniz," diyen Başkomiser Matsuşita, onu bir sandalyeye buyur etti. Sandalyeye oturan Kyosuke arkasına iyice yaslandı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Duyduğuma göre katilin kim olduğunu bulmuşsunuz?"

"Evet, buldum."

"Peki kimmiş?"

"Bunun olamayacağını düşüneceksiniz ama..." derken Kyosuke gözlerini açtı ve iki adamın yüzüne baktı, sertçe konuştu. "Katil, Hisaşi Mogami."

Başkomiser, sanki elektrik çarpmışçasına bir an dondu kaldı. Ama hemen ardından yüzünü küçümseme ve acıma dolu bir ifade kapladı.

"Kamizu Bey!" diye yükselen sesinde de kayıtsız bir tını vardı. "Sizin zekânıza saygı duyuyorum. İşte tam da bu yüzden, bu şekilde hatalı bir sonuca varmanızı esefle karşılıyorum. Kinue'nin o akşam saat dokuza kadar hayatta olduğu, yadsınamaz bir gerçek. Oysa öte yandan Hisaşi Mogami, geceyi o saatten ertesi sabah saat dokuza kadar polis gözetimindeki nezarethanede geçirdi. Bu gerçeği unuttunuz mu? Yoksa Japon polisini hafife mi alıyorsunuz?"

Kyosuke'nin sesi buz gibiydi:

"Hayır, çıkarımımda kesinlikle hata yok."

Başkomiser Matsuşita da bir adım bile geri atmıyordu:

"Madem öyle bize inanabileceğimiz deliller sunun lütfen. Onun başka yerde olduğuna dair kanıtları çürütün. Bunu yaparsanız sözünüze inanacağım ve onu darağacına göndereceğim."

"Pekâlâ. O halde öncelikle Ginza'daki Mona Lisa adlı Batı tarzı butiğin sahibi Kyoko Kavabata'yı buraya çağırabilir miyiz?"

"Kamizu Bey, bir noktayı açıklığa kavuşturmak isterim: Mogami, öğleden sonra saat üçten sekize kadar Kyoko ile birlikteydi. O süre zarfındaki görgü şahitliğinde boşluklar olsa bile adamın Kinue'nin katili olduğunu söyleyemeyiz," diyen başkomiser, lafı çok uzatıyor dedirtecek kadar bastıra bastıra hatırlatıyordu.

"Onun farkındayım. Yine de kadın derhal buraya çağrılsın lütfen."

Başkomiser, belki de Kyosuke'nin kendinden fazla emin tavrından etkilendiğinden, hemen yanındaki zile bastı. Gelen dedektife, "İşikava, işinden alıkoyuyorum ama mümkün olduğunca çabuk Ginza'daki Mona Lisa'ya gidip Kyoko Kavabata'yı buraya getir lütfen," diyen başkomiser sonrasında döner koltuğunu Kyosuke'ye doğru çevirdi. "Evet, Kyoko Kavabata'yı alması için birini gönderdim. Ama gelmeleri epey vakit alır. O sırada Mogami'nin katil olduğu sonucuna varma nedeninizi dinlemek isterim."

"Pekâlâ. Artık size her şeyi anlatacağım. Öncelikle cinayet sebebi cidden çok güçlü olmasına rağmen cinayet sırasında başka yerde olduğunun öylesine sağlam kanıtı bulunmasını şüpheli buldum. Az önce söylediğiniz üzere polis nezarethanesi ya da hapishanede olmak kadar mükemmel bir mazeret olamaz. Bu açıdan da Ryokiçi Usui, üçüncü cinayet şüphelileri arasından elenmiş oluyor. Bu üç cinayetin tek bir kişi tarafından planlanıp işlendiği de açık olduğuna göre birinci ve ikinci cinayetteki katil de o olamaz. Ancak bu davanın çözümünde son derece önemli bir rolü var. Öncelikle Yurakuço'da Kinue'ye tıpatıp benzeyen bir kadın olduğunu bulmuş. Kadının adının ne olduğu önemli değil. Zaten o tür bir iş yapan birinin gerçek adını söylemesi beklenmez. O kadının dövmesi hakkında maalesef bir bilgimiz yok ama onun Kinue olmadığını kesin bir gerçek olarak kabul edebiliriz. Bu durumda ilk akla gelen, onun Hiroşima'da atom bombası kurbanı olduğu söylenen Tamae olduğu fikri; öldüğü sanılan Tamae'nin yaşadığı... Kadının nerede olduğunu şu anda da bilmiyoruz. Bu durum, davanın çözümüne yönelik çok kritik bir ipucu veriyor.

"İkincisi, Usui, İnazava'nın o gece yaptıklarını bize net şekilde teyit etti. Onunla İnazava'nın herhangi bir ortak çıkarı yok. Dolayısıyla İnazava'yı eli boş kaçarken gördüğünü söylediği ifadesi yeterince inandırıcı. Üstelik Usui'nin ifadesi ile İnazava'nın ifadesi birbirini tamamlıyor ve olayın herhangi bir çelişki içermeyen bir resmini çiziyor.

"Sonra sırada İnazava var. Onunla tanıştığımda hayal gücü hiç olmayan basit bir adam izlenimi edindim. Elbette pek çok suçlunun Dr. Jekyll ve Bay Hyde gibi çift kişilikli olduğu söylenebilir, o kesin. Fakat Kinue'nin sözlerine güvenip gecenin yarısında lakayt bir şekilde o eve gitmesi, kendi adı bulunan paketi orada unutması, sabah almak için geri dönmesi, gittiği her yerde parmak izi bırakması, ne açıdan bakarsanız bakın fazla safça. Böyle bir adamın öylesine zekice bir kapalı oda entrikası kurabileceğine inanmıyorum.

"Eğer katil o ise kesinlikle muhteşem bir dâhi. Bir taraftan gayet saf ve aptal bir yüz sergileyip diğer taraftan soytarı maskesinin ardına gizlenerek son derece sinsi suçlar planlıyorsa dehşet veren bir çifte kişiliğe sahip demektir. Ancak adamın bu cinayetleri işlemesi için hiçbir sebebi yok ortada. Ayrıca o evde altı üstü bir saat kaldı. Ve saat dokuza kadar olan görgü şahidi ifadeleri neredeyse eksiksiz. Ben son olarak hobilerini sordum ve at yarışı olduğunu duyunca iyice emin oldum. O konudan bahsedince adamın gözlerinin rengi bile değişiyor. Tabii ki at yarışının bayağı bir hobi olduğunu söylüyor değilim ama gerçek büyük kumarbazlar, at yarışı gibi çok çeşitli koşulların iç içe geçtiği, kendi iradesini ve zekâsını tümüyle sergileyemediği bir alanda bahis oynamaz. Bu cinayetleri planlayıp işleyen kişi kelimenin tam anlamıyla büyük bir kumarbaz olduğundan İnazava'yı şimdilik şüphelilerin dışına çıkardım."

"Bu noktaya kadar sizinle hemfikirim. Bu ikisinin şüpheli listesinden elenmesine bir itirazım yok. Peki ya Dr. Hayakava?"

Kyosuke, başkomiserin karşı atağından etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Dr. Hayakava üç numaralı şüphelimiz, değil mi? Cidden hocanın aleyhine pek çok nokta var. Mogami de bu zayıflıkları hünerle

kullanıp suçu doktorun üstüne attı. Öncelikle ilk cinayette dövmeli olduğu düşünülen gövde kesildi ve ortadan kayboldu. Üçüncü cinayetteyse dövmeli olduğu kesin bilinen deri yüzülüp alındığından bu suçların ilk bakışta dövmeler istendiği için işlendiği izlenimi veriyor. Dövmelere karşı en büyük tutkuya sahip kişiyse hiç kuşkusuz Dr. Hayakava. Tüm Japonya'yı arasanız bu konuda hocadan daha takıntılı kimseyi bulamazsınız. Ancak doktorun bu suçları işlemesi için temel olarak aşmakta zorlanacağı psikolojik bir engeli var."

Başkomiser de Kenzo da Kyosuke'nin baskı altında bile sakin ve soğukkanlı, aynı zamanda gayet net ve ayrıntılı yaptığı çıkarımları karşısında büyülenmişti. İster istemez başlarını saygıyla eğdiler.

"Doktorun dövme araştırmacısı ve koleksiyoncusu olarak taşıdığı tutku, hayranlık uyandırıcı. Fakat kesinlikle onu suç işlemeye sevk edecek boyutta değil. Mogami'nin hesaplarındaki temel hata işte bu noktadaydı. Sağduyuyla bakıldığında doktor gibi mevki sahibi ve maddi durumu iyi, yaşı kırkın üzerindeki bir akademisyenin para hırsı veya kara sevda yüzünden cinayet işlemesi düşünülemez. Oysa dövmeye duyulan bu saplantılı tutku sağduyuyla kavranabilecek bir şey değil. Dolayısıyla kişinin önüne dövmeli bir ceset çıkarsa sadece dövmeli olan kısmı alması düşünülebilir. İlk fikri buydu. Sonrasında da eğer cinayeti işlediği fark edilip şantaja uğrarsa kendini savunmak için cinayet işlemesi de mümkün olabilirdi. Mogami, üçüncü cinayeti işlemeden hemen önce bunu düşünmüştü. Aslında ilk bakışta akla yatan bir mantığı olsa da burada büyük bir psikolojik tutarsızlık var. Bir şeyi resmen yapma hakkına sahip kişiler o şeyi yasadışı yollara başvurarak yapmaya kalkmaz. Örneğin kendimizden pay biçelim: bir malı açıkça alabileceksek karaborsayla işimiz olmaz, değil mi? Yine mesela en azından bizim gibi tıp camiasındakiler arasında Dr. Hayakava'nın dövme toplama ayrıcalığına sahip olduğu genel kabul görmüştür. Bugüne kadar hatırı sayılır bir koleksiyon oluşturmuş ve bundan sonra da bu işe resmi yollardan devam ederek o sayıyı artıracak

olan Hayakava Hoca gibi biri, tüm hayatını tek bir deri parçası için ortaya koyar mı sizce?"

"Asla olmaz diye de kesip atamayız ama. Gayet tanınmış bir arkeolog ve bir üniversitede profesör olan birinin, ulusal hazine statüsündeki tarihi bir belgeyi çaldığı bir örnek var mesela."

"Hisaşi Mogami herhalde o tür örnekleri düşünüyordu. Oysa buradaki durumda hocanın karakterinde böylesine doğrudan eyleme geçmesini engelleyecek bir unsur var. O meşhur kinayeli ve iğneleyici dili. Biz bilinçaltımızda çoğunlukla bir insanın ağzı ne kadar bozuksa onun o kadar yufka yürekli olduğunu, ne kadar alaycıysa davranışlarında o kadar dürüst olduğunu kabul ederiz. Kinayeli ve iğneleyici bir üslup, herkesin içinde gizli olan kötü düşüncelerin kişiye suç işletecek kadar içinde birikmeden makul bir yoldan dışarı atılmasını sağlar. Uygunsuz sözleri açık açık dile getirenlerin, aslında o açıdan en az hataya düşen insanlar olduğu çokça söylenir. Bu da doktora ilişkin fikrimin doğruluğunu göstermiyor mu sizce? Dahası fikrimi kesinleştirmek için doktorla bir el *go* oynadım. Oyunda durumu lehime çevirdim ve rakibimin hamlesini yapmasını bekledim. *Şogi* ve *go* gibi oyunlarda, gidişat kişinin aleyhine dönünce galibiyete ulaşmak için iki yaklaşım vardır: Birincisi, tamamen savunmaya çekilerek rakip onu ezip geçse bile sabredip direnmek, rakibin bir şeyi gözden kaçırmasını ya da bir açık vermesini beklemektir. İkincisi ise tam tersine resti çekip bizzat bir büyük saldırıya geçerek durumu kaosa sürüklemek ve bu karışıklık ve çatışma ortamında zaferi kazanmaya çalışmaktır. Bunlardan ilki rasyonalistlerin kullandığı güvenli yoldur, diğeriyse büyük kumarbazların tercih ettiği yöntemdir. Doktor bizim oyunda ilk yolu seçti. Kaybetmesinin kaçınılmazlığını bile bile, büyük bir özenle mücadelesini sürdürdü, gereken yerde benim taşlarımı aldı, savunması gereken yerleri korudu ve temiz bir oyun oynadı. Son aşamada bir iki boşluk verdim. Doktor hırsla mücadele eden biri olsaydı normal olarak o boşluklardan faydalanıp oyunu kazanmaya çalışırdı. Ama öyle yapmadı. Oyunu kazanmanın ikinci planda olduğuna, esas olarak seyreden hiç kimseye rezil

olmayacağı iyi bir oyun sergilemesi gerektiğine inandığı hissediliyordu. Oyun sonuçta benim iki taş farkla galibiyetimle bitti fakat doktor o son anda hücuma geçseydi galibiyet kimin olurdu bilinmez ama aramızdaki taş farkı böyle olmazdı. O *go* oyunumuz bittiğinde doktoru bu davadaki şüpheliler listesinden tamamen elemem mümkün olmuştu."

Başkomiser Matsuşita'nın yüzünde bir yandan hayranlık, bir yandan da şaşkınlık dolu bir ifade belirmişti.

"Kamizu Bey, söylediklerіniz gayet isabetli. Ancak madem öyle, doktor neden o fotoğraf plakasını alıp götürdü? Bu takıntısına bağlı bir dürtüden mi ibaretti?"

"Benim fikrime göre pek öyle değil. O fotoğraf plakası, bu davayı anında çözebilecek büyük bir sırrı gizliyordu. Hocanın bunu fark etmemiş olması mümkün değil. Bu yüzden onu yanında götürerek inceleyip kendi varsayımını test etmek istemiş olmalı. İşte kafasında o fikir olduğu için de 'Öklid dışı geometri' sözü istemeden dudaklarından dökülmüş olsa gerek. Sevgili Matsuşita... Çok talihsiz bir şey yaptın. Eğer sen o sırada hocanın o plakayı alıp gitmesine engel olmasaydın muhtemelen bu vaka, ben dâhil olmasam bile hoca tarafından ta iki ay önce çözülürdü. Hocanın da çözmeye gönlü olsaydı tabii... En azından üçüncü cinayet engellenebilirdi. Bu açıdan düşününce doktorun kendi bulduğu fotoğraf plakasını sana göstermesinin ve sonrasında onu gözaltına alınmaya kadar götüren şekilde saklamasının sebebi açığa kavuşuyor."

"İyi de o zaman doktor neden o gece nerede olduğunu anlatmaya yeltenmedi?"

"Bu da hocanın zayıf noktası işte. Cinayet yerinde olmadığını açıkça kanıtlayabilse, doktoru bu cinayetlere ilintili kılan bağ derhal kopardı. Ama o yine de bu basit şeyi yapmaktan kasten kaçındı. Bunun doktorun *go* oyununda sergilediği karakteriyle örtüştüğünü söylemeye bile gerek yok. Tahminimce hoca o akşam varlığını polise bildiremeyeceği bir yere gitmişti. Doktorun gizli bir cemiyete üye olması veya kumarhane eşiklerini aşındırması inandırıcı değil. Eğer bir kadın meselesi olsaydı karısının tepkisi

söz konusu olacaksa bile erkek erkeğe polise anlatırdı, bir problem de çıkmazdı. Bu durumda doktorun özel ilgi alanı açısından düşününce şöyle bir olasılık var: Hoca o akşam bir dövme ustasının yerine gitmişti. Bu da tekniği öğrenmek için bir dövme seansını gözlemlediği varsayımını doğuruyor. Doktorun görüşüne göre dövme öyle kötü bir şey değil ve yeni anayasanın henüz yürürlüğe girmediği günümüzde dövmeyi yasaklayan Polisin Suçluları Cezalandırma Yönetmeliği geçerli. Doktor o noktada düşüncesizce davranıp dövme sanatçısının yerini ifşa etse kendi itibarına gölge düşerdi. Dolayısıyla 'dövme araştırmacısı' sıfatıyla kendi önü kapanırdı. İşte bu ikilem yüzünden doktor köşeye sıkıştı ve ağzını mühürlemek zorunda kaldı. Kendi açısından, cinayetle ilgisi olmadığının er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordu. O zaman da hakkındaki şüpheler sonunda silinip gidecekti. Tutun ki iş en kötüsüne geldi, o noktada hâlâ bir çaresi olacaktı. Mahkemeye çıkarılıp cinayet zanlısı olarak yargılansa bile o gece nerede olduğunu ispatlamak için çok geç olmazdı. O aşamada dövme sanatçısı da onun kendisini açık etmesini artık kabullenirdi. Doktor böyle düşündü ve tam bir erkek gibi bunca tehlikeyi göze alıp her şeyi gizledi. Bu, elbette sizi çıkmaza sürükleyen sebeplerden biriydi. Şaşırtıcı tarafı, Mogami'nin tasarılarında da tam bu şekilde yer alması."

Kyosuke, tarifi imkânsız bir beceriyle birer birer sır perdesindeki katmanları aralayıp cinayetin özüne yaklaşıyordu.

"Sonunda geriye sadece bir kişi kaldı: Hisaşi Mogami. Eğer katil o değilse teorim oracıkta temelinden çökecekti. En azından katilin şu anda şüpheli sayılan dört kişi arasında yer almadığı sonucu çıkacaktı. Matsuşita size anlatmıştır, Mogami ile görüşüp bu cinayetler mevzusunu açtığımda hayret verici bir teoriyle bana meydan okudu. İlk bakışta hiçbir çelişkisi bulunmayan, açık ve net bir mantığa dayanan bir teoriydi. İşte bu, onun planı, diye hissettim bir anda. Suçun metniydi. Üstünden defalarca geçilmiş, canla başla yazılmış bir olay örgüsüydü gördüğüm. Mogami'nin son kozu buydu. Elindeki bu kartı ortaya çıkarmak için o âna kadar

uygun fırsatı sabırla beklemişti. Ziyaretimle doğru zamanın geldiğini düşünüp içten içe gülmüş olmalı. Elindeki kozu oynamasına hiçbir itirazım yok, ancak seçtiği rakip fenaydı... Karşısındaki ben olmasaydım belki başarırdı da..."

Kyosuke'nin yüzünde rakibine acırmışçasına bir gülümseme belirdi ve sakince konuşmasına devam etti.

"Takezo, kıskançlık yüzünden Kinue'yi öldürdü ve kaçtı, sonrasında oraya giden Dr. Hayakava dövmeli gövdeyi kesip götürdü. Geride kalan başı, kol ve bacakları da saklamak için banyoyu kapalı oda haline getirdi. Sonrasında ortaya çıkan Tsunetaro, sırrını keşfederek doktora şantaj yapınca Hayakava da onu öldürüp dövmeli derisini yüzdü... Mogami'nin teorisinin ana hatları bu şekilde. Davanın çözümünün bu şekilde olacağını umuyor, kendine sarsılmaz bir güven duyuyor. Zaten soruşturmanın gelişiminde birkaç sarsıntı olmuşsa ve akıbetinden emin olunmasa da işler bu düşündüğü yönde ilerlemekteydi. Mogami'nin tek yaptığı, 'Gözaltındaydım,' şeklindeki mükemmel görünen mazeretinin ardına saklanıp davanın gidişatını seyretmekten ibaretti. Suçu ağabeyi ve doktorun üzerine atacak, kendisiyse bu suçlardan çıkar sağlayacaktı. Doktorun her gece nereye gittiğini söylemeden dışarıya çıktığını da bir şekilde öğrenmişti. Sebebini de iyi kötü tahmin etmişti. Doktor bir dövmeciye gittiğine göre kendini savunmak için tanık gösteremezdi. Bu da tam Mogami'nin beklentisi yönündeydi. Dahası, birinci ve ikinci cinayet, neredeyse tam planladığı gibi gelişti. Elbette o da ilahi bir varlık değil, Ryokiçi Usui'nin tam da o gece, o evde ortaya çıkacağını tahmin etmemişti. Öte yandan İnazava'nın o akşam Kinue'nin evine geleceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden kasten banyonun ışığını açık bırakıp İnazava'nın cesedin varlığından haberdar olmasını sağladı. Gecenin yarısında ahlaksızca bir amaçla patronunun metresinin evine gelen İnazava, cesedi görünce herhalde polise haber vermeden kaçıp giderdi. Sonra da bu olay üzerine anlaşılması güç bir davranışta bulunacağını tahmin ediyordu. Mogami'nin istediği tam da buydu. İnazava o gece ertesi sabaha kadar kusursuz bir gösteri sergiledi. Bu

senaryonun yazarı ve yönetmeni olan katilimizi bile şaşkına döndürüp dilini bağlayacak bir performans gösterdi. Katilin gözden kaçırdığı şey ise Ryokiçi Usui adlı adamın ortaya çıkmasının, saat dokuzdan on ikiye kadar o evin tamamını giren çıkanın olmadığı bir kilitli oda şekline sokması oldu. Böylece Dr. Hayakava'nın orada olmadığı iddiası doğrulanmış oluyordu. Son derece ironik bir sonuç... Ancak yine de Mogami'nin kalesi sağlam duruyordu. Güven içinde, cinayetlerinin semeresini alıyordu. Şayet zalim kader, bir piyonu, o adamı bu davaya dâhil etmeseydi..."

"Jiraiya'yı diyorsunuz."

"Evet. Tsunetaro elindeki o kritik sırla sıkıştırdığında Mogami elbette afalladı. Ancak bu işin uzamasına izin veremezdi. Bir şey yapmadığı takdirde davanın çözülmesine sadece üç günü vardı, öyle kapsamlı bir plan yapacak vakti yoktu. Kesin kararını verdi. Bir yolla karşısındaki adamı tuzağına çekecek, dövmesini yüzüp cesedini o halde terk etmek gibi son derece gözü kara bir taktik uygulayacaktı. Dövmeyi elde etmek gibi bir hedefi yoktu. Zaten ilk cinayette de dövmeyi almaktan ziyade gövdeyi kesip ortadan kaldırması gerekmişti. Üçüncü cinayette de ilk cinayette görünen hedefi iyice vurgulayacak ve doktor üzerindeki şüpheleri derinleştirecek şekilde dövmeli deriyi yüzüp almak gibi zekice bir taktik güttü. Şimdi burada Mogami'nin üçüncü cinayet esnasında başka yerde olduğuna dair iddiasını irdeleyelim. Eylemlerinde üç saatlik bir boşluk var. O zamanı film seyrederek geçirdiğini söylüyor ama o süre zarfında arabaya atlayıp cinayet yerine hızla gittiğini varsayalım: Gidiş geliş için gereken zamanı üç saatten çıkarırsak yaklaşık bir saatlik bir vakit artıyor. Polis, gidiş geliş için tren kullanacağını düşünerek cinayet işlemeye yetecek zaman kalmadığı sonucuna varmış ama burada bir yanılgı söz konusu. Normalde böylesine basit bir atlamayı fark etmemeniz mümkün değildi ama adamın ilk cinayetteki 'gözaltında' mazereti o kadar mükemmel ki bu, kafanızı karıştırarak sizi bu ölümcül yanılgıya sürüklemiş.

"Elbette bu kadarcık bir gerekçeyle Mogami'yi suçlu ilan edemeyiz. Ancak ilk bakışta mükemmel gibi görünen o 'gözaltında'

mazeretinde bu bağlamda açıklar var. Öncelikle bu noktanın altını çizmek istiyorum. Konuşurken ilk başta teorisindeki birkaç çelişkiye işaret ettiğimdeki tepkisini dikkatle izledim. Testere meselesi, banyodaki ışık ve su meselesi, cesedin gövdesini taşıma güçlüğü... Bunlar ilk planda göze çarpan çelişkilerdi. Mogami hayli sarsılmış görünüyordu. Yine de ısrarla fikrini savundu ve sorularımı geçiştirmeye çalıştı. Ancak bu cinayetlerin iki kişi –ağabeyi ve hem dövmelere karşı saplantılı bir tutkusu olan hem de üstün bir zekâsı olan biri– tarafından işlendiği yönündeki iddiasından en sonuna kadar hiç vazgeçmedi. O birinin de Dr. Hayakava'dan başkası olduğu düşünülemez, değil mi?

"Sonrasında onun mücadeleci ruhunu teşvik ettim ve bir el *şogi* oynadık. Övünmek gibi olmasın ama *şogi*'de üçüncü *dan* sahibiyim. Eğer o sıradan biri olsa karşımda mümkün değil duramazdı. Mücadeleyi lehime çevirmek için çok çaba sarf ettim. Oyunun ortalarına kadar tam saha baskı kurmuştum, neredeyse kesin galibiyet alacak pozisyondaydım. Ne var ki o, doğuştan büyük bir kumarbaz çıktı. Adamın en azından kumarbazlara has bir zekâsı ve bolca cesareti var. Benim savunmamda ufacık bir açık fark etti ve 'ya hep ya hiç' mantığıyla bir hamle yaptı. Tabii bulunduğu noktadan sonucu yüzde doksan dokuz okuyabiliyordu ama o yüzde birlik olasılığı bilemezdi. İşte kazananı da bu belirledi. Cüretli mücadelesi karşısında ben de şaşırdım, hamlelerimde hatalar çıktı. Oyunun sonunda kaybettiysem de bu davadaki katilde öngördüğüm psikolojiyi Mogami'nin mizacında bulmuş oldum. Onun aradığımız katil olduğuna dair tek bir şüphem bile yok."

Başkomiser Matsuşita sessizce Kyosuke'nin anlattıklarını dinledi. Oldukça etkilenmiş gibiydi fakat yüzünde yine de tamamen ikna olmamış bir ifade vardı.

"Kamizu Bey, söylediklerinizde 'Sahiden de doğru,' diye düşündüğüm pek çok nokta var. Ancak kusuruma bakmazsanız bunların tamamının oturduğunuz yerde kafanızdan uydurduğunuz varsayımlar, hayali çözümler olduğu kanısındayım. Sırf sizi *şogi*'de yendiği için bir insanı katil diye yargılayamayız."

"Çok haklısınız. İşte bu yüzden ben de Kyoko Kavabata'nın çağrılmasını rica ettim. Kyoko geldiğinde onu cinayet günü saat üçten sekize kadar Mogami'yle yaptıkları konusunda derinlemesine sorgulayın lütfen. Biraz olağandışı belki ama benim de birkaç soru sormama izin vermenizi rica ediyorum."

"Hallederiz, sorun değil ama bu noktayı neden bu kadar mesele haline getiriyorsunuz?"

"Diğer zamanlarda Mogami'nin hep ikiden fazla tanığı var. Oysa bu beş saat boyunca onun yaptıklarına şahitlik edecek tek kişi Kyoko Kavabata. Kadınlar âşık oldukları adam için her türlü yalanı söyleyebilir. Bu sürede, en azından ikinci cinayetin işlendiğinden, Takezo'nun öldürüldüğünden kuşkulanmak için pek çok neden var," dedi Kyosuke sert bir ifadeyle. Hisaşi Mogami'nin cinayet sırasında başka yerde olduğuna dair şahidi bulunduğu iddiasını altüst etmişti.

O sırada Dedektif İşikava içeri girdi, başkomiserin kulağına bir şeyler fısıldadı. Başkomiser belirgin şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"İçeri getirin."

Bu davanın anahtarını elinde tutan kadın –Kyoko Kavabata– bu şekilde karşılarına geldi. Beklediklerinden daha gençti, muhtemelen otuzunu geçmemişti. İnce yapılı, entelektüel havalı, güzel bir kadındı.

"Kyoko Kavabata, değil mi? Onca işinizin arasında zahmet verdik size. Evet, lütfen oturun."

Kyoko başıyla onları selamlayıp başkomiserin karşısındaki sandalyeye oturdu. Batı tarzı, lacivert, şık bir elbise giymişti; göğsünde yakut bir broş parıldıyordu.

Formalite icabı sorular bitince başkomiser, sözünü sakınmadan davaya dair sorulara geçti:

"Hisaşi Mogami adlı adamı tanır mısınız?"

"Evet, arkadaş olarak görüşüyoruz."

"Sadece arkadaşlık ilişkisi mi var aranızda yani?"

Kyoko'nun suratı asıldıysa da sakin bir ses tonuyla cevapladı:

"Evet."

"27 Ağustos'ta Mogami'yle birlikte *Togeki*'ye gitmişsiniz, değil mi? O sırada olan biteni size bir kez daha sormak istiyoruz."

"Bir düşüneyim, efendim... Daha önce de bahsetmiştim; o gün için önceden sözleşmiş, Mogami Bey'le beraber suareyi seyretmek için *Togeki*'ye gitmeye karar vermiştik. Mağazaya beni almaya gelirse mağazadakilerin dilinden kurtulamam diye *Togeki*'nin önünde buluşmak istemiştim. Ben saat iki buçuk sularında mağazadan çıktım, oraya gidip *Togeki*'nin önünde bir süre bekledim. Mogami Bey, saat üç gibi Ginza tarafından yürüyerek geldi. Başkaları tarafından görülmek istemediğimizden hemen içeriye girdik. Perde saat üç buçukta açıldı. O zamandan gösterinin saat yedi buçuktaki bitimine kadar birlikteydik, hep yanımda oturdu. Gösteri sona erdi, Meguro'da yaşadığımdan beni Yurakuço İstasyonu'na kadar geçirdi, orada ayrıldık. Saat sekize geliyordu sanırım."

"Dönüşte bir yerlere uğrayıp çay içme gibi bir şey olmadı mı?"

"Mogami Bey beni davet etti sağ olsun ama... Bahsetmek beni utandırıyor ama o gün midemi bozmuştum, o yüzden davetini reddettim efendim."

"Peki akşam yemeğinde* ne yaptınız?"

"Sandviç ve siyah çay hazırlayıp yanımda götürmüştüm. Tiyatroda yerimizde otururken yedik."

"Bir lokantaya ya da ayaküstü yemek yenen seyyar bir tezgâha uğramadınız yani?"

"Doğru."

"Tiyatrodaki koltuğunuz?"

"Geçen seferki soruşturma esnasında biletlerimizi sunmuştum efendim."

"Hım... İşte burada. Evet, TO† sırasında, salonun orta koridorunun sağ tarafında yan yana iki koltuk."

"Evet, efendim."

---

* Dönemin yaşam alışkanlıklarında akşam yemeğinin gün batmadan, saat 5-6 gibi yenmesi gayet sıradandı. (*ç.n.*)

† Katakana hece yazı sistemiyle adlandırılan koltuk sıralarında önden 20. sıra anlamına gelmektedir. (*ç.n.*)

"Oradayken hiç tanıdığınız birilerine rastladınız mı?"

"Hayır."

"Peki, o gün sıradışı bir şey oldu mu? Mesela aktörlerden birinin falan aniden hastalanması yüzünden oyuncu değişikliği olması ya da oyunculardan birinin laflarını şaşırmasıyla oyunun akışının bozulması gibi?"

"O kadar çok dikkat etmedim açıkçası... Ama ikinci perdenin bittiği sırada üst kattaki pencereden atlayıp intihar eden biri olunca epey kargaşa çıktı ve üçüncü perdenin başlaması biraz gecikti, şimdi hatırladım."

"Anlıyorum... Peki o günkü kıyafetiniz?"

"Yanardöner bir elbise giyiyordum. İnci bir kolye takmıştım."

"Mogami Bey?"

"Beyaz bir takım elbise giymişti, kravatı yoktu. Yeni bir Panama şapkası takmıştı, beyaz ayakkabıları vardı."

Başkomiser Matsuşita başını kaldırdı ve Kyosuke'ye doğru baktı. "Rutin sorgulama bitti, şimdi ne sorayım," der gibi bir yüz ifadesi vardı.

"Başkomiser, bir saniye gelir misiniz?" diyerek yerinden kalkan Kyosuke odanın köşesine gitti ve yanına gelen adamın kulağına birkaç şey fısıldadı. Başını sallayıp onu dinleyen Eiiçiro Matsuşita, sonrasında yerine döndü ve sert bir ses tonuyla kadına doğrudan veryansın etti:

"Söylediklerinizin içinde bir dolu yalan var. Burada bulunan şu bey, meşhur bir özel dedektif. Tesadüfe bakın ki o gün *Togeki*'deymiş. Sizin biraz arkanızda, NU sırasında oturuyormuş. Tüm oyun boyunca orada tek başına olduğunuza dair ifadesi var."

Kyoko'nun bir anda benzi attı.

Sorguyu başkomiserden devralan Kyosuke ise sorularına başladı:

"Siz beni fark etmemişsinizdir ama benim işim malum, tek bir kez gördüğüm yüzleri bile asla unutmam. Tabii ki sizi de gayet iyi hatırlıyorum... Yan yana o iki koltuktan koridora yakın olanda mı oturuyordunuz siz? Yoksa yanındakinde mi?"

"Koridor tarafındakinde Mogami Bey, yanındakinde ben oturuyordum, efendim."

"Yalan söylemenizin faydası yok. Benim hatırladığım, siz koridorun hemen yanında oturuyordunuz ve yanınızdaki koltuk da tüm gösteri boyunca boştu." Kyosuke, araya mesafe koyarcasına gayet soğuk bir tavırla konuşuyordu. "Bunu tek söyleyen de ben değilim. O gün *Togeki*'deki yer gösterici de sizin tüm gösteri boyunca yalnız olduğunuzu söylüyor. Bu konuya şimdiye kadar dikkat edilmemesi de cidden büyük gaflet."

Kyoko'nun dudakları hafifçe titredi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Sonra, Mogami'nin o günkü kıyafetleri konusu var. Mesleğiniz icabı giysilere dikkatinizin fazla olduğuna eminim ve o noktada söylediklerinize inanacağım. Ancak bu çerçevede garip bir konu daha ortaya çıkıyor. Mogami o gece Ginza'da bir kavgaya karışıp polis nezarethanesinde kaldı. O sırada yapılan kıyafet kontrolünde ayağında siyah ayakkabı vardı. Bir erkeğin dışarıda ayakkabı değiştirmesi, bizim alışılmış mantık çerçevemizle açıklanabilecek bir şey değil."

"..."

"Yalan söylüyorsunuz. Hisaşi Mogami size rica etti, onun zaten geçersiz olan cinayet yerinde olmadığı iddiasını ispatlamaya çalıştınız ama nafile. Saklasanız bile örtbas edemezsiniz."

"Hayır, yalan falan söylemiyorum ben. Doğru. Söylediklerimin hepsi doğru!"

Kyoko canhıraş bir şekilde haykırdı ama Kyosuke soğukça mesafesini korumaya devam etti.

"Sizi kandırıyor. Hâlâ anlamadınız mı? O adam meşhur bir Don Juan! Şimdiye dek evleneceğini söylediğinden ona kanıp kendini feda eden nice kadın olmuş. On değil, yirmi değil... Aralarında eski bir aristokratın kızı, zengin bir dul, dövmeli bir kadın falan var."

Kyoko'nun gözlerinden kocaman yaşlar süzüldü. Dişi bir kediyi andıran bedenini hafiften bir dalga sardı ve birdenbire içinden

âdeta fışkıran o duygu fırtınasıyla kadın, yüzünü masaya gömüp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kyosuke, duygu fırtınasında hafifçe dalgalanan o güzel siyah saçlara, neredeyse acımasız denebilecek bir keskinlikle bakıyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter. Artık gidebilirsiniz. Evinize dönüp bu gece boyu uzun uzun düşünün, yarın öğleden sonra saat birde yine buraya gelin lütfen. Durumunuzu anlayışla karşılıyoruz ve siz hata ettiğinizi anlayıp gerçekleri bize anlattığınız takdirde de kesinlikle aleyhinize bir muamele yapılmayacak. Lütfen bir kez daha iyice düşünün."

Kyosuke onu teselli edercesine nazikçe konuşuyordu. Bu sözleri üzerine kurtulduğunu düşündüğünden midir bilinmez, Kyoko gözyaşlarını silerek yerinden kalktı. Başıyla onları sessizce selamlayıp yan odaya geçerek gözden kayboldu.

Başkomiser Matsuşita, Kyosuke'nin yüzüne bakarak ondan bir açıklama istedi:

"Kamizu Bey, niçin tam sonuca ulaşmak üzereyken kadını sıkıştırmayı bıraktınız? Biraz daha dürtüp zorlasanız adamın şahit iddiasının sahteliği tamamen anlaşılacaktı oysaki..."

"Yavaş yavaş dediğime geliyorsunuz galiba... İşin aslı o kadın bir yemden ibaret. Katil açısından da bizim açımızdan da bir silahtan öte değil. Onu daha fazla sıkıştırmak, zaman ve enerji israfı olurdu. Katilin şahidi olduğuna dair güvendiği kale yıkılmaya başladı. Bunu daha derine götürmeye gerek yok. Aksine, Hisaşi Mogami'nin şahit iddiasının çöktüğünü öğrenmesiyle davayı çok daha hızlı çözeceğiz. Benim bu meydan okumama nasıl bir cevap verecek, bu gece nasıl bir hamle yapacak ve çökmek üzere olan savunmasını nasıl yeniden kuracak? Karşı saldırısını merakla bekliyorum. Muhtemelen bu sayede kendi mezarını kazacak ve bu sıradışı vakanın da son perdesi olacak. Eğer bir numara çevirecekse bu gece, tek şansı. Dövme cinayetleri davasında sonuca yaklaşıyoruz."

Oyunun Kyosuke Kamizu'nun ustalığını konuşturduğu son hamleleri... İnisiyatifi tamamen eline alan genç adam, kendinden

gayet emin konuşuyordu. Sözlerinde hiçbir abartı yoktu. Dövme cinayetleri vakasının hâlâ çözülemeyen bazı gizemler kalmış olsa da dehşet verici son perdesi başlamıştı artık.

BÖLÜM 19

Cehennemin Eşiğinde Aşk

Kyosuke Kamizu, Başkomiser Matsuşita'dan Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nden çıkan Kyoko'nun peşine birini takmasını, diğer yandan da Hisaşi Mogami'nin evinin çevresine de derhal dedektif ve polis memurları konuşlandırmasını rica etti.

"Kyoko Kavabata hemen Mogami'yle irtibata geçecektir. Bence evine gider ama her ihtimale karşı gerekli olabilecek hamleleri önden yapalım."

Kyosuke Kamizu, bu tür konularda aşırı denecek derecede temkinliydi. Kadının üzerine fırtına gibi çökmüştü ama bu şekilde temkini elden bırakmayacak sükûnete de sahipti.

Düşüncelere dalmış başkomiser sordu:

"Kamizu Bey, hani bir ara bahsettiğiniz X adlı kişi, Kyoko Kavabata değil, yanılıyor muyum?"

"Elbette değil. O olsa olsa Y ya da Z olur, kayda değer biri değil. Cinayetlerin sırlarını ne düzeyde bildiğine dair bile şüphelerim var."

"Siz kadını sıkıştırırken parmak izlerini alsak mı diye düşündüm de..."

"Boşa olurdu onca zahmete girmeniz. O kadının Kitazava'daki cinayet mahalline ayak basmadığı kesin."

"Yani ondan başka bir X var diyorsunuz? O kadın, Tsunetaro'yu kandırıp götüren, Kitazava'daki olay yerinde parmak izi bulunan kişi mi?"

"Doğru. O kadının varlığı sayesinde böyle ince hesaba dayanan karmaşık cinayetler işlenebildi. Bu açıdan düşününce korkunç bir kadın. Güzel bir dişi şeytan..."

"Peki, kim o kadın?"

"O..."

Kyosuke tam mırıldanıyordu ki bir dedektif içeriye girip başkomisere rapor verdi:

"Dedektif İşikava'dan şimdi haber geldi, efendim. Kyoko Kavabata, Emniyet Müdürlüğü'nden çıkıp doğrudan Ogikubo'ya gitmiş ve orada Mogami'nin evine girmiş. Mogami'nin evi civarına konuşlandırılmış memurların verdiği rapora göre de Mogami evdeymiş, üst kat penceresinde görülmüş."

"Kamizu Bey, ne yapıyoruz?"

"Hadi çıkalım biz de. Ağır ağır Mogami'nin evine gideriz. Balığın yemi yutmasını bekleyeceğiz."

Başkomiser başıyla onayladı, Kyosuke ve Kenzo ile beraber arabaya binip yola düştüler.

Ogikubo İstasyonu'ndan beş dakika, Mogami'nin evindense yüz metre kadar mesafede olan polis karakolunu geçici karargâhları yapmışlardı. Kış güneşi çoktan batmıştı ve soğuk, insanın içine işliyordu. Karakolun arka tarafındaki odada hafif bir akşam yemeği yerlerken "Kyoko Kavabata, şimdi Mogami'nin evinden çıktı," diye haber geldi.

"Oh neyse ki... Mogami gibi acımasız birinin bile bir nebze vicdanı, bir parça insanlığı vardır fikriyle başta sorun olmaz diye düşünmüştüm ama yine de..." diyen Kyosuke üstünden bir yük kalkmışçasına derin bir nefes aldı. Bu, kaçınılmaz bir hamle olsa da Kyoko Kavabata'yı yem olarak kullanmaktan vicdanen huzursuzluk hissettiği ve akıbetine yönelik şüphelerle içten içe kaygılandığı anlaşılıyordu.

İçi rahatlayan Kyosuke, teorisinin devamını anlatmaya geçti:

"Galiba hâlâ vaktimiz var, şimdi size ikinci cinayeti anlatayım. İşin aslı, bu cinayet Mogami'nin gerçek amacıydı. İlk cinayet, dikkatleri o ana amaçtan saptırmak için uygulanan bir şaşırtma taktiğinden ibaretti.

"Neden derseniz... ikinci cinayet için Mogami'nin mutlak bir sebebi vardı. Her ne kadar başka yerde olduğuna dair görgü şahidi ayarlasa da cinayeti intihar gibi gösterse de salt bu sebebin varlığı yüzünden eninde sonunda polisin dikkati ondan başkasına yönelmeyecekti. Mogami'nin hedeflediği, bir cinayet işlemek, başka yerde olduğuna dair eksiksiz bir şahit ifadesi kalkanı oluşturarak suçu ağabeyi Takezo'nun üstüne yıkmak, sonrasında da Takezo'yu öldürüp intihar süsü vermekti. Oldukça karmaşık bir süreç olsa da bu zorlukların üstesinden başarıyla geldi.

"Hisaşi Mogami'nin saat sekize kadar görgü şahidi bulunduğu iddiasının doğru olmadığı, Kyoko Kavabata'nın sorgusundan kolayca anlaşılıyor. İkinci cinayetin o süre içinde işlenmiş olduğu da gayet düşünülebilir. Peki, Takezo neden elinde bir silahla Mitaka'daki perili eve gitti? Ve neden kendi silahıyla kendi kafasından vurularak öldürüldü? Bunların tek bir olası yanıtı var: Takezo birini öldürmek amacıyla oraya gitmişti. Sonrasındaysa silah ona karşı kullanıldı ve tuzağa düşen kendisi oldu."

"Yani amaç paraydı? Mal mülk hedefiyle kurulmuş bir entrika."

"Aynen öyle. Ancak doğrudan sebep başka bir şey de olabilir. Takezo sırf servetinin peşine düştü diye bizzat harekete geçip kardeşini öldürmeye yeltenmezdi. Hisaşi Mogami, ağabeyi kendisiyle Kinue arasında bir şeyler olduğundan şüphelendiği için zora düştüğünden bahsetmişti. Bu sadece basit bir şüphe miydi acaba? Ben öyle sanmıyorum. Adamın karakteri ve bir sırrı saklamak uğruna doksan dokuz gerçeği saklamaktan bile çekinmeyen mizacı açısından düşününce öyle bir ilişki gerçekten var mıydı diye düşünmeden edemiyorum. Öyle bir ilişki elbette bir noktada Takezo'nun kulağına gitmiştir. Takezo öyle bir şeyi öğrendiğinde ne düşünürdü dersiniz? Şayet Kinue onu başka bir adamla aldatmış olsa bir süre öfkelense bile sonunda bir erkeğe yaraşır şekilde kadını bırakır gider, herhalde karşı tarafa 'Al senin olsun,' dercesine paketleyip gönderirdi. Oysa karşı taraf, en güvendiği ve sevdiği kişi olan kardeşiydi. Çifte ihanetin ta kendisi! Ne çocuğu ne karısı olan Takezo'nun tüm umutlarını yitirmesi ve kardeşiyle

Kinue'yi gizli bir buluşmada basarak cezalandırmaya niyetlenmesi de hiç şaşırtıcı olmaz. Avukat Sayama'yla görüşüp vasiyetinin içeriğini değiştirmek istediğini söylemesi de bunun doğruluğunu desteklemiyor mu? Bir de şu var: Kinue'nin, Takezo'nun isteğine karşı çıkarak dövme yarışmasına katılmasının sebebi ne olabilir? Kinue ne kadar teşhirci biri olursa olsun sevdiği adamın sözlerine karşı gelip vücudunu ve dövmelerini elâleme sergilemesi mümkün müydü? Kadın psikolojisi bu şekilde işlemez. Buradan da bu eylemin ardında duygusuz ve şeytani bir irade bulunduğu sonucuna varabiliriz.

"Hisaşi Mogami de ağabeyinin gizli ilişkiyi keşfettiğini elbette öğrenmişti. Telaşa kapıldı. Defalarca büyük borçlarını kapatıp arkasını toplayan ağabeyinin onu gözden çıkarması, mahvolması demekti. Mogami böyle düşünmüş olsa gerek. Ama sadece bu da değil. Ağabeyinin huyunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden de ona fırsat vermeden kendisi ilk hamleyi yapacaktı. Nihayet son kararı verdi."

Kyosuke Kamizu'nun ustaca anlatımı son derece acımasız bir cehennem sahnesini tüm çıplaklığıyla tasvir ediyordu. Bir tarafınki başarısızlıkla sonuçlanmışsa da bu, bir ağabey-kardeşin çifte cinayetiydi. Savaşın hemen ardından hüküm süren ahlaki yozlaşmayı açıkça sergileyen bir suçtu.

"Fırsat sonunda geldi. 27 Ağustos'ta öğleden sonra tüm hazırlıklarını tamamlayan Mogami, üçüncü bir şahısmış gibi davranarak Takezo'ya telefon etti. Muhtemelen 'Kardeşin ile Kinue, şu anda Mitaka'daki köşkte senden gizli buluşuyorlar, farkında mısın?' gibi bir şeyler söyledi. Takezo ister istemez öfkeye kapıldı. 'Beklediğim fırsat sonunda geldi,' diye düşünüp hazır tuttuğu silahını sıkıca kavradı ve kendisine bir tuzak kurulduğunun farkına varmadan öleceği yere fırladı gitti. Diğer taraftan Hisaşi Mogami, Mitaka'daki Perili Köşk'e önden gidip gölgelikte saklanmış, ağabeyini bekliyordu. Geçip içeri girmesine izin verdi, arkasından saldırıp kloroforma batırdığı mendille ağabeyini bayılttı. Sonra yere düşen ağabeyini sürükleyip ardiyeye götürdü, orada bulduğu

boş bir kutunun üstüne oturttu. Sağ eliyle silahı tutturup namluyu Takezo'nun başına dayadı ve tetiği çektirdi. Bir anda kurşun beyni dağıttı ve Takezo yere yığıldı. İkinci cinayet böylece tamamlanmıştı. Ortalığı toparladıktan sonra olay yerini hızla terk etti ve ilk cinayeti işlemek için yola koyuldu."

Kyosuke, âdeta katil kendisiymişçesine her şeyi bilerek bu cinayetlerin sırrını büyük bir hünerle çözmüştü.

"Ama neden kloroform izine rastlanmadı öyleyse?"

"O tür maddeler, üç dört günden sonra tespit edilemez."

"Takezo yanında silah getirmeseydi?"

"O zaman muhtemelen ilk cinayette kullanacağı siyanüre başvururdu."

Kyosuke'nin cevaplarında hiçbir tereddüt yoktu.

Bu arada zaman epey ilerlemişti, soğuk gitgide sertleşiyordu. Saat yediyi vurdu. Polis Mogami'nin evini sarmıştı. Kyosuke'nin tavsiyesiyle başkomiserin verdiği talimatlar, Mogami'nin kaçmasının kesinlikle engellenmesi ama dışarıdan eve gelen birileri olursa hiçbir kontrole tabi tutulmaksızın geçmesine izin verilmesi yönündeydi.

Sonunda Başkomiser Matsuşita, Dedektifler İşikava ve Akita, Kyosuke Kamizu ve Kenzo'nun gizlice eve girmesine karar verildi.

Mogami kendini laboratuvara kapatmıştı. Bahçenin ahşap kapısından içeri girip pencereden usulca baktıklarında büyük bir basınçlı buhar kazanının önünde gidip gelen, hayaleti andıran bir adam gördüler. Ellerini darmadağınık saçlarının içine sokmuş, bir yandan yolarcasına saçlarını karıştıran, bir yandan da derin düşüncelere dalmış görünen adamdan, sanki bu dünyaya ait değilmişçesine ürkütücü bir hava yayılıyordu.

Olduğundan da uzunmuş gibi gelen saatler geçti. İçerideki saatin ışıklı kolları sessizce geçen zamanı göstererek dört tur attı. Dört gün geçmiş gibi gelen dört saat. Bahçenin ahşap kapısı gıcırtıyla açıldı. Kyosuke, yanında çömelmiş duran Kenzo'nun kolunu sıkıca tuttu.

Saat on birdi.

Siyah bir pelerine bürünmüş, siyah bir şal ile yüzünü gizleyen bir kadın içeri giriyordu. Kadın etrafına bakındı ve sorun olmadığına kanaat getirince şalını çıkardı. Laboratuvarın girişindeki lambanın aydınlattığı yüzü görünce Kenzo'nun kalbi duracak gibi oldu. Neredeyse kendini tutamayıp çığlığı basacaktı.

Kadının yüzü, Kinue'ninkinin aynısıydı. Tamae miydi? Sülüklü prenses, Tsunade-hime miydi bu? Kadın hiç ses çıkarmadan laboratuvarın kapısından geçip gözden kayboldu.

"Kamizu, bu kadın bizim X mi?"

"Evet. Büyük balık, ağımıza takıldı."

Kadının peşine takılıp hep beraber gizlice laboratuvara girdiler. Resim atölyesinden laboratuvara dönüştürülmüş bina, iki odaya bölünmüştü. Arka tarafta Mogami'nin bulunduğu, lamba yanan laboratuvar, ön tarafta ise büyük şişelerde sülfürik asit ve hidroklorik asit vesaire konmuş bir depo odası vardı. Kapının gerisine sinerek laboratuvarın içini gözetlemeye başladılar.

Kadının gözleri kan çanağına dönmüştü. Eski püskü bir sandalyeye kendini attı ve soluk almakta zorlanırcasına kesik nefeslerle sordu:

"Sevgilim, gerçekten doğru mu?"

"Doğru, evet... Kyosuke Kamizu denen garip adamı hafife almak hatasına düştüm," diye güçsüz bir sesle yanıtladı Mogami; laboratuvar masasına yaslanmıştı, bacakları huzursuzca kıpırdanıyordu. "Emniyet'tekiler o yüzden, saat üçten sekize kadar olan şahidimden şüphelenmeye başladı. Kyoko'nun anlattığına göre salonda yakınında oturan solgun yüzlü bir adam varmış, anlaşılan o kişi Kyosuke Kamizu. Dün Matsuşita'nın kardeşiyle birlikte buraya geldiler. Cinayete ilişkin bir dolu sorular sordu. Planladığımız gibi şüpheleri Hayakava'ya çekecek şeyler söyledim ama adamın halinde bana inandığına dair en ufak bir belirti yoku. Belki de artık her şey bitti."

"Ne diyorsun sen, sevgilim? Kendine hâkim olman gerek. Diyelim ki saat üçten sekize kadar olan şahidini çürüttüler. Ama bu tek başına bir kanıt olamaz ki... Bir yerlerde kumar oynadığında

ısrar edersin, olur biter. Sen o zekânla insanları siyahın beyaz olduğuna inandırırsın, sevgilim. Saat dokuzdan sonrası için iddian sağlam olduğu sürece bir sorun olmaz. Hem polisin araba mevzusunu bilmesi de mümkün değil. Beni yakalamadıkları sürece için rahat olsun, sevgilim."

Kadının sözleri son derece sert bir tondaydı.

"Kendinden nasıl da eminsin... Her zamanki gibi..."

"Elbette. Sırtında böyle bir dövme taşıyan kadın zayıf olsa bile güçlenir. Sen de güya erkeksin ama hiç cesaretin yok."

Mogami, cevap vermeden kadının yüzüne baktı. Sonra sendeleyen adımlarla oradaki dolaba gitti ve bir şişe viskiyle iki bardak çıkardı. Kehribar rengi sıvıyı doldurduğu bardaklarla az önce durduğu yere geri döndü. Bardakların birini kadına uzattı, kendisi de diğerini kafasına dikip büyük bir yudum aldı.

"İçmiyor musun?" dedi Mogami boğuk bir sesle.

"İçine zehir koymuş olamazsın, değil mi?"

"Saçmalama... Şimdi gözünün önünde kendim içip zehir testi- ni yaptım ya."

Kadın sonunda bardağı dudaklarına kadar götürdüyse de değdirmeye yeltenmeden bardağı Hisaşi'nin suratına dayadı.

"Bunu içmek istemiyorum. Sevgilim, sen iç benim yerime."

Hisaşi sert bir hareketle kadının elini yana doğru itti. Bardak kadının elinden fırlayıp masanın üzerinde duran beher kaplarına çarparak kırdı ve yere düştü.

"Sevgilim, ne yapıyorsun?" diye haykırdı sandalyeden ayağa kalkan kadın. "Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Mogami cevap vermedi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi bakıyor, vücudu sıtmaya tutulmuşçasına titriyordu. Görünüşü içler acısıydı.

"Evdeki hesap çarşıya uymadı mı? Cinayetin sırrını şu noktada bilen tek kişi benim ya, ben de ölürsem suçun sonsuza kadar karanlığa gömülecek ve mutlu son olacak diye mi düşündün, sevgilim? Hadi ama bu kadar saf olamazsın. Bu iş şaka değil."

Kadın içindeki öfkeyi kusarcasına konuşuyordu.

"Senin huyunu suyunu bilmesem onca riski alıp sana yardım etmezdim değil mi, sevgilim? Eğer beni öldürürsen birine emanet bıraktığım mektup, iki gün içinde Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne ulaşacak. O zaman da o malum fotoğraflarla suçun tümüyle ortaya çıkacak. Bunu düşünmek, beni öbür dünyaya gönderdikten sonra yüksek bir darağacında sallanacağını ve ardımdan geleceğini düşünmek bile bana mutluluk veriyor. Kara sevdaya tutulduğum adamla birlikte öleceksem yüreğimin arzusu şuracıkta öldürülüp sülfürik asitle eritilmek olurdu. Eğer beni öldüreceksen hadi durma, öldür, sevgilim."

Muhteşem bir tirattı. Tıpkı tiyatroda bir sahne izlemek gibiydi.

"Of ya, niye böyle rezil bir serseriye âşık oldum ki sanki?" Kadın parmaklarını Mogami'nin saçları arasına daldırıp sert hareketlerle onu kendine çekti. Adamın ellerine, yanaklarına, alnına, dudaklarına öpücükler yağdırdı. "Öyle sızlanıp kendini endişelere kaptırma. Yeter ki paramız olsun, eğlenceli bir yaşantımız olacak. Dolu dolu ve kısa bir hayatın tadını çıkarıp ölürken de birlikte cehennemi boylayalım diye sözleşmedik mi seninle?"

"Cehennemi boylama kısmı, sandığımızdan daha yakın olabilir yalnız."

"Saçmalıyorsun. İşin aslı, ben yakalanmadığım sürece hiçbir sorun olmayacak. Sen de içini ferah tut, sevgilim. Çok geçmeden polis pes edecek ve faili meçhul diyerek dosyayı kapatacak. O zaman da kazanan biz olacağız."

"Umarım her şey böyle yolunda gider."

Mogami'nin gergin yüzü yumuşadı, aptallaşmış gibi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek. Öyle kendini yiyip bitirme. Yine de senin anlattıklarına bakılırsa durum biraz riskli, artık buraya gelmem. Bir şeye ihtiyacın olursa telefon et, bir kafede falan buluşuruz."

"Tamam."

"Sahi, sevgilim, bana biraz para versene."

"Daha geçen gün verdim ya. Öyle çok israf etme. Bundan böyle epey ihtiyaçlar olacak ne de olsa..."

"Pintilik etme ama sen de. Üç kişiyi öldürmene yardım ettim. Sırf senin için öz kardeşlerimi öldürdüm. Biraz içki içmezsem bunun altından kalkamam, sevgilim. Hem senin paranın yarısı benim dememiş miydik?"

"Para istiyorsan ana binada duruyor, oradan al."

"Hadi ama sevgilim, biraz neşelen sen de..."

Kadın yanağını tekrar ona dayadı ve annesiymiş gibi birkaç kez başını okşadı. Kadın ve adam, Başkomiser Matsuşita başta olmak üzere Tokyo Emniyet Müdürlüğü 1 No.lu Soruşturma Şubesi'nin en seçkin ekip üyelerinin hemen oradaki incecik kapının arkasında saklandıklarını bilmeksizin tutkuyla birbirlerine sarıldı.

Bir anlığına kendilerini kaptırmışlardı. Cehennem ateşine maruz kalmanın arifesinde yağmurun tadını çıkarırcasına bir aşk sahnesi... Çok geçmeden ayağa kalktılar. Laboratuvarın kapısını açan Mogami çığlığı bastı. Elinde tabancasıyla Başkomiser Matsuşita orada dikiliyordu.

"Hisaşi Mogami, teslim ol. Seni cinayetten tutukluyorum."

Hisaşi bir anda yerinden fırlayıp odanın içine geri kaçtı. Başkomiserin patlayan silahı kıvılcımlar saçtı ve kurşun laboratuvardaki beher kaplarını parçaladı. Pembe renkli bir sıvı etrafa püskürmeye başladı. Hisaşi, basınçlı buhar kazanının arkasına geçip oradan ateşe karşılık verdi.

Kapının yanında durup kalmış olan kadın, "Sevgilim!" diye bağırarak bir anda kendini kaybetmiş gibi Hisaşi'nin yanına koştu. Kimse daha ne olduğunu anlayamadan da feryadı bastı ve sol göğsünü tutarak yere yığıldı. Mogami'nin ateşlediği bir mermi, sekerek kadının kalbine saplanmıştı.

Başkomiser siper alıp tabancasının tetiğini çekti. Mogami, bir çığlık koparıp dizleri üstüne yere düştü. Sağ elinin üstünden vurulup silahını düşürdüğü anda da Dedektif İşikava atlayıp kelepçeyi bileklerine çabucak geçiriverdi.

Her şey bir anda olmuştu. Silah seslerini duyan dedektifler paldır küldür içeri daldı.

"Başkomiser, yaranız var mı?"

"İyiyim."

Alnındaki teri silerken yerde yatmış inleyen Hisaşi'ye göz atan başkomiser, tok bir sesle konuştu:

"Şunun yarasıyla ilgilenin, sonra da hemen Emniyet Müdürlüğü'ne götürün. Kadın ne âlemde, gitmiş mi?"

Eğilmiş kadının nabzını kontrol eden Dedektif İşikava, ayağa kalktı ve kıpkırmızı kana bulanan ellerine bakarak cevapladı:

"Kalbinden vurulmuş. Mermi, kaburgaya saplanmış gibi görünüyor... Ânında ölmüş. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Hım, demek öyle..."

Başkomiser Matsuşita etrafına bakındı, gözleriyle aradığı Kyosuke Kamizu'yu bulunca nazik şekilde başını eğerek onu selamladı.

"Kamizu Bey, size minnettarım. Sayenizde Eiiçiro Matsuşita *harakiri* yapmaktan kurtuldu... Sahi... Bu kadın Tamae, değil mi? Yurakuço'da takıldığı söylenen Sumiyo Hayaşi yani?"

"Hâlâ anlamadınız mı? Bu kadın, davadaki ilk kurban olduğu düşünülen, Oroçimaru dövmeli Kinue Nomura!"

Kyosuke bunu söyledikten sonra cesedin üstündeki pelerini sessizce sıyırdı. O anda orada bulunan herkes âdeta büyülenmişçesine yerlerinde donakaldı.

Yüzleri bir elmanın iki yarısı gibi olsa da yetişkinliğe adım attıktan sonra üzerlerine işlenen ve ayırt edilmelerini sağlayan o dövmeler, ölümle bile silinmiyordu. Kinue Nomura... O olduğuna hiç şüphe yoktu.

Yüzüstü yatan bu güzel kadının dolgun vücudunda Horiyasu'nun başyapıtı –Oroçimaru dövmesi– parlak renkleriyle gözlerinin önündeydi. Ceset kan kaybettikçe bedenin rengi gitgide soluyor ve dövmedeki canlı renklerin de tıpkı yitip giden bir gökkuşağı gibi tonları hafif değişiklikler gösteriyordu. Sanki o sırtta kıvranıp duran Oroçimaru, sahibinin son nefesini vermiş olduğu şu anda bile uğursuz kıpırtılarına devam ediyor gibiydi...

BÖLÜM 20

Zihindeki Kilitli Oda

"Dün gece dövme cinayetleri vakasının son perdesiydi. Kinue'nin bu şekilde hayatını kaybedeceğini hiç tahmin etmedim ama belki de bu, üç kardeşin kaçınılmaz kaderiydi. Belki de annenin vaktiyle işlediği günahlar, çocuklarının devrinde bu acı meyveyi verdi. Budizmde 'karma' denen şey de bu değil mi zaten?"

Kyosuke Kamizu, ertesi sabah Tokyo Emniyet Müdürlüğü binası ikinci katındaki 1 No.lu Soruşturma Şubesi'ndeki odasında Başkomiser Matsuşita ve Kenzo'yu karşısına alıp konuşmaya başlamıştı. Zihninin huzurlu akademik hayata geri döndüğüne şüphe yoktu. Dün geceki kanlı trajediyi çoktan unutup gitmişçesine sözlerine kayıtsızca devam etti:

"Her şey bir yana, öncelikle bu davadaki en büyük sırrı teşkil eden dövme konusunu açıklığa kavuşturmalıyım. O dövmenin hünerle kullanılması suretiyle dünya suç tarihinde eşi benzeri görülmemiş, başyapıt niteliğindeki bu cinayetler işlendi. Tsunetaro Nomura'nın fotoğraflara sadece şöyle bir göz atarak bu cinayetlerin ardındaki sırrı çözmesinin, ayrıca Hayakava Hoca'nın da fotoğraf plakasına kısaca bakıp Öklid dışı geometriyle bağdaştırması ve karta basılmış fotoğraflara baktığı sırada bir anda düşüncelere dalmasının sebebi neydi acaba? Elbette bunu çözmenin anahtarı, o dövme fotoğraflarında olmalı.

"Garip şeylerin başında, Kinue ve Tsunetaro'nun dövmelerini görenler olmasına rağmen Tamae'nin dövmesini gören hiç

kimsenin olmaması geliyor. Fakat Kinue, Tamae'nin Tsunade-hime dövmesi olduğunu söylemişti, üstüne bir de bu fotoğrafların varlığı sayesinde herkes buna ikna olmuştu, değil mi? Her kim bir kere dövme yaptırırsa ölene kadar silemez, o da kesin. Ufak bir şeyse yakı uygulayarak ya da kimyasal maddelerle yakarak çıkarmak mümkünse de izinin kalmaması mümkün değil. Özellikle tüm vücudu kaplayan büyük bir dövme söz konusuysa imkânsız. Bunu düşününce şöyle bir sonuca varmamız kaçınılmaz: Fotoğraflara bakınca bir elmanın iki yarısı gibi olan iki kadının farklı dövmeleri var ya, Oroçimaru dövmesi fotoğrafındaki, Kinue olduğuna göre diğeri de Tamae olmalı. Sanki giysi değiştirir gibi, bir kere işlenmiş dövmeyi silip farklı desene sahip bir dövme yapılamayacağına göre bu düşünce gayet doğal. Ancak bulunan cesedin başı, kolları ve bacakları olsa da esas kritik olan gövdesi yoktu. Peki, bu durumda maktul kimdi? Eğer öldürülen kişi Tamae olsaydı, bu fotoğraftaki dövmenin büyüklüğüne bakılırsa elimizde kalan uzuvlarında da dövme izleri olmalıydı. Oysa bu izler kesinlikle bulunmadığına göre bu ceset Tamae'nin olamaz. O halde maktulün Kinue olduğuna kuşku yok...

"Kendi içinde tutarlı bir varsayım. Bu teorinin mantıken hiçbir boşluğu yok. Fakat olgular, bu mantığın hatalı olduğunu kanıtladı bize. Peki, bu mantıktaki hata nerede? Tabii ki Tsunade-hime dövmeli kadının Tamae olduğu konusunda. Ancak bunu algılayabilmek için varsayımımızı 'Dövmeler silinebilir,' şeklinde bir temel anlayışa dayanarak sürdürmemiz gerekiyor. Sizlerin bu soruşturmadaki mantığınız, Öklid geometrisiydi. Paralel doğruların asla kesişmeyeceğini kanıt olmaksızın, apaçık bir aksiyom olarak kabul eden ve bu temel üzerine kurulmuş bir sistem içinde ilerleyen bir sav bu. Öte yandan bu vakadaki, bir Öklid geometrisi problemi değildi. Öklid dışı geometriden bir problemdi. Yani dövmelerin kalıcılığını kanıt gerektirmeyen bir aksiyom olarak kabul eden sağduyunun aksine, dövmenin silinebilir bir şey olduğu iddiası söz konusu. Bu da Öklid dışı geometrinin, Öklid'in 'paralel doğrular aksiyomu'na karşı çıkışına benzeyen, ufuk açıcı bir sıçrama, değil

mi? Ve bu nokta fark edilmese bu cinayetlerin sırrı sonsuza değin çözülmezdi. Fotoğraf plakasındaki negatife sadece bir bakış atarak bu temel noktayı algılayan Hayakava Hoca'nın dehasına duyduğum derin saygıyı ifade etmek isterim.

"Hoş, Dr. Hayakava'nın bu meselenin özüne inebilmiş olmasının temel bir sebebi var ki o da dövmelerin deseni. Dövme sanatçıları arasında yaygın tabulara göre yılan, kurbağa ve sülükten oluşan üçlü döngüyü bir insanın bedenine dövmeyle nakşetmekten kesinlikle geri durulmalıdır. Eskilerden gelen bir efsanede yılan, kurbağa ve sülüğün mücadele edeceği ve o insanın kısa sürede can vereceği anlatılır. Bunlardan başka mesela Kagekiyo dövmesi yapmak da yasaktır; böylesi büyük dövmelerin kişinin görme yetisini zayıflatacağına inanıldığından uzak durulduğu muhtemel. Hori-yasu seviyesinde bir dövme üstadının bunları bilmemesine imkân yok. Kendi çocuklarına dövme yaparken, üç çocuğa bölerek yapacak bile olsa böylesine uğursuz bir deseni seçmesi düşünülemez. Bu arada mademki Oroçimaru ve Jiraiya dövmelerinin varlığı kesin, üçlü döngüyü kırmak için Tsunade-hime dövmesinin var olmaması gerekir. Öte yandan, fotoğrafta Tsunade-hime dövmesi mevcut. Ve soruşturma makamlarının temel bir kusuru, kanıt olarak fotoğraflara gerçeklerden daha fazla güvenme eğilimleri. Bu da Mogami'nin kurnaz hedefiydi. Gerçekten de parlak bir fikirdi. Hani *kanji* sistemi kusurlu deyip duruyorlar ya,* aslında fotoğraf denilen şey bile kusurlu, her zaman gerçeği yansıtmıyor."

Başkomiser Matsuşita ile Kenzo sessizce durmuş, Kyosuke'nin açıklamalarını pürdikkat dinliyorlardı. Mantığı gayet açıktı. Dahası, olgular, mantıktan daha güçlüydü.

"Öncelikle anlamanıza yardımcı olmak için ufak bir parantez açayım ve tiyatro oyunlarındaki, sinema filmlerindeki dövmelerden bahsederek konuya gireyim. Tiyatro oyunlarında dövme bulunan sahnelerde dövme ufak bir şey olmadığı sürece dövme

---

* Amerikan işgali ve yeni anayasa oluşturulması sürecinde, Japonya'daki yazı sistemine yönelik reform gerekliliği hem işgal yönetimi hem de Japon aydınlar tarafından çok tartışılmıştır. (*ç.n.*)

deseniyle bezeli ve vücudu sımsıkı saran iç çamaşırı giyilir. Her gün defalarca aynı şeyi tekrarlamak zorunda ve ayrıca tek rol oynamayan oyuncular için mecburidir. Bunun haricinde üzerine dövme deseni çizilmiş çok ince bir Japon ipeğinin çıplak cilde yapıştırıldığı da olur ama tüm vücudu kaplayan bir dövme söz konusuysa bu uygulanamaz. Böyle bir durumda fotoğraf çekseniz dövmenin gerçek olmadığı bir bakışta anlaşılır. Dolayısıyla film çekimlerinde vücudu saran iç çamaşırı yöntemi kullanılamaz. Gerçekçiliğe değer verilen sinemada tiyatrodaki gibi sembolik bir anlatımla yetinilmez. Bu yüzden de filmlerde dövme doğrudan deriye çizilir. Terle akıp gitmesin diye mürekkebin içine vernik konduğunu söylüyorlar ama ne kadar doğru, bilmiyorum. Bu durumda görüntü gerçeğe çok daha yakın olur ve 'film icabı' diye bir önyargıyla bakmadığınız müddetçe gerçek dövmeden ayırt edemeyebilirsiniz. Örneğin bu fotoğraf hakkında ne düşünürsünüz?"

Kyosuke çantasından bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerine koydu. Yakında gösterime gireceği söylenen bir Japon filminden bir kareydi. Edo Dönemi'nden bir *ukiyo-e* sanatçısının güzel bir fahişenin sırtına çizdiği *Yamauba ve Kintaro* dövmesinin ana hatlarının bulunduğu bir fotoğraftı. Başkomiser ile Kenzo o derinin resmine bakınca aydınlanmışçasına derin birer nefes verdiler.

"Savaş başladığından beri epey azaldı ama Japon sinemasında eskiden dövmelere çokça rastlanırdı. Sayamayacağım kadar çok erkek karakterde, kadınlara gelinceyse sırf benim bildiğim beş altı tanesinde vardı.

"Neyse biz esas konumuza gelelim. Müşteri, dövmeciye giderek dövme yaptırmak istediğini söyler. Bunun üzerine önce eskiz defteri gösterilir. Müşteri, defterdeki çiçek, kuş, insan ve diğer çeşitli dövme tasarımlarına bakıp beğendiği bir deseni seçer. Dövmeci önce fırçayla vücudun üzerine ana hatlarıyla taslağı çizer. Dövme bir kere yapıldıktan sonra müşteri beğenmediği takdirde değiştirmek mümkün olmayacağından, temkinli davranmak gerektiği açık. Bunlar genelde figürlerin ana konturları olur ama özenli çalışıldığında tonlamaların da yapılarak bu deneme çiziminin

oluşturulması nadir değildir. Neticede söylemeye çalıştığım, Tsunade-hime dövmesi böyle bir eskizin fotoğrafıdır ve gerçekte cilde nakşedilmiş bir dövmenin fotoğrafı değildir. Bu noktanın farkında olarak bakılınca bu Tsunade-hime dövmesi fotoğrafında doğal olmayan bir hava taşıdığı anlaşılıyor. Renklendirmenin tonlarında hiçbir değişim yok, genel görünüm biraz çiğ. Aslında Matsuşita bunu fark etmiş ama ışığın bir oyunu olduğuna hükmedip kafasında konuyu kapatmış. Oysa gerçek, işte bu noktada gizli. Bu eskiz Kinue'nin Oroçimaru dövmesini yaptırmadan önce mi çizdirdiği bir şey mi yoksa Tamae'nin şaka olsun diye çizdirdiği bir şey mi, o kadarını bilmiyorum. Tamae'nin farklı bir dövme yaptırmış olması muhtemel. Her halükârda bu Tsunade-hime dövmesini yaptırmadığına artık hiç kuşku yok.

"Bu temel noktanın bilincine varınca geriye kalan tüm sırlar kolayca çözülüp gidiyor. Mogami'nin Kinue ile bir gönül ilişkisi bulunduğu ve suç ortağı oldukları, gerçekler çerçevesinde kanıtlanmış durumda. Bu dâhiyane cinayet planı da Mogami'nin Yurakuço civarında tesadüfen Kinue'ye tıpatıp benzeyen bir fahişeyi görmesi ve onun Hiroşima'da atom bombasına kurban gittiği sanılan Tamae olduğunu anlamasıyla aklına geldi. O zamana kadar Hisaşi Mogami, ağabeyini öldürme niyeti besliyor olsa da bir yandan hayaller kurup sonra onları siliyor, tekrar hayal edip sonra yine vazgeçiyor, tereddütler içinde gidip geliyordu muhtemelen. Onu durduran şey, vicdanı değildi. Kendisini şüphe altında bırakmayacak, zekice bir cinayet yöntemi aklına gelmediğindendi sadece. Muğlak öldürme niyeti, Tamae'yi gördükten sonra giderek belirginleşti. Bu amaçla öncelikle Tamae'yi kendine bağladı ve onu bir yere gizledi. Bu o kadar zor olmadı. Gariptir ki Hisaşi, kadınların karşı koyamadığı büyüleyici bir cazibeye sahip. Kyoko Kavabata da Tamae de kurbanlarıydı; hatta bir açıdan Kinue bile kurbanı sayılır. Tamae, Hisaşi için sadece bir araçtan ibaretti. Ayrıca Hisaşi'ye göre kendi çıkarı söz konusuysa bir insanın hayatı bir böceğinkinden daha değerli değildi. Kinue'yle işbirliği yaparak kurduğu planın hazırlıklarını ilerlettiler. Hisaşi, Kinue'yle

o zamana kadar gizli tuttuğu ilişkisini ağabeyinin dolaylı yoldan, belki de kasten öğrenmesini sağladı. Sonra Kinue'yi o dövme yarışmasına soktu ve araç olarak kullanacağı ideal birini orada buldu: bizim Matsuşita'yı."

Kenzo sessizce başını öne eğdi. Pişmanlık ve kendini hor görme hisleri yüreğini paramparça ediyordu.

"Matsuşita, sen olmasan o fotoğrafı birilerine, belki bir gazeteciye falan ulaştıracaktı. Ama Mogami, bu durumda polis yetkilileriyle temas kurmak açısından senden daha iyisini bulamazdı. Kinue'nin o sırada sana anlattıkları da cinayete kurban gidecek cesedin ona ait olduğunu vurgulamak için sergilediği bir tiyatrodan başka bir şey değildi. Aklıselimle düşününce çok garip bir hikâye aslında. Kinue o sırada Usui'nin tehdit mektubunu almış değildi. Hem öyle bir yetişme tarzına sahip, dövme bile yaptırmış bir kadının öylesine abartılı bir korkuya kapılmasını anlamak hiç mümkün değil. Sonrasında o önseziyle örtüşen bir cinayet işlenince kimsenin aklına bu sözlerden şüphelenmek gelmedi. Zaten bundan itibaren de Mogami'nin tüm davranışları Kinue'nin öldürüldüğünü göstermeye odaklanmıştı. Kenzo, sana verdiği fotoğraflar, Kinue'nin sözleri ve banyonun arkasında yerde bulunan fotoğraf plakası, hepsi bu etkiyi doğurmak amacıyla plana yerleştirilmiş nesnelerdi. Albümden bir yaprak yırtılmasının sebebini de kolayca açıklayabiliriz. O sayfada fotoğrafa ilişkin bir açıklamanın yazılı olduğu kesin. O açıklama kesinlikle yetkililerin gözüne görünmemeliydi.

"İkinci cinayete yani Takezo'nun öldürülmesine gelince... Bu konuda dün söylediklerimin üstüne bir şey eklemeye gerek görmüyorum. Mogami, zaman açısından Tamae'nin öldürülmesinden önce gerçekleşen bu cinayeti işledikten sonra canla başla kurguladığı ilk cinayet için nihayet işe koyuldu. Elbette özel koşullar bulunmasının şansına sahip olsa da bu, 'sanatsal bir cinayet' diye adlandırılabilecek bir şaheserdi.

"Cesedi Kinue'ye aitmiş gibi göstermek için Tamae'nin cesedinden Kinue'nin vücudunda dövme olan kısmı ayırmak zorundaydı.

Bu, mutlak bir gereklilikti. Ama iş bu kadarla da kalmıyor. Bir kere cesede otopsi yapılamaması gerekiyordu. Günümüzdeki gelişmiş adli tıp yöntemleri kullanılarak iç organların otopside incelenmesiyle ölüm saati oldukça isabetli tahmin edilebiliyor. Tamae'nin tahmini ölüm zamanı, saat altı ila on iki arasında. Bunda hiçbir şüphe yok. Fakat tıpkı Mogami'nin öngördüğü gibi, burada çok geniş bir pay var. O sürede Kinue göstere göstere hamama gitti, dövmesini sergiledi, komşu eve uğradı ve hamamdan dönmekte olduğunu anlattı sonra da ortadan kayboldu. Bu da Kinue'nin saat dokuza kadar kesinlikle hayatta olduğu anlamına geliyordu ve cinayet saati için verilen aralığı dokuzdan on ikiye kadar olan süreye kısalttı. Böylece de Mogami, o zaman diliminde başka yerde olduğuna dair çürütülmesi imkânsız görgü şahidi ifadelerine sahip oluyordu. Oysa aslında cinayet saat altıdan dokuza kadar olan sürede işlenecekti; başka bir sebepten ötürü de altı civarında işlendiğini tahmin ediyorum."

Hayranlığına engel olamayan Başkomiser Matsuşita sessizce Kyosuke'nin sözlerine kulak kesilmişti. "Adamın saat üçten sekize kadar başka yerde olduğuna dair şahit ifadesini çürütseniz de ondan bir şey olacağı yok," diye kestirip attığından ötürü utanmış gibiydi. Ancak Kyosuke'nin sözlerinde ne bir alaycılık hissediliyordu ne de üstün başarısıyla övünen bir hava.

"Ceset Kinue'ye değil, Tamae'ye ait. Yani ilk cinayetin yeri Kinue'nin Kitazava'daki evi olamaz. Tamae adlı kadının varlığından, üçüncü şahısların, özellikle de Kinue'nin muhitindeki insanların haberdar olmasına izin veremezlerdi. Tamae'nin yaşadığı öğrenilirse Mogami'nin kapsamlı planı bir anda suya düşerdi. Peki öyleyse cinayet yeri neresiydi? Mogami'nin laboratuvarı, bu amaç için son derece uygun bir yer değil mi? Dün gece de Kinue orada 'sülfürik asitle eritilmek' gibi korkunç bir şeyi ağzından kaçırdı ya... O odada protein ve nişastayı parçalayıp amino asit ve glukoza dönüştüren büyük bir basınçlı buhar kazanı var. Kazanın içi kurşunla kaplı. Konsantre sülfürik asitle basınçlı ısıtma yapılırsa bir insan cesedi haydi haydi imha edilebilir.

"Takezo'yu öldüren Mogami büyük bir aceleyle evine döndü ve Tamae'yi beklemeye başladı. Hizmetçiye önden bir iş vermiş ve dışarı göndermiş olsa gerek. Orası sadece konutlar bulunan bir muhit olduğundan gündüz vakti gelen geçen az. Üstelik o bina, ana evden ayrı bir yapı olduğundan bahçenin ahşap yan kapısından girip çıkılabiliyor, yani cinayet işlemek için son derece ideal bir yer. Kimse görmeden oraya gelen Tamae'yi laboratuvarda öldürdü, bir testereyle başını, kolları ve bacaklarını kesti. Gövdeyi basınçlı kazana koydu. Basıncı ve ısıyı arttırarak sülfürik asitte eritti. Bunun için gerekli süre bir ila iki saattir. Çözeltiyi seyreltip döktü, tamamen erimemiş parçalardan da uygun bir şekilde kurtuldu. Elinde kalan kafa, kollar ve bacakları bir şeyin içine koyup otomobille Kitazava'ya gitti. Nereye varacağım anlaşılıyordur herhalde."

Kyosuke Kamizu'nun açıklamaları zirve noktasına ulaşmıştı. Sakin sakin konuşan genç adamın ses tonu işte bu anda iyice sertleşti:

"Gövde oradan hiç çıkmadı; sadece baş, kollar ve bacakları yanında götürdü."

Sonra anlatmaya devam etti:

"Ben pek çok defa 'suç ekonomisi' terimini kullandım. Minimum çabayla maksimum getiriyi hedeflemek. Bu, bir iktisat ilkesidir. Suçlunun konumundan bakıldığında, suç eylemi bir tür ticari girişim olarak düşünülebilir. Zaten bu denli soğukkanlı planlar yapan ve maddi çıkar hedefleyen bir katilin, iktisadın bu temel kuralını unutması beklenemez. Cinayet o evde işlenmiş olsaydı gövdeyi kesip dışarı çıkarmak çok güç olurdu. Hem de bu gereksizdi. Cinayet o evde işlenmediği takdirde derisi yüzülmüş bütün halindeki cesedi oraya getirmektense parçalara ayrılmış bedenin kafasını, kol ve bacaklarını getirmek de çok daha kolay olacaktı. Bu aynı negatif fotoğrafın pozitife döndürülmesi gibi. Siyahın beyaz, beyazınsa siyah olduğunu düşündüğünüzde ancak bu sırrı çözebiliyorsunuz.

"Banyoyu bir kilitli odaymış gibi gösteren mekanik numarayı deneyimizle anlamıştık zaten, değil mi? Peki, bir cinayet vakasında

kilitli oda kurgusu oluşturmak normalde hangi durumlarda gerekir? Çeşitli koşullar düşünebiliriz ama en olası sebepler, maktulü intihar etti gibi göstermek ya da katil hiçbir iz bırakmaksızın oradan çıktığına göre cinayetin doğaüstü unsurlar içerdiği hissi vermektir. Elbette bizim vakada ilk olasılık söz konusu değil. Ne de olsa birinin siyanür içip kendi gövdesini testereyle keserek dışarıda bir yerlere gizledikten sonra tekrar banyoya girip kapıyı içeriden kilitlediği bir vaka mümkün olmaz, değil mi?"

Kyosuke bunu söylerken bir kadınınkini andıran sevimli gamzelerini göstererek konuşmanın başından beri ilk kez güldü.

"Kamizu Bey, yani o kilitli oda meselesi, sadece vakaya gizemli bir hava vermek için miydi? Eğer öyleyse o kadar zahmete girip banyoyu bir kilitli odaya dönüştürmek de gayet gereksizdi bence..."

"Gereksiz diyorsanız evet, gerçekten gereksiz. Bir oyun, hepsi o kadar. Ancak bunun içinde daha büyük bir entrikanın saklı olduğunu gözden kaçırmamalıyız. Bazı şeylerde, gereksiz olanın da bir gerekliliği vardır. Kesinlikle harika bir numaraydı. Öte yandan bu, iğne, iplik ve suyun akışı gibi mekanik unsurlardan oluşan bir düzeneğe dayalı bir numaraydı. Mogami bir noktada bu numaranın çözüleceğini göze almıştı. Fakat düzeneği çözüp size sunduğumda, Matsuşita Bey, numaraya siz bile hayran kaldınız. Katilin bu incelikli, dâhiyane numarası karşısında, ne kadar hayrete düştüyseniz, gereksiz diye küçümsemek de o kadar imkânsız olur. Çünkü katilin amacı oydu. Mekanik bir numara illaki çözülür. Ama mekanik numara çözüldüğü anda psikolojik numaranın gücü devreye girer. O kilitli odayı ilk görmenizden itibaren cinayetin orada işlendiğine dair çok güçlü bir önyargınız oluştu. Kendi zihninizde oluşan bu 'kilitli oda'dan hiçbir surette çıkamadınız. İşte bu da vakayı karmaşık hale getirip çözüme giden ipucunun yitmesine sebep oldu... Bence Mogami'nin korkunç denecek düzeydeki zekâsı tam da bu noktada hissediliyor.

"Bu açıdan düşününce bahçede kan izleri olmaması da gayet normal. Aksi yönden, katil açısından bakarsak kan miktarını gizlemek için çok büyük çaba göstermiş olması gerektiği açık. Bir insanı

öldürüp gövdesini keserseniz büyük miktarda kan akmasına engel olamazsınız. Tabii kanın tamamını taşıması da mümkün değildi. Elde kalan kan miktarı son derecede az olunca da cinayet başka yerde mi işlendi şüphesi doğacaktı. Mogami, yer olarak banyoyu seçmek suretiyle burada doğan gereksinimi mükemmel şekilde karşıladı. Musluğu açık bırakıp suyu akıtarak bir yandan kapalı oda düzeneğini kurdu, bir yandan da kanın tamamının suyla akıp gittiği izlenimini yarattı. Elbette onun gibi bir adam belli miktarda kanı bir şişeye falan koyup getirmiştir. Onu kullanıp odada kan lekeleri oluşturdu, artan kısmını da banyonun giderinden dökerek 'önemli miktarda kan' akıp gittiğine dair izler kalmasını sağladı. Tabii onun kesin miktarı tespit edilemiyor.

"Dövmeler yönünden ilk cinayetle üçüncü cinayet arasındaki farkı artık anlamışsınızdır. İlk cinayette kurbanın tahmini ölüm saatini mümkün olduğunca geniş bir aralıkta tutmak gerekliliği vardı. Üçüncü cinayetteyse cesedin o haliyle suç mahalline bırakılması yeterliydi, zahmete girip gövdenin kesilmesi gerekmiyordu. Kinue'nin İnazava'yı o gece evine davet etmesinin sebebi, cesedi bulmasını sağlamaktı. Daha önce de belirttiğim gibi, İnazava basit bir adam olduğundan öyle bir zamanda öyle bir yerde bir ceset bulursa mutlaka panikleyecek, polise falan haber vermeden kaçacak ve mantıkla açıklanamayacak bir davranışta bulunacaktı. Bu da tıpkı Mogami'nin planladığı gibi gitti. Hepsinden önemlisiyse İnazava'nın ifadesiyle tahmini cinayet saati için verilen aralığın bitiş noktası belirlenmiş oldu. Başlangıç noktasını zaten Kinue kendisi belirlemişti. Bu iki unsurla Mogami'nin cinayet esnasında başka yerde olduğu iddiası eksiksiz hale geldi. Elbette İnazava'yı bu olayda sahneye çıkarmasının hem avantajı hem de dezavantajı oldu. Mogami'nin tahmin etmediği ise Usui'nin olaya karışması ve komşu evdeki üniversite öğrencisinin davranışı sebebiyle tüm evin bir kilitli odaya dönüşmesiydi. Bu sayede de onca çaba göstererek suçu üstüne yıkmaya çalıştığı Dr. Hayakava'nın cinayet sırasında başka yerde olduğu iddiasının dolaylı yoldan kanıtlanmasıyla ironik bir sonuç doğdu.

"Yine de bu kadarcık bir şey Mogami'nin kapsamlı planı içinde ufacık bir çentikten ibaret. Mogami'nin cinayeti işlemediğine dair sunduğu kanıtlar bundan hiç etkilenmedi bile. Saat yedi buçuk civarında otomobille Tamae'nin başını ve uzuvlarını Kinue'nin evine getiren Mogami, onları banyoya atıp kapalı oda mizansenini eksiksiz tamamladı. Sonra Ginza'ya gidip orada kavga çıkardı ve tam planladığı gibi, geceyi nezarethanede geçirdi ve cinayet sırasında farklı yerde olduğu iddiasını tamamen sağlamlaştırdı.

Öte yandan Kinue tarafı var... Öldürüleceğine dair bir önsezisi olduğunu söylüyorsa da kendisini koruyacak bir fedai tutmak bir yana, tam aksine hizmetçisini bile izne çıkardı. İnazava'yı evine davet etti. Bizim Matsuşita'ya ve Dr. Hayakava'ya telefon etti. Nakit para ve değerli eşyalarını evden götürdü. Sanki biri onu ziyarete gelmiş de birlikte bira içmişler gibi gösteren delilleri hazırladı. Sahnenin düzenlemesini tamamladıktan sonra da ortadan kayboldu. Kinue'nin evinde bulunan dördüncü parmak izinin sahibinin Kinue'nin bizzat kendisi olduğuna da hiç şüphe yok. Her konuda çok titizlik gösteren Mogami, ya baştan Tamae'nin parmak izinin kalıbını alıp kauçuk ya da o tür bir şeyden sahte bir el yaptı ya da eve getirdiği kesik eli doğrudan kullanarak parmak izlerini etrafta bıraktı. Fakat Kinue'nin parmak izlerini silmeyi başaramadılar.

Ertesi sabah polis tarafından serbest bırakılan Mogami, ne olup bittiğine dair gayet kaygılıydı muhtemelen. Güya başka biriymiş gibi davranarak Kinue'nin evine telefon etti. Bu sayede hem planının yolunda gidip gitmediğini kontrol edecek hem de davaya bu telefonu eden ve kim olduğu bilinmeyen birini daha dahil etmiş olacaktı. Samimiyetle 'Kinue' diyerek arayan adam da kimdi? Ana konudan bu tür sapmalarla zaten karmaşık olan dava iyiden iyiye karman çorman hale gelecek ve batağa saplanacaktı. Mogami senin telefona çıkmanla olay yerinde bulunduğunu öğrenince hayli rahatlamıştır. Şansına tam o sırada Dr. Hayakava'nın eşinden de telefon geldi. Bunun olan biteni öğrenmek için mükemmel bir mazeret olacağını düşünen Mogami, doktorun eşiyle birlikte seni ziyarete geldi, değil mi Matsuşita? Cinayet sırasında nerede olduğunu

dolaylı olarak vurgulayıp doktor ve ağabeyi hakkında endişeliymiş gibi davranarak soruşturmanın gidişatını öğrenmeye çalıştı. Fakat o bile banyoda aniden o sülüğün belirdiğini duyunca dehşete düşmeden edemedi eminim. Tamae, bu hikâyede Tsunade-hime'yle eşleştirilen kadındı. 'Kurbanın ruhu sülüğe dönüşüp de ortaya mı çıktı?' diye düşünmekten kendini alamamış olsa gerek. Nitekim o sülüğün ortaya çıkışı, kaderin fırçasıyla bu sanat eserine yaptığı son rötuştu. Cinayetin simgesiydi. Yüzeysel bakınca akla gelen o sözdü:

"Sülük yılanı emip bitirir.

"Bu tekerlemenin âdeta büyülü gibi bir etkisi vardı. Mogami'nin dehşet dolu bakış açısını düşünebiliyorum. Tamae adlı kadın, tıpkı sülük gibi şekli olsa da şekli olmayan bir varlıktı. Ne kadar canla başla izini sürse de asla yakalayamayacağı bir kadındı.

"Mogami, Takezo'nun cesedinin bulunacağı zamanı elbette dikkatle hesaplamıştı. Eğer çok erken olursa kloroformun izi bulunurdu. Öte yandan çok gecikilirse de cinayet sırasında başka yerde olduğunu ispatlaması ve miras işlemleri açılarından olumsuz bir durum ortaya çıkardı. Fakat bu da Mitaka'da bulunan ve birkaç gün sonra yıkılması kesinleşmiş olan Perili Köşk'ü mekân seçmesiyle güzelce çözülmüştü.

"Sonuçta Hisaşi Mogami'nin planı harika bir başarıya ulaştı. Tokyo Emniyet Müdürlüğü de şimdilik tıpkı onun öngördüğü gibi Takezo'nun Kinue'yi öldürüp intihar ettiği sonucuna varmış gibi görünüyordu. Soruşturmayı daha da ileri götürme niyeti yoktu. Hisaşi Mogami, milyonlarca yenlik bir serveti ele geçirmişti. Şeytan zevkten dörtköşe olmuştu. Suratına yayılan memnuniyet dolu gülümsemeyle 'Başardım!' diye haykırıyordu.

"Ancak tam bu noktada beklenmedik biri sahnede belirdi. Kinue'nin ağabeyi Tsunetaro güney cephesinden dönüp olayların tam ortasında meydana çıkmıştı. Hem de cinayetin içeriğini senden dinleyip Kinue'nin sana verdiği fotoğrafları görünce derhal cinayetin ardındaki gerçeği çözüvermişti, Matsuşita.

"Doğaldı. Tamae'de Tsunade-hime dövmesi olmadığını gayet iyi biliyordu. Zaten Kinue'nin basit bir eskiz fotoğrafını Tamae'nin

dövmesi olduğunu söyleyip gizemli sözler eşliğinde verdiğini duyan hiç kimsenin işin aslını kavramaması mümkün olmazdı herhalde. Tsunetaro, bunun ardından derin kaygılara kapılarak muhtemelen Mogami'nin hareketlerini takip etti. Kinue'yi buldu. Onu amansızca sorgulayıp sonunda işin aslını öğrendi. Tsunetaro dehşete kapılmış olmalı. Ufak bir suç olsa gülüp geçerdi muhtemelen. Oysa olay son derece ciddiydi ve faillerini kesinlikle idam sehpasına götürecek korkunç bir suçtu. Çok uzun aradan sonra kardeşiyle görüşme sevincini bile yaşayamadan bu sert kararı almak zorunda kaldı: Kinue'ye eğer teslim olursa hayatının belki kurtulabileceğini, idam cezasının ömür boyu hapse çevrilebileceğini, bir af gelmesi durumunda da tekrar toplum içine dönebileceğini söyledi... Bu, kardeşine merhamet göstereceği son noktaydı. Ama eğer üç gün sonunda gidip teslim olduğunu duymazsa mecburen polise ihbarda bulunacaktı.

"Kinue'den bunları duyan Mogami, kaderin bu beklemediği darbesi karşısında dehşete kapılmıştır. Cepheye giden biri için 'ortadan kayboldu' dendi mi savaşta öldüğü anlamına gelir. Jiraiya'nın ortaya çıkması, tamamen beklenmedik bir durumdu! Kullandığı silah, kendisini de yaralayacak iki ucu keskin bir kılıca dönüşmüştü. Sağlamlığından gurur duyduğu 'cinayet esnasında başka yerdeydim' iddiası da çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Uyku tutmayan bir gece geçirmiş olmalı. Fakat işin uzamasına izin veremezdi. Cinayete dair her şey üç gün sonra ortaya dökülecekti. Mogami, o son kararı vermek durumundaydı. Bu, kanı kanla yıkama kararıydı: İki cinayeti örtbas etmek için üçüncü bir cinayet işleyecekti."

"Ben o sırada ağabeyime bir şeyler çıtlatsaydım bunların hiçbiri olmazdı," diye mırıldandı özür dilercesine Kenzo. Derin bir iç çekti.

"Yapacak bir şey yok. Her konuda böyledir; sonradan düşününce hep ilahi bir bilgeliğe ulaşırsın. Oysa *Faust*'ta da deniyor ya, insan denen varlık, yaşadığı sürece yolunu şaşırıp hata yapmaya mahkûmdur," dedi Kyosuke, dertlenen Kenzo'yu teselli ederek. Ardından esas konuya döndü:

"Yine de garip, değil mi? Beceri düzeyi yakın iki oyuncu arasındaki bir *go* ya da *şogi* mücadelesinde oyunun ikisi arasında gidip geldiği birkaç dönüm noktası olur. Bu davada da birkaç defa o fırsat geldi, değil mi efendim? Bu çözüm fırsatlarının ilki, Dr. Hayakava'nın fotoğraf plakasını yerden alması göz ardı edilerek doktora fotoğrafın negatifini kontrol etme şansı verilecek mi noktasındaydı. İkincisi ise Jiraiya'nın ortaya çıktığını kardeşinizin size açıklayıp açıklamama tercihinde."

"Ne yazık ki bu iki fırsatın da kaçmasına izin verdim... Ağabeyim de ben de birer hata yaptık, ikimiz de aynı derecede sorumluyuz. Öte yandan siz ortaya çıktığınızda gururumu bir yana bırakıp sizden yardım rica ettim. Bu da davanın çözümü için üçüncü fırsatımız oldu."

"Şahsen ben bu şekilde beklenmedik bir yardımda bulunabildiğim için gerçekten çok mutluyum... Bu arada üçüncü cinayette Mogami'nin de ilk ve ikinci cinayetlerdeki gibi kapsamlı bir plan yapacak vakti olmadı. Diğer yandan, kusursuz bir sonuç hedeflemenin aksine hiç de doğal görünmeyeceğini düşünmüş olabilir. İlk cinayette başarısızlığa uğrayan girişimini, yani dövmeyi ortadan kaldırmak suretiyle şüpheleri Dr. Hayakava üstüne çekme hedefini Tsunetaro cinayetiyle gerçekleştirebileceğini de fark etmişti. Mogami bu yüzden adamın dövmeli derisini yüzüp alarak cesedi o halde terk etmek gibi agresif bir taktiğe başvurdu. Otomobille Yokohama ve suç mahalli arasında gidip gelmişti ve iyi kötü o esnada başka yerde olduğunu gösteren bir kanıt uydurdu. Yokohama'dan tam gaz Şibuya'ya geldi, Kinue'yi kullanıp Tsunetaro'yu istediği yere çekti. Bunun öyle pek zor olduğunu sanmıyorum. Kadına, teslim olmaya gideceğim, sen de benimle gel, gibi bir şey dedirtmiştir muhtemelen. Fakat bu noktada ne olursa olsun Kinue ortaya çıkmış olacaktı, o yüzden de her türlü ihtimali düşünerek Tsunade-hime dövmesini andırsın diye kollarını bileklerine kadar bandajla sardırmıştı. Tsunetaro'yu kendisiyle birlikte gelmeye davet etti. Sonra onu potasyum siyanürle zehirleyip öldürdüler ve Mogami onun cesedini otomobille Yoyogi'deki

olay yerine götürdü, dövmeli derisini yüzüp cesedi oraya terk etti. Mogami sonrasında büyük bir aceleyle Yokohama'ya döndü ve cinayetin işlendiği zaman başka bir yerde bulunduğunu ispatlayacak kurgusunu devreye soktu. Elbette bu çürütülemez bir iddia olmadı, ancak bu defakinde Dr. Hayakava'nın görgü şahitleri daha da eksikti. Bu seferki cinayette üçlü döngünün laneti gerçekleşti ve yılan kurbağayı yuttu."

Tüm gizemler çözülmüştü. Tüm sırlar gün yüzüne çıkmıştı. Bu ne kadar korkunç ve iğrenç bir vakaydıl Çifte kardeş cinayeti, hatta üçlül İnsana "Gözüm görmesinl" dedirten bir cehennem manzarasıydı.

"Matsuşita Bey, aslında çok yaklaşmıştınız. Kapalı odadaki musluk ve lamba meselesine değindiğinizde katilin cesedi gizleme niyeti olmadığını fark etmeniz, cidden çok zekiceydi. Öte yandan bir adım daha ileri gidip katilin aslında tam aksine cesedi teşhir ettiğini düşünseydiniz bu dava oracıkta çözülebilirdi. Bandajlar konusu da aynı öyle. Kinue'nin dirseklerinden aşağıya dövmesi bulunmadığı içindir ki oraya bandaj sarması gerekti. Gizlemek için ortaya çıkarma, göstermek için gölgeye saklama şeklindeki psikolojik hile, bu davada iki üç kez kullanıldı... Anlayabilirdiniz."

Başkomiser Matsuşita, "Kamizu Bey, öyle diyorsunuz ama ne yazık ki benim gibi sıradan biri için bu öyle kolay değil," derken o gün ilk defa gülümsedi. "Hele Kyoko Kavabata'yı işin en kritik noktasından vuran sorularınıza ne demeli?"

"Öyle yalan söylemekten ben de hiç hoşlanmadım açıkçası," diye cevapladı Kyosuke alaycı bir tebessümle. "Bizim Matsuşita'nın bu davaya ilişkin hatırladıklarını derlediği notlara bir bakın. O gün yaptıklarına dair sorgulanan herkesin içinde ondan çıkarı olan birinin şahitliğiyle cinayeti işlemediği kanıtlanan tek kişi, Mogami'den başkası değil. Onun dışındakilerin hepsi –doğrudan veya dolaylı– çıkar ilişkisi olmayan kişilerin şahitliğiyle cinayeti işlemediği kanıtlanan kişiler. Benim dikkatimi çeken, bu nokta oldu. Dün sabah buraya gelmeden önce *Togeki'ye* uğrayıp o gün tiyatroda normalin dışında bir şey olup

olmadığını sordum. Sonuçta da Kyoko Kavabata'nın söylediği gibi ikinci perdeyle üçüncü perde arasında birinin ikinci katın penceresinden atlayarak intihar ettiğini öğrendim. Bu, onun gerçekten *Togeki*'ye gittiğini kanıtlıyor. Eğer olay yerinde olmasaydı, mesela bu olayı gazeteden ya da bir söylentiden duysaydı o kadar net bir vakit vermesi mümkün olmazdı. Ama Mogami'nin *Togeki*'ye gitmiş olması mümkün değil. Bu açıdan bakınca da Kyoko'nun Mogami'nin görgü şahidi olarak onu doğrulama gibi bir görevi varken, sırf elinde fazladan bilet var diye yanında başkasını götürmüş olması düşünülemez. Kadına söylediklerim arasında bunlar, yaptığım çıkarımlardı, geri kalanlar ise gözdağı. Eğer koridor kenarındaki ve onun yanındaki koltuk boşsa koridor tarafındakine oturmayı tercih etmek insanın doğasında var. Kişinin psikolojisinde bir hareket olmayagörsün, o bir dalga sonrasında bin dalga doğurur. Mogami'nin o gün ne giyeceği konusunda önceden anlaşmış olmalılar. Yine de ben o kadar agresif şekilde üzerine gidince o da bir kadın olarak bana karşı koyamadı muhtemelen. Ve son darbeyi vurdum: Bir kadın için âşık olduğu erkeğin onu sevmemesi kadar ağır bir darbe yoktur.

"Aslında benim amacım Kyoko'yu sıkıştırmak değildi. Ama bu sayede Mogami'ye psikolojik bir şok yaşatmam mümkündü. Şayet cinayet yerinde olmadığı iddiasının çöktüğünü öğrenirse canhıraş bir şekilde elinde kalan son çareye başvuracaktı... Ben de aşağı yukarı bunun ne olacağını tahmin ediyordum.

"Onun sırrını bilen son kişi Kinue'ydi. Kinue bulunamazsa doğrudan bir kanıt olmadığı için Mogami'yi darağacına göndermek hayli zor olurdu. Hem ayrıca zaten öldüğü sanılan Kinue öldürülecek olsa bile artık onun ölümünden kimsenin şüphe duyması mümkün değildi."

"Hım, yani dün gece o yüzden Kinue'yi laboratuvarına çağırdı. Niyeti kadını öldürüp cesedini yok etmekti desenize..."

"Aynen öyle. Bu, Mogami'nin elindeki son çareydi. Ancak Kinue de onun karakterini çok iyi biliyordu. Böyle bir durumda bizim Matsuşita'ya verdiği fotoğrafları kendi lehine kullanacaktı.

Cinayetlerin ardındaki tüm gerçeği ayrıntılı olarak yazdığı bir mektubu birine emanet etmiş, kendisi Mogami'nin yanından geri dönmezse Tokyo Emniyet Müdürlüğü'ne teslim etmesini söylemişti. Bu mektup ve fotoğraflar incelenince Mogami'nin suçları birer birer oraya dökülecekti. Bu da Kinue'nin son kozuydu."

"Tsunade-hime... O tek fotoğraf, nasıl da korkunç bir rol oynadı. İlk başta Tamae'nin cesedinin, Kinue'ye aitmiş sanılmasında rol oynayan bu silahın, daha sonra Tsunetaro'nun cinayetin sırrını çözmesine araç olacağı ve en sonda da Kinue'nin Mogami'ye karşı kendini savunduğu silaha dönüşeceği hiç kimsenin aklına gelmezdi."

"Kamizu Bey, size çok teşekkür ederim. Sayenizde bu vakanın altında yatan tüm gerçekler açıklığa kavuşmuş gibi görünüyor. Benim tek anlamadığım şey, Kinue'nin neden kendi cinayeti kisvesi altında kız kardeşini öldüren Mogami'yle suç ortaklığı yaptığı."

"Bu mesele beni de epey zorladı doğrusu," diyen Kyosuke aklının almadığı bir sorunla karşı karşıya kalmışçasına hafifçe gülümsedi. "Benim gibi bekâr adamın bir kadınla bir erkek arasındaki hislere ve bu tür hassas bir aşkın inceliklerine dair konuşmaya ehliyeti pek yok gibi. 'Cinselliğin girdabı' desek yeridir. Bu denli ciddi bir mesele, dışarıdan bakan birinin kolayca kavrayabileceği türden olmuyor. Ama, şu kadarını açıkça söyleyebiliriz: Son derece sıradan bir şeydi aslında...

"Kinue, Mogami'ye körkütük âşıktı. Onun gibi kimbilir kaç adam tanımış bir kadın, hayatında ilk kez bırakamadığı bir erkekle karşılaşmıştı. Ama adam gönlünü o kadar da kaptırmış değildi. Kinue, her an onu bırakmaya meyli olan bu adamın kalbini ne yapıp edip kendine bağlamak istiyordu... Ayrıca Kinue denen bu kadın için lüks yaşam, vazgeçilmez bir şeydi muhtemelen. Ancak Takezo kendisiyle Mogami arasındaki ilişkiyi öğrendiği takdirde en iyi ihtimalle kapının önüne konmaktan kurtulamazdı. O durumda Mogami'nin de servetin mirasçısı olma hayalleri son bulacaktı... Bu iki sebep kadının ruhunun derinliklerinde yatan suç işleme

dürtülerini uyandırmış olsa gerek. Kız kardeşi Tamae'ye karşı hisleri de normal kardeşlik bağı gibi değildi. Eskiden beri aralarının iyi olduğu söylenemezdi. Hatta fahişelik yaptığını duyunca tek kelime etmeden kardeşini defterden silmişti. Bir yandan Mogami'ye duyduğu kıskançlık da buna katkıda bulunmuş olabilir. Hatta muhtemelen plana memnuniyetle katılmıştır. Kinue'ninki korkunç bir saplantıydı. Annesinin huyu suyu aralarında en çok ona geçmiş baksanıza. Mogami'yi sadece kendisine bağlamak ve devasa serveti onun aracılığıyla ele geçirmek için kendisini öldürülmüş kisvesi altına sokacak böyle bir yola bile girdi. Bu da Mogami'nin onu terk etmesini imkânsızlaştırıyordu. Kinue, göze görünmeyen bir güçle tıpkı o sırtındaki dev yılan kendisiymiş gibi adamı sarıp sarmalamıştı.

"Mogami'ye gelince... İçimde ona karşı en ufak bir merhamet dahi yok. Düşünürseniz o adam bir tür dâhi. Böylesine cinayetler kurgulayabilen bir adamın zekâsı gerçekten de hayranlık uyandırıcı. Fakat bu deha çarpıklaşmış ve yanlış tarafa yönlendirilmiş. Onda insanlıktan eser yok. Kendine sevgi gösterene nefretle, şükran duyması gereken kişiye ihanetle karşılık veren bu adamın davranışları, en büyük cezayı hak ediyor. İnsanlığı ayaklar altına alan onun gibi bir suçlunun bu dünyada yaşamasına asla izin verilemez!"

Beyaz teni heyecandan kıpkırmızı kesilen Kyosuke konuşmasını burada bitirdi. Başkomiser Matsuşita'nın yüzüneyse minnettar bir ifade yerleşmişti.

"Kamizu Bey, gerçekten de size çok teşekkür ederim. Sayenizde bu vakayı çözmemiz mümkün oldu, size şükran duyuyoruz. Minnet borcumuzu nasıl ödeyeceğiz, bilmiyorum."

"Yok efendim, teşekküre falan gerek yok. Ben çocukluğumdan itibaren kötülüğe karşı şiddetli bir nefret beslemişimdir. Adli tıpta uzmanlaşmamın sebeplerinden biri de budur sanırım. 'Benim çabamla toplumdan bir kötülük eksildi.' Bunu diyebilmek benim için yeterli. Bundan sonra da her ne olursa olsun elimden geldiğince yardım edeceğimden emin olunuz."

Kyosuke yerinden kalktı, elini uzattı.* Gözleri hayranlıkla dolu bir ifadeyle Başkomiser Matsuşita da uzanan eli kuvvetlice sıktı.

Tokyo Emniyet Müdürlüğü'nden ayrılan Kyosuke ile Kenzo, İmparatorluk Sarayı'nın ana kapılarından olan hemen yakındaki Sakurada Kapısı'ndan geçip sarayın önündeki meydana doğru ilerlediler. Hava günlük güneşlik olsa da kışın artık başladığı günlerdi; esen soğuk rüzgâr Kenzo'nun heyecanını ağır ağır yatıştırdı.

"Kamizu, senden özür dilemem gereken bir şey var," deyiverdi sonunda cesaretini toplayıp.

"Nedir?"

"Senden bir şey sakladım... O kadın hakkında..."

"Bu saatten sonra onu bana anlatmana gerek yok artık. Ben baştan beri iyi kötü o konunun farkındaydım zaten. O yarışmada kadının sana o fotoğrafları emanet ettiği açıklaması, psikolojik açıdan bakınca yetersizdi. Hayatın doğal akışına son derece aykırı bir şeydi. O, cehenneme gitmeyi seçen bir kadındı. Senin o fotoğrafları emanet alman için kimbilir ne numaralar sergilemiştir. Senin gibi düz mantıkla hareket eden dürüst bir adamın baş edebileceği bir kadın değildi..." dedi Kyosuke, onu teselli edercesine. "Bunu demişken bugün size anlattığım teorimin gayet tutarlı, kusursuz bir mantığı olduğunu düşünmüş olabilirsin ama aslında bir açığı vardı. Dövme eskizi öyle olmaz. Deriye, sadece o gün dövmesi yapılacak bölümün, mesela yüzün ana hatları çizilir ve ardından dövme iğnesiyle çalışma başlar... O yüzden de cilde o Tsunade-hime gibi tamamen çizilmiş bir desen söz konusuysa o dövme eskizi olamaz."

"O zaman o fotoğraf neyin nesi?"

"Benim bu sonuca varmam, bir kadın sayesinde oldu. Toplumda mevki ve itibar sahibi bir adamın karısı olduğundan adını

---

* Geleneksel kültürde "el sıkışma" bulunmayan Japon toplumunda, romanın geçtiği dönemdeki Batılılaşmayı vurgulamak için ya da Kyosuke'nin bu davayı çözerek hiyerarşide aslında kendisinin çok üstünde olan başkomiserle denk konuma geldiğinin altını çizmek amacıyla burada özellikle bu eylem kullanılmış gibi görünüyor. (*ç.n.*)

açıkça söyleyemem sana ama Hayakava Hoca'yı ziyaret ettiğimiz günün ertesi sabahı o kadınla bir dövme sanatçısının mekânına gittik. O kadının dövmesini de yapan dövme sanatçısına..."

"Kamizu, yoksa o..."

"Kadının kim olduğunu senin hayal gücüne bırakıyorum... Ama oraya giderken eskiz meselesindeki tahminlerim tamamen altüst olmuştu, sıkışıp kalmıştım. Ama oradaki albümlere göz atarken içlerinden birinde büyük bir fotoğraf koleksiyonu buldum. Kadın-erkek, düzinelerce dövmeli insanın bir hamamda çırılçıplak soyunmuş halde çekilmiş fotoğrafları. Dövme Cemiyeti'nin düzenli toplantılarında falan çekilmiş olsa gerek. O albümün içinde on bir-on iki yaşlarında bir çocuk fotoğrafı vardı. Magnezyum flaşının parlaklığı yüzünden gözlerini kapatmıştı herhalde, sevimli bir yüz ifadesi vardı. İki kolundan göğsüne kadar kısmen renklendirilmiş birer krizantem dövmesi uzanıyordu. Elbette ilkokul öğrencisi bir çocuğun böyle muhteşem bir dövmesi olması düşünülemez. Eğlence maksatlı olarak ebeveyni ya da oradan birilerinin cildine çizdiği geçici bir şeydi muhakkak. Ama sadece o fotoğraf çerçevesinde düşününce, diğer cemiyet üyelerinin dövmeleriyle arasında hiçbir fark yoktu."

"Hadi ya..."

"O fotoğrafın teorim konusundaki özgüvenimi artırdığını söylememe bile gerek yok herhalde. Ama Kinue ne için öyle kocaman bir resim çizdirip fotoğrafını çektirmiş olabilirdi? O bahsettiğim kadının itirafı her şeyi anlamamı sağladı. Şu dünyada bir kadının teni beyaz oldu mu şehvet duyamayan erkekler var. Hisaşi Mogami'nin söylediği gibi, dövme, bu tür adamlar için vazgeçilmez bir katalizör oluyor... Öte yandan dövme öyle bir iki günde tamamlanan bir şey değil. Evet... Tenine resim çizmek de çam kökü yağı veya odun kömürüyle çalışan otomobiller gibi,* çok zora düşünce başvurulacak bir çare olabilir herhalde."

---

* İkinci Dünya Savaşı döneminde Japonya savaş sırasında petrol bulmakta zorlandığı için, çam köklerinden çıkarılan yağ, acil durum yakıtı olarak kullanılmış, bazı otomobillerin motorları, odun kömürüyle çalışacak şekilde değiştirilmiştir. (*ç.n.*)

Cinsellik uçurumu... Bu, Kyosuke Kamizu'nun parlak zekâsıyla bile kolayca çözebileceği bir sorun değildi. Keyifsizliği çatık kaşlarına yansıyan Kyosuke konuşmasına devam etti:

"Kinue'nin ilk sevgilisi fotoğrafçıymış. Kendisinin de dövmeleri olan, fotoğrafçı bozuntusu bir adam... Şayet Kinue'nin dövme yaptırmasının ilk baştaki sebebinin aşk olduğunu düşünecek olursak bu Tsunade-hime resmi de asla gerçekleşmemiş bir hayal gibi yok olup giden o aşkın anısı mıydı acaba? Sadece bir gecelik zevkin ardından izi bile kalmayan bir ten resminin yıllar sonra bugünkü korkunç cinayetlerin gerekçesi olacağını kim düşünebilirdi?"

"İyi de Dr. Hayakava muhakkak bundan bir anlam çıkarmış olsa gerek. Peki, Kamizu, hani o zaman demiştin, 'bir yandan nefret edip onu hor görürken diğer yandan da âşık olduğu' diye, o kim?"

"Kinue, tabii ki... Ya da tenindeki Oroçimaru da olabilir... Benim tahminime göre belki daha da önce ama doktor en geç, o fotoğrafları gördüğünde Kinue'nin hayatta olduğunu anlamış olmalı. En azından ben o sırada öyle hissettim. Bu sayede de katili buldu. Onun nefret edilesi, kana susamış bir katil olduğunu bilse de yine de başına bir şey gelsin istemiyordu. Bir günlüğüne bile olsa onun ömrü uzasın isteğine sahip olan doktorun yüreği, çelişkili duygularla kaynıyordu. Tene duyulan aşk, dövmeye duyulan aşk... Şu dünyada akıl sır ermeyen dehlizler var."

Kyosuke'nin gözleri, tıpkı bir uçurumun tepesinde durarak dipsiz bir vadiye bakıyormuş gibiydi.

Sonraki birkaç ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Hisashi Mogami'nin, birinci derece yargılama kurumu Tokyo Bölge Mahkemesi'nde idam cezasına çarptırılmasından birkaç gün sonra, Tokyo Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin numune salonuna yeni bir parça daha eklendi.

Hori-yasu'nun eseri olan Oroçimaru... Eklenen numune, Kinue'nin dövmesiydi.

"Vay vay! Gövde haline getirmişler..."

Kyosuke, Başkomiser Matsuşita'ya bakıp güldü.

"Baş, kollar ve bacakların geride kaldığı, gövdenin ortada olmadığı bir davaydı. Buradaysa baş, kollar ve bacakları olmayan bir gövde numunesi olarak bulunmasında yatan bir anlam olsa gerek," dedi Başkomiser Matsuşita da karışık duygularını sergileyen bir yüz ifadesiyle.

Dr. Hayakava, içinde kopan şiddetli duygu fırtınasını biraz olsun dillendirerek, "Korkunç... ama yine de nefret edemediğim bir kadın," dedi kendi kendine.

Kenzo, bu sözleri çok iyi anlıyordu. Ne başı ne de kolları, bacakları olan bu gövdeyi saran, sol omzun üzerinde başını kaldırmış o dev yılan hâlâ yaşıyor gibiydi. Üzerinde zincirli zırhı bulunan ve elleri büyü yapma pozisyonunda olan Oroçimaru ise hâlâ hafifçe gülümseyerek insanlara bakıyordu.

Kenzo düşündü... Bu dövme vaktiyle canlıydı. Güzeller güzeli bir kadının teninde dalgalanıyordu... Belki Kinue için o gece cehennemi boylamadan hemen önce sergilediği bir tiyatroydu. Belki tek gecelik bir eğlenceden ibaretti. Oysa Kenzo için sonsuza dek unutamayacağı bir deneyimdi. Korkunç ama bir o kadar da zevkli bir kâbus...

İnsanlar numunenin önünde sus pus halde duruyordu. Hepsinin de yüreğinde bu dövmeye yönelik engin hisler olduğu kesindi.

Başkomiser Matsuşita ve Dr. Hayakava'nın tüttürdüğü sigaraların dumanı eflatunumsu bir bulut gibi dövmenin çevresini sessizce sarmıştı. O duman, hem Oroçimaru'nun büyüsüyle ortaya çıkan uğursuz bir bulut gibi görünüyordu hem de bu davadaki kurbanların ruhları için yakılmış bir tütsünün dumanını andırıyordu.

JAPON POLİSİYE KLASİKLERİ

Bir kadın.
Nefes kesen bir dövme.
İmkânsız bir kilitli oda cinayeti.

Tokyo, 1947. Dövme Cemiyeti'nin savaş sonrası ilk gizli toplantısında, Kinue Nomura tüm vücudunu kaplayan yılan dövmesiyle salondakileri büyüler. Günler sonra, evinin içeriden kilitlenmiş banyosunda Kinue'nin cesedi bulunur... vücudu parçalanmış ve dövmesi akılalmaz biçimde kaybolmuş.

Genç doktor Kenzo, dosyayı üstlenen başkomiser ağabeyiyle birlikte bu dehşet verici davanın ortasında bulur kendisini. Ama cinayetler durmayacaktır. Birilerinin dövmeli bedenlere saplantısı olabilir mi? Daha önemlisi, bu birileri, durdurulabilir mi?

Tokyo'nun yıkık sokakları, yeraltı barları ve yakuza çetelerinin gölgesinde hayat bulan *Dövme Cinayetleri*, Japon polisiyesinin imzası Honkaku türünün en parlak örneklerinden. Klasik kilitli oda gizemlerini Tokyo'nun karanlık atmosferiyle birleştiren Akimitsu Takagi, polisiye edebiyatın en unutulmaz bulmacalarından birini yaratıyor.

"Girift, muhteşem ve inanılmaz sürükleyici. Dehşeti ve ustalığıyla John Dickson Carr'a meydan okuyor. Lütfen dahası gelsin..." ***KIRKUS***

domingo
www.domingo.com.tr